ព្រះ

ត្រៃបិដកបាលី

និង

សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ

វិនយបិដក

មហាវគ្គ តតិយភាគ

៨

កឋិនក្ខន្ធកៈ ចីវរក្ខន្ធកៈ

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកៈ និង កោសម្ពិក្ខន្ធកៈ

បោះពុម្ពលើកទី ២

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព.ស ២៥១៧

ichi Ito
Shigeta

វិនយបិដក មហាវគ្គ

ទុតិយភាគ

៥

ការបូជាព្រះពុទ្ធ ធម្មគុណៈ

ជាឆ្លយព្រះពុទ្ធគុណៈ និង ព្រះសង្ឃគុណៈ

ព. ស. ២៥០០

តតិយោ ភាគោ

កឋិនក្ខន្ធកំ

[១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន តិំសមត្តា បាឋេយ្យកា(១) ភិក្ខូ សព្វេ អារញ្ញិកា សព្វេ បិណ្ឌបាតិកា សព្វេ បំសុកូលិកា សព្វេ តេចីវរិកា សាវត្ថិំ អាគច្ឆន្តា ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបកដ្ឋាយ វស្សូបនាយិកាយ នាសក្ខិំសុ សាវត្ថិយំ វស្សូបនាយិកំ សម្ភាវេតុំ អន្តរាមគ្គេ សាកេតេ វស្សំ ឧបគច្ឆិំសុ ។ តេ ឧក្កណ្ឋិតរូបា វស្សំ វសិំសុ អាសន្នេវ នោ ភគវា វិហរតិ ឥតោ ឆសុ យោជនេសុ ន ច មយំ លភាម ភគវន្តំ ទស្សនាយាតិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ វស្សំវុត្ថា តេមាសច្ចយេន កតាយ បវារណាយ ទេវេ វស្សន្តេ ឧទកសង្គហេ ឧទកចិក្ខល្លេ ឱកបុណ្ណេហិ

១ បាវេយ្យកាតិ បាឋោ ។

ភាគទី ៣

កឋិនក្ខន្ធកៈ

[១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនៅក្នុងដែនបាឋា(១) ប្រមាណ ៣០ រូប សុទ្ធតែជាអ្នកប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត ជាអ្នកប្រព្រឹត្តប្រើសំពត់បង្សុកូល ជាអ្នកប្រព្រឹត្តប្រើតែចីវរ ៣ គ្រប់ប្រដាប់ទាំងអស់ នាំគ្នាទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដើម្បីគាល់ព្រះមានព្រះភាគ កាលបើជិតដល់ចូលវស្សាជិតណាស់មកហើយ ក៏មិនអាចនឹងទៅឲ្យទាន់ចូលវស្សា ក្នុងក្រុងសាវត្ថីបានឡើយ ហើយនាំគ្នាចូលទៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាកេតនាពាក់កណ្តាលផ្លូវ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនៅចាំវស្សា ទាំងមានសេចក្តីអផ្សុក ព្រោះគិតថា ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងទីជិតយើងទាំងឡាយ ចម្ងាយ ៦ យោជន៍អំពីទីនេះទៅ យើងទាំងឡាយមិនសមបើមិនបានទៅគាល់ព្រះអង្គសោះ ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះនៅចាំវស្សាអស់ត្រីមាស(២) រួចហើយក៏នាំគ្នាធ្វើបវារណា (ចេញវស្សា) នៅពេលទឹកភ្លៀងធ្លាក់ជោកជាំ មានទឹកគគក់នៅឡើយ (ភិក្ខុទាំងនោះ) ក៏មានចីវរទាំងឡាយទទឹកជោក បានសេចក្តី

១ យោជនាថា នៅក្នុងដែនបាឋេយ្យកៈ ។ ២ បីខែ ។

ចីវរេហិ កិលន្តរូបា យេន សាវត្ថិ ជេតវនំ អនាថ-បិណ្ឌិកស្ស អារាមោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ បដិសម្មោទិតុំ ។ អថខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កច្ចិ ភិក្ខវេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិត្ថ ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិត្ថាតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា សមគ្គា ច មយំ ភន្តេ សម្មោទមានា អវិវទមានា វស្សំ វសិម្ហា ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិម្ហា ឥធ មយំ ភន្តេ តឹសមត្តា បាវេយ្យកា ភិក្ខូ សាវត្ថឹ អាគច្ឆន្តា ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបកដ្ឋាយ វស្សូបនា-យិកាយ នាសក្ខិម្ហា សាវត្ថិយំ វស្សូបនាយិកំ សម្ភា-វេតុំ ។ អន្តរាមគ្គេ សាកេតេ វស្សំ ឧបគច្ឆិម្ហា ។ តេ

សំពត់កាសាយ នាំគ្នាដើរសំដៅទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយចូលទៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ ការស្រស់ស្រាលទទួលជាមួយនឹងពួកភិក្ខុអាគន្តុកៈនេះ ជាទំនៀមរបស់ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគ្រប់ព្រះអង្គ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកកល់គ្នាល្មមអត់ទ្រាំបានទេ អ្នកកល់គ្នាល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលទេ អ្នកទាំងឡាយមានសេចក្ដីសាមគ្គីស្មោះសរមិនវិវាទទាស់ទែងគ្នា នៅចាំវស្សាស្រួលបួលមិនលំបាកដោយអាហារបិណ្ឌបាតទេឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងអស់គ្នាល្មមអត់ទ្រាំបាន បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងអស់គ្នាល្មមប្រព្រឹត្តទៅបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងអស់គ្នាសាមគ្គីស្មោះសរ ឥតមានវិវាទទាស់ទែងគ្នាទេ នៅចាំវស្សាក៏ស្រួលបួលមិនលំបាកដោយអាហារបិណ្ឌ-បាតទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយនៅក្នុងដែនបាវាប្រមាណ ៣០ រូបមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីនេះ ដើម្បីគាល់ព្រះអង្គ កាលបើគិតថាចូលវស្សាជិតណាស់ហើយ ក៏មិនអាចនឹងមកទាន់ពេលចូលវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថីបានឡើយ ក៏នៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាកេតតាមកណ្ដាលផ្លូវ

ចយំ . ការេត្វ ទុក្កណ្ហិកត្វា វសេ្សំ វសិត្វា អាសវេ្ហ វបោ

ភិគភិ វិហារតិ ត៌តោ ជសុ យោជនេសុ ជ ច មយំ លភាម

កតវុត្តំ នស្សនាយាតំ អថទោ មយំ កាតេ្ត វសេ្សំ វុត្តា

តោមាសថ្ងៃយេន ករកាយ បាំណាយ នេវ វស្សន្តេ

ទុនកាសន្តិហោ ទុនភាចិក្ខាល្វេ ទុកាបុណ្ណោយាំ ចិរហាំ

កាំលន្តរេហា អន្តោ អាគតាតិ ។

[២] អថទោ ភគភ បាតស្មឹ ចិរាលេ បាតស្មឹ បតា-

រណា ធម្មំ តាថំ កាត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ

ភិក្ខវេ វស្សំ វុត្ថានំ ភិក្ខូនំ កឋិនំ អត្ថរិតុំ ។ អត្ថ-

តកឋិនានំ វោ ភិក្ខវេ បញ្ច[*] កប្បិស្សន្តិ អនា-

មន្តចារោ អសមាទានចារោ គណភោជនំ យាវទត្ថចីវរំ

យោ ច តត្ថ ចីវរុប្បាទោ សោ នេសំ ភវិស្សតីតិ ។

---

* បញ្ហាទិសំណាគិតិ ទំសូត្រ ។

(នោះទៅ) ចាប់ក្រែព្រះអង្គជំរើន ទុំព្រះអង្គទាំងនោះនៅចាំវស្សាទាំង

មានសេចក្តីអត់ធ្មត់ ព្រោះគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គគង់នៅក្នុងទី

ជិតយើងទាំងឡាយ ចម្ងាយ ៦ យោជន៍អំពីទីនេះទៅ យើងទាំងឡាយ

មិនសមបើមិនបានទៅគាល់ព្រះអង្គនោះ ចាប់ក្រែព្រះអង្គជំរើន លុះ

ទុំព្រះអង្គទាំងអស់គ្នានៅចាំវស្សាអស់ត្រៃមាសហើយក៏នាំគ្នាធ្វើបវារណា

(ព្រោះបវារនៈ) នៅមានទឹកភ្លៀងធ្លាក់ជោគជាំ មានទឹកកក់ភក់លើ

ឡើយ ទើបទុំព្រះអង្គទាំងអស់គ្នាមានចិវរទាំងឡាយទទឹកជោគ បាន

សេចក្តីលំបាកកាយមកតាមផ្លូវឆ្ងាយ ។

[២] ក្រោយមកនោះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់

ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថា-

គតអនុញ្ញាតឲ្យពួកភិក្ខុដែលបាននៅចាំវស្សារួចហើយក្រាលកឋិនបាន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយបានក្រាលកឋិនហើយ នឹង

សម្រេចកាន់សេចក្តីរៀបយ៉ាងគឺ ត្រាច់ទៅ (ណា) មិនបាច់លា (ភិក្ខុដទៃ) ១

ត្រាច់ទៅ (ណា) មិនបាច់យកត្រៃចីវរ (គ្រប់ប្រដាប់) ១ (ឆាន់) គណ-

ភោជនបាន ១ (ទុកដាក់) គត់រេកចីវរបានតាមត្រូវការ ១ ចីវរណា

ដែលកើតឡើងក្នុងកាលនោះ ចីវរនោះនឹងមានជាប់ភិក្ខុទាំងនោះ ១ ។

អត្ថតកឋិនានំ វោ ភិក្ខវេ ឥមានិ បញ្ច(១) កប្បិស្សន្តិ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កឋិនំ អត្ថរិតព្វំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥទំ សង្ឃស្ស កឋិនទុស្សំ ឧប្បន្នំ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥមំ កឋិនទុស្សំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទទេយ្យ កឋិនំ អត្ថរិតុំ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥទំ សង្ឃស្ស កឋិនទុស្សំ ឧប្បន្នំ ។ សង្ឃោ ឥមំ កឋិនទុស្សំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទេតិ កឋិនំ អត្ថរិតុំ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥមស្ស កឋិនទុស្សស្ស ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទានំ កឋិនំ អត្ថរិតុំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នំ ឥទំ សង្ឃេន កឋិនទុស្សំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ កឋិនំ អត្ថរិតុំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ឯវំ អនត្ថតំ ។

១ បញ្ចានិសំសានីតិ ទិស្សតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សទាំង ៥ នេះនឹងសមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលបានក្រាលកឋិន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គឺឯកឋិន (នោះ) ត្រូវអ្នកទាំងឡាយក្រាលយ៉ាងនេះ ។ គឺត្រូវឲ្យភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ (ផង) សំពត់កឋិននេះកើតឡើងដល់សង្ឃហើយ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ទូ សង្ឃឲ្យសំពត់កឋិននេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដើម្បីនឹងក្រាលកឋិន ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ (ផង) សំពត់កឋិននេះកើតឡើងដល់សង្ឃហើយ ។ (ឥឡូវ) សង្ឃឲ្យសំពត់កឋិននេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដើម្បីនឹងក្រាលកឋិន ។ ការឲ្យសំពត់កឋិននេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដើម្បីនឹងក្រាលកឋិន (បើ) គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណាទេ ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះនិយាយឡើង ។ សំពត់កឋិននេះសង្ឃឲ្យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដើម្បីនឹងក្រាលកឋិនហើយ ។ ការឲ្យសំពត់កឋិននេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ទំនងជាគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវការនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯកឋិនដែលភិក្ខុក្រាលឡើងបែបនេះ ក្រាលមិនឡើងបែបនេះ ។

(៣) កថញ្ច ភិក្ខវេ អនត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន ឧល្លិខិតមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន ធោវនមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន ចីវរវិចារណមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន ឆេទនមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន ពន្ធនមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន ឱវដ្ដិយករណមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន កណ្ឌុសករណមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន ទឡ្ហីកម្មករណមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន អនុវាតករណមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន បរិភណ្ឌករណមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន ឱវទ្ធេយ្យករណមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន កម្ពលមទ្ទនមត្តេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន និមិត្តកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន បរិកថាកតេន អត្ថតំ

(៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកកឋិនដែលភិក្ខុក្រាលមិនឡើង តើដូចម្ដេច ។ (ឯកឋិនដែលភិក្ខុក្រាលមិនឡើងនោះគឺ) សំពត់ដែលគ្រាន់តែកត់គូសគ្រឹតចំណាំហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែបោកគក់លាងហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែចាត់ចែងនិងចែកជាចីវរ (ជាខ័ណ្ឌមានបញ្ចខ័ណ្ឌជាដើម) ហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែកាត់ហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែដាំភ្ជាប់គ្នាហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែដេរ (មានដេរបណ្ដោយជាដើម) ហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែភ្ជាប់កណ្ដុរហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែថែមសំពត់ឲ្យមាំហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែប្រក់អនុវាតខាងទទឹងហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែប្រក់អនុវាតខាងពោះ ហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែដេរត្រួតគ្នាហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលគ្រាន់តែប្រឡាក់ម្ជុលមានពណ៌ដូចគុកជ័រ ឬដូចស្លឹកឈើទុំហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលបានមកព្រោះធ្វើនិមិត្តហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលបានមក

ហោតិ កឋិនំ ។ ន កុក្កុកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន សន្និធិការេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន និស្សគ្គិយេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន អកប្បកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន អញ្ញត្រ សង្ឃាដិយា អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន អញ្ញត្រ ឧត្តរាសង្គេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន អញ្ញត្រ អន្តរវាសកេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន អញ្ញត្រ បញ្ចកេន វា អតិរេកបញ្ចកេន វា តទហេវ សញ្ឆិន្នេន សមណ្ឌលីកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន អញ្ញត្រ បុគ្គលស្ស អត្ថារា អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ន សម្មា ចេ អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ តញ្ចេ និស្សីមដ្ឋោ អនុមោទតិ ឯវំបិ អនត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អនត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។

(២) កថញ្ច ភិក្ខវេ អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អហតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អហតកប្បេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ បិលោតិកាយ អត្ថតំ

ព្រោះនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលគេហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលខ្ចីគេមកក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលមិនបានធ្វើឲ្យស្រេចគង់ទុកនោះហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលត្រូវនិស្សគ្គិ ទើបអធិដ្ឋានឡើងវិញហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលមិនបានធ្វើពិន្ទុកប្បហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ វៀរលែងសង្ឃាដិហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ វៀរលែងឧត្តរាសង្គហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ វៀរលែងអន្តរវាសកហើយក្រាល មិនឡើងជាកឋិន ។ វៀរលែងចីវរមានមណ្ឌលគ្រប់គ្រាន់ដែលកាត់ដាច់ជាបញ្ចខណ្ឌក្តី លើសពីបញ្ចខណ្ឌក្តី ក្នុងថ្ងៃនោះឯងហើយក្រាល ក៏មិនឡើងជាកឋិន ។ មិនឲ្យបុគ្គលក្រាល (គេឲ្យសង្ឃឬគណៈក្រាលវិញ) មិនឡើងជាកឋិន ។ ការក្រាលមិនត្រឹមត្រូវ ក៏មិនឡើងជាកឋិន ។ បើភិក្ខុនៅក្រៅសីមាហើយអនុមោទនាកឋិននោះ ការក្រាលបែបនេះមិនឡើងជាកឋិនឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការក្រាលកឋិនដូចន័យដែលតថាគតពោលមកនេះឯង មិនឡើងជាកឋិនទេ ។

(២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកកឋិនដែលភិក្ខុក្រាលឡើង (នោះ) តើដូចម្តេច ។ (ឯកឋិនដែលភិក្ខុក្រាលឡើងនោះគឺ) សំពត់ថ្មីក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដូចក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ចាស់

ហោតិ កឋិនំ ។ បំសុកូលេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ទាបណិកេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អនិមិត្តកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អបរិកថាកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អកុក្កុកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អសន្និធិកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អនិស្សគ្គិយេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ កប្បកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ សង្ឃាដិយា អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ឧត្តរាសង្គេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អន្តរវាសកេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ បញ្ចកេន វា អតិរេកបញ្ចកេន វា តទហេវ សញ្ឆិន្នេន សមណ្ឌលិកតេន អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ បុគ្គលស្ស អត្ថារា អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ សម្មា ចេ អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ តញ្ចេ និស្សីមដ្ឋោ អនុមោទតិ ឯវម្បិ អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អត្ថតំ ហោតិ កឋិនំ ។

ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់បង្សុកូល ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលធ្លាក់ទៀបកន្លែងផ្សារ ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលបានមកដោយមិនបានធ្វើនិមិត្ត ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលបានមកដោយមិនបាននិយាយបញ្ចុះបញ្ចូល ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលមិនខ្ចីគេ ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលបានធ្វើឲ្យស្រេចក្នុងថ្ងៃនោះ ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលមិនធ្វើឲ្យទុកទៅកើត គឺមិនឲ្យអរុណរះឡើងកាន់ ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលបានធ្វើពិន្ទុកប្បហើយ ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សង្ឃាដិ ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ ឧត្តរាសង្គ ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ អន្តរវាសក ក្រាលឡើងជាកឋិន ។ សំពត់ដែលមានមណ្ឌល ត្រូវកាត់ជាប់ត្រឹមត្រូវជាបញ្ចខណ្ឌ លើសពីបញ្ចខណ្ឌ ក្នុងថ្ងៃនោះឯង ហើយក្រាលឡើងជាកឋិន ។ ឲ្យបុគ្គលក្រាល ទើបឡើងជាកឋិន ។ ការក្រាលដោយត្រឹមត្រូវ ទើបបានឡើងជាកឋិន ។ បើភិក្ខុនៅក្រៅសីមា ហើយអនុមោទនាកឋិននោះ ការក្រាលបែបនេះ ទើបឡើងជាកឋិន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការក្រាលកឋិន ដូចន័យដែលតថាគតពោលមកនេះឯង ទើបឡើងជាកឋិនបាន ។

[៨] កថញ្ច ភិក្ខវេ ឧព្ភតំ ហោតិ កឋិនំ ។ អដ្ឋិមា ភិក្ខវេ មាតិកា កឋិនស្ស ឧព្ភារាយ បក្កមនន្តិកា និដ្ឋានន្តិកា សន្និដ្ឋានន្តិកា នាសនន្តិកា សវនន្តិកា អាសាវច្ឆេទិកា សីមាតិក្កន្តិកា សហុព្ភារាតិ ។

[៩] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កតចីវរំ អាទាយ បក្កាមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ បក្កមនន្តិកោ កឋិនុព្ភារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុព្ភារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុព្ភារោ ។

[៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯកឋិនដែលដោះ (នោះ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតិកាទាំង ៨ ប្រការនេះនាំឲ្យកឋិនដោះគឺ មានការចៀសចេញទៅជាកំណត់ ១ មានការធ្វើចីវរសម្រេចជាកំណត់ ១ មានសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ១ មានចីវរវិនាសទៅជាកំណត់ ១ មានការឮដំណឹងជាកំណត់ ១ អស់សេចក្តីសង្ឃឹម ១ មានការកន្លងសីមាជាកំណត់ ១ សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាដោះកឋិន ១ ។

[៩] ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលខ្លួនធ្វើស្រេចចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ការដែលចៀសចេញទៅជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យស្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះត្រង់ធ្វើចីវរឲ្យស្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ នាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។

ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ការយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មឹ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សវនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ ពហិទ្ធា កឋិនុទ្ធារំ វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សីមាតិក្កន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ

ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថានោះ ត្រង់ទីវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរស្រេចហើយឮដំណឹងថា សង្ឃបានដកកឋិនក្នុងអាវាសនោះហើយ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថានោះ ត្រង់បានឮដំណឹងជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរស្រេចហើយក៏នៅតែគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញដែរ (តែមិនទាន់បានត្រឡប់មកទៀយ) កឋិនក៏ដោះទានក្រៅ (នោះ) ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថានោះ ត្រង់កន្លងទីខេត្តកឋិនជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា

ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ សម្ភុណាតិ កឋិនុទ្ធារំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សហ ភិក្ខូហិ កឋិនុទ្ធារោ ។

អាទាយសត្តកំ និដ្ឋិតំ បឋមំ ។

(៨) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ បក្កមនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ

ក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះបានធ្វើចីវររួចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏បានមកទាន់ពេលដោះកឋិនមែន ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ។

ចប់ អាទាយសត្តកៈ ទីបឋម ។

(៨) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើហើយ ចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ការដែលចៀសចេញទៅផុតកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យស្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ធ្វើចីវរឲ្យស្រេចផុតកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ តំ ចីវរំ ការយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មិំ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សវនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ ពហិទ្ធា កឋិនុទ្ធារំ វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សីមាតិក្កន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ

ជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះនៅជាប់ក្រៅសីមា ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះនៅជាប់ក្រៅសីមា ក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះបានធ្វើចីវររួចក៏បានឮដំណឹងថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះ សង្ឃបានព្រមគ្នាដកហើយ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះបានឮដំណឹងជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះនៅជាប់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះបានធ្វើចីវរស្រេចហើយ ក៏នៅតែគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញដែរ (តែមិនទាន់បានត្រឡប់មកវិញឡើយ) កឋិនក៏ដោះនាទីក្រៅ (នោះ) ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះកន្លងខេត្តកឋិនជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះ

ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ សម្ភុណាតិ កឋិនុទ្ធារំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សហ ភិក្ខូហិ កឋិនុទ្ធារោ ។

សមាទាយសត្តកំ និដ្ឋិតំ ទុតិយំ ។

[៨] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេ-វិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ

ទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះបានធ្វើចីវរស្រេចហើយ គិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏បាន មកទាន់ពេលដោះកឋិនមែន ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ។

ចប់ សមាទាយសត្តកៈ ទី ២ ។

(៨) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះធ្វើចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មា

កឋិនក្ខន្ធកេ ឧព្ភតកឋិនកថាយ អាទាយសត្តកំ

ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មឹ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សវនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ ពហិទ្ធា កឋិនុទ្ធារំ វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សីមាតិក្កន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។

កឋិនក្ខន្ធកៈ និយាយពីកឋិនដោះ អាទាយសត្តកៈ

អញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះបានធ្វើចីវររួចហើយក៏ស្រាប់តែឮដំណឹងថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះសង្ឃព្រមគ្នាដោះហើយ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់បានឮដំណឹងជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះបានធ្វើចីវររួចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញដែរ (តែមិនទាន់បានត្រឡប់មកវិញឡើយ) កឋិនក៏ដោះខាងក្រៅ (នោះ) ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់កន្លងដែនខណ្ឌកឋិនជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។

សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ សម្ភុណាតិ កឋិនុទ្ធារំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សហ ភិក្ខូហិ កឋិនុទ្ធារោ ។

អាទាយឆក្កំ និដ្ឋិតំ តតិយំ ។

(៩) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ

លុះភិក្ខុនោះបានធ្វើចីវររួចហើយក៏គិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏បានមកទាន់កាលដោះកឋិនផង ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ។

ចប់ អាទាយឆក្កៈ ទី ៣ ។

(៩) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ធ្វើចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានសេចក្តីគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មា

ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ កយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មឹ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សវនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ ពហិទ្ធា កឋិនុទ្ធារំ វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សីមាតិក្កន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។

អញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវររបស់ភិក្ខុនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេច ចេញទៅដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរហើយក្រោយឮដំណឹងថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះសង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ឮដំណឹងជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេច ចេញទៅដោយគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរហើយក៏នៅគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញដែរ (តែមិនទាន់បានត្រឡប់មកនៅឡើយ) កឋិនក៏ដោះកន្លងក្រៅ (នោះ) ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់កន្លងនូវខេត្តកឋិនជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេច ចេញទៅដោយគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។

សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ សម្ភុណាតិ កឋិនុទ្ធារំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សហ ភិក្ខូហិ កឋិនុទ្ធារោ ។

សមាទាយសត្តកំ និដ្ឋិតំ ។

(១០) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

ភិក្ខុនោះធ្វើចីវរហើយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏បានមកទាន់ពេលដោះកឋិនមែន ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ។

ចប់ សមាទាយសត្តកៈ ទី ៤ ។

[១០] ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះធ្វើចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។

(១១) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ កយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

(១២) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស

(១១) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ នាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះធ្វើចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ នាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះឡើយ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្ដីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ នាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។

(១២) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ នាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ

ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

តាំងចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញ ក៏គ្មានដែរ[១] ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ នាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ តាំងចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់សេចក្ដីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ នាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ តាំងចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញ ក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។

---

១ ភិក្ខុនេះមានគំនិតជាកណ្ដាល ដឹងតែថាត្រឡប់វិញឬមិនត្រឡប់វិញជាការចាំបាច់ទេ ។

(១៣) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ

(១៣) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចៀសចេញទៅដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើចីវររួចហើយ ឮដំណឹងថា

តស្មឹ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សវនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ ពហិទ្ធា កឋិនុទ្ធារំ វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សីមាតិក្កន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ សម្ភុណាតិ កឋិនុទ្ធារំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សហ ភិក្ខូហិ កឋិនុទ្ធារោ ។

(១៤) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ ។ (អាទាយភាណវារំ និដ្ឋិតំ) ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ

កឋិនក្នុងអាវាសនោះ សង្ឃក្រាលដកហើយ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថាដោះ ព្រោះស្ដាប់ដំណឹងជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួច ហើយនាំយកចីវរចេញទៅ ដោយគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរស្រេចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញដែរ (តែមិនទាន់បានត្រឡប់មកឡើយ) កឋិនក៏ដោះខាងក្រៅ (នោះ) ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថាដោះ ព្រោះកន្លងដែនកឋិនជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរចេញទៅ ដោយគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ លុះភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើចីវរនោះស្រេចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏បានមកទាន់ពេលដោះកឋិនមែន ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថាដោះ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ។

(១៤) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរចេញទៅ ។ (ពាក្យយាន៍នេះ ប្រហែលនឹងគាថាយកៈ បណ្ឌិតគប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារចុះ) ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយនាំយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏មានគំនិត

ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ (សមាទាយភាណវារសទិសំ យំ វិត្ថារេតព្វំ) ។

[១៨] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ

យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ (ពាក្យយ៉ាងនេះប្រហែលនឹងសមាទាយភាណវារ បណ្ឌិតគប្បីសំដែងឲ្យពិស្តារចុះ) ។

(១៨) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចៀសចេញទៅ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង

ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

(១៦) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ

អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។

(១៦) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចេញទៅដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យស្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរស្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចេញទៅដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចចេញទៅដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា

ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

[១៧] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ

អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះជាដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។

(១៧) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចេញទៅដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះជាដោះ ត្រង់ចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចេញទៅ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះជាដោះ ត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចេញទៅ

អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

[១៨] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ សមាទាយ បក្កមតិ

ហើយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។

[១៨] ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចៀសចេញទៅដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចៀសចេញទៅដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្ដីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចចៀសចេញទៅ

បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ កយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មឹ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សវនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ ពហិទ្ធា កឋិនុទ្ធារំ វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សីមាតិក្កន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ វិប្បកតចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ

ដោយចំណាំថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានចំណង់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេច ចៀសចេញទៅដោយចំណាំថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរសម្រេចហើយក៏ឮដំណឹងថាកឋិនក្នុងអាវាសនោះ សង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់បានឮដំណឹងជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចទៀតចៀសចេញទៅដោយចំណាំថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើចីវរសម្រេចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញដែរ (តែមិនទាន់បានត្រឡប់ទៅទៀយ) កឋិនក៏ដោះខាងក្រៅ(នោះ)ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះត្រង់កន្លងនូវសីមាជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយប្រមូលយកចីវរដែលធ្វើមិនទាន់សម្រេចទៀតចៀសចេញទៅ

បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ សម្ភុណាតិ កឋិនុ-ទ្ធារំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សហ ភិក្ខូហិ កឋិនុទ្ធារោ ។

សមាទាយឆក្កំ និដ្ឋិតំ ។

(១៩) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ

ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរសម្រេចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏បានមកកាន់ពេលដោះកឋិនថែម ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ។

ចប់ សមាទាយឆក្កៈ ។

(១៩) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះប៉ងបានចីវរ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនប៉ងបានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះប៉ងបានចីវរ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនប៉ងបានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា

នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ការិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

[៦០] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ

អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះចង់បានចីវរ ។ លុះភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង ដ៏មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះ ក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះចង់បានចីវរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនេះ ក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ។ ឯសេចក្តីចង់បានចីវររបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់អស់សេចក្តីសង្ឃឹម ។

(៦០) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះចង់បានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ

អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស

ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង ក៏មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះ ក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះបំណងបានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាហើយចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនបំណងបានចីវរ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង ក៏មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះបំណងបានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនបំណងបានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង ក៏មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះ ក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះបំណងបានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា

ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

[៦១] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស

ក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនេះ គង់ទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ។ ឯសេចក្តីចង់បានចីវររបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះដាច់សេចក្តីសង្ឃឹម ។

[៦១] ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយទៀតសោតចេញទៅព្រោះចង់បានចីវរដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញក៏គ្មានដែរ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង គឺមិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះ គង់ទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយទៀតសោតចេញទៅព្រោះចង់បានចីវរ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញ ក៏គ្មានដែរ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន(ចីវរ) ខុសបំណង គឺមិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា

ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ កយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សំ ន

អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះចង់បានចីវរ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះមិនគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់មកវិញ ទាំងចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញ ក៏គ្មានដែរ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះ ក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅព្រោះចង់បានចីវរ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះមិនគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់មកវិញ ទាំងចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញ ក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនេះ ក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិន

បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

អនាសាទោឡសកំ និដ្ឋិតំ ។

[៦៦] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តហិំ សីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អាសាយ លភតិ អនាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តហិំ សីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អាសាយ លភតិ អនាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

ត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនសង្ឃឹមបាននូវចីវរនោះ ។ ឯសេចក្តីសង្ឃឹមបានចីវរនោះរបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថាដោះ ព្រោះអស់សេចក្តីសង្ឃឹម ។

ចប់ (ការយាចចីវរ) ក្នុងចំណោម ១២ ប្រការ ។

[៦៦] ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ទៀសចេញទៅ ព្រោះចង់បានចីវរ ដោយចំណាំថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ត្រូវតាមបំណង នឹងមិនបានក្នុងបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ទៀសចេញទៅ ព្រោះចង់បានចីវរ ដោយចំណាំថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាហើយ ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរ ក៏បាន (ចីវរ) ត្រូវតាមបំណង នឹងមិនបានក្នុងបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។

ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ កយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

(៤៣) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មឹ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ យតោ តស្មឹ អាវាសេ ឧព្ភតំ កឋិនំ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ

ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ចៀសចេញទៅ ព្រោះប៉ង់បានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាហើយ ចូលទៅគាល់ទីដែលខ្លួនប៉ង់បានចីវរនោះ ក៏បាន(ចីវរ)ក្រៅតាមបំណង ក៏មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ចៀសចេញទៅ ព្រោះប៉ង់បានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាហើយមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចូលទៅគាល់ទីដែលអាត្មាអញប៉ង់បានចីវរក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅគាល់ទីដែលខ្លួនប៉ង់បានចីវរនោះ ។ សេចក្ដីប៉ង់បានចីវរនោះរបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ដាច់សេចក្ដីសង្ឃឹម ។

(៤៣) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ចៀសចេញទៅ ព្រោះប៉ង់បានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏ឮដំណឹងថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះសង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះកាលណាបើសង្ឃ

បយិរុបាសិស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អាសាយ លភតិ អនាសាយ ច លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មិំ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ យតោ តស្មិំ អាវាសេ ឧព្ភតំ កឋិនំ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អាសាយ លភតិ អនាសាយ ច លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មិំ អាវាសេ

ព្រមគ្នាដកហើយ អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) តាមបំណង នឹងបានខុសបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថារលាស់ ត្រង់ចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅ ព្រោះចង់បានចីវរដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏ឮដំណឹងថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះសង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះ កាលណាបើសង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញ ចង់បានចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) តាមបំណងនឹងបានខុសបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថារលាស់ ត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅ ព្រោះចង់បានចីវរដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏ឮដំណឹងថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះ

កឋិនន្តិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ យតោ តស្មិំ អាវាសេ ឧព្ភតំ កឋិនំ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សាមិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អាសាយ លភតិ អនាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មិំ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ យតោ តស្មិំ អាវាសេ ឧព្ភតំ កឋិនំ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

៣៦

វិនយបិដក មហាវគ្គ

សង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះ កាលណាបើសង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរ ក៏បាន (ចីវរ) ត្រូវតាមបំណង ក៏មិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដក ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបាន (ក្រាលកឋិនរួចហើយចៀស) ចេញទៅព្រោះចង់បានចីវរដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅផុតក្រៅសីមាក៏ឮដំណឹងថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះ សង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះ កាលណា បើសង្ឃព្រមគ្នាដកហើយ អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ។ ឯសេចក្តីចង់បានចីវរនោះរបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដក ត្រង់អស់សេចក្តីសង្ឃឹម ។

(៦៦) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ សុណាតិ ឧព្ភតំ កិរ តស្មឹ អាវាសេ កឋិនន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សវនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ

(៦៦) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅ ព្រោះចង់បានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ត្រូវតាមបំណង នឹងមិនបានខុសបំណង ៗ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវររួចហើយ ក៏ឮដំណឹងថា កឋិនក្នុងអាវាសនោះ សង្ឃត្រូវដកហើយ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះឮដំណឹងជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅ ព្រោះចង់បានចីវរដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនេះ ក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ។ ឯសេចក្តីចង់បានចីវររបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះអស់សេចក្តីសង្ឃឹម ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅ ព្រោះចង់បានចីវរ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន(ចីវរ)ត្រូវតាមបំណងនឹងមិនបានខុសបំណង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើចីវររួចហើយ

បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ ពហិទ្ធា កឋិនុទ្ធារំ វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សីមាតិក្កន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ចីវរាសាយ បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អាសាយ លភតិ អនាសាយ ន លភតិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ សុណាតិ កឋិនុទ្ធារំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សហ ភិក្ខូហិ កឋិនុទ្ធារោ ។

អាសាទោឡសកំ និដ្ឋិតំ ។

(២៨) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ករណីយេន បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិ-

ក៏គិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញដែរ តែមិនបានត្រឡប់នៅឡើយ) កឋិនក៏រលាស់ (រំដោះ) ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ត្រង់កន្លងសីមាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅ ព្រោះចង់បានចីវរ ដោយគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) តាមបំណង គឺមិនបានខុសបំណង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើចីវររួចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏មកដល់ពេលដោះកឋិនទៀត ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ដោះ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ។

ចប់ (អាសាទោឡសកំ) ត្រូវជាចំណែក ១២ ប្រការ ។

[២៨] ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណាមួយ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីចង់បានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង គឺមិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះ

នុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។

ជា ដោះ ត្រង់ទីនេះ ទើបជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណាមួយ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីប៉ងបានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនប៉ងបានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង គឺមិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណាមួយ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាហើយ សេចក្តីប៉ងបានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនប៉ងបានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង គឺមិនបានក្រៅតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណាមួយ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីប៉ងបានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញប៉ងបានចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។

សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

(៦៦) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ

ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនប៉ង់បានចីវរនោះ ។ ឯសេចក្តីប៉ង់បានចីវររបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះអស់សេចក្តីសង្ឃឹម ។

(៦៦) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណានីមួយ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីប៉ង់បានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនប៉ង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង គឺមិនបានត្រូវតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ ចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណានីមួយ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីប៉ង់បានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនប៉ង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង គឺមិនបានត្រូវតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណានីមួយ

ឧប្បជ្ជតិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ កយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

(៤៧) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន

ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីចង់បានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន (ចីវរ) ខុសបំណង ក៏មិនបានត្រូវតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ទីវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណានីមួយ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាសេចក្តីចង់បានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនោះក្នុងទីនេះឯង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ។ ឯសេចក្តីចង់បានចីវររបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់អស់សេចក្តីសង្ឃឹម ។

(៤៧) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅដោយមានកិច្ចឯណានីមួយ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត និងភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់មកវិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញ

បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីម-
គតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបា-
សតិ អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស
ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ
តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិ-
នុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន
បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន
បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស
ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ
អនាសាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស
ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។
តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ
អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណីយេន បក្កមតិ អន-
ធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ
ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ចីវរាសា

ក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីចង់បានចីវរ
ក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន
(ចីវរ)ខុសបំណង គឺមិនបានត្រូវតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះ
ថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។
ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ
ព្រោះធ្វើចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញ
ទៅដោយមានកិច្ចឯណានីមួយ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មាន
គំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថាអាត្មាអញ
នឹងមិនត្រឡប់វិញ ក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា
សេចក្តីចង់បានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់
បានចីវរនោះ ក៏បាន(ចីវរ)ខុសបំណង គឺមិនបានត្រូវតាមបំណង ។
ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញ
នឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសេចក្តី
សន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយចៀសចេញទៅដោយ
មានកិច្ចឯណានីមួយ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា
អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិន
ត្រឡប់វិញ ក៏គ្មានដែរ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីចង់បានចីវរ

ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ អនា-សាយ លភតិ អាសាយ ន លភតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិ-នុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ កេនចិទេវ ករណី-យេន បក្កមតិ អនធិដ្ឋិតេន នេវស្ស ហោតិ បច្ចេស្សន្តិ ន បនស្ស ហោតិ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសី-មគតស្ស ចីវរាសា ឧប្បជ្ជតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរាសំ បយិរុបាសិស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរាសំ បយិរុបាសតិ ។ តស្ស សា ចីវរាសា ឧបច្ឆិជ្ជតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ អាសាវច្ឆេទិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

ករណីយបេយ្យាលំ និដ្ឋិតំ ។

ក៏កើតឡើង ។ កាលភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ក៏បាន(ចីវរ) ខុសបំណង គឺមិនបានតាមបំណង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនហើយចៀសចេញទៅ ដោយមានកិច្ចឯណាមួយ ដោយមិនបានតាំងចិត្ត គឺភិក្ខុនោះគ្មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ទាំងគំនិតរបស់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញ ក៏គ្មានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា សេចក្តីចង់បានចីវរក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងចូលទៅកាន់ទីដែលអាត្មាអញចង់បានចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះចូលទៅកាន់ទីដែលខ្លួនចង់បានចីវរនោះ ។ តែសេចក្តីចង់បានចីវររបស់ភិក្ខុនោះក៏ដាច់ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះអស់សេចក្តីសង្ឃឹម ។

ចប់ ករណីយវត្ថុ ១២ ប្រការ ។

(៤៨) ភិក្ខុ អត្ថតកថិនោ ទិសង្គមិកោ បក្កមតិ ចីវរប្បដិវីសំ អបវិលាយមានោ[១] តមេនំ ទិសង្គតំ ភិក្ខូ បុច្ឆន្តិ កហំ ត្វំ អាវុសោ វស្សំ វុត្ថោ កត្ថ ច តេ ចីវរប្បដិវីសោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អមុត្រាហំ អាវុសោ វស្សំ វុត្ថោម្ហិ តត្ថ ច មេ ចីវរប្បដិវីសោតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ គច្ឆាវុសោ តំ ចីវរំ អាហរ មយន្តេ ឥធ ចីវរំ ករិស្សាមាតិ ។ សោ តំ អាវាសំ គន្ត្វា ភិក្ខូ បុច្ឆតិ កហំ មេ អាវុសោ ចីវរប្បដិវីសោតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ អយន្តេ អាវុសោ ចីវរប្បដិវីសោ កហំ គមិស្សសីតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ មេ ភិក្ខូ ចីវរំ ករិស្សន្តីតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ អលំ អាវុសោ មា អគមាសិ មយន្តេ ឥធ ចីវរំ ករិស្សាមាតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ

១ ម. អបវិលាយមានោ ។

(៤៨) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ មានដំណើរទៅកាន់ទិស គឺចៀសចេញទៅ ឥតមានសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយនឹងចំណែកនៃចីវរ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុទាំងឡាយសួរភិក្ខុដែលទៅកាន់ទិសនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសណា ម្យ៉ាងទៀត ចំណែកចីវររបស់លោក (មាននៅ) ក្នុងអាវាសណា ។ ភិក្ខុនោះពោលតបយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឯណោះ ឯចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ (ក៏មាននៅ) ក្នុងអាវាសនោះដែរ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះពោលយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោកទៅយកចីវរនោះមក យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ លុះភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះហើយ ក៏សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា នែលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំក្នុងទីណា ។ ភិក្ខុទាំងនោះពោលតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះជាចំណែករបស់លោកហើយ តើលោកនឹងទៅក្នុងទីឯណា ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ ព្រោះពួកភិក្ខុក្នុងអាវាសនោះនឹងធ្វើចីវរឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ណ្ហើយលោកដ៏មានអាយុ លោកកុំទៅឡើយ យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ ឯភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះ

និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ទិសង្គមិកោ បក្កមតិ ។ បេ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ទិសង្គមិកោ បក្កមតិ ។ បេ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

[៤៤] ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ទិសង្គមិកោ បក្កមតិ ចីវរប្បដិវឹសំ អបវិលាយមានោ ។ តមេនំ ទិសង្គតំ ភិក្ខូ បុច្ឆន្តិ កហំ ត្វំ អាវុសោ វស្សំវុត្ថោ កត្ថ ច តេ ចីវរប្បដិវឹសោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អមុកស្មឹ អាវាសេ វស្សំវុត្ថោម្ហិ តត្ថ ច មេ ចីវរប្បដិវឹសោតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ គច្ឆាវុសោ តំ ចីវរំ អាហរ មយន្តេ ឥធ ចីវរំ ករិស្សាមាតិ ។ សោ តំ អាវាសំ គន្ត្វា ភិក្ខូ បុច្ឆតិ កហំ មេ អាវុសោ ចីវរប្បដិវឹសោតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ អយន្តេ អាវុសោ ចីវរប្បដិវឹសោតិ ។ សោ តំ ចីវរំ អាទាយ តំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តមេនំ អន្តរាមគ្គេ

ឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ទីសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយមានដំណើរទៅកាន់ទិសតែចៀសចេញទៅ ។ បេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់សេចក្ដីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយមានដំណើរទៅកាន់ទិសតែចៀសចេញទៅ ។ បេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រង់ទីវិនាសជាកំណត់ ។

[៤៤] ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ មានដំណើរទៅកាន់ទិសតែចៀសចេញទៅ គ្មានសេចក្ដីរលីងស្វាយនឹងចំណែកចីវរ (របស់ខ្លួន) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរភិក្ខុដែលទៅកាន់ទិសនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសណា មួយទៀត ចំណែកចីវររបស់លោក (មាននៅ)ក្នុងអាវាសណា ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយតបយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឯណោះ ឯចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ(មាននៅ)ក្នុងអាវាសនោះដែរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោកទៅយកចីវរនោះមក យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ លុះភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះហើយក៏សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា នែលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ (ទុក) ក្នុងទីឯណា ។ ភិក្ខុទាំងនោះឆ្លើយតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះជាចំណែករបស់លោក ។ ភិក្ខុនោះក៏កាន់យកចីវរនោះហើយដើរទៅកាន់អាវាសនោះ ។ ផ្លូវកាត់

ភិក្ខុំ បុច្ឆតិ អាវុសោ កហំ គមិស្សសីតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ មេ ភិក្ខូ ចីវរំ ទស្សន្តីតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ អលំ អាវុសោ មា អគមាសិ មយំ តេ ចីវរំ ទស្សាមាតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ សចេ មេ ចីវរំ ទស្សន្តិ ន បក្កមិស្សាមីតិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ ចិន្តុប្បន្តោ កប្បតិ នុ ខោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ទិសំគមិកោ បក្កមតិ ចីវរបដិវីសំ អបលោកយមានោ ។ តមេនំ ទិសំគតំ ភិក្ខុ បុច្ឆតិ កហំ ត្វំ អាវុសោ វស្សំ វុត្ថោ កត្ថ ច តេ ចី-វរបដិវីសោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អមុកស្មឹ អាវាសេ វស្សំ វុត្ថោម្ហិ តត្ថ ច មេ ចីវរបដិវីសោតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ គច្ឆាវុសោ តំ ចីវរំ អាហរ មយំ តេ ឥធ ចីវរំ ករិស្សាមាតិ ។ សោ តំ អាវាសំ គន្ត្វា ភិក្ខូ បុច្ឆតិ

កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏សួរភិក្ខុនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកទៅណា ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់យ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ឈ្មោះ) ពួកភិក្ខុក្នុងអាវាសនោះមុខជានឹងធ្វើចីវរឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ណ្ហើយលោកដ៏មានអាយុ លោកកុំទៅឡើយ យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា កាលគេធ្វើចីវរឲ្យក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដាច់ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបាន(ក្រាលកឋិន)រួចហើយ មានដំណើរទៅកាន់ទិស ក៏ចៀសចេញទៅ ឥតមានសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយនឹងចំណែកចីវរ (របស់ខ្លួនទេ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរភិក្ខុដែលទៅកាន់ទិសនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសណា មួយទៀត ចំណែកចីវររបស់លោក (មាននៅ) ក្នុងអាវាសណា ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយតបយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឯណោះ ឯចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ (មាននៅ) ក្នុងអាវាសនោះដែរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកចូរទៅយកចីវរនោះមក យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ លុះភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះហើយក៏សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា

កឋិនក្ខន្ធេ អត្ថតកឋិនកថាយ សន្និដ្ឋានន្តិកាទិកឋិនុព្ភារោ

កហំ មេ អាវុសោ ចីវរប្បដិវីសោតិ ។ តេ ឯវំ វទេន្តិ អយន្តេ អាវុសោ ចីវរប្បដិវីសោតិ ។ សោ តំ ចីវរំ អាទាយ តំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តមេនំ អន្តរាមគ្គេ ភិក្ខូ បុច្ឆន្តិ អាវុសោ កហំ គមិស្ស-សីតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ មេ ភិក្ខូ ចីវរំ ការិស្សន្តីតិ ។ តេ ឯវំ វទេន្តិ អលំ អាវុសោ មា អគមាសិ ឥធ តេ ចីវរំ ការិស្សាមាតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការាបេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុព្ភារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ទិសង្គមិកោ បក្កមតិ ចីវរប្បដិវីសំ អបវិលាយមានោ ។ តមេនំ ទិសង្គតំ ភិក្ខូ បុច្ឆន្តិ កហំ ត្វំ អាវុសោ វស្សំ វុត្ថោ កត្ថ ច តេ ចីវរប្បដិវីសោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អមុកស្មឹ អាវាសេ វស្សំ វុត្ថោម្ហិ តត្ថ ច មេ ចីវរប្បដិវីសោតិ ។ តេ ឯវំ វទេន្តិ គច្ឆាវុសោ

កឋិនក្ខន្ធកៈ និយាយពីកឋិនដោះ ការដោះកឋិនត្រឹមសេចក្ដីសន្និដ្ឋានដាក់ណាត់ជាដើម

នៃលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ (ទុក) ក្នុងទីឯណា ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះជាចំណែករបស់លោក ។ ភិក្ខុនោះក៏នាំយកចីវរនោះហើយដើរទៅកាន់អាវាសនោះ ។ ដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏សួរភិក្ខុនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកទៅក្នុងទីណា ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយប្រាប់យ៉ាងនេះថា ខ្ញុំទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ដ្បិត) ពួកភិក្ខុក្នុងអាវាសនោះនឹងធ្វើចីវរឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ណ្ហើយលោកដ៏មានអាយុ លោកកុំទៅឡើយ យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនៅនេះ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ត្រឹមសេចក្ដីសន្និដ្ឋានដាក់ណាត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយមានដំណើរទៅកាន់ទិស គឺចៀសចេញទៅក្នុងសេចក្ដីល្ហាយនឹងចំណែកចីវរ (របស់ខ្លួន) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរភិក្ខុដែលទៅកាន់ទិសនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសណា មួយទៀតចំណែកចីវររបស់លោក (មាននៅ) ក្នុងអាវាសណា ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់យ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឯណោះ ឯចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ (មាននៅ) ក្នុងអាវាសនោះដែរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោកទៅយកចីវរ

តំ ចីវរំ អាហរ មយ្ហេតំ ឥទំ ចីវរំ បាបុណាតីតិ ។ សោ តំ អាវាសំ គន្ត្វា ភិក្ខូ បុច្ឆិ កហំ មេ អាវុសោ ចីវរបដិវីសោតិ ។ តេ ឯវំ អាហំសុ អយន្តេ អាវុសោ ចីវរបដិវីសោតិ ។ សោ តំ ចីវរំ អាទាយ តំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ អន្តរាមគ្គេ ភិក្ខូ បុច្ឆន្តិ អាវុសោ កហំ គមិស្សសីតិ ។ សោ ឯវំ អាហ អមុំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ មេ ភិក្ខូ ចីវរំ ករិស្សន្តីតិ ។ តេ ឯវំ អាហំសុ អលំ អាវុសោ មា អគមាសិ មយន្តេ ឥធ ចីវរំ ករិស្សាមាតិ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ កយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

(៣០) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ទិសង្គមិកោ បក្កមតិ ចីវរបដិវីសំ អបវិលាយមានោ ។ តមេនំ ទិសង្គតំ ភិក្ខូ បុច្ឆន្តិ កហំ អាវុសោ វស្សំ វុត្ថោ

ដោយមក យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ លុះភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះហើយ ក៏សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំង-ឡាយ ចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ (ខ្ញុំ) គឺចីវរណា ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះជាចំណែករបស់លោក ។ ភិក្ខុនោះក៏នាំយកចីវរនោះហើយទៅកាន់អាវាសនោះ ។ ដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរភិក្ខុនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកទៅឯណា ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ ត្បិតភិក្ខុទាំងឡាយគង់នៅអាវាសនោះចាំនឹងធ្វើចីវរឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ណ្ហើយលោកដ៏មានអាយុ លោកកុំទៅឡើយ យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា គួរអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អញនឹងមិនត្រឡប់ទៅវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។

(៣០) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយ មានដំណើរទៅកាន់ទិស ក៏ចៀសចេញទៅ នាំសេចក្ដីទុកដាក់ថាយចំណែកចីវរ (របស់ខ្លួន) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរភិក្ខុដែលទៅកាន់ទិសនោះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកទៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសណា

ហត្ថេ ច តេ ចីវរបដិវិសោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អមុកស្មឹ អាវាសេ វស្សំ វុត្ថោម្ហិ តត្ថ ច មេ ចីវរបដិវិសោតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ គច្ឆាវុសោ តំ ចីវរំ អាហរ មយំ តេ ឥធ ចីវរំ ករិស្សាមាតិ ។ សោ តំ អាវាសំ គន្ត្វា ភិក្ខូ បុច្ឆតិ កហំ មេ អាវុសោ ចីវរបដិវិសោតិ ។ តេ ឯវំ វទន្តិ អយំ តេ អាវុសោ ចីវរបដិវិសោតិ ។ សោ តំ ចីវរំ អាទាយ តំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តស្ស តំ អាវាសំ គតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ទិសង្គមិកោ បក្កមតិ ។បេ។ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ទិសង្គមិកោ បក្កមតិ ។បេ។ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ

មួយទៀត ចំណែកចីវររបស់លោក (មាននៅ) ក្នុងអាវាសណា ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់យ៉ាងនេះថា ខ្ញុំនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឯណោះ ឯចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ (មាននៅ) ក្នុងអាវាសនោះដែរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ លោកចូរទៅយកចីវរនោះមក យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើចីវរឲ្យលោកក្នុងទីនេះ ។ លុះភិក្ខុនោះទៅកាន់អាវាសនោះហើយ ក៏សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា នែលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ចំណែកចីវររបស់ខ្ញុំ (ទុក) ក្នុងទីណា ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះជាចំណែករបស់លោក ។ ភិក្ខុនោះក៏នាំយកចីវរនោះហើយទៅកាន់អាវាសនោះ ។ លុះភិក្ខុនោះទៅដល់អាវាសនោះហើយ មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់ទៅវិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចាប់ធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយមានដំណើរទៅកាន់ទិសក៏ចៀសចេញទៅ ។បេ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយមានដំណើរទៅកាន់ទិសក៏ចៀសចេញទៅ ។បេ។ ភិក្ខុនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះ

ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ កយិរមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។

អនាសាទ្វាទសកំ និដ្ឋិតំ ។

(៣១) ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ផាសុវិហារិកោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ[១] ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ ឥធេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ផាសុវិហារិកោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ

១ ម. តត្ថ មេ ។

ក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏ធ្វើចីវរនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើ ចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ដោះ ត្រង់ចីវរវិនាសជាកំណត់ ។

ចប់ សេចក្តីមិនខ្វល់ខ្វាយ (ក្នុងចីវរ) ១២ ប្រការ ។

(៣១) ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយជាសុខសប្បាយ ហើយនាំយកចីវរចេញទៅ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើគ្មានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើគ្មានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើគ្មានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ដោះ ត្រង់ចីវរសម្រេចជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចហើយជាសុខសប្បាយ ហើយនាំយកចីវរចេញទៅ ដោយគិតថា អាត្មាអញ

អមុត្រ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុត្រ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុត្រ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សន្និដ្ឋានន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ផាសុវិហារិកោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ អមុត្រ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុត្រ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុត្រ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ

នឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងមិនធ្វើចីវរនេះទេ អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា ដោះត្រង់សេចក្ដីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ។ ភិក្ខុអ្នកក្រាលកឋិនរួច នៅជាសុខសប្បាយ ហើយនាំយកចីវរដែលមិនទាន់ធ្វើរួចចេញទៅ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ

បច្ចេស្សន្តិ ។ តស្ស ពហិសីមគតស្ស ឯវំ ហោតិ នេវិមំ ចីវរំ ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នស្សតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ នាសនន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ផាសុវិហារិកោ ចីវរំ អាទាយ បក្កមតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ ពហិទ្ធា កឋិនុទ្ធារំ វីតិនាមេតិ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សីមាតិក្កន្តិកោ កឋិនុទ្ធារោ ។ ភិក្ខុ អត្ថតកឋិនោ ផាសុវិហារិកោ ចីវរំ

អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនេះក្នុងទីនេះឯង អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងធ្វើចីវរនោះក៏វិនាសទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះចីវរវិនាសជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចនៅជាសុខសប្បាយ ហើយកាន់យកចីវរដែលមិនទាន់ធ្វើចៀសចេញទៅ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ៗ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ៗ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ៗ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្ដីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏ធ្វើចីវរនោះ ។ ភិក្ខុនោះធ្វើចីវររួចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញដែរ (តែមិនទាន់មកនៅឡើយ) កឋិនក៏ដោះខាងក្រៅ (នោះ) ទៅ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ ព្រោះឧទ្ធិវត្តកឋិនជាកំណត់ ។ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនរួចនៅជាសុខសប្បាយ

អាទាយ បក្កមតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ អមុកំ នាម អាវាសំ គមិស្សាមិ តត្ថ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ វសិស្សាមិ នោ ចេ មេ ផាសុ ភវិស្សតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ សោ ពហិសីមគតោ តំ ចីវរំ ការេតិ ។ សោ កតចីវរោ បច្ចេស្សំ បច្ចេស្សន្តិ សម្ភុណាតិ កឋិនុទ្ធារំ ។ តស្ស ភិក្ខុនោ សហ ភិក្ខូហិ កឋិនុទ្ធារោ ។

ផាសុវិហារបញ្ចកំ និដ្ឋិតំ ។

(៣២) ទ្វេមេ ភិក្ខវេ កឋិនស្ស បលិពោធា ទ្វេ អបលិពោធា ។ កតមេ ទ្វេ ភិក្ខវេ កឋិនស្ស

សុខសប្បាយ ហើយនាំយកចីវរដែលមិនទាន់ធ្វើហើយចៀសចេញទៅ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងទៅកាន់អាវាសឯណោះ (ទៀត) បើក្នុងអាវាសនោះមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញ ។ នឹងនៅ បើឥតមានសេចក្តីសប្បាយដល់អាត្មាអញទេ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ។ ភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រៅសីមា ក៏បានធ្វើចីវរនោះឲ្យសម្រេច ។ ភិក្ខុនោះធ្វើចីវររួចហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏មកទាន់ពេលដោះកឋិននោះវិញ ។ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ដោះជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ។

ចប់ កិរិយានៅជាសុខសប្បាយ ៥ ប្រការ ។

(៣២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បលិពោធ (កង្វល់) របស់កឋិននេះ មាន ២ យ៉ាង អបលិពោធ (គ្មានកង្វល់) របស់កឋិននេះមាន ២ យ៉ាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បលិពោធរបស់កឋិនតើ ២ យ៉ាង (នោះ)

បលិពោធា ។ អាវាសបលិពោធោ ច ចីវរបលិពោធោ ច ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ អាវាសបលិពោធោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ វសតិ វា តស្មឹ អាវាសេ សាបេក្ខោ វា បក្កមតិ បច្ចេស្សន្តិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អាវាសបលិពោធោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ចីវរបលិពោធោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ចីវរំ អកតំ វា ហោតិ វិប្បកតំ វា ចីវរាសា វា អនុបច្ឆិន្នា ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ចីវរបលិពោធោ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទ្វេ កឋិនស្ស បលិពោធា ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ ទ្វេ កឋិនស្ស អបលិពោធា ។ អាវាសអបលិពោធោ ច ចីវរអបលិពោធោ ច ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ អាវាសអបលិពោធោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បក្កមតិ តស្មា អាវាសា ចត្តេន វន្តេន មុត្តេន អនបេក្ខេន ន បច្ចេស្សន្តិ ។

៨៦

ដូចម្តេច ។ (ឯបលិពោធរបស់កឋិនទាំង ២ យ៉ាងនោះ) គឺ អាវាសបលិពោធ (កង្វល់ក្នុងអាវាស)១ ចីវរបលិពោធ (កង្វល់ក្នុងចីវរ)១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯអាវាសបលិពោធ (នោះ) ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងអាវាសនោះក្តី មានសេចក្តីអាល័យចំពោះអាវាសនោះ ហើយចៀសចេញទៅ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯងហៅថា អាវាសបលិពោធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯចីវរបលិពោធ (នោះ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរដែលភិក្ខុក្នុងសាសនានេះមិនទាន់បានធ្វើ ឬធ្វើបានខ្លះហើយ តែមិនទាន់ស្រេច ទាំងសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរក៏មិនទាន់ដាច់នៅឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះហើយ ដែលហៅថា ចីវរបលិពោធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បលិពោធរបស់កឋិនមាន ២ យ៉ាងដូច្នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកអបលិពោធរបស់កឋិនមាន ២ យ៉ាង (នោះ) ដូចម្តេចខ្លះ ។ (ឯអបលិពោធទាំង ២ យ៉ាងនោះ) គឺ អាវាសអបលិពោធ (គ្មានកង្វល់ក្នុងអាវាស)១ ចីវរអបលិពោធ (គ្មានកង្វល់ក្នុងចីវរ)១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាវាសអបលិពោធ (នោះ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះដើរចៀសចេញទៅចាកអាវាសនោះ ដោយលះបង់ចោលស្រឡះលែងអាល័យថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ ។

ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អាវាសាបលិពោធោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ចីវរាបលិពោធោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ ចីវរំ កតំ វា ហោតិ នដ្ឋំ វា វិនដ្ឋំ វា ទឌ្ឍំ វា ចីវរាសា វា ឧបច្ឆិន្នា ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ចីវរាបលិពោធោ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទ្វេ កឋិនស្ស អបលិពោធាតិ ។

កឋិនក្ខន្ធកំ និដ្ឋិតំ សត្តមំ ។

ឥមម្ហិ ខន្ធកេ វត្ថូ ទ្វាទស បេយ្យាលមុខានិ ឯកំ សតំ អដ្ឋារស ។

តស្សុទ្ទានំ

(៣៣) តឹស បាវេយ្យកា ភិក្ខូ
សាកេតុក្កណ្ឋិតា វសុំ
វស្សំ វុត្ថោកបុណ្ណេហិ
អាគមុំ ជិនទស្សនំ
ឥទំ វត្ថុ កឋិនស្ស
កប្បិស្សន្តិ ច បញ្ចកា
អនាមន្តា អសមាចារា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯងហៅថា អាវាសាបលិពោធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯចីវរាបលិពោធ (គោរ) កើតដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរដែលភិក្ខុធ្វើស្រេចហើយក្តី បាត់ទៅក្តី វិនាសទៅក្តី ភ្លើងឆេះទៅក្តី សេចក្តីប្រាថ្នាចីវរដាច់ទៅក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ហៅថាចីវរាបលិពោធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អបលិពោធរបស់កឋិនមាន ២ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ កឋិនក្ខន្ធកៈ ទី ៧ ។

ក្នុងកឋិនក្ខន្ធកៈនេះ មានរឿង ១១៨ មានបេយ្យាល ១២ ជាប្រធាន ។

ឧទ្ទាននៃកឋិនក្ខន្ធកៈនោះគឺ

(៣៣) រឿងភិក្ខុអ្នកបាវេយ្យកៈ ៣០ រូប មានសេចក្តីអផ្សុកទៅ ក្នុងស្រុកសាកេត ស្នាក់នៅចាំវស្សារួចហើយ ក៏មានចីវរ ទទឹកជោគមកគាល់ព្រះជិនស្រី នេះជារឿង (ខាងដើម) នៃកឋិន ១ រឿងអានិសង្សទាំង ៥ សម្រេចដល់ភិក្ខុដែល បានក្រាលកឋិនហើយ គឺ ភិក្ខុចេញទៅណាមិនបាច់លាភិក្ខុ ផងគ្នា ត្រាច់ទៅណាមិនបាច់យកត្រៃចីវរគ្រប់ប្រដាប់បាន

តថេវ គណភោជនំ
យាវទត្ថញ្ច ឧប្បាទោ
អត្ថតានំ ភវិស្សតិ ។
ញត្តិ ឯវត្ថតញ្ចេវ
ឯវញ្ចេវ អនត្ថតំ
ឧល្លិខិ ធោវនា ចេវ
វិចារណញ្ច ឆេទនំ
ពន្ធនោវដ្ដិកណ្ឌុស
ទឡ្ហីកម្មានុវាតិកា
បរិភណ្ឌំ ឱវទ្ធេយ្យំ
មទ្ទនា និមិត្តកថា
កុក្កុ សន្និធិ និស្សគ្គិ
នកប្បញ្ញត្រ តេ តយោ
អញ្ញត្រ បញ្ចាតិរេក

ឆាន់គណភោជនបាន ទុកដាក់អតិរេកចីវរបានតាមត្រូវការ និងចីវរដែលកើតឡើងដល់សង្ឃ គួរបានដល់ពួកភិក្ខុដែលបាន ក្រាលកឋិនហើយ ១ ។ រឿងសូត្រញត្តិ ១ រឿងក្រាលកឋិន ឡើងបែបយ៉ាងនេះ និងក្រាលកឋិនមិនឡើងបែបយ៉ាងនេះ (ឯការក្រាលកឋិនមិនឡើងនោះ) គឺ (ក្រាលដោយសំពត់គ្រាន់តែ) គូសក្រក់បំណាក់ ១ គ្រាន់តែបោកគក់លាង ១ គ្រាន់តែចាត់ចែងវិលវល់ ១ គ្រាន់តែកាត់ ១ គ្រាន់តែដេរភ្ជាប់គ្នា ១ គ្រាន់តែដេរ ១ គ្រាន់តែភ្ជាប់ផ្ញុំ ១ គ្រាន់តែថែមសំពត់ឲ្យមាំ ១ គ្រាន់តែប្រក់អនុវាត (ពាក់ខ្ទង់) ១ គ្រាន់តែប្រក់អនុវាត (ពាក់ពោះ) ១ គ្រាន់តែដេរខ្ទប់ភ្ជាប់ការ ១ គ្រាន់តែជ្រលក់ឲ្យមានពណ៌ដូចក្អែកប្រផេះស្លឹកឈើទុំ ១ សំពត់ដែលបានមកព្រោះធ្វើនិមិត្ត ១ សំពត់ដែលបានមកព្រោះនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលគេ ១ សំពត់ដែលខ្ចីគេ ១ សំពត់ដែលមិនបានធ្វើឲ្យស្រេចក្នុងថ្ងៃនោះ ១ សំពត់ដែលត្រូវឲ្យគេនឹងត្រៃ និងឲ្យអ្នកណាឡើងកាន់ ១ សំពត់ដែលមិនបានធ្វើពិន្ទុកប្ប ១ វៀរលែងសង្ឃាដិ ១ វៀរលែងសំពត់ឧត្តរាសង្គដណ្ដប់ព្រែម

សញ្ញាក្ខេន សមណស្ស
នាញ្ញត្រ បុគ្គលា សម្មា
និស្សីមដ្ឋោ អនុមោទតិ
កឋិនំ អនត្ថតំ ហោតិ
បរំ ពុទ្ធេន ទេសិតំ
អហតាហតកប្បមិហោតិ
បំសុបាបណិកាយ ៤
អនិមិត្តា បរិកថា
អកុក្កុក្កុ អសន្និធិ ៤
អនិស្សគ្គិ កប្បកតេ
ពន្ធា តិចីវរេន ៥
បញ្ចកេ អតិរេកេ ៣
ឆិន្នេ សមណ្ឌលីកតេ
បុគ្គលស្ស ត្ថារា សម្មា
សីមដ្ឋោ អនុមោទតិ
ឯវំ កឋិនត្ថារំ
ទុក្ខាសង្គហនាតិកា

ដែលកាត់ដាច់ជាបញ្ចខណ្ឌក្តី លើសពីបញ្ចខណ្ឌក្តី ១ មិនឲ្យបុគ្គលក្រាល (គឺឲ្យសង្ឃឬគណៈក្រាលវិញ) ១ ការក្រាលមិនត្រឹមត្រូវ ឬក៏នៅក្រៅសីមាអនុមោទនា ១ កឋិនដែលក្រាលមិនឡើង ព្រោះគ្មានម្ចាស់ដែលសំដែងហើយយកមកខ្ទង ឯង (ជាការក្រាលកឋិនឡើងនោះគឺ) ក្រាលដោយសំពត់ថ្មី១ សំពត់ភិណ្ឌ ១ សំពត់ចាស់ ១ សំពត់បង្សុកូល ១ សំពត់ធ្លាក់ចុះនៅក្បែរហាងផ្សារ ១ សំពត់ដែលបានមកដោយមិនបានធ្វើនិមិត្ត ១ សំពត់ដែលបានមកដោយមិនបាននិយាយបញ្ចុះបញ្ចូល១ សំពត់ដែលមិនខ្ចីគេ១ សំពត់ដែលបានធ្វើសម្រេចកន្លងរាត្រី១ សំពត់ដែលមិនធ្វើឲ្យគ្រប់ត្រៃ គឺមិនឲ្យអស់ណាការ ឡើងតាមចិត្ត១ សំពត់ដែលបានធ្វើពិន្ទុកប្ប១ ក្រាលដោយចីវរជាន់ ៣ (ចីវរណាមួយក៏បាន) ១ សំពត់ដែលធ្វើឲ្យមានមណ្ឌលត្រឹមត្រូវ កាត់ដាច់ត្រឹមត្រូវជាបញ្ចខណ្ឌក្តី លើសពីបញ្ចខណ្ឌក្តី ១ ឲ្យបុគ្គលក្រាល ១ ការក្រាលដោយត្រឹមត្រូវ ឬក៏ក្នុងសីមាអនុមោទនា ១ ការក្រាលឡើងនាកឋិនដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង មាតិកាសម្រាប់កឋិនដោះ មាន ៨

បក្កមនញ្ច និដ្ឋានំ

សន្និដ្ឋានញ្ច នាសនំ

សវនំ អាសាវច្ឆេទិ

សីមា សហុព្ភារដ្ឋមី

កតចីវរមាទាយ

ន បច្ចេស្សន្តិ អត្ថតិ

តស្ស តំ កឋិនុទ្ធារោ

ហោតិ បក្កមនន្តិកោ

អាទាយ ចីវរំ យាតិ

និស្សីមេ តស្ស ចិន្តយិ

ការេស្សំ ន បច្ចេស្សន្តិ

និដ្ឋានេ កឋិនុទ្ធារោ ។

អាទាយ និស្សីមំ នេវ

ន បច្ចេស្សន្តិ មានសោ

តស្ស តំ កឋិនុទ្ធារោ

សន្និដ្ឋានន្តិកោ ការ

យ៉ាង គឺមានការចៀសចេញទៅជាកំណត់ ១ មានការធ្វើ
ចីវរសម្រេចជាកំណត់ ១ មានសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ១
មានចីវរវិនាសជាកំណត់ ១ មានការឮដំណឹងជាកំណត់ ១
អស់សេចក្តីសង្ឃឹម ១ មានការកន្លងទៅក្រៅសីមាជាកំណត់ ១
សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាដោះកឋិនមួយលើកជាគំរប់ប្រាំបី ១
(អធិប្បាយថា) ភិក្ខុនាំយកចីវរដែលធ្វើហើយចៀសចេញទៅ
ដោយគំនិតថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ កឋិននោះ
របស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាដោះ (គឺចៀសចេញទៅជាកំណត់
ភិក្ខុនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ លុះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មាន
គំនិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើចីវរនុ៎ះ អាត្មាអញនឹងមិន
ត្រឡប់វិញទេ កឋិន (របស់ភិក្ខុនោះ) ឈ្មោះថាដោះ
(គឺចីវរសម្រេចជាកំណត់) ភិក្ខុនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ
លុះទៅដល់ក្រៅសីមាក៏មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើ
(ចីវរនេះ) អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញទេ កឋិនរបស់ភិក្ខុ
នោះ ឈ្មោះថា ដោះ (គឺសេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់ ភិក្ខុ

កបិលមច្ឆកោ ទុក្ខគាថាយោ

អាណាយ ឋិតំ យាតំ
ឋំ បុរិមេ តឋ ចិត្តយំ
គោរវស្ស ច បច្ចុសង្ឃិ
គយិត្តស្ស ចស្សតំ
គស្ស តំ កបិលក្ខោ
គតំ ជាសមច្ចិកោ
អាណាយ យាតំ បច្ចេស្សំ
ពហំ គោរតំ ឋិតំ
គោតឋិតេ សុណាតំ
ទុក្ខតំ គបិលំ គហំ
តស្ស តំ កបិលក្ខោ
គតំ សវឋត្តិកោ
អាណាយ យាតំ បច្ចេស្សំ
ពហិ គោរតំ ឋិតំ
គតឋិតេ ពហិត្វា
ជាមេតំ កបិលក្ខំ
តស្ស តំ កបិលក្ខោ

កបិលមច្ឆកៈ ទុក្ខគាថា

នាំយកចីវរទៀសពេញទៅ លុះទៅដល់ត្រើយម្ខាងក៏មានទំ-នងថា ភិក្ខុអញនឹងធ្វើចីវរនេះ ភិក្ខុអញនឹងមិនត្រ-ឡប់វិញទេ កាលភិក្ខុមានកំហុសធ្វើ ចីវរទាសទៅ កបិល នោះមេសភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ដោះ ត្រង់ចីវរទាសជាកំណត់ ភិក្ខុនាំយកចីវរទៀសពេញទៅ ដោយបំណងថា ភិក្ខុអញ នឹងត្រឡប់វិញ ក៏ធ្វើចីវរ(នោះ)ខាងត្រើយម្ខាង លុះធ្វើចីវរ ហើយ ត្រឡប់មកភិក្ខុមិនដឹងថា កបិលគតិកាសលនោះសង្ឃត្រូវ គ្មានទេហើយ កបិលនោះមេសភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ដោះ ត្រង់ ចូលដល់ទីជាកំណត់ ភិក្ខុនាំយកចីវរទៀសពេញទៅ ដោយ បំណងថា ភិក្ខុអញនឹងត្រឡប់វិញ ក៏ធ្វើចីវរ(នោះ)ខាងត្រើយ ម្ខាង លុះធ្វើចីវរហើយគិតថ្មីមិនឲ្យគេដោះយកមិន (នោះ) កន្ទប់ ចូលទៅខាងត្រើយម្ខាង កបិលមេសភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ដោះ

សីមាតិក្កន្តិកោ ករេ
អាទាយ យាតិ បច្ចេស្សំ
ពហិ ការេតិ ចីវរំ
កតចីវរោ បច្ចេស្សំ
សម្ភោតិ កឋិនុទ្ធារំ
តស្ស តំ កឋិនុទ្ធារោ
សហ ភិក្ខូហិ ជាយតិ
អាទាយ ច សមាទាយ
សត្ត សត្ត វិធី ករេ
បក្កមនន្តិកា នត្ថិ
ឆក្កេ វិប្បកតេ[១] គតិ
អាទាយ បិ ស្សីមគតំ
ការេស្សំ ឥតិ ជាយតិ
និដ្ឋានំ សន្និដ្ឋានញ្ច
នាសនញ្ច ឥមេ តយោ

១ ឆ. វិប្បកតេ ។

ត្រង់កឋិនទេក្នុងបិនជាគំលាត់ ភិក្ខុនាំយកចីវរចៀសចេញទៅ ដោយបំណងថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ កំពុងធ្វើចីវរ (នោះ) ខាងក្រៅសីមា លុះធ្វើចីវរស្រេចហើយក៏មានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ហើយក៏ចូលមកកាន់កាលដោះកឋិនខែទ កឋិនរបស់ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ដោះ ជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ គួរឃើញការអាទាយនឹងសមាទាយ (ទាំង ៦ នេះ) មានប្រការផ្សេងៗ ។ សំណើក្នុងរឿងដែលភិក្ខុធ្វើចីវរមិនទាន់ស្រេច ៦ ប្រការ គ្មានការដោះកឋិនត្រង់ចៀសចេញទៅជាគំលាត់ ។ ការដោះកឋិនត្រង់ធ្វើចីវរស្រេច ១ ត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានជាគំលាត់ ១ ត្រង់ចីវរវិនាសជាគំលាត់ ១ ទាំង ៣ នេះកើតដោយភិក្ខុនាំយក (ចីវរចៀសចេញទៅ) ខាងក្រៅសីមាហើយមានគំនិតថា អាត្មាអញនឹងធ្វើ (ចីវរ)

ចរិតក្ខន្ធ ទេវានោហារោ

អាចាយ ច បច្ចុប្បន្តិ

ពកើសីមេ កាកេមិតិ

ចិន្តាចំ សន្និដ្ឋានមជ្ឈ

ជាសនមជ្ឈ វនន្តយោ

អនជិដ្ឋតោន លេសុរ្យ

វេកេដ្ឋា តីណា ឧយោ ទំទី

អាចាយ យាតិ បច្ចុប្បន្ន

ពយាសីមេ កាកេមិតិ

ច បច្ចុសន្តិ កាវេតិ

ចិន្តាចេ កេមិទ្ធរោ

សន្និដ្ឋាន ជាសនញ្ញ

សរេន សីបតិក្ខមា

សហា កិច្ចាហិ ជាយេថ

ចរិតក្ខន្ធកៈ ទេវៈនោជា

តុទីវ័ទេះ ចិន្តានន្តិកាត្តិ សន្និដ្ឋានន្តិកាត្តិ ជាសនន្តិកាត្តិ តាំងពីពាក្យនេះជា កិត្តនាំយក (ចំរៀងសាចញាណទេ) ដោយបំណាន់ថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញ អាត្មាអញមិនដោះថ្មិតនៅក្រសែតា រឿងន័យដែលថាតាំង ព្រ វែលមានតែពាក្យនេះក្រោយថា (កិត្តនាំយកចំរៀងសាចញាណទៅ) ដោយមិនបញ្ចាត់នឹងចិត្ត ពីកិច្ចនានិងគិតថា (អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ ឬមិនត្រឡប់វិញទេ) ការដោះកបិនក្រន់ដូចបែរមៀងជាកំណត់ ១ ក្រន់សេចក្តីសន្និដ្ឋានជាកំណត់១ ក្រន់បំបែកតាសជាកំណត់១ ក្រន់ក្នុងណានីជាកំណត់ ១ ក្រន់កន្ទនីវត្តកបិនជាកំណត់១ ដោះជាមួយនឹងកិច្ចវាន់ល្អាយ ១ (ពីធំ ១៦ ទេះ) ជា កិត្តតាមយក (ចំរៀ) ទៀសាចញាណទៅដោយបំណានថា អាត្មាអញនឹងត្រឡប់វិញ អាត្មាអញនឹងទៅដើរនៅក្រសែត (លុះកាលដល់) ក៏គិតថា អាត្មាអញនឹងមិនត្រឡប់វិញ ហើយកិត្តិបំរើទៀសម្រេច

វិនយបិដក មហាវគ្គ

បរំ បណ្ណាសំ ឥតិ
សមាទាយ វិប្បកតា
សមាទាយ បុនា តយា
ឆាឋេ តេ ចតុរោ ភវា
សព្វេ បណ្ណាសា វិធី
អនាសាយ ច អាសាយ
ករណីយោ ច តេ តយោ
ឧភតោ តំ វិជានេយ្យ
តយោ ទ្វាទស ទ្វាទស
អបវិលាយមានេ[1]
ផាសុ បញ្ចវិធី តហឹ
បលិពោធាបលិពោធា
ឧទ្ធារំ ឧភតោ កាតព្វ ។

---

១ ម. អបវិលនា ។

វិនយបិដក មហាវគ្គ

ឧទ្ធារនេះជាគំរូមាន ១៨ ប្រការ ព្រោះភិក្ខុប្រមូលយកចីវរ ដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេច នឹងប្រមូលយកចីវរ ដែលធ្វើស្រេច ផុតខ្លា កាលតាំងពី ៤ នេះរួមទាំងអស់ត្រូវជា ១៨ ប្រការ ព្រោះចំនឹង ៣ នោះ គឺបានចីវរក្នុងសីមាណាទី ១ ផុតចីវរត្រូវចំណាទី ១ ក៏ធ្វើដែលត្រូវធ្វើ ១ បណ្ដាកាលប្បទីបធ្វើនោះ ដោយន័យនេះ មានផលគឺ ៣ ដង ព្រោះសេចក្ដីមិនខ្វល់ខ្វាយ (ក្នុងចីវរ) មាន ៤ ប្រការ ព្រោះភិក្ខុនៅជាសុខសប្បាយមាន ៥ ប្រការ ព្រោះបលិពោធនឹងអបលិពោធ ក្នុងអាវាស នឹងចីវរនោះ ១ ឯខ្លួន (នៃកឋិនក្នុងក្រុមនេះ) យើងបានធ្វើហើយ ដោយន័យ (ដូចពោលមកហើយនេះឯង) ។

ចីវរក្ខន្ធកំ

[៣៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន វេសាលី ឥទ្ធា ចេវ ហោតិ ផីតា ច ពហុជនា អាកិណ្ណមនុស្សា សុភិក្ខា ច សត្ត ច បាសាទសហស្សានិ សត្ត ច បាសាទសតានិ សត្ត ច បាសាទា សត្ត ច កូដាគារសហស្សានិ សត្ត ច កូដាគារសតានិ សត្ត ច កូដាគារានិ សត្ត ច អារាមសហស្សានិ សត្ត ច អារាមសតានិ សត្ត ច អារាមា សត្ត ច បោក្ខរណីសហស្សានិ សត្ត ច បោក្ខរណីសតានិ សត្ត ច បោក្ខរណិយោ អម្ពបាលី ច គណិកា អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា បរមាយ វណ្ណបោក្ខរតាយ សមន្នាគតា បទក្ខិណា នច្ចេ ច គីតេ ច វាទិតេ ច អភិសដា អត្ថិកានំ អត្ថិកានំ មនុស្សានំ បញ្ញាសាយ ច រត្តឹ គច្ឆតិ ។ តាយ ច វេសាលី ភិយ្យោសោ មត្តាយ ឧបសោភតិ ។ អថ ខោ រាជគហកោ នេគមោ

ចីវរក្ខន្ធកៈ

[៣៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងវេឡុវ័ន កលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ក្រុងវេសាលី ក៏ស្តុកស្តម្ភ ឈាយមានជនច្រើន មានមនុស្សមមាញឹកណាស់ មានអាហារ ផ្ទុះកំពូល ចំណីក៏សម្បូណ៌ មានប្រាសាទ ៧ពាន់ ៧រយ ៧ប្រាសាទ មានផ្ទះកំពូល ៧ពាន់ ៧រយ ៧ផ្ទះ មានសួនច្បារ ៧ពាន់ ៧រយ ៧សួនច្បារ មានស្រះបោក្ខរណី ៧ពាន់ ៧រយ ៧ស្រះ ក៏មានស្រីគណិកា (ម្នាក់) ឈ្មោះនាងអម្ពបាលី រូបល្អស្អាត គួរគាប់គួរមើល ជាទីនាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ប្រកបដោយសម្បុរល្អ ដ៏ជាទីគាប់ចិត្តរបស់ជនទាំងពួង ហើយជាស្រីប្រសប់ ក្នុងការល្បែង ក៏ច្រៀងនិងការប្រគុំភ្លេង ជាស្រីដែលពួកមនុស្ស ត្រូវការនាំទៅប្តូរ តែនិងចូលទៅកាន់ច្រើន ឯនាង (នោះ) ទៅកាន់យប់ ៗ (ដោយយកថ្លៃ) ៥០ កហាបណៈ ។ ឯក្រុងវេសាលីនោះ ក៏ដល់នូវសេចក្តីរុងរឿងស្រស់ល្អប្រមាណ ព្រោះនាងអម្ពបាលីនោះ ។ គ្រានោះ មានពួកកុដុម្ពីនៅក្រុងរាជគ្រឹះ

នេគមោ វេសាលឹ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អទ្ទសា ខោ រាជគហកោ នេគមោ វេសាលឹ ឥទ្ធញ្ច ផីតញ្ច ពហុជនំ អាកិណ្ណមនុស្សំ សុភិក្ខញ្ច សត្ត ច បាសាទសហស្សានិ សត្ត ច បាសាទសតានិ សត្ត ច បាសាទេ សត្ត ច កូដាគារសហស្សានិ សត្ត ច កូដាគារសតានិ សត្ត ច កូដាគារេ សត្ត ច អារាមសហស្សានិ សត្ត ច អារាមសតានិ សត្ត ច អារាមេ សត្ត ច បោក្ខរណីសហស្សានិ សត្ត ច បោក្ខរណីសតានិ សត្ត ច បោក្ខរណិយោ អម្ពបាលិញ្ច គណិកំ អភិរូបំ ទស្សនីយំ បាសាទិកំ បរមាយ វណ្ណបោក្ខរតាយ សមន្នាគតំ បទក្ខិណំ នច្ចេ ច គីតេ ច វាទិតេ ច អភិសដំ អត្ថិកានំ អត្ថិកានំ មនុស្សានំ បញ្ញាសាយ ច រត្តឹ គច្ឆន្តឹ តាយ ច វេសាលឹ ភិយ្យោសោ មត្តាយ ឧបសោភន្តឹ(១) ។ អថខោ រាជគហកោ នេគមោ វេសាលិយំ តំ ករណីយំ តីរេត្វា

១ ឱ. ឧបសោភិតន្តិ ។

ទៅកាន់ក្រុងវេសាលីដោយមានកិច្ចណាមួយ ។ ពួកគហបតីអ្នកនៅក្រុងរាជគ្រឹះ ក៏បានឃើញក្រុងវេសាលីស្តុកស្តម្ភល្អណាស់ មានជនច្រើន មានមនុស្សចរាចរ មានភាហារដំណើកសម្បូណ៌ មានប្រាសាទ ៧ ពាន់ ៧ រយ ៧ ប្រាសាទ មានផ្ទះកំពូល ៧ ពាន់ ៧ រយ ៧ ផ្ទះ មានសួនច្បារ ៧ ពាន់ ៧ រយ ៧ សួនច្បារ មានស្រះបោក្ខរណី ៧ ពាន់ ៧ រយ ៧ ស្រះ ទាំងមានស្រីពេស្យាម្នាក់ឈ្មោះអម្ពបាលី រូបល្អជាទីពិតពិល គួរមើល គួរឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ប្រកបដោយសម្បុរល្អ ខ្ពង់ជាទីគាប់ចិត្តរបស់ជនពន់ពេក ហើយប្រសប់ក្នុងការល្បួង រាំច្រៀងបញ្ចេញប្រគំ ជាស្រីដែលពួកមនុស្សអ្នកត្រូវការនាំគ្នាទៅរកច្រើន ឯនាងនោះទៅក្នុង ១ យប់ៗ យកថ្លៃ ៥០ កហាបណៈ ឯក្រុងវេសាលី ក៏រុងរឿងលើសប្រមាណ ព្រោះនាងអម្ពបាលីនោះ ។ វេលានោះ ពួកគហបតីអ្នកនៅក្រុងរាជគ្រឹះ បានពិចារណានូវកិច្ចដែលខ្លួនត្រូវធ្វើនោះ ក្នុងក្រុងវេសាលីរួចហើយ ក៏ត្រឡប់មក

ចីវរក្ខន្ធកោ រាជគហកនេគមវត្ថុ

បុនទេវ រាជគហំ បច្ចាគច្ឆិ យេន រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ ឯតទវោច វេសាលី ទេវ ឥទ្ធា ចេវ ផីតា ច ពហុជនា អាកិណ្ណមនុស្សា សុភិក្ខា ច សត្ត ច បាសាទសហស្សានិ សត្ត ច បាសាទសតានិ សត្ត ច បាសាទា សត្ត ច កូដាគារសហស្សានិ សត្ត ច កូដាគារសតានិ សត្ត ច កូដាគារា សត្ត ច អារាមសហស្សានិ សត្ត ច អារាមសតានិ សត្ត ច អារាមា សត្ត ច បោក្ខរណីសហស្សានិ សត្ត ច បោក្ខរណីសតានិ សត្ត ច បោក្ខរណិយោ អម្ពបាលី ច គណិកា អភិរូបា ទស្សនីយា បាសាទិកា បរមាយ វណ្ណបោក្ខរតាយ សមន្នាគតា បទក្ខិណា នច្ចេ ច គីតេ ច វាទិតេ ច អភិសដា អត្ថិកានំ អត្ថិកានំ មនុស្សានំ បញ្ញាសាយ ច រត្តិំ គច្ឆតិ តាយ ច វេសាលី ភិយ្យោសោមត្តាយ ឧបសោភតិ សាធុ ទេវ មយម្បិ គណិកំ វុដ្ឋាបេយ្យាមាតិ ។ តេនហិ ភណេ តាទិសិំ កុមារឹ ជានាថ(១)យំ តុម្ហេ គណិកំ វុដ្ឋាបេយ្យាថាតិ ។

១ ម. ជានាហិ ។

ចីវរក្ខន្ធកៈ រឿងពួកនេគមនៅក្រុងរាជគ្រឹះ

ក្រុងរាជគ្រឹះវិញ ចូលទៅគាល់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារដូច្នេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ក្រុងវេសាលីក៏ស្តុកស្តម្ភទូលាយ មានជនច្រើន មានពួកមនុស្សម៉ីរដេរដាស មានអាហារចំណីសម្បូណ៌ មានប្រាសាទ ៧ពាន់ ៧រយ ៧ប្រាសាទ មានផ្ទះកំពូល ៧ពាន់ ៧រយ ៧ផ្ទះ មានសួនច្បារ ៧ពាន់ ៧រយ ៧សួនច្បារ មានស្រះបោក្ខរណី ៧ពាន់ ៧រយ ៧ស្រះ ហើយមានស្រីគណិកា(ខ្លាក់) ឈ្មោះអម្ពបាលីរូបល្អ គួរនឹងពិតពិលរមិលមើល គួរឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ហើយប្រកបដោយសម្បុរល្អ ដ៏ឆ្មាតគាប់ចិត្តរបស់ជនគន់ពេក ហើយជាស្រីប្រសប់ក្នុងការរាំច្រៀងនឹងដេញដំប្រគំ ជាស្រីដែលពួកមនុស្សត្រូវការពិតប្រាកដ តែងចូលទៅរកច្រើន ឯនាង(នោះ) នៅក្នុង ១ យប់ៗ យកថ្លៃ ៥០ កហាបណៈ ឯក្រុងវេសាលីល្អដោយក្រៃលែងជាទីប្រមាណ ព្រោះមានអម្ពបាលីនោះ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព គួរតែយើងទាំងឡាយតាំងស្រីគណិកាឡើងខ្លះ ទើបជាការល្អ ។ ស្តេចនោះទ្រង់ត្រាស់តបថា នែនាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយចូរជ្រើសរើសនាងកុមារីណាដែលមានរូបល្អប្រពៃ តាំងនាងនោះ តាំងឲ្យជាស្រីគណិកាឡើង ។

តេន ខោ បន សមយេន រាជគហេ សាលវតី នាម កុមារី អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា បរមាយ វណ្ណបោក្ខរតាយ សមន្នាគតា ។ អថខោ រាជគហកោ នេគមោ សាលវតឹ កុមារឹ គណិកំ វុដ្ឋាបេសិ ។ អថខោ សាលវតី គណិកា នចិរស្សេវ បទក្ខិណា អហោសិ នច្ចេ ច គីតេ ច វាទិតេ ច អភិសដា អត្ថិកានំ អត្ថិកានំ មនុស្សានំ បដិសតេន ច រត្តឹ គច្ឆតិ ។ អថខោ សាលវតី គណិកា នចិរស្សេវ គព្ភិនី អហោសិ ។ អថខោ សាលវតិយា គណិកាយ ឯតទហោសិ ឥត្ថី ខោ គព្ភិនី បុរិសានំ អមនាបា សចេ មំ កោចិ ជានិស្សតិ សាលវតី គណិកា គព្ភិនីតិ សព្វោ មេ សក្ការោ បរិហាយិស្សតិ(១) យន្នូនាហំ គិលានំ(២) បដិវេទេយ្យន្តិ ។ អថខោ សាលវតី គណិកា ទោវារិកំ អាណាបេសិ មា ភណេ ទោវារិក កោចិ បុរិសោ បាវិសិ យោ ច មំ បុច្ឆតិ គិលានាតិ បដិវេទេហីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ សោ ទោវារិកោ សាលវតិយា គណិកាយ

១ ហាយិស្សតីតិ យុសា ។ ២ ។, គិលានាតិ ។

សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ មានរាជកុមារីម្នាក់ ឈ្មោះសាលវតី រូបល្អ គួរជាទីពិតពិលរមិលរមើល គាប់ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លា ហើយប្រកបដោយសម្បុរល្អ ដ៏ជាទីគាប់ចិត្តរបស់ជនដទៃៗ ។ វេលានោះ ពួកកុដុម្ពីនៅក្រុងរាជគ្រឹះ ក៏ផ្ទុកតាំងនាងសាលវតីកុមារីឲ្យធ្វើជាស្រីផ្កាមាស ។ គ្រានោះមិនយូរប៉ុន្មាន នាងសាលវតីស្រីផ្កាមាសក៏ជាស្រីប្រសប់ក្នុងការល្បែងរាំច្រៀងនិងដេញភ្លេង ជាស្រីដែលពួកមនុស្សត្រូវការតាំងប៉ុន្មានតែងចូលទៅរកប្រើ ឯនាងនោះនាំទៅក្នុងមួយយប់ (យកថ្លៃ) ១០០ កហាបណៈ ។ លំដាប់នោះ នាងសាលវតីស្រីផ្កាមាសមិនយូរប៉ុន្មានក៏មានគភ៌ឡើង ។ វេលានោះ នាងសាលវតីស្រីផ្កាមាសមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា (ម្នាក់ឯង) ស្រីដែលមានគភ៌ហើយរមែងមិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់ពួកបុរសឡើយ ប្រសិនបើបុរសណាមួយនឹងដឹងនូវអញថា នាងសាលវតីស្រីផ្កាមាសមានគភ៌ហើយ គ្រឿងសក្ការៈទាំងអស់របស់អញមុខជានឹងសាបសូន្យ (មិនខាន) បើដូច្នោះ គួរតែអញប្រាប់គេថាមានជម្ងឺ ។ គ្រានោះ នាងសាលវតីស្រីផ្កាមាសក៏បង្គាប់ឆ្មាំទ្វារថា នែនាយទ្វារ កុំឲ្យបុរសណាមួយចូលមកឡើយ ចុះជនណាមកសួររកខ្ញុំ អ្នកឯងត្រូវប្រាប់ថា នាងសាលវតីមានជម្ងឺ ។ នាយទ្វារនោះក៏ទទួលពាក្យនាងសាលវតីស្រីផ្កាមាស

បដិវេទេហីតិ ។ អថខោ សាលវតី គណិកា តស្ស គព្ភស្ស បរិបាកមន្វាយ(១) បុត្តំ វិជាយិ ។ អថខោ សាលវតី គណិកា ទាសឹ អាណាបេសិ ហន្ទ ជេ ឥមំ ទារកំ កត្តរសុប្បេ បក្ខិបិត្វា នីហរិត្វា សង្ការកូដេ ឆឌ្ឌេហីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ សា ទាសី សាលវតិយា គណិកាយ បដិស្សុណិត្វា តំ ទារកំ កត្តរសុប្បេ បក្ខិបិត្វា នីហរិត្វា សង្ការកូដេ ឆឌ្ឌេសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អភយោ នាម រាជកុមារោ កាលស្សេវ រាជុបដ្ឋានំ គច្ឆន្តោ អទ្ទស តំ ទារកំ កាកេហិ សម្បរិកិណ្ណំ ទិស្វាន មនុស្សេ បុច្ឆិ កិំ ឯតំ ភណេ កាកេហិ សម្បរិកិណ្ណន្តិ ។ ទារកោ ទេវាតិ ។ ជីវតិ ភណេតិ ។ ជីវតិ ទេវាតិ ។ តេនហិ ភណេ តំ ទារកំ អម្ហាកំ អន្តេបុរំ នេត្វា ធាតីនំ ទេថ បោសេតុន្តិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ តេ មនុស្សា អភយស្ស រាជកុមារស្ស បដិស្សុណិត្វា តំ ទារកំ អភយស្ស រាជកុមារស្ស អន្តេបុរំ នេត្វា ធាតីនំ អទំសុ បោសេថាតិ ។

[១. ម. បរិបាកំ អន្វាយ]

ដោយពាក្យថា ឈឺណាស់ ។ លំដាប់នោះ នាងសាលវតីស្រីពេស្យា លុះផ្ទៃគភ៌នោះចាស់ហើយ ក៏សម្រាលកូនប្រុសមួយមក ។ វេលានោះ នាងសាលវតីស្រីពេស្យាបង្គាប់ខ្ញុំស្រីថា នែនាងអើ នាងចូរដាក់ទារកនេះក្នុងចង្អេរចាស់ ហើយនាំយកទៅបោះចោលលើគំនរសម្រាមចុះ ។ ខ្ញុំស្រីនោះបានទទួលស្តាប់ពាក្យនាងសាលវតីស្រីពេស្យាដោយពាក្យថា ព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏ដាក់ទារកនោះក្នុងចង្អេរចាស់ ហើយនាំយកទៅបោះចោលលើគំនរសម្រាម ។ សម័យនោះឯង ព្រះរាជកុមារឈ្មោះអភយៈ ចេញទៅគាល់បម្រើស្តេចក្នុងវេលាព្រឹក ក៏បានឃើញទារកនោះមានពួកសត្វក្អែករោមរោម លុះឃើញហើយក៏សួរពួកមនុស្សទាំងឡាយថា នែនាយ អ្វីនេះដែលពួកក្អែករោមរោម ។ មនុស្សទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ម្ចាស់ព្រះករុណា ទារក ។ រាជកុមារត្រាស់សួរថា នែនាយ ទារកនេះនៅរស់ឬទេ ។ មនុស្សទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ម្ចាស់ព្រះករុណា នៅរស់ទេ ។ រាជកុមារក៏ត្រាស់ថា នែនាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយចូរនាំយកទារកនោះទៅក្នុងព្រះរាជវាំងយើង ហើយប្រគល់ឲ្យពួកស្រីមេដោះចិញ្ចឹម ។ មនុស្សទាំងនោះបានទទួលព្រះរាជឱង្ការអភយរាជកុមារដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ករុណាវិសេស ក៏នាំយកទារកនោះទៅក្នុងព្រះរាជវាំងរបស់អភយរាជកុមារ ហើយប្រគល់ឲ្យទៅពួកស្រីមេដោះថា នាងទាំងឡាយចូរចិញ្ចឹមចុះ ។

តស្ស ជីវតីតិ ជីវកោតិ នាមំ អកំសុ កុមារេន ពោសាបិតោតិ កោមារភច្ចោតិ នាមំ អកំសុ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ នចិរស្សេវ វិញ្ញុតំ បាបុណិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ យេន អភយោ រាជកុមារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អភយំ រាជកុមារំ ឯតទវោច កា មេ ទេវ មាតា កោ បិតាតិ ។ អហម្បិ ខោ តេ ភណេ ជីវក មាតរំ ន ជានាមិ អបិចាហំ តេ បិតា តុំ(១) មយាសិ ពោសាបិតោតិ ។ អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស ឯតទហោសិ ឥមានិ ខោ រាជកុលានិ ន សុករានិ អសិប្បេន ឧបជីវិតុំ យន្នូនាហំ សិប្បំ សិក្ខេយ្យន្តិ ។

[៣៨] តេន ខោ បន សមយេន តក្កសិលាយំ ទិសាបាមោក្ខោ វេជ្ជោ បដិវសតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ អភយំ រាជកុមារំ អនាបុច្ឆា យេន តក្កសិលា តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន តក្កសិ-លា យេន សោ វេជ្ជោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ

១ ឱកាសិយពោត្ថកេ អយំ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។

ជនទាំងឡាយបានឲ្យឈ្មោះកុមារនោះថា ជីវកៈ ហើយហេតុថាកុមារនោះនៅរស់ ឲ្យឈ្មោះកុមារនោះ (តទៅក្រោយទៀត) ថា កោមារភច្ច ព្រោះថាកុមារនោះអភយរាជកុមារបានឲ្យគេរើសយកមកចិញ្ចឹម ។ ក្រោយនោះ ជីវកកោមារភច្ចមិនយូរប៉ុន្មានក៏បានជាអ្នកដឹងក្តីឡើង ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ចបានចូលទៅគាល់អភយរាជកុមារ លុះចូលទៅដល់ហើយបានក្រាបបង្គំទូលអភយរាជកុមារដូច្នេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព អ្នកណាជាមាតារបស់ខ្ញុំ អ្នកណាជាបិតារបស់ខ្ញុំ ។ អភយរាជកុមារតបថា នែឯងជីវកៈ ខ្លួនអញក៏មិនបានស្គាល់មាតារបស់អ្នកដែរ ប៉ុន្តែខ្លួនអញនុះជាបិតារបស់អ្នក (ព្រោះ) អ្នកឯងអញបានឲ្យគេយកមកចិញ្ចឹម ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ចមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ពួកក្សត្រត្រកូលនេះ ដែលបុគ្គលគ្មានសិល្បសាស្ត្រ ហើយមិនងាយនឹងចិញ្ចឹមជីវិតបានទេ បើដូច្នោះមានតែអាត្មាអញគួររៀនសិល្បសាស្ត្រ ។

[៣៨] សម័យនោះឯង មានពេទ្យម្នាក់ជាទិសាបាមោក្ខ នៅអាស្រ័យក្នុងក្រុងតក្កសិលា ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ចមិនបានលាអភយរាជកុមារឡើយ ហើយចេញដំណើរទៅកាន់ក្រុងតក្កសិលា ក៏បានចូលទៅរកពេទ្យនោះឯក្រុងតក្កសិលាដោយលំដាប់ លុះចូលទៅដល់

វេជ្ជំ ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ អាចរិយ សិប្បំ សិក្ខិតុន្តិ ។ តេនហិ ភណេ ជីវក សិក្ខស្សូតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ពហុញ្ច គណ្ហាតិ លហុញ្ច គណ្ហាតិ សុដ្ឋុ[១] ច ឧបធារេតិ គហិតញ្ចស្ស ន បម្មុស្សតិ ។ អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស សត្តន្នំ វស្សានំ អច្ចយេន ឯតទហោសិ អហំ ខោ ពហុញ្ច គណ្ហាមិ លហុញ្ច គណ្ហាមិ សុដ្ឋុ ច ឧបធារេមិ គហិតញ្ច មេ ន បម្មុស្សតិ សត្ត ច មេ វស្សានិ អធីយន្តស្ស នយិមស្ស សិប្បស្ស អន្តោ បញ្ញាយតិ កទា ឥមស្ស សិប្បស្ស អន្តោ បញ្ញាយិស្សតីតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ យេន សោ វេជ្ជោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ វេជ្ជំ ឯតទវោច អហំ ខោ អាចរិយ ពហុញ្ច គណ្ហាមិ លហុញ្ច គណ្ហាមិ សុដ្ឋុ ច ឧបធារេមិ គហិតញ្ច មេ ន បម្មុស្សតិ សត្ត ច មេ វស្សានិ អធីយន្តស្ស នយិមស្ស សិប្បស្ស អន្តោ បញ្ញាយតិ

១ ឱ. សុដ្ឋុ ។

ហើយក៏និយាយពាក្យនេះនឹងពេទ្យនោះថា បពិត្រលោកអាចារ្យ ខ្ញុំប្រាថ្នានឹងសិក្សាសិល្បសាស្ត្រ ។ ឯអាចារ្យពេទ្យនោះក៏តបវិញថា នែនាយជីវកៈ បើដូច្នោះអ្នកឯងចូររៀនចុះ ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏រៀនសិល្បសាស្ត្របានច្រើនផង រៀនបានឆាប់ផង ចាំទុកបានល្អផង សិល្បសាស្ត្រដែលជីវកកោមារភច្ចនោះបានរៀនហើយ ក៏មិនភ្លេចទៅផង ។ លុះកន្លង ៧ ឆ្នាំទៅហើយ ទើបជីវកកោមារភច្ចមានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា អាត្មាអញរៀនសិល្បសាស្ត្របានច្រើនផង រៀនបានឆាប់ផង ចាំទុកបានល្អផង សិល្បសាស្ត្រដែលអញបានរៀនហើយក៏មិនភ្លេចទៅផង មួយវិញទៀត កាលអាត្មាអញរៀនអស់ ៧ ឆ្នាំហើយ ក៏កំណត់ចុងសិល្បសាស្ត្រនេះមិនប្រាកដឡើយ ចំណុចសិល្បសាស្ត្រនេះតើនឹងបានប្រាកដក្នុងវេលាណា ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏បានចូលទៅរកពេទ្យនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយពាក្យនេះនឹងពេទ្យនោះថា បពិត្រលោកអាចារ្យ ខ្ញុំរៀនសិល្បសាស្ត្របានច្រើនផង រៀនបានឆាប់ផង ចាំទុកបានល្អផង សិល្បសាស្ត្រដែលខ្ញុំបានរៀនហើយមិនភ្លេចទៅវិញផង មួយវិញទៀត ខ្ញុំរៀនអស់ ៧ ឆ្នាំហើយ ក៏កំណត់ចុងសិល្បសាស្ត្រនេះមិនប្រាកដសោះ ចំណុច

កទា ឥមស្ស សិប្បស្ស អន្តោ បញ្ញាយិស្សតីតិ ។ តេនហិ ភណេ ជីវក ខណិត្តឹ អាទាយ តក្កសិលាយ សមន្តា យោជនំ អាហិណ្ឌិត្វា(*) យំ កិញ្ចិ អភេសជ្ជំ បស្សេយ្យាសិ តំ អាហរាតិ ។ ឯវំ អាចរិយាតិ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ តស្ស វេជ្ជស្ស បដិស្សុណិត្វា ខណិត្តឹ អាទាយ តក្កសិលាយ សមន្តា យោជនំ អាហិណ្ឌន្តោ ន កិញ្ចិ អភេសជ្ជំ អទ្ទស ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ យេន សោ វេជ្ជោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ វេជ្ជំ ឯតទវោច អាហិណ្ឌន្តោម្ហិ អាចរិយ តក្កសិលាយ សមន្តា យោជនំ ន កិញ្ចិ អភេសជ្ជំ អទ្ទសន្តិ ។ សុសិក្ខិតោសិ ភណេ ជីវក អលន្តេ ឯត្តកំ ជីវិកាយាតិ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស បរិត្តំ បាថេយ្យំ បាទាសិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ តំ បរិត្តំ បាថេយ្យំ អាទាយ យេន រាជគហំ តេន បក្កាមិ ។ អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស តំ បរិត្តំ បាថេយ្យំ អន្តរាមគ្គេ សាកេតេ បរិក្ខយំ អគមាសិ ។ អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស

(*) ឱ. អាហិណ្ឌិត្វា ។

សិល្បសាស្ត្រនេះតើទីបំផុតប្រាកដក្នុងកាលណា ។ ឯអាចារ្យនោះក៏ប្រាប់ថា នែនាយជីវកៈ ចូរអ្នកឯងកាន់យកចបជីករទៅចំនួន ១ យោជន៍ជុំវិញក្រុងតក្កសិលា ហើយគន់មើលវត្ថុណាមួយដែលមិនមែនជាថ្នាំ អ្នកនាំវត្ថុនោះមក ។ ឯជីវកកោមារភច្ចទទួលស្តាប់ពាក្យគ្រូនោះដោយពាក្យថា បាទលោកអាចារ្យ ហើយក៏កាន់ចបជីករដើរទៅចំនួន ១ យោជន៍ជុំវិញក្រុងតក្កសិលា ក៏មិនឃើញមានវត្ថុមួយដែលមិនមែនជាថ្នាំឡើយ ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏បានចូលទៅរកគ្រូនោះវិញ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងគ្រូនោះថា បពិត្រលោកអាចារ្យ ខ្ញុំបានដើរទៅចំនួន ១ យោជន៍ជុំវិញក្រុងតក្កសិលា ក៏មិនឃើញមានវត្ថុមួយដែលមិនមែនជាថ្នាំសោះ ។ ឯអាចារ្យនោះក៏និយាយថា នែនាយជីវកៈ អ្នកឯងបានរៀនចេះល្អហើយ សិល្បសាស្ត្រប៉ុណ្ណេះល្មមចិញ្ចឹមជីវិតរបស់អ្នកឯងបានហើយ ។ ក៏ប្រគល់ស្បៀងបន្តិចបន្តួចឲ្យជីវកកោមារភច្ច ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏បាននាំយកស្បៀងបន្តិចបន្តួចនោះចេញដំណើរទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះវិញ ។ វេលានោះ ស្បៀងដ៏បន្តិចបន្តួចរបស់ជីវកកោមារភច្ចនោះ ក៏អស់រលីងទៅត្រង់ក្រុងសាកេត នៅពាក់កណ្តាលផ្លូវ ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏មាន

ឯតទហោសិ ឥមេ ខោ មគ្គា កន្តារា អប្បោទកា អប្បភក្ខា ន សុករា អនាទាយ គន្តុំ យន្នូនាហំ បាថេយ្យំ បរិយេសេយ្យន្តិ ។

(៣៦) តេន ខោ បន សមយេន សាកេតេ សេដ្ឋិភរិយាយ សត្តវស្សិកោ សីសាពាធោ ហោតិ ។ ពហូ មហន្តា មហន្តា ទិសាបាមោក្ខា វេជ្ជា អាគន្ត្វា នាសក្ខឹសុ អរោគំ កាតុំ ពហុំ ហិរញ្ញំ អាទាយ អគមំសុ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ សាកេតំ បវិសិត្វា មនុស្សេ បុច្ឆិ កោ ភណេ គិលានោ កំ តិកិច្ឆាមីតិ ។ ឯតិស្សា អាចរិយ សេដ្ឋិភរិយាយ សត្តវស្សិកោ សីសាពាធោ គច្ឆ អាចរិយ សេដ្ឋិភរិយំ តិកិច្ឆាហីតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ យេន សេដ្ឋិស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ទោវារិកំ អាណាបេសិ គច្ឆ ភណេ សេដ្ឋិភរិយាយ បាវទ វេជ្ជោ អយ្យេ អាគតោ សោ តំ ទដ្ឋុកាមោតិ ។ ឯវំ អាចរិយាតិ ខោ សោ ទោវារិកោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស បដិស្សុណិត្វា យេន សេដ្ឋិ-

សេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា ផ្លូវទាំងនេះជាផ្លូវដាច់ស្រយាល មានទឹកតិច មានចំណីអាហារតិច ជនណាដែលមិនមានស្បៀងអាហារហើយមិនងាយនឹងទៅបានឡើយ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញដើរស្វែងរកស្បៀងសិន (រួចសឹមទៅ) ។

(៣៦) សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងសាកេត មានភរិយាសេដ្ឋីម្នាក់ កើតជម្ងឺឈឺក្បាល ៧ ឆ្នាំហើយ ។ ពួកពេទ្យដែលជាទិសាបាមោក្ខយ៉ាងធំៗ ច្រើននាក់នាំគ្នាមករក្សាព្យាបាល ក៏មិនអាចធ្វើឲ្យជារោគបាន ហើយនាំយកប្រាក់ទៅជាច្រើន ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចបានចូលទៅក្រុងសាកេតហើយសួរមនុស្សទាំងឡាយថា នែនាយ ជនណាមានជម្ងឺ (ខ្ញុំ) ជនណាឲ្យខ្ញុំព្យាបាល (ខ្ញុំ) ។ មនុស្សទាំងនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោកអាចារ្យ មានតែភរិយាសេដ្ឋីនុះមានជម្ងឺឈឺក្បាល ៧ ឆ្នាំហើយ បពិត្រលោកអាចារ្យ អញ្ជើញទៅព្យាបាលភរិយាសេដ្ឋីចុះ ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏បានចូលទៅកាន់លំនៅរបស់សេដ្ឋីគហបតិ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បង្គាប់នាយទ្វារថា នែនាយទ្វារ ចូរអ្នកឯងទៅប្រាប់ភរិយាសេដ្ឋីថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ ឥឡូវមានគ្រូពេទ្យអញ្ជើញមក គាត់ចង់ឃើញអ្នកម្ចាស់ ។ នាយទ្វារនោះបានទទួលស្តាប់ពាក្យជីវកកោមារភច្ច ដោយពាក្យថា បាទលោកអាចារ្យ ហើយក៏ចូលទៅរកភរិយាសេដ្ឋី

ភរិយា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សេដ្ឋិភរិយំ ឯតទ-
វោច វេជ្ជោ អយ្យេ អាគតោ សោ តំ ទដ្ឋុកាមោតិ ។
កីទិសោ ភណេ ទោវារិក វេជ្ជោតិ ។ ទហរកោ
អយ្យេតិ ។ អលំ ភណេ ទោវារិក កឹ មេ ទហរកោ
វេជ្ជោ ករិស្សតិ ពហូ មហន្តា មហន្តា ទិសាបាមោក្ខា
វេជ្ជា អាគន្ត្វា នាសក្ខឹសុ អរោគំ កាតុំ ពហុំ
ហិរញ្ញំ អាទាយ អគមំសូតិ ។ អថខោ សោ ទោវារិកោ
យេន ជីវកោ កោមារភច្ចោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច សេដ្ឋិភរិយា អា-
ចរិយ ឯវមាហ អលំ ភណេ ទោវារិក កឹ មេ ទហ-
រកោ វេជ្ជោ ករិស្សតិ ពហូ មហន្តា មហន្តា ទិសាបា-
មោក្ខា វេជ្ជា អាគន្ត្វា នាសក្ខឹសុ អរោគំ
កាតុំ ពហុំ ហិរញ្ញំ អាទាយ អគមំសូតិ ។ គច្ឆ ភណេ
ទោវារិក សេដ្ឋិភរិយាយ ឯវំ វទេហិ វេជ្ជោ អយ្យេ ឯវមាហ
មា កិរ អយ្យេ បុរេ កិញ្ចិ អទាសិ យទា អរោគា
អហោសិ តទា យំ ឥច្ឆេយ្យាសិ តំ ទជ្ជេយ្យាសីតិ ។
ឯវំ អាចរិយាតិ ខោ សោ ទោវារិកោ ជីវកស្ស

លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភរិយាសេដ្ឋីថា បពិត្រ
អ្នកម្ចាស់ សព្វថ្ងៃមានគ្រូពេទ្យអញ្ជើញមក គាត់ចង់ឃើញអ្នកម្ចាស់ ។ ឯ
ភរិយាសេដ្ឋីក៏សួរថា នែនាយទ្វារ គ្រូពេទ្យនោះតើបែបយ៉ាងណា ។ នាយ
ទ្វារក៏តបថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ គ្រូពេទ្យនោះនៅក្មេងទេ ។ ឯភរិយាសេដ្ឋី
ក៏តបថា កុំឡើយនាយទ្វារ គ្រូពេទ្យនៅក្មេងមុខនឹងធ្វើរោគអញឲ្យជាដូចម្តេច
បាន គ្រូពេទ្យដែលជាទិសាបាមោក្ខយ៉ាងធំៗ ច្រើននាក់បានមកព្យា-
បាលហើយ ក៏នឹងមិនអាចនឹងធ្វើរោគឲ្យស្រះជាបាន នាំយកប្រាក់ជាច្រើន
ទៅហើយ ។ ខណៈនោះ នាយទ្វារក៏បានចូលទៅរកជីវកកោមារភច្ច
វិញ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងជីវកកោមារភច្ចថា
បពិត្រលោកអាចារ្យ ភរិយាសេដ្ឋីបាននិយាយយ៉ាងនេះថា កុំឡើយនាយ
ទ្វារ គ្រូពេទ្យនៅក្មេងមុខនឹងព្យាបាលរោគអញឲ្យស្រះជាដូចម្តេចបាន គ្រូពេទ្យ
ដែលជាទិសាបាមោក្ខធំៗ ច្រើននាក់បានមកព្យាបាលក៏គង់មិនអាចនឹងធ្វើ
រោគឲ្យស្រះជាបាន នាំយកប្រាក់ជាច្រើនទៅហើយ ។ ឯជីវកកោមារភច្ចក៏
និយាយវិញថា នែនាយទ្វារ ចូរអ្នកឯងទៅប្រាប់ភរិយាសេដ្ឋីថា បពិត្រអ្នក
ម្ចាស់ គ្រូពេទ្យបាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ អ្នកម្ចាស់
កុំអាលឲ្យវត្ថុអ្វីៗ មុនឡើយ ចាំអ្នកម្ចាស់ជារោគពេលណា អ្នកម្ចាស់ចង់ឲ្យ
វត្ថុណាក៏គប្បីឲ្យវត្ថុនោះ ក្នុងពេលនោះចុះ ។ នាយទ្វារទទួលស្តាប់

កោមារភច្ចស្ស បដិស្សុណិត្វា យេន សេដ្ឋិភរិយា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សេដ្ឋិភរិយំ ឯតទវោច វទេតិ អយ្យេ វេជ្ជោ មា កិរ អយ្យេ អយ្យា បុរេ កិញ្ចិ អទាសិ យទា អរោគា អហោសិ តទា យំ ឥច្ឆេយ្យាសិ តំ ទជ្ជេយ្យាសីតិ ។ តេនហិ ភណេ ទោវារិក វេជ្ជោ អាគច្ឆតូតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ សោ ទោវារិកោ សេដ្ឋិភរិយាយ បដិស្សុណិត្វា យេន ជីវកោ កោមារភច្ចោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច សេដ្ឋិភរិយា តំ អាចរិយ បក្កោសតីតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ យេន សេដ្ឋិភរិយា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សេដ្ឋិភរិយាយ វិការំ សល្លក្ខេត្វា សេដ្ឋិភរិយំ ឯតទវោច បសតេន មេ អយ្យេ សប្បិនា អត្ថោតិ ។ អថខោ សេដ្ឋិភរិយា ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស បសតំ សប្បឹ ទាបេសិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ តំ បសតំ សប្បឹ នានាភេសជ្ជេហិ និប្បចិត្វា សេដ្ឋិភរិយំ មញ្ចកេ ឧត្តានំ និបជ្ជាបេត្វា[១]

---

១ ម៉ាភេទ្វាតំបិ បាឋោ ។

ពាក្យជីវកកោមារភច្ច ដោយពាក្យថា បាទលោកអាចារ្យ ហើយក៏ចូលទៅរកភរិយាសេដ្ឋីវិញ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភរិយាសេដ្ឋីថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ ពេទ្យបាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ អ្នកម្ចាស់កុំអាលឲ្យទ្រព្យអ្វី ១ មុនឡើយ ចាំអ្នកម្ចាស់ជារោគវេលាណា អ្នកម្ចាស់ចង់ឲ្យវត្ថុណាក៏គប្បីឲ្យវត្ថុនោះក្នុងវេលានោះចុះ ។ ឯភរិយាសេដ្ឋីក៏ប្រាប់ថា នែនាយទ្វារ បើដូច្នោះសូមឲ្យពេទ្យអញ្ជើញចូលមកចុះ ។ នាយទ្វារនោះបានទទួលស្តាប់ពាក្យភរិយាសេដ្ឋី ដោយពាក្យថា បាទអ្នកម្ចាស់ ហើយក៏ចូលទៅរកជីវកកោមារភច្ចវិញ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងជីវកកោមារភច្ចថា បពិត្រលោកអាចារ្យ ភរិយាសេដ្ឋីឲ្យអញ្ជើញលោក ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏បានចូលទៅរកភរិយាសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏សង្កេតសម្គាល់វិការរបស់ភរិយាសេដ្ឋី ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភរិយាសេដ្ឋីថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ ខ្ញុំបានត្រូវការសប្បិ ១ ចូកដៃ ។ លំដាប់នោះ ភរិយាសេដ្ឋីក៏បានបញ្ជាឲ្យគេឲ្យសប្បិ ១ ចូកដៃទៅជីវកកោមារភច្ច ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏បានស្លសប្បិនោះជាមួយនឹងថ្នាំទាំងឡាយផ្សេង ៗ រួចហើយឲ្យភរិយាសេដ្ឋីដេកផ្ងារលើគ្រែហើយ

នត្ថុតោ អទាសិ ។ អថខោ តំ សប្បឹ នត្ថុតោ ទិន្នំ មុខតោ ឧគ្គញ្ឆិ ។ អថខោ សេដ្ឋិភរិយា តំ បដិគ្គហេ និដ្ឋុភិត្វា ទាសឹ អាណាបេសិ ហន្ទ ជេ ឥមំ សប្បឹ បិចុនា គណ្ហាហីតិ ។ អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស ឯតទហោសិ អច្ឆរិយំ វត ភោ(១) យាវ លូខាយំ ឃរណី យត្រ ហិ នាម ឥមំ ឆឌ្ឌនីយធម្មំ សប្បឹ បិចុនា គាហាបេស្សតិ ពហុកានិ ច មេ មហគ្ឃានិ មហគ្ឃានិ ភេសជ្ជានិ ឧបគតានិ កិម្បិមាយំ កញ្ចិ(២) ទេយ្យធម្មំ ទស្សតីតិ ។ អថខោ សេដ្ឋិភរិយា ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស វិការំ សល្លក្ខេត្វា ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ អាចរិយ វិមនោសីតិ ។ ឥធ មេ ឯតទហោសិ អច្ឆរិយំ វត ភោ យាវ លូខាយំ ឃរណី យត្រ ហិ នាម ឥមំ ឆឌ្ឌនីយធម្មំ សប្បឹ បិចុនា គាហាបេស្សតិ ពហុកានិ ច មេ មហគ្ឃានិ មហគ្ឃានិ ភេសជ្ជានិ ឧបគតានិ កិម្បិមាយំ កញ្ចិ ទេយ្យធម្មំ ទស្សតីតិ ។ មយំ ខោ អាចរិយ អាគារិកា នាម ឧបជានាមេតស្ស

១ ឥទំ បាឋទ្វយំ មរម្មបោត្ថកេ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. កិញ្ចិ ។

ប៉ុន្មានឆ្នាំនោះ ។ គ្រានោះ សប្បិដែលជីវកកោមារភច្ចបានច្រកទៅហើយ ក៏ហូរចេញពីមាត់ ។ គ្រានោះ ភរិយាសេដ្ឋីខ្ជាក់សប្បិនោះទៅក្នុងភាជនៈ ហើយបង្គាប់ទាសីថា ចូរនាងយកសំឡីមកផ្តិតសប្បិនេះចេញ ៗ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ចមានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា អើអស្ចារ្យមែន ស្រីមេផ្ទះនេះជាស្រីអន់ណាស់តើ ព្រោះនាងឲ្យគាស់យកសំឡីមកផ្តិតសប្បិនេះ ដែលជារបស់គួរតែបោះចោល មួយទៀត ថ្នាំដែលមានដំឡៃច្រើន អញបានប្រើប្រាស់អស់ច្រើនទៅហើយ ស្រីជាម្ចាស់ផ្ទះនេះ នឹងឲ្យទេយ្យធម៌ (រង្វាន់) តិចតួចដល់អញដូចម្តេចបាន ៗ លំដាប់នោះ ភរិយាសេដ្ឋីសង្កេតស្គាល់ការវិការរបស់ជីវកកោមារភច្ច ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងជីវកកោមារភច្ចថា នែលោកអាចារ្យ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមានចិត្តព្រួយម្ល៉េះ ៗ ឯជីវកកោមារភច្ចតបវិញថា ខ្ញុំបានមានសេចក្តីរិះគិតក្នុងរឿងនេះយ៉ាងនេះថា អស្ចារ្យមែន ស្រីមេផ្ទះនេះជាស្រីអន់ណាស់តើ ព្រោះនាងឲ្យគាស់យកសំឡីមកផ្តិតសប្បិនេះ ដែលជារបស់គួរតែបោះចោល មួយទៀត ថ្នាំដែលមានដំឡៃច្រើន អញបានប្រើប្រាស់អស់ច្រើនទៅហើយ ស្រីជាម្ចាស់ផ្ទះនេះនឹងឲ្យទេយ្យធម៌តិចតួចដល់គាត់អញដូចម្តេចបាន ៗ ឯភរិយាសេដ្ឋីតបវិញថា នែលោកអាចារ្យ យើងជាស្រីគ្រប់គ្រងផ្ទះគួរតែសំចៃសប្បិនេះ

សញ្ញមស្ស វរមេតំ សប្បិ ទាសានំ វា កម្មករានំ វា បាទព្ភញ្ជនំ វា បទីបករណេ វា អាសិត្តំ មា ខោ ត្វំ អាចរិយ វិមនោ អហោសិ ន តេ ទេយ្យធម្មោ ហាយិស្សតីតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ សេដ្ឋិភរិយាយ សត្តវស្សិកំ សីសាពាធំ ឯកេនេវ នត្ថុកម្មេន អបកឌ្ឍិ ។ អថខោ សេដ្ឋិភរិយា អរោគា សមានា ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស ចត្តារិ សហស្សានិ អទាសិ ។ បុត្តោ មាតា មេ អរោគា ឋិតាតិ ចត្តារិ សហស្សានិ អទាសិ ។ សុណិសា សស្សុ មេ អរោគា ឋិតាតិ ចត្តារិ សហស្សានិ អទាសិ ។ សេដ្ឋី គហបតិ ភរិយា មេ អរោគា ឋិតាតិ ចត្តារិ សហស្សានិ អទាសិ ទាសញ្ច ទាសិញ្ច អស្សរថញ្ច អទាសិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ តានិ សោឡសសហស្សានិ អាទាយ ទាសញ្ច ទាសិញ្ច អស្សរថញ្ច យេន រាជគហំ តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន រាជគហំ យេន អភយោ រាជកុមារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អភយំ រាជកុមារំ ឯតទវោច ឥទំ មេ ទេវ បឋមកម្មំ

សប្បិនេះទុកធ្វើជាថ្នាំលាបជើងពួកទាសៈ ឬពួកកម្មករ ឬទុកស្រោចទៅក្នុងចង្កៀងធ្វើប្រទីប ក៏នឹងតែប្រសើរ នែលោកអាចារ្យ លោកកុំតូចចិត្តឡើយ គ្រឿងទេយ្យធម៌របស់លោកមុខជាមិនសាបសូន្យទេ ។ ខណៈនោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏បានបន្សុះដកនូវឈឺក្បាល ៧ ឆ្នាំរបស់ភរិយាសេដ្ឋីដោយការច្រកថ្នាំតែម្តងប៉ុណ្ណោះ ។ វេលានោះ ភរិយាសេដ្ឋីក៏បានសះជាកែនទោះទៅហើយបានឲ្យ (ទ្រព្យ) ចំនួន ៤ ពាន់កហាបណៈទៅជីវកកោមារភច្ច ។ ឯកូនប្រុសគិតថា មាតារបស់អាត្មាអញបានសះជាជម្ងឺហើយ ក៏បានឲ្យ (ទ្រព្យ) ចំនួន ៤ ពាន់កហាបណៈទៀត ។ ឯស្រីជាកូនប្រសាគិតថា ម្តាយក្មេករបស់អាត្មាអញបានសះជាជម្ងឺហើយ ក៏បានឲ្យ (ទ្រព្យ) ចំនួន ៤ ពាន់កហាបណៈទៀត ។ ឯសេដ្ឋីគហបតីគិតថា ភរិយារបស់អាត្មាអញបានសះជាជម្ងឺហើយ ក៏ឲ្យ (ទ្រព្យ) ចំនួន ៤ ពាន់កហាបណៈ ហើយឲ្យទាសាទាសីនិងរថទឹមសេះ (ថែមទៀត) ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចបាននាំយក (ទ្រព្យ) ទាំង ១៦ ពាន់កហាបណៈនោះ និងទាសាទាសីទាំងរថទឹមសេះហើយចេញទៅក្រុងរាជគ្រឹះ ក៏បានចូលទៅរកអភយរាជកុមារក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះដោយលំដាប់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងអភយរាជកុមារថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ទ្រព្យ

សោឡសសហស្សានិ ទាសោ ច ទាសី ច អស្សរថោ ច បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ទេវោ បោសាវនិកន្តិ ។ អលំ ភណេ ជីវក តុយ្ហមេវ[១] ហោតុ អម្ហាកញ្ញេវ[២] អន្តេបុរេ និវេសនំ មាបេហីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ អភយស្ស រាជកុមារស្ស បដិស្សុណិត្វា អភយស្ស រាជកុមារស្ស អន្តេបុរេ និវេសនំ មាបេសិ ។

[៣៧] តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស ភគន្ទលាពាធោ ហោតិ ។ សាដកា លោហិតេន មក្ខិយន្តិ ។ ទេវិយោ ទិស្វា ឧប្បណ្ឌេន្តិ ឧតុនីទានិ ទេវោ បុប្ផំ ទេវស្ស ឧប្បន្នំ ន ចិរស្ស[៣] ទេវោ វិជាយិស្សតីតិ ។ តេន រាជា មង្កុ ហោតិ ។ អថ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អភយំ រាជកុមារំ ឯតទវោច មយ្ហំ ខោ ភណេ អភយ តាទិសោ អាពាធោ សាដកា លោហិតេន មក្ខិយន្តិ ទេវិយោ ទិស្វា ឧប្បណ្ឌេន្តិ ឧតុនីទានិ ទេវោ បុប្ផំ ទេវស្ស ឧប្បន្នំ

១ ម. តុយ្ហំ ។ ២ អម្ហាកញ្ចេវ ។ ៣ ម. ចិរស្សំ ទេវោ ។

ទាំង ១៦ ពាន់ក្តី ទាសក្តី ទាសីក្តី សេះនិងរថក្តី នេះជាស្នាដៃដំបូងរបស់ខ្ញុំបាទផងចុះ សូមព្រះសម្មតិទេពទ្រង់ទទួលយកគ្រឿងសម្រាប់ចិញ្ចឹមរបស់ខ្ញុំបាទចុះ ។ ឯអភយរាជកុមារក៏តបថា នែនាយជីវកៈ ណ្ហើយ (របស់ទាំងនេះ) ត្រូវជារបស់អ្នកឯងចុះ ប៉ុន្តែត្រូវអ្នកឯងធ្វើការសាងលំនៅក្នុងបុរីរបស់យើង ។ ឯជីវកកោមារភច្ចៈ ក៏ទទួលស្តាប់ព្រះបន្ទូលអភយរាជកុមារដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏បានសាងលំនៅក្នុងវាំងរបស់អភយរាជកុមារ ។

[៣៧] សម័យនោះឯង ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ទ្រង់កើតរោគឫសដូងបាត ។ សំពត់សាដកទាំងឡាយក៏សឹងតែប្រឡាក់ដោយឈាម ។ ពួកព្រះនាងទេវីឃើញហើយក៏ចំអកថា ឥឡូវនេះព្រះសម្មតិ-ទេពទ្រង់មានរដូវហើយ ផ្កាឈាមបានកើតឡើងដល់ព្រះសម្មតិទេពហើយ មិនយូរប៉ុន្មានទេ ព្រះសម្មតិទេពមុខជាទ្រង់ប្រសូត(បុត្រ)មិនខាន ។ ព្រះមហាក្សត្រក៏ទ្រង់អៀនអន់ដោយហេតុនោះ ។ វេលានោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលត្រាស់នឹងអភយរាជកុមារថា នែនាយអភយ យើងមានជម្ងឺប្រកបដូច្នោះហើយ សំពត់ទាំងសំពត់សាដកប្រឡាក់ទៅដោយឈាម ឯពួកនាងទេវីឃើញហើយក៏ចំអកថា ឥឡូវនេះព្រះសម្មតិទេពទ្រង់មានរដូវហើយ ផ្កាឈាមបានកើតឡើង

ឧជ្ជិតស្សា នេវកំ វិជាយិស្សតីតិ វត្វា ភាណា អភយ
តាជ់សំ វត្ថុំ ជាតាហិ យោ មំ តិកិច្ឆេយ្យាតិ ។ អយំ
នៅ អញ្ញាតំ ដីវកោ វេជ្ជោ តរុណោ ភទ្រកោ សោ នៅ
តិកិច្ឆិស្សតីតិ ។ តេនហិ ភណេ អភយ ជីវកំ វេជ្ជំ
អាណាបេហិ សោ មំ តិកិច្ឆិស្សតីតិ ។ អថខោ អភ-
យោ រាជកុមារោ ជីវកំ កោមារភច្ចំ អាណាបេសិ
គច្ឆ ភណេ ជីវក រាជានំ តិកិច្ឆាហីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ
ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ អភយស្ស រាជកុមារស្ស
បដិស្សុណិត្វា នខេន តេលំ អាទាយ យេន រាជា
មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ ឯតទវោច
អាពាធំ តេ ទេវ បស្សាមីតិ[១] ។ អថខោ ជីវកោ
កោមារភច្ចោ សកិំយេវ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសា-
រស្ស ភគន្ទលាពាធំ ឯកេនេវ អាលេបេន អបកឌ្ឍិ ។
អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ

១ ឱ. អាពាធំ ទេវ បស្សាមតិ ។

ផល់ព្រះសម្មតិទេពហើយ មិនយូរប៉ុន្មានទេ ព្រះសម្មតិទេពមុខជាទីទ
ប្រសូត (បុត្រ) មិនខាន នែនាយអភ័យ បើដឹងអ្នកឯណា ចូរ
អ្នកស្វែងរកពេទ្យណា ដែលអាចព្យាបាលយើងបាន ។ អភយរាជ-
កុមារក្រាបទូលថា ទូលព្រះសម្មតិទេព ពេទ្យរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គឈ្មោះជីវក:
នៅក្មេងជាមនុស្សកំពុងចំរើន ពេទ្យនោះនឹងព្យាបាលព្រះសម្មតិទេព
បាន ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារត្រាស់ថា នែនាយអភ័យ បើដូច្នោះចូរអ្នក
បង្គាប់ពេទ្យជីវកឲ្យមកព្យាបាលអញចុះ ។ លំដាប់នោះ អភយរាជ-
កុមារក៏បានបង្គាប់ជីវកកោមារភច្ចថា នែនាយជីវក: ចូរអ្នកឯងទៅព្យា-
បាលព្រះបាទព្រះមហាក្សត្រ ។ ជីវកកោមារភច្ចបានទទួលបង្គាប់
អភយរាជកុមារដោយពាក្យថា ករុណាវិសេស ហើយក៏នាំយកប្រេងខ្លះ
មួយក្រចកចូលទៅគាល់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយក៏ក្រាបទូលព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារដូច្នេះថា សូមទ្រង់
ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គសូមមើលជម្ងឺព្រះអង្គ ។ វេលានោះ ជីវកកោ-
មារភច្ចក៏បានបំបាត់រោគឫសដូងបាតរបស់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ
ដោយលាបថ្នាំតែម្ដង ។ គ្រានោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ

អរោគោ សមានោ បញ្ច ឥត្ថីសតានិ សព្វាលង្ការំ វិភូសាបេត្វា(១) ឱមុញ្ចាបេត្វា បុញ្ជំ ការាបេត្វា ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច យំ ភណេ ជីវក បញ្ចន្នំ ឥត្ថីសតានំ សព្វាលង្ការំ តុយ្ហំ ហោតូតិ ។ អលំ ទេវ អធិការំ មេ ទេវោ សរតូតិ ។ តេនហិ ភណេ ជីវក មំ ឧបដ្ឋហ ឥត្ថាគារញ្ច ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃញ្ចាតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បច្ចស្សោសិ ។

(៣៨) តេន ខោ បន សមយេន រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស សត្តវស្សិកោ សីសាពាធោ ហោតិ ។ ពហូ មហន្តា មហន្តា ទិសាបាមោក្ខា វេជ្ជា អាគន្ត្វា តិកិច្ឆន្តា នាសក្ខិំសុ អរោគំ កាតុំ ពហុំ ហិរញ្ញំ អាទាយ អគមំសុ ។ អបិច វេជ្ជេហិ បច្ចក្ខាតោ ហោតិ ។ ឯកច្ចេ វេជ្ជា ឯវមាហំសុ បញ្ចមំ ទិវសំ សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតីតិ ។ ឯកច្ចេ វេជ្ជា ឯវមាហំសុ សត្តមំ ទិវសំ សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតីតិ ។

១ ម. ភូសាបេត្វា ។

ទ្រង់បានសះជាស្បើយហើយ ទើបទ្រង់ឲ្យពួកស្រីស្នំ ៥០០ ស្លៀកពាក់គ្រឿងអលង្ការគ្រប់ដំណប់ហើយឲ្យដោះចេញ ទ្រង់ឲ្យធ្វើជាគំនរហើយទ្រង់ត្រាស់ទៅនឹងជីវកកោមារភច្ចថា នែជាយជីវកៈ គ្រឿងអលង្ការទាំងពួងរបស់ស្រីស្នំ ៥០០ នេះ ត្រូវបានអ្នកឯងហើយ ។ ជីវកកោមារភច្ចក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កុំព្រួយព្រះរាជហឫទ័យឡើយ សូមព្រះសម្មតិទេពទ្រង់គ្រាន់តែរលឹកឧបការៈរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គចុះ ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារត្រាស់ថា នែជាយជីវកៈ បើដូច្នោះចូរអ្នកឯងបម្រើយើងផង ស្រីស្នំផង ភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានផង ។ ជីវកកោមារភច្ចបានទទួលស្តាប់ព្រះរាជឱង្ការព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះករុណាវិសេស ។

(៣៨) សម័យនោះឯង សេដ្ឋីនៅក្រុងរាជគ្រឹះកើតរោគឈឺក្បាល ៧ ឆ្នាំហើយ ។ ពួកពេទ្យដែលជាទិសាបាមោក្ខធំៗច្រើននាក់មកព្យាបាលក៏មិនអាចនឹងរក្សារោគឲ្យសះជាបាន ខំយកនូវប្រាក់ជាច្រើនទៅ ។ ម្យ៉ាងទៀត សេដ្ឋីនោះពួកពេទ្យក៏បោះបង់ចោលហើយ ។ មានពួកពេទ្យខ្លះនិយាយយ៉ាងនេះថា សេដ្ឋីគហបតីមុខជានឹងធ្វើមរណកាលក្នុងថ្ងៃទី ៥ ។ ពួកពេទ្យខ្លះនិយាយយ៉ាងនេះថា សេដ្ឋីគហបតីមុខជានឹងធ្វើមរណកាលក្នុងថ្ងៃទី ៧ ។

ចីវរក្ខន្ធកេ រាជគហកសេដ្ឋិវត្ថុ សីសាពាធកថា

ខោ រាជគហកស្ស នេគមស្ស ឯតទហោសិ អយំ ខោ សេដ្ឋី គហបតិ ពហុបការោ រញ្ញោ ចេវ នេគមស្ស ច អយញ្ច វេជ្ជេហិ បច្ចក្ខាតោ ឯកច្ចេ វេជ្ជា ឯវមាហំសុ បញ្ចមំ ទិវសំ សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតីតិ ឯកច្ចេ វេជ្ជា ឯវមាហំសុ សត្តមំ ទិវសំ សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតីតិ អយំ ច រញ្ញោ ជីវកោ វេជ្ជោ តរុណោ ភទ្រកោ យន្នូន មយំ រាជានំ ជីវកំ វេជ្ជំ យាចេយ្យាម សេដ្ឋី គហបតី តិកិច្ឆិតុន្តិ ។ អថខោ រាជគហកោ នេគមោ យេន រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ ឯតទវោច អយំ ទេវ សេដ្ឋី គហបតិ ពហុបការោ ទេវស្ស ចេវ នេគមស្ស ច អយញ្ច វេជ្ជេហិ បច្ចក្ខាតោ ឯកច្ចេ វេជ្ជា ឯវមាហំសុ បញ្ចមំ ទិវសំ សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតីតិ ឯកច្ចេ វេជ្ជា ឯវមាហំសុ សត្តមំ ទិវសំ សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតីតិ សាធុ ទេវោ ជីវកំ វេជ្ជំ អាណាបេតុ សេដ្ឋី គហបតី តិកិច្ឆិតុន្តិ ។

ចីវរក្ខន្ធកៈ និយាយពីរឿងសេដ្ឋីក្រុងរាជគ្រឹះកើតរោគឈឺក្បាល

លំដាប់នោះពួកកុដុម្ពិកៈនៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ មានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា សេដ្ឋីគហបតីនេះឯងមានឧបការៈច្រើនដល់ស្តេចផង ដល់ពួកកុដុម្ពិកៈផង ម្យ៉ាងទៀត សេដ្ឋីនោះពួកពេទ្យបោះបង់ហើយ ពួកពេទ្យខ្លះនិយាយយ៉ាងនេះថា សេដ្ឋីគហបតីមុខជានឹងធ្វើមរណកាលក្នុងថ្ងៃទី ៥ ពួកពេទ្យខ្លះនិយាយយ៉ាងនេះថា សេដ្ឋីគហបតីមុខជានឹងធ្វើមរណកាលក្នុងថ្ងៃទី ៧ ម្យ៉ាងទៀត ពេទ្យជីវកៈរបស់ព្រះមហាក្សត្រនេះនៅក្មេង ជាមនុស្សកំពុងចំរើន បើដូច្នោះ គួរតែយើងទូលសូមពេទ្យជីវកៈអំពីព្រះមហាក្សត្រ ដើម្បីព្យាបាលរោគសេដ្ឋីគហបតី ។ គ្រានោះ ពួកកុដុម្ពិកៈនៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះបានចូលទៅ គាល់ព្រះបាទមាគធរាជសេនិយពិម្ពិសារ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បានក្រាបទូលព្រះបាទមាគធរាជសេនិយពិម្ពិសារថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សេដ្ឋីគហបតីនេះមានឧបការៈច្រើនដល់ព្រះសម្មតិទេពផង ដល់ពួកកុដុម្ពិកៈផង ម្យ៉ាងទៀត ពួកពេទ្យក៏បោះបង់ហើយ ពួកពេទ្យខ្លះនិយាយយ៉ាងនេះថា សេដ្ឋីគហបតីមុខជានឹងធ្វើមរណកាលក្នុងថ្ងៃទី ៥ ពួកពេទ្យខ្លះនិយាយយ៉ាងនេះថា សេដ្ឋីគហបតីមុខជានឹងធ្វើមរណកាលក្នុងថ្ងៃទី ៧ យើងខ្ញុំសូមអង្វរ សូមព្រះសម្មតិទេពទ្រង់បង្គាប់ពេទ្យជីវកឲ្យព្យាបាលរោគសេដ្ឋីគហបតី ។

អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ ជីវកំ កោមារភច្ចំ អាណាបេសិ គច្ឆ ភណេ ជីវក សេដ្ឋឹ គហបតឹ តិកិច្ឆាហីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បដិស្សុណិត្វា យេន សេដ្ឋី គហបតិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សេដ្ឋិស្ស គហបតិស្ស វិការំ សល្លក្ខេត្វា សេដ្ឋឹ គហបតឹ ឯតទវោច សចាហំ គហបតិ អរោគំ ករេយ្យំ(១) កឹ មេ អស្ស ទេយ្យធម្មោតិ ។ សព្វំ សាបតេយ្យំ តេ អាចរិយ ហោតុ អហញ្ច តេ ទាសោតិ ។ សក្ខិសិ(២) បន ត្វំ គហបតិ ឯកេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ សក្កោមហំ អាចរិយ ឯកេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ សក្ខិសិ បន ត្វំ គហបតិ ទុតិយេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ សក្កោមហំ អាចរិយ ទុតិយេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ សក្ខិសិ បន ត្វំ គហបតិ ឧត្តានោ សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ សក្កោមហំ អាចរិយ ឧត្តានោ

១ ម. អរោគាបេយ្យំ ។ ២ ម. សក្ខិស្សសិ ។

គ្រានោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារក៏ទ្រង់បង្គាប់ជីវកកោមារភច្ចថា នែនាយជីវក អ្នកឯងចូរទៅព្យាបាលសេដ្ឋីគហបតីចុះ ។ ជីវកកោមារភច្ចទទួលស្តាប់ព្រះរាជឱង្ការព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះករុណាវិសេស រួចចូលទៅរកសេដ្ឋីគហបតិ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏សង្កេតដឹងវិការៈរបស់សេដ្ឋីគហបតិ រួចហើយនិយាយនឹងសេដ្ឋីគហបតិដូច្នេះថា នែគហបតិ ប្រសិនបើខ្ញុំរក្សាលោកសះជាហើយ តើខ្ញុំនឹងត្រូវបានរង្វាន់ដូចម្តេច ។ សេដ្ឋីគហបតិតបថា លោកអាចារ្យ សម្បត្តិរបស់ខ្ញុំទាំងអស់ក្តីក៏ត្រូវបានលោក ខ្លួនខ្ញុំក្តីក៏ធ្វើជាខ្ញុំរបស់លោក ។ ជីវកកោមារភច្ចសួរថា នែគហបតិ លោកអាចនឹងសម្រាន្តផ្អៀងតែម្ខាងអស់ ៧ ខែបានឬទេ ។ សេដ្ឋីគហបតិតបថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំអាចនឹងដេកផ្អៀងតែម្ខាងអស់ ៧ ខែបាន ។ ជីវកកោមារភច្ចសួរថា នែគហបតិ លោកអាចនឹងសម្រាន្តផ្អៀងម្ខាងទៀតអស់ ៧ ខែបានឬទេ ។ សេដ្ឋីគហបតិតបថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំអាចនឹងដេកផ្អៀងម្ខាងទៀតអស់ ៧ ខែបាន ។ ជីវកកោមារភច្ចសួរថា នែគហបតិ លោកអាចនឹងសម្រាន្តផ្ងារអស់ ៧ ខែបានឬទេ ។ សេដ្ឋីគហបតិក្រាបថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំអាចនឹងដេកផ្ងារ

សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារ-
ភច្ចោ សេដ្ឋឹ គហបតឹ មញ្ចកេ និបជ្ជាបេត្វា[១] មញ្ច-
កេ សម្ពន្ធិត្វា សីសច្ឆវឹ ឧប្បាដេត្វា[២] សិព្វិនឹ វិនាមេ-
ត្វា ទ្វេ បាណកេ នីហរិត្វា ជនស្ស ទស្សេសិ បស្ស-
ថ[៣] ឥមេ ទ្វេ បាណកេ ឯកំ ខុទ្ទកំ ឯកំ មហល្ល-
កំ ។ យេ តេ អាចរិយា ឯវមាហំសុ បញ្ចមេ ទិវសេ សេ-
ដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតីតិ តេហាយំ មហល្លកោ
បាណកោ ទិដ្ឋោ បញ្ចមេន ទិវសេន សេដ្ឋិស្ស គហបតិស្ស
មត្ថលុង្គំ បរិយាទិយិស្សតិ មត្ថលុង្គស្ស បរិយាទានា
សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតិ សុទិដ្ឋោ តេហិ
អាចរិយេហិ ។ យេ តេ អាចរិយា ឯវមាហំសុ សត្តមេ
ទិវសេ សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតីតិ តេហាយំ
ខុទ្ទកោ បាណកោ ទិដ្ឋោ សត្តមេន ទិវសេន សេដ្ឋិស្ស
គហបតិស្ស មត្ថលុង្គំ បរិយាទិយិស្សតិ មត្ថលុង្គស្ស
បរិយាទានា សេដ្ឋី គហបតិ កាលំ ករិស្សតិ
សុទិដ្ឋោ តេហិ អាចរិយេហីតិ សិព្វិនឹ សម្បដិបាទេត្វា

១ និបាតេត្វាតិបិ ។ ២ ម. ឧប្បាដេត្វា ។ ៣ ម. បស្សថយ្យោ ។

អស់ ៧ ខែបាន ។ ខណៈនោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏ឲ្យសេដ្ឋីគហបតីដេក
លើគ្រែ ចងសេដ្ឋីភ្ជាប់លើគ្រែ ហើយវះស្បែកក្បាលវែកថ្នេរ(លលាដ៍ក្បាល)
ចេញក៏ទាញយកបាណកជាតិ(១) បានពីរ ហើយបង្ហាញដល់ជនជាច្រើនថា អ្នកទាំង
ឡាយមើលបាណកជាតិទាំងពីរនេះចុះ បាណកជាតិតូចមួយ បាណកជាតិធំមួយ
ពួកអាចារ្យណានិយាយយ៉ាងនេះថា សេដ្ឋីគហបតីនឹងធ្វើមរណកាលក្នុង
ថ្ងៃទី ៥ (ព្រោះ) ពួកអាចារ្យទាំងនោះបានឃើញបាណកជាតិធំនេះ ដល់ថ្ងៃ
ទី ៥ វានឹងជញ្ជក់យកខួរក្នុងក្បាលរបស់សេដ្ឋីគហបតី ៗ នឹងធ្វើមរណ-
កាល ព្រោះវាជញ្ជក់យកខួរក្នុងក្បាល អាចារ្យទាំងនោះគេឃើញត្រូវ
(របស់គេមិនខុសទេ) ចំណែកខាងពួកអាចារ្យណានិយាយយ៉ាងនេះ
ថា សេដ្ឋីគហបតីនឹងធ្វើមរណកាលក្នុងថ្ងៃទី ៧ (ព្រោះ) អាចារ្យទាំងនោះ
បានឃើញបាណកជាតិតូចនេះ ដល់ថ្ងៃទី ៧ វានឹងជញ្ជក់ខួរក្នុងក្បាល
សេដ្ឋីគហបតី ៗ នឹងធ្វើមរណកាល ព្រោះវាជញ្ជក់ខួរក្នុងក្បាល អាចារ្យ
ទាំងនោះគេឃើញត្រូវ (របស់គេមិនខុសទេ) រួចហើយទើបបិទថ្នេរ

១ សត្វល្អិតតូច ៗ (មេរោគ) ។

សីសច្ឆវឹ សិព្វិត្វា អាលេបំ អទាសិ ។ អថខោ សេដ្ឋី គហបតិ សត្តាហស្ស អច្ចយេន ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច នាហំ អាចរិយ សក្កោមិ ឯកេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ ននុ មេ ត្វំ គហបតិ បដិស្សុណិ សក្កោមហំ អាចរិយ ឯកេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ សច្ចាហំ អាចរិយ បដិស្សុណិំ អបាហំ មរិស្សាមិ នាហំ សក្កោមិ ឯកេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ តេនហិ ត្វំ គហបតិ ទុតិយេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជាហីតិ ។ អថខោ សេដ្ឋី គហបតិ សត្តាហស្ស អច្ចយេន ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច នាហំ អាចរិយ សក្កោមិ ទុតិយេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ ននុ មេ ត្វំ គហបតិ បដិស្សុណិ សក្កោមហំ អាចរិយ ទុតិយេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ សច្ចាហំ អាចរិយ បដិស្សុណិំ អបាហំ មរិស្សាមិ នាហំ សក្កោមិ ទុតិយេន បស្សេន សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ តេនហិ ត្វំ គហបតិ ឧត្តានោ សត្ត មាសេ និបជ្ជាហីតិ ។

(លោកគ្រូពេទ្យ) ហើយដេរស្បែកក្បាលរួចលាបថ្នាំឲ្យ ។ វេលានោះ លុះកន្លង៧ថ្ងៃទៅ សេដ្ឋីគហបតីក៏និយាយទៅនឹងជីវកកោមារភច្ចយ៉ាងនេះថា នែលោកអាចារ្យ ខ្ញុំមិនអាចនឹងដេកផ្អៀងតែម្ខាងអស់៧ខែបានទេ ។ ជីវកកោមារភច្ចតបថា នែគហបតី ក្រែងលោកបានទទួលប្តេជ្ញានឹងខ្ញុំថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំអាចនឹងដេកផ្អៀងតែម្ខាងឲ្យអស់ ៧ ខែបាន មិនមែនទេឬ ។ សេដ្ឋីតបថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំបានទទួលប្តេជ្ញាពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែថាខ្ញុំមុខជានឹងស្លាប់ (មិនខាន ព្រោះ) ខ្ញុំមិនអាចនឹងដេកផ្អៀងតែម្ខាងឲ្យអស់៧ខែបាន ។ ជីវកកោមារភច្ចនិយាយថា នែគហបតី បើដូច្នោះ ចូរលោកដេកផ្អៀងទៅម្ខាងទៀតអស់៧ខែចុះ ។ វេលានោះ លុះកន្លង ៧ ថ្ងៃទៅ សេដ្ឋីគហបតីបាននិយាយនឹងជីវកកោមារភច្ចយ៉ាងនេះថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំមិនអាចនឹងដេកផ្អៀងម្ខាងទៀតអស់ ៧ ខែបានឡើយ ។ ជីវកកោមារភច្ចតបថា នែគហបតី ក្រែងលោកបានទទួលប្តេជ្ញានឹងខ្ញុំថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំអាចនឹងដេកផ្អៀងទៅម្ខាងទៀតអស់ ៧ ខែបាន មិនមែនទេឬ ។ សេដ្ឋីនិយាយថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំបានទទួលប្តេជ្ញាពិតមែនហើយ ប៉ុន្តែថាខ្ញុំមុខជានឹងស្លាប់ (មិនខាន ព្រោះ) ខ្ញុំមិនអាចនឹងដេកផ្អៀងទៅម្ខាងទៀតអស់៧ខែបានទេ ។ ជីវកកោមារភច្ចតបថា នែគហបតី បើដូច្នោះ ចូរលោកដេកផ្ងារឲ្យអស់៧ខែវិញចុះ ។

អថសោ សេដ្ឋី គហបតិ សត្តមាសស្ស អច្ចយេន ជីវកំ
កោមារភច្ចំ ឯតទវោច នាហំ អាចរិយ សក្កោមិ
ឧត្តានោ សត្ត មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ ននុ មេ ត្វំ គហ-
បតិ បដិស្សុណិ សក្កោមហំ អាចរិយ ឧត្តានោ សត្ត
មាសេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ សច្ចាហំ អាចរិយ បដិស្សុណឹ អ-
បាហំ មរិស្សាមិ នាហំ សក្កោមិ ឧត្តានោ សត្ត មា-
សេ និបជ្ជិតុន្តិ ។ អហញ្ច តំ គហបតិ ន វទេយ្យំ
ឯត្តកំបិ ត្វំ ន និបជ្ជេយ្យាសិ អបិច បដិគច្ចេវ ត្វំ[១]
មយា ញាតោ តីហិ សត្តាហេហិ សេដ្ឋី គហបតិ អរោ-
គោ ករិស្សតីតិ ឧដ្ឋេហិ គហបតិ អរោគោសិ ជានាហិ
កឹ មេ ទេយ្យធម្មោតិ ។ សព្វំ សាបតេយ្យញ្ច តេ អា-
ចរិយ ហោតុ អហញ្ច តេ ទាសោតិ ។ អលំ គហបតិ
មា មេ ត្វំ សព្វំ សាបតេយ្យំ អទាសិ មា ច មេ ទាសោ
រញ្ញោ សតសហស្សំ ទេហិ មយ្ហំ សតសហស្សន្តិ ។

---
១ ម, បដិគច្ចេវ ។

លំដាប់នោះ លុះកន្លងទៅ ៧ ថ្ងៃទៅ សេដ្ឋីគហបតីបាននិយាយទៅនឹងជីវក
កោមារភច្ចយ៉ាងនេះថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំមិនអាចនឹងដេកផ្ងារអស់ ៧
ខែបានទេ ។ ជីវកកោមារភច្ចតបថា ម្នាលគហបតី ក្រែងលោកបាន
ទទួលប្តេជ្ញានឹងខ្ញុំថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំអាចនឹងដេកផ្ងារអស់ ៧ ខែបាន មិន
ដូច្នោះឬ ។ សេដ្ឋីនិយាយថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំបានទទួលប្តេជ្ញាពិតមែន
ហើយ ប៉ុន្តែថាខ្ញុំមុខជានឹងស្លាប់ (មិនខាន) (ព្រោះ) ខ្ញុំមិនអាចនឹងដេកផ្ងារ
អស់ ៧ ខែបានទេ ។ ជីវកកោមារភច្ចតបវិញថា ម្នាលគហបតី បើខ្ញុំមិន
បាននិយាយនឹងលោក (យ៉ាងនេះទេ) អ្នកមុខជាមិនដេកអស់កាលមានប្រ-
មាណប៉ុណ្ណោះឡើយ ម្យ៉ាងទៀត យើងបានដឹងពីមុនហើយថា ដល់ ៧
ថ្ងៃ ៣ ដង សេដ្ឋីគហបតីមុខជានឹងសះស្បើយរោគជាប្រាកដ (មិនខាន)
ម្នាលគហបតី ចូរអ្នកក្រោកឡើង ឥឡូវលោកបានសះជារោគហើយ ចូរ
លោកដឹងថាលោកត្រូវឲ្យរង្វាន់ខ្ញុំដូចម្តេចខ្លះ ។ សេដ្ឋីគហបតីនិយាយថា
លោកអាចារ្យសម្បត្តិខ្ញុំទាំងអស់ក៏ត្រូវបានលោក ខ្លួនខ្ញុំក៏សូមធ្វើជាខ្ញុំ
លោក ។ ជីវកកោមារភច្ចតបថា ម្នាលគហបតី ណ្ហើយចុះ លោកកុំឲ្យសម្បត្តិ
ទាំងអស់មកខ្ញុំឡើយ ម្យ៉ាងទៀត លោកកុំធ្វើជាខ្ញុំរបស់ខ្ញុំ លោកចូរថ្វាយ
ទ្រព្យ ១ សែនកហាបណៈទៅស្តេច ឲ្យទ្រព្យ ១ សែនកហាបណៈមកខ្ញុំចុះ ។

អថខោ សេដ្ឋី គហបតិ អរោគោ សមានោ រញ្ញោ សតសហស្សំ អទាសិ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស សតសហស្សំ ។

[៣៤] តេន ខោ បន សមយេន ពារាណសេយ្យកស្ស សេដ្ឋិបុត្តស្ស មោក្ខចិកាយ កីឡន្តស្ស អន្តគណ្ឋាពាធោ ហោតិ ។ យេន យាគុបិ បីតា ន សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ ភុត្តំបិ ភត្តំ ន សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ ឧច្ចារោបិ បស្សាវោបិ ន បគុណោ ។ សោ តេន កិសោ ហោតិ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ ។ អថខោ ពារាណសេយ្យកស្ស សេដ្ឋិស្ស ឯតទហោសិ មយ្ហំ ខោ បុត្តស្ស តាទិសោ អាពាធោ យេន យាគុបិ បីតា ន សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ ភុត្តំបិ ភត្តំ ន សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ ឧច្ចារោបិ បស្សាវោបិ ន បគុណោ សោ តេន កិសោ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ យន្នូនាហំ រាជគហំ គន្ត្វា រាជានំ ជីវកំ វេជ្ជំ យាចេយ្យំ បុត្តស្ស តិកិច្ឆិតុន្តិ ។ អថខោ ពារាណសេយ្យកោ សេដ្ឋី

គ្រានោះ សេដ្ឋីគហបតិបានសះជារោគហើយ ក៏បានថ្វាយទ្រព្យ ១ សែនកហាបណៈដល់ស្តេច ជូនទ្រព្យ ១ សែនកហាបណៈទៅជីវកកោមារភច្ចៈ ។

[៣៤] សម័យនោះឯង មានសេដ្ឋីបុត្តនៅក្នុងក្រុងពារាណសី លេងល្បែងដាំដួង ក៏កើតរោគជំពក់ពោះវៀនធំ ។ បបរដែលសេដ្ឋីបុត្តបានផឹកក្តី ក៏មិនបានរលួយស្រួល បាយដែលសេដ្ឋីបុត្តបានបរិភោគក្តី ក៏មិនបានរលួយស្រួល ឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ក៏មិនបានស្រួលសោះ ។ ព្រោះរោគនោះ សេដ្ឋីបុត្តនោះក៏ទៅជាស្គមសៅហ្មងមានសម្បុរអាក្រក់កើតរោគលឿងស្លេកស្លាំងមានខ្លួនក្រឡាប់ដោយសរសៃ ។ វេលានោះ សេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងពារាណសី មានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា ជម្ងឺកូនអញប្រាកដដូច្នោះ ទឹកបបរ (ដែលកូនអញ) ផឹកទៅក្តី ក៏មិនបានរលួយស្រួល បាយដែលបរិភោគក្តី ក៏មិនបានរលួយស្រួល ឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ក៏មិនបានស្រួលសោះ ព្រោះរោគនោះ បានជាកូនអញទៅជាស្គមសៅហ្មងមានសម្បុរអាក្រក់កើតរោគលឿងស្លេកស្លាំងមានខ្លួនក្រឡាប់ដោយសរសៃ បើដូច្នោះគួរតែអញទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះហើយសូមយកពេទ្យជីវកៈពីស្តេចមក ដើម្បីឲ្យមកព្យាបាលកូនអញ ។ លំដាប់នោះ សេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងពារាណសី

ចីវរក្ខន្ធកេ សេដ្ឋិបុត្តវត្ថុ អន្តគណ្ឋាពាធោ

រាជគហំ គន្ត្វា យេន រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិ-
សារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា រាជានំ មាគធំ សេ-
និយំ ពិម្ពិសារំ ឯតទវោច មយ្ហំ ខោ ទេវ បុត្តស្ស តាទិ-
សោ អាពាធោ យាគុបិ បីតា ន សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ
ភត្តម្បិ ភុត្តំ ន សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ ឧច្ចារោបិ បស្សា-
វោបិ ន បគុណោ សោ តេន កិសោ លូខោ ទុព្វណ្ណោ
ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ សាធុ ទេវ
ជីវកំ វេជ្ជំ អាណាបេហិ បុត្តស្ស មេ តិកិច្ឆិស្សតីតិ ។ អថ ខោ
រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ ជីវកំ កោមារភ-
ច្ចំ អាណាបេសិ គច្ឆ ភណេ ជីវក ពារាណសឹ គន្ត្វា
ពារាណសេយ្យកំ សេដ្ឋិបុត្តំ តិកិច្ឆាហីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ
ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស
ពិម្ពិសារស្ស បដិស្សុណិត្វា ពារាណសឹ គន្ត្វា យេន
ពារាណសេយ្យកោ សេដ្ឋិបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧប-
សង្កមិត្វា ពារាណសេយ្យកស្ស សេដ្ឋិបុត្តស្ស វិការំ
សល្លក្ខេត្វា ជនំ ឧស្សារេត្វា តិរោករណឹ បរិក្ខិបិត្វា

ចីវរក្ខន្ធកៈ និយាយពីរឿងកូនសេដ្ឋី កើតរោគដុំពោះវៀន

បានទៅឯក្រុងរាជគ្រឹះហើយចូលទៅគាល់ព្រះបាទមាគធរាជសេនិយពិម្ពិសារ
លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបទូលព្រះបាទមាគធរាជសេនិយពិម្ពិសារដូច្នេះ
ថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ជម្ងឺកូនខ្ញុំព្រះអង្គប្រកបដូច្នោះ ទឹកបបរ
ដែលកូនខ្ញុំព្រះអង្គបរិភោគទៅក្តី ក៏មិនបានរលួយស្រួល បាយដែលបរិភោគ
ទៅហើយក្តី ក៏មិនបានរលួយស្រួល ឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ក៏មិនដែលបាន
ស្រួលសោះ ព្រោះហេតុនោះ កូនខ្ញុំព្រះអង្គទៅជាស្គមសៅហ្មងមានសម្បុរ
អាក្រក់កើតរោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនពេញដោយសរសៃ ខ្ញុំព្រះអង្គ
សូមអង្វរ សូមព្រះសម្មតិទេពទ្រង់បង្គាប់ពេទ្យជីវកៈឲ្យព្យាបាលកូនខ្ញុំ
ព្រះអង្គ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទមាគធរាជសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់បង្គាប់ជីវកកោ-
មារភច្ច ថា នែនាយជីវកៈ ចូរអ្នកឯងទៅក្រុងពារាណសីហើយព្យាបាល
កូនសេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងពារាណសីផង ។ ជីវកកោមារភច្ចទទួលព្រះរាជ-
ឱង្ការព្រះបាទមាគធរាជសេនិយពិម្ពិសារដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសម្មតិ-
ទេពករុណាវិសេសហើយទៅកាន់ក្រុងពារាណសីចូលទៅរកកូនសេដ្ឋីនៅ
ក្រុងពារាណសី លុះចូលទៅដល់ហើយក៏សង្កេតមើលនូវវិការកូនសេដ្ឋីនៅក្រុង
ពារាណសី រួចបណ្តេញជនឲ្យចេញ ហើយចាំងបាំងនឹងវាំងននខាងក្រៅ

ថម្ភេ ឧព្ពន្ធិត្វា(១) ភរិយំ បុរតោ ឋបេត្វា ឧទរច្ឆវឹ ឧប្បាដេត្វា(២) អន្តគណ្ឋឹ នីហរិត្វា ភរិយាយ ទស្សេសិ បស្សេ តេ សាមិកស្ស អាពាធំ ឥមិនា យាគុបិ បីតា ន សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ ភត្តំបិ ភុត្តំ ន សម្មា បរិណាមំ គច្ឆតិ ឧច្ចារោបិ បស្សាវោបិ ន បគុណោ ឥមិនាយំ កិសោ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ អន្តគណ្ឋឹ វិនិវេឋេត្វា អន្តានិ បដិបវេសេត្វា ឆវឹ សិព្វិត្វា អាលេបំ អទាសិ ។ អថខោ ពារាណសេយ្យកោ សេដ្ឋិបុត្តោ នចិរស្សេវ អរោគោ អហោសិ ។ អថខោ ពារាណសេយ្យកោ សេដ្ឋី បុត្តោ មេ អរោគោ ឋិតោតិ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស សោឡស សហស្សានិ អទាសិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ តានិ សោឡស សហស្សានិ អាទាយ បុនទេវ រាជគហំ បច្ចាគញ្ឆិ ។

---

១ ម. ពន្ធិត្វា ។ ២ ម. ឧប្បាលេត្វា ។

ហើយចងកូនសេដ្ឋីភ្ជាប់នឹងសសរ ឲ្យភរិយា (នៃសេដ្ឋីបុត្ត) ឈរនៅពីខាងមុខ រួចវះស្បែកពោះ ទាញយកដុំគឺពោះវៀនចេញបង្ហាញដល់ភរិយា (សេដ្ឋីបុត្តនោះ) ថា នាងចូរមើលរោគរបស់ស្វាមីនាង បបរដែលផឹកទៅហើយក្ដី ក៏មិនបានរលួយស្រួល បាយដែលបរិភោគទៅហើយក្ដី ក៏មិនបានរលួយស្រួល ឧច្ចារៈក្ដី បស្សាវៈក្ដី ក៏មិនដែលបានស្រួល ព្រោះតែរោគនេះហើយ បានជាស្វាមីរបស់នាងនេះជាស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរគ្រក់ កើតរោគស្លេកស្លាំង មានខ្នងដៃជាប់សរសៃ (ជាប់ហើយក៏) ស្រាយដុំគឺពោះវៀនចេញ ហើយបញ្ចូលពោះវៀនទៅវិញ ដេរស្បែកពោះ ហើយលាបថ្នាំឲ្យ ។ វេលានោះ មិនយូរប៉ុន្មានកូនសេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងពារាណសីក៏បានសះជារោគនោះទៅ ។ គ្រានោះ សេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងពារាណសីគិតថា កូនរបស់អាត្មាអញបានសះជារោគហើយ ក៏បានប្រគល់ឲ្យនូវទ្រព្យ ១៦ ពាន់កហាបណៈដល់ជីវកកោមារភច្ច ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចបានទទួលទ្រព្យចំនួន ១៦ ពាន់កហាបណៈនោះ ហើយក៏ត្រឡប់មកក្រុងរាជគ្រឹះវិញ ។

[៦០] តេន ខោ បន សមយេន ឧជ្ជេនិយំ(១) រញ្ញោ
បជ្ជោតស្ស បណ្ឌុរោគាពាធោ ហោតិ ។ ពហូ មហន្តា
មហន្តា ទិសាបាមោក្ខា វេជ្ជា អាគន្ត្វា នាសក្ខិំសុ អរោ-
គំ កាតុំ ពហុំ ហិរញ្ញំ អាទាយ អគមំសុ ។
អថ ខោ រាជា បជ្ជោតោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស
ពិម្ពិសារស្ស សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ មយ្ហំ ខោ តេ(២)
តាទិសោ អាពាធោ សាធុ ទេវ ទេវោ វេជ្ជំ អាណាបេតុ
យោ មំ តិកិច្ឆិស្សតីតិ ។ អថ ខោ រាជា មាគធោ
សេនិយោ ពិម្ពិសារោ ជីវកំ កោមារភច្ចំ អាណាបេសិ
គច្ឆ ភណេ ជីវក ឧជ្ជេនិំ គន្ត្វា រាជានំ បជ្ជោតំ តិ-
កិច្ឆាហីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ
រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បដិស្សុត្វា
ឧជ្ជេនិំ គន្ត្វា យេន រាជា បជ្ជោតោ តេនុបសង្កមិ
ឧបសង្កមិត្វា រញ្ញោ បជ្ជោតស្ស វិការំ សល្លក្ខេត្វា
រាជានំ បជ្ជោតំ ឯតទវោច សប្បឹ ទេវ និប្បចិស្សាមិ

១ ពោធិយបោត្ថកេ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។ ២ សយាមបោត្ថកេ ន ទិស្សតិ ។

[៦០] សម័យនោះឯង ព្រះបាទបជ្ជោតក្នុងក្រុងឧជ្ជេនីទ្រង់អា-
ពាធជាប់រោគលឿង ។ ពួកពេទ្យដែលជាទិសាបាមោក្ខ ៗ ច្រើននាក់
មកព្យាបាល ក៏មិនអាចនឹងកែរោគនោះឲ្យស្រះជាបាន នាំយកតែទ្រព្យ
ទៅជាច្រើន ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបជ្ជោតក៏បានបញ្ជូនព្រះរាជសារ
ឲ្យទៅកាន់សំណាក់ស្ដេចមាគធសេនិយពិម្ពិសារដោយព្រះបណ្ដាំថា សូម
ទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ជម្ងឺប្រាកដដូច្នេះ ខ្ញុំសូមអង្វរ សូមព្រះសម្មតិ-
ទេពទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់ទៅជីវកពេទ្យ ឲ្យមកព្យាបាលខ្ញុំ ។ ខណៈ
នោះ ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់បង្គាប់ទៅជីវកកោមារភច្ចថា
នែនាយជីវកៈ ចូរអ្នកទៅក្រុងឧជ្ជេនី ហើយព្យាបាលព្រះបាទបជ្ជោតចុះ ។
ជីវកកោមារភច្ចទទួលស្ដាប់ព្រះរាជឱង្ការព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ
ដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះករុណាវិសេស ហើយទៅ
កាន់ក្រុងឧជ្ជេនី ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះបាទបជ្ជោត លុះចូលទៅគាល់ហើយ
ក៏សង្កេតស្គាល់វិការៈរបស់ព្រះបាទបជ្ជោត ហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះបាទ
បជ្ជោតយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងស្លសប្បិថ្វាយ

តំ នេកេ បរិស្សវិតំ ។ អលំ ភណេ ជីវក យន្តេ សក្កា
វិនា សប្បិនា អរោគំ កាតុំ តំ ករោហិ ជេគុច្ឆំ មេ
សប្បិ បដិកូលន្តិ ។ អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស
ឯតទហោសិ ឥមស្ស ខោ រញ្ញោ តាទិសោ អាពាធោ
ន សក្កា មយា(*) វិនា សប្បិនា អរោគំ កាតុំ យន្នូនាហំ
សប្បឹ និប្បចេយ្យំ កសាវវណ្ណំ កសាវគន្ធំ កសាវ-
រសន្តិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ នានាភេសជ្ជេហិ
សប្បឹ និប្បចិ កសាវវណ្ណំ កសាវគន្ធំ កសាវរសំ ។
អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស ឯតទហោសិ ឥមស្ស
ខោ រញ្ញោ សប្បិ បីតំ បរិណាមេន្តំ ឧទ្ទេកំ ទស្សតិ
ចណ្ឌោយំ រាជា ឃាតាបេយ្យាបិ មំ យន្នូនាហំ បដិ-
កច្ចេវ អាបុច្ឆេយ្យន្តិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ
យេន រាជា បជ្ជោតោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
រាជានំ បជ្ជោតំ ឯតទវោច មយំ ខោ ទេវ វេជ្ជា
នាម តាទិសេន មុហុត្តេន មូលានិ ឧទ្ធរាម ភេសជ្ជានិ

* ឧភយបោត្ថកេ អយំ បាឋោ ន បញ្ញាយតិ ។

ព្រះសម្មតិទេពនឹងរោគនោះ ។ ព្រះមហាក្សត្រ
ត្រាស់ថា ម្នាលនាយជីវកៈ មិនបាច់ទេ អ្នកឯងអាចនឹងរក្សាគេឲ្យបាន
ស្រះស្រាយដោយថ្នាំណាមួយវិញ វៀរលែងតែសប្បិចេញ ព្រោះអញខ្ពើម
នោះណាស់ ខ្ពើមសប្បិជាទីបំផុតរបស់អញ ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោ-
មារភច្ចមានសេចក្ដីរិះគិតដូច្នេះថា អាពាធរបស់ស្ដេចនេះប្រាកដដូច្នោះ
តែវៀរលែងសប្បិចេញហើយ អាត្មាអញមិនអាចនឹងធ្វើឲ្យស្រះស្រាយបាន
ឡើយ ។ បើដូច្នោះគួរអាត្មាអញនឹងស្លសប្បិ (នោះ) ឲ្យមានពណ៌ដូច
ទឹកចត់ ឲ្យមានក្លិនដូចក្លិនទឹកចត់ ឲ្យមានរសដូចរសទឹកចត់វិញ ។ លំដាប់
នោះ ជីវកកោមារភច្ចស្លសប្បិឲ្យមានពណ៌ដូចជាពណ៌ទឹកចត់ មានក្លិនដូច
ជាក្លិនទឹកចត់ មានរសដូចជារសទឹកចត់ ជាមួយនឹងថ្នាំទាំងឡាយផ្សេងៗ ។
លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ចមានសេចក្ដីរិះគិតដូច្នេះថា សប្បិដែល
ស្ដេចនេះសោយហើយដល់ជ្រួតជ្រាបទៅមុខជានឹងបន្ធោរចេញ ហើយ
ស្ដេចកំណាចនេះនឹងបង្គាប់មនុស្សឲ្យសម្លាប់អាត្មាអញមិនខានឡើយ បើ
ដូច្នោះគួរអាត្មាអញសូមលាជាមុនឲ្យហើយ ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ច
ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះបាទបជ្ជោត លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបបង្គំ
ទូលសេចក្ដីនេះនឹងព្រះបាទបជ្ជោតថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ធម្មតាពួក
ខ្ញុំព្រះអង្គជាពេទ្យតែងគាស់យកឫសឈើមកផ្សំថ្នាំដោយកាលវេលាដ៏នោះ

ចីវរក្ខន្ធកេ ចណ្ឌប្បជ្ជោតវត្ថុសប្បិទានំ

សំហរាម សាធុ ទេវ វាហនាគារេសុ ច ទ្វារេសុ ច អាណាបេហិ យេន វាហនេន ជីវកោ ឥច្ឆតិ តេន វាហនេន គច្ឆតុ យេន ទ្វារេន ឥច្ឆតិ តេន ទ្វារេន គច្ឆតុ យំ កាលំ ឥច្ឆតិ តំ កាលំ គច្ឆតុ យំ កាលំ ឥច្ឆតិ តំ កាលំ បវិសតូតិ ។ អថខោ រាជា បជ្ជោតោ វាហនាគារេសុ ច ទ្វារេសុ ច អាណាបេសិ យេន វាហនេន ជីវកោ ឥច្ឆតិ តេន វាហនេន គច្ឆតុ យេន ទ្វារេន ឥច្ឆតិ តេន ទ្វារេន គច្ឆតុ យំ កាលំ ឥច្ឆតិ តំ កាលំ គច្ឆតុ យំ កាលំ ឥច្ឆតិ តំ កាលំ បវិសតូតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ បជ្ជោតស្ស ភទ្ទវតិកា នាម ហត្ថិនិកា បញ្ញាសយោជនិកា ហោតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ រញ្ញោ បជ្ជោតស្ស តំ សប្បិំ ឧបនាមេសិ កសាវំ ទេវ បិវតូតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ រាជានំ បជ្ជោតំ សប្បិំ បាយេត្វា ហត្ថិសាលំ គន្ត្វា ភទ្ទវតិកាយ ហត្ថិនិកាយ នគរម្ហា និប្បតិ ។

ចីវរក្ខន្ធកៈ រឿងព្រះបាទចណ្ឌប្បជ្ជោត និយាយពីការថ្វាយសប្បិ

ស្ដុមអម្រ សូមព្រះសម្មតិទេពទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់ពួកអ្នកដែលនៅចាំរោងសម្រាប់ដាក់វាហនៈ ហើយនឹងពួកអ្នករក្សាទ្វារថា (បើ) ជីវកៈប្រាថ្នាទៅដោយវាហនៈណា ចូរឲ្យទៅដោយវាហនៈនោះ ជីវកៈប្រាថ្នាទៅតាមទ្វារណា ចូរឲ្យទៅតាមទ្វារនោះ ជីវកៈប្រាថ្នាចង់ទៅក្នុងកាលណា គួរឲ្យទៅក្នុងកាលនោះ ជីវកៈប្រាថ្នាចង់ចូលមកក្នុងក្រុងកាលណា គួរឲ្យចូលមកក្នុងកាលនោះចុះ ។ ខណៈនោះ ព្រះបាទបជ្ជោតក៏បានត្រាស់បង្គាប់ទៅពួកអ្នកនៅចាំរោងសម្រាប់ដាក់វាហនៈនឹងពួកអ្នករក្សាទ្វារថា (បើ) ជីវកៈប្រាថ្នាទៅដោយវាហនៈណា ចូរឲ្យទៅដោយវាហនៈនោះ ជីវកៈប្រាថ្នាទៅតាមទ្វារណា ចូរឲ្យទៅតាមទ្វារនោះ ជីវកៈប្រាថ្នាទៅក្នុងកាលណា ចូរឲ្យទៅក្នុងកាលនោះ ជីវកៈប្រាថ្នាចូលមកក្នុងក្រុងកាលណា ចូរឲ្យចូលមកក្នុងកាលនោះចុះ ។ សម័យនោះ ព្រះបាទបជ្ជោតមានមេដំរី១ឈ្មោះភទ្ទវតិកា អាចដើរទៅបាន ៥០ យោជន៍ (ក្នុង១ថ្ងៃ) ។ វេលានោះ ជីវកៈកោមារភច្ចក៏បានបង្អោនថ្វាយសប្បិនោះទៅព្រះបាទបជ្ជោតថា សូមព្រះសម្មតិទេពទ្រង់សោយទឹកចត់ (នេះ) ។ លំដាប់នោះ ជីវកៈកោមារភច្ច បានឲ្យព្រះបាទបជ្ជោតសោយសប្បិរួចហើយ ក៏ទៅកាន់រោងដំរី (ឡើងជិះ) លើមេដំរីឈ្មោះភទ្ទវតិកា ហើយក៏ចេញចាកក្រុងទៅ ។

វិន័យបិដក មហាវគ្គ

អថខោ រញ្ញោ បជ្ជោតស្ស តំ សប្បិ បីតំ បរិណាមេន្តំ ឧទ្ទេកំ អទាសិ ។ អថខោ រាជា បជ្ជោតោ មនុស្សេ អាណាបេសិ ទុដ្ឋេន ភណេ ជីវកេន សប្បិ បាយិតោម្ហិ តេនហិ ភណេ ជីវកំ វេជ្ជំ វិចិនថាតិ ។ ភទ្ទវតិកាយ ទេវ ហត្ថិនិកាយ ឧជ្ជេនិយា និយ្យាតោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ បជ្ជោតស្ស កាកោ នាម ទាសោ សដ្ឋិយោជនិកោ ហោតិ អមនុស្សេន បដិច្ច ជាតោ ។ អថខោ រាជា បជ្ជោតោ កាកំ ទាសំ អាណាបេសិ គច្ឆ ភណេ កាក ជីវកំ វេជ្ជំ និវត្តេហិ រាជា តំ អាចរិយ និវត្តាបេតីតិ ។ ឯតេ ខោ ភណេ កាក វេជ្ជា នាម ពហុមាយា មា ចស្ស កិញ្ចិ បដិគ្គហេសីតិ ។ អថខោ កាកោ ទាសោ ជីវកំ កោមារភច្ចំ អន្តរាមគ្គេ កោសម្ពិយំ សម្ភាវេសិ បាតរាសំ ករោន្តំ ។ អថខោ កាកោ ទាសោ ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច រាជា តំ អាចរិយ និវត្តាបេតីតិ ។ អាគមេហិ ភណេ កាក

វិន័យបិដក មហាវគ្គ

គ្រានោះ សប្បិដែលព្រះបាទបជ្ជោតបានសោយហើយ ដែលត្រូវរំលាយទៅក៏ក្អួតចេញមក ។ វេលានោះ ព្រះបាទបជ្ជោតទ្រង់មានបន្ទូលទៅនឹងមនុស្សទាំងឡាយដូច្នេះថា នែនាយ (ពួកនេះ) ជីវកៈកំណាចបានឲ្យអញផឹកសប្បិរួចហើយ នែនាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយទៅតាមរកមើលពេទ្យជីវកៈ ។ មនុស្សទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស (ឯពេទ្យជីវកនោះ) គាត់ជិះដំរីឈ្មោះភទ្ទវតិកាចេញអំពីក្រុងឧជ្ជេនីទៅហើយ ។ សម័យនោះឯង មានខ្ញុំម្នាក់របស់ព្រះបាទបជ្ជោតឈ្មោះកាកៈ អាចដើរទៅបានចំងាយ ៦០ យោជន៍ (ក្នុង ១ ថ្ងៃ) ព្រោះអាស្រ័យដោយអមនុស្ស ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបជ្ជោតទ្រង់បង្គាប់ទៅខ្ញុំឈ្មោះកាកៈថា នែនាយកាកៈ ចូរឯងទៅ ឲ្យពេទ្យជីវកៈត្រឡប់មកវិញថា លោកអាចារ្យ ព្រះមហាក្សត្រឲ្យលោកត្រឡប់ទៅវិញ (កុំឲ្យខាន) នែនាយកាកៈ ឈ្មោះថាពួកពេទ្យនេះតែងមានមាយាច្រើន ម្យ៉ាងទៀត ឯងកុំទទួលយករបស់បន្តិចបន្តួចរបស់ពេទ្យនោះឡើយ ។ លំដាប់នោះ ខ្ញុំឈ្មោះកាកៈក៏បានតាមទៅទាន់ជីវកកោមារភច្ចកំពុងបរិភោគបាយព្រឹក ក្នុងរវាងពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ជិតក្រុងកោសម្ពី ។ វេលានោះ ខ្ញុំឈ្មោះកាកៈបាននិយាយទៅនឹងជីវកកោមារភច្ចដូច្នេះថា លោកអាចារ្យ ព្រះមហាក្សត្រឲ្យលោកត្រឡប់ទៅវិញ ។ ឯជីវកកោមារភច្ចតបថា នែនាយកាកៈ

យាវ ភុញ្ជាមិ(១) ហន្ទ ភណេ កាក ភុញ្ជស្សូតិ ។ អលំ អាចរិយ រញ្ញាម្ហិ អាណត្តោ អយំ មេ ភណេ កាក វេជ្ជោ ពហុមាយោ មា ចស្ស កិញ្ចិ បដិគ្គហេសីតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ជីវកោ កោមារភច្ចោ នខេន ភេសជ្ជំ ឱលុម្បេត្វា អាមលកញ្ច ខាទតិ បានីយញ្ច បិវតិ ។ អថ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ កាកំ ទាសំ ឯតទវោច ហន្ទ ភណេ កាក អាមលកញ្ច ខាទ បានីយញ្ច បិវាហីតិ ។ អថ ខោ កាកោ ទាសោ អយំ ខោ វេជ្ជោ អាមលកញ្ច ខាទតិ បានីយញ្ច បិវតិ ន អរហតិ កិញ្ចិ បាបកំ ហោតុន្តិ ឧបឌ្ឍាមលកញ្ច ខាទិ បានីយញ្ច អបាយិ ។ តស្ស តំ ឧបឌ្ឍាមលកំ ខាទិតំ តត្ថេវ និច្ឆារេសិ ។ អថ ខោ កាកោ ទាសោ ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច អត្ថិ មេ អាចរិយ ជីវិតន្តិ ។ មា ភណេ កាក ភាយិ ត្វញ្ចេវ អរោគោ ភវិស្សសិ រាជា ច ចណ្ឌោ សោ រាជា ឃាតាបេយ្យាបិ មំ តេនាហំ ន និវត្តាមីតិ ។ ភទ្ទវតិកំ

១ ម. ភុញ្ជាម ។

ចូរអ្នកឯងចាំបន្តិចទំរាំយើងបរិភោគឲ្យរួចសិន នែនាយកាកៈ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកបរិភោគបាយសិន ។ កាកៈតបថា លោកអាចារ្យ កុំព្រួយ ខ្ញុំត្រូវព្រះមហាក្សត្រទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់ថា នែនាយកាកៈ ធម្មតាពួកពេទ្យទាំងនេះតែងតែមានមាយាច្រើន ម្យ៉ាងទៀត អ្នកឯងកុំទទួលរបស់បន្តិចបន្តួចរបស់ពេទ្យនោះឡើយ ។ សម័យនោះឯង ជីវកកោមារភច្ចចុចថ្នាំដោយក្រចកហើយទំពាស៊ីផ្លែកន្ទួតព្រៃផង ផឹកទឹកផង ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏និយាយទៅនឹងខ្ញុំឈ្មោះកាកៈដូច្នេះថា នែនាយកាកៈ បើដូច្នេះ អ្នកចូរទំពាស៊ីផ្លែកន្ទួតព្រៃផង ផឹកទឹកផងចុះ ។ លំដាប់នោះ ខ្ញុំឈ្មោះកាកៈគិតថា ពេទ្យនេះឯងហើយទំពាស៊ីផ្លែកន្ទួតព្រៃផង ផឹកទឹកផង ពេទ្យនេះមិនគួរនឹងមានអំពើអាក្រក់តិចតួចឡើយ ហើយក៏ទំពាស៊ីផ្លែកន្ទួតព្រៃមួយចំហៀងផង ផឹកទឹកផង ។ ផ្លែកន្ទួតព្រៃមួយចំហៀងដែលខ្ញុំឈ្មោះកាកៈទំពាស៊ីហើយនោះ ក៏ចុះរាគក្នុងទីនោះឯង ។ ខណៈនោះ ខ្ញុំឈ្មោះកាកៈបាននិយាយទៅនឹងជីវកកោមារភច្ចដូច្នេះថា លោកអាចារ្យ ខ្ញុំនៅមានជីវិត (តទៅទៀតឬទេ) ។ ជីវកកោមារភច្ចប្រាប់ថា នែនាយកាកៈ អ្នកឯងកុំភ័យឡើយ ខ្លួនអ្នកឯងក្ដី ស្ដេចកំណាចក្ដី នឹងបានសះជាពិតហើយ ស្ដេចនោះនឹងឲ្យគេសម្លាប់ខ្ញុំមិនខាន ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមិនត្រឡប់ទៅវិញជាដូច្នោះ ហើយក៏ប្រគល់ដំរីឈ្មោះភទ្ទវតិកា

ហត្ថិនិំ កាកស្ស និយ្យាទេត្វា យេន រាជគហំ តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន រាជគហំ យេន រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ សុដ្ឋុ ភណេ ជីវក អកាសិ យំបិ ន បច្ចាគតោ ចណ្ឌោ សោ រាជា ឃាតាបេយ្យាបិ តន្តិ ។ អថខោ រាជា បជ្ជោតោ អរោគោ សមានោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អាគច្ឆតុ ជីវកោ វរំ ទស្សាមីតិ ។ អលំ ទេវ(១) អធិការំ មេ ទេវោ សរតូតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ បជ្ជោតស្ស សិវេយ្យកំ ទុស្សយុគំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ពហូនំ ទុស្សានំ ពហូនំ ទុស្សយុគានំ ពហូនំ ទុស្សយុគសតានំ ពហូនំ ទុស្សយុគសហស្សានំ ពហូនំ ទុស្សយុគសតសហស្សានំ អគ្គញ្ច សេដ្ឋញ្ច មោក្ខញ្ច ឧត្តមញ្ច បវរញ្ច ។ អថខោ រាជា បជ្ជោតោ តំ សិវេយ្យកំ ទុស្សយុគំ

១ ម. អយ្យោ ។

ទៅឲ្យឈ្មោះកាកៈវិញ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះ ចូលទៅគាល់ព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះដោយលំដាប់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះបាទមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ។ ស្តេចទ្រង់ត្រាស់តបថា នែនាយជីវកៈ អ្នកឯងមិនបានវិលត្រឡប់ទៅវិញដោយហេតុណា ឈ្មោះថាបានធ្វើនូវហេតុនោះដោយល្អហើយ ស្តេចកំណាចនោះមុខជានឹងឲ្យគេសំឡាប់អ្នកឯងមិនខាន ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបជ្ជោតបានសះជារោគហើយ ក៏បញ្ជូនទូតទៅក្នុងសំណាក់ជីវកកោមារភច្ចថា សូមឲ្យជីវកៈមក (ខ្ញុំនឹង) ឲ្យពរ ។ ជីវកកោមារភច្ចតបថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កុំព្រួយព្រះទ័យ សូមព្រះសម្មតិទេពគ្រាន់តែទ្រង់រលឹកនូវឧបការៈរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គចុះ ។ សម័យនោះ សំពត់សិវេយ្យកៈ ១គូ ក៏កើតឡើងដល់ព្រះបាទបជ្ជោត ជាសំពត់ដ៏លើសលុបប្រសើរជាប្រធានខ្ពង់ខ្ពស់ក្រៃលែងជាងសំពត់ដ៏ច្រើន ជាងគូនៃសំពត់ដ៏ច្រើន ជាងរយនៃគូសំពត់ដ៏ច្រើន ជាងពាន់នៃគូសំពត់ដ៏ច្រើន ជាងសែននៃគូសំពត់ដ៏ច្រើន ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបជ្ជោតបញ្ជូនសំពត់សិវេយ្យកៈ ១គូនោះ

ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស បាហេសិ ។ អថខោ ជីវ-
កស្ស កោមារភច្ចស្ស ឯតទហោសិ ឥទំ ខោ មេ
សិវេយ្យកំ ទុស្សយុគំ រញ្ញា បជ្ជោតេន បហិតំ ពហូនំ
ទុស្សានំ ពហូនំ ទុស្សយុគានំ ពហូនំ ទុស្សយុគសតានំ
ពហូនំ ទុស្សយុគសហស្សានំ ពហូនំ ទុស្សយុគសត-
សហស្សានំ អគ្គញ្ច សេដ្ឋញ្ច មោក្ខញ្ច ឧត្តមញ្ច
បវរញ្ច នយិទំ អញ្ញេន កេនចិ បច្ចារហតិ អញ្ញត្រ
តេន ភគវតា អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធេន រញ្ញា
វា មាគធេន សេនិយេន ពិម្ពិសារេនាតិ ។

[៥១] តេន ខោ បន សមយេន ភគវតោ កាយោ
ទោសាភិសន្នោ ហោតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ
អានន្ទំ អាមន្តេសិ ទោសាភិសន្នោ អានន្ទ តថា-
គតស្ស កាយោ ឥច្ឆតិ តថាគតោ វិរេចនំ បាតុន្តិ ។
អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ជីវកោ កោមារ-
ភច្ចោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ជីវកំ កោមារភច្ចំ
ឯតទវោច ទោសាភិសន្នោ អាវុសោ ជីវក តថា-
គតស្ស កាយោ ឥច្ឆតិ តថាគតោ វិរេចនំ បាតុន្តិ ។

ទៅដល់ក្រុងរាជគ្រឹះ ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ចៈមានសេចក្ដីត្រិះរិះ
ដូច្នេះថា សំពត់សិវេយ្យកៈ ១ គូនេះ ព្រះបាទបជ្ជោតបញ្ជូនមកឲ្យ
អាត្មាអញនេះ ជាសំពត់ដ៏ប្រសើរលើសលុបក្រៃលែងជាងសំពត់ទាំងឡាយ
ជាទីសំពត់ដ៏ច្រើន ជាទីគូនៃសំពត់ដ៏ច្រើន ជាទីរយនៃគូសំពត់ដ៏ច្រើន
ជាទីពាន់នៃគូសំពត់ដ៏ច្រើន ជាទីសែននៃគូសំពត់ដ៏ច្រើន អ្នកដទៃណា
មួយមិនគួរនឹងប្រើប្រាស់សំពត់សិវេយ្យកៈនេះឡើយ វៀរលែងតែព្រះ-
មានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះចេញ ឬវៀរលែងតែព្រះបាទមាគធ-
សេនិយពិម្ពិសារចេញ ។

[៥១] សម័យនោះឯង ព្រះកាយរបស់ព្រះមានព្រះភាគក្រាស់
ដោយទោស (ពេញទល់) ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់
ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុមកថា ម្នាលអានន្ទ កាយរបស់តថាគតក្រាស់
ដោយទោសហើយ តថាគតប្រាថ្នានឹងឆាន់ថ្នាំបញ្ចុះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះ-
អានន្ទដ៏មានអាយុក៏ចូលទៅរកជីវកកោមារភច្ចៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ
ក៏និយាយនឹងជីវកកោមារភច្ចៈដូច្នេះថា នែជីវកៈដ៏មានអាយុ កាយរបស់ព្រះ
តថាគតក្រាស់ដោយទោសហើយ ព្រះតថាគតទ្រង់ប្រាថ្នានឹងឆាន់ថ្នាំបញ្ចុះ ។

តេនហិ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតោ កាយំ កតិបាហំ សិនេហេថាតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ កាយំ កតិបាហំ សិនេហេត្វា យេន ជីវកោ កោមារភច្ចោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ជីវកំ កោមារភច្ចំ ឯតទវោច សិនិទ្ធោ ខោ អាវុសោ ជីវក តថាគតស្ស កាយោ យស្សទានិ កាលំ មញ្ញសីតិ ។ អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស ឯតទហោសិ ន ខោ មេ តំ បតិរូបំ យោហំ ភគវតោ ឱឡារិកំ វិរេចនំ ទទេយ្យំ យន្នូនាហំ តីណិ ឧប្បលហត្ថានិ នានាភេសជ្ជេហិ បរិភាវេត្វា ភគវតោ ឧបនាមេយ្យន្តិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ តីណិ ឧប្បលហត្ថានិ នានាភេសជ្ជេហិ បរិភាវេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំ ឧប្បលហត្ថំ ភគវតោ ឧបនាមេសិ ឥមំ ភន្តេ ភគវា បឋមំ ឧប្បលហត្ថំ ឧបសិង្ឃតុ ឥទំ ភគវន្តំ ទសក្ខត្តុំ វិរេចេស្សតីតិ ទុតិយំ ឧប្បលហត្ថំ ភគវតោ ឧបនាមេសិ ឥមំ ភន្តេ

ជីវកកោមារភច្ចតបថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន បើដូច្នោះសូមឲ្យលោកសម្រួលព្រះកាយរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន ២ ៣ ថ្ងៃសិន ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបានសម្រួលព្រះកាយរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ២ ៣ ថ្ងៃ រួចហើយក៏ចូលទៅរកជីវកកោមារភច្ច លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយនឹងជីវកកោមារភច្ចដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោជីវកៈ ព្រះកាយរបស់ព្រះតថាគតបានស្រួលបួលហើយ អ្នកសំគាល់នូវកាលគួរក្នុងពេលនេះចុះ ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចមានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា ការអញឲ្យថ្នាំបញ្ចុះដ៏គ្រោតគ្រាតដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដំណើរនេះមិនសមគួរដល់អាត្មាអញឡើយ ណ្ហើយចុះ អាត្មាអញនឹងអប់ផ្កាឧប្បលរាប់ពីធ្លាយបាន ៣ ក្តាប់ ជាមួយនឹងថ្នាំទាំងឡាយផ្សេងៗ ហើយនឹងបញ្ជូនថ្វាយដល់ព្រះតថាគត ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចបានអប់ផ្កាឧប្បល ៣ ក្តាប់ ជាមួយនឹងថ្នាំទាំងឡាយផ្សេងៗ រួចហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បញ្ជូនថ្វាយផ្កាឧប្បល ១ ក្តាប់ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហិតផ្កាឧប្បល ១ ក្តាប់ដំបូងនេះ ផ្កាឧប្បលនេះនឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន ១០ ដង រួចបញ្ជូនថ្វាយផ្កាឧប្បលក្តាប់ទី ២ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស

ចីវរក្ខន្ធកេ ភគវតោ វិរេចនកថា

ភគវា ទុតិយំ ឧប្បលហត្ថំ ឧបសិង្ឃតុ ឥទំ ភគវន្តំ ទសក្ខត្តុំ វិរេចេស្សតីតិ តតិយំ ឧប្បលហត្ថំ ភគវតោ ឧបនាមេសិ ឥមំ ភន្តេ ភគវា តតិយំ ឧប្បលហត្ថំ ឧបសិង្ឃតុ ឥទំ ភគវន្តំ ទសក្ខត្តុំ វិរេចេស្សតិ ឯវំ ភគវតោ សមតិំសាយ វិរេចនំ ករិស្សតីតិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភគវតោ សមតិំសាយ វិរេចនំ ទត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស ពហិទ្វារកោដ្ឋកា និក្ខន្តស្ស ឯតទហោសិ មយា ខោ ភគវតោ សមតិំសាយ វិរេចនំ ទិន្នំ ទោសាភិសន្នោ តថាគតស្ស កាយោ ន ភគវន្តំ សមតិំសក្ខត្តុំ វិរេចេស្សតិ ឯកូនតិំសក្ខត្តុំ ភគវន្តំ វិរេចេស្សតិ អបិច ភគវា វិរិត្តោ នហាយិស្សតិ នហាតំ ភគវន្តំ សកឹ វិរេចេស្សតិ ឯវំ ភគវតោ សមតិំសាយ វិរេចនំ ភវិស្សតីតិ ។ អថ(១) ខោ ភគវា ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស ចេតសា ចេតោបរិវិតក្កមញ្ញាយ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ

---

១ អដ្ឋកថា វិញ្ញត្តិ ។

ចីវរក្ខន្ធកៈ និយាយអំពីព្រះមានព្រះភាគ (ទ្រង់ហិត) ថ្នាំបញ្ចុះ

សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហិតផ្កាឧប្បលក្តាប់ទី ២ នេះ ផ្កាឧប្បលនេះនឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន ១០ ដង រួចហើយក៏ថ្វាយផ្កាឧប្បលក្តាប់ទី ៣ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហិតផ្កាឧប្បលក្តាប់ទី ៣ នេះ ផ្កាឧប្បលនេះនឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន ១០ ដង រួចគិតថា ផលបញ្ចុះថ្នាំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រូវគ្រប់ ៣០ ដងគត់ដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ច បានថ្វាយថ្នាំបញ្ចុះ ៣០ ដងគត់ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ចចេញទៅដល់ក្រៅខ្លោងទ្វារហើយ ក៏មានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា ថ្នាំបញ្ចុះគ្រប់ ៣០ ដងគត់ អាត្មាអញបានថ្វាយដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ ព្រះកាយរបស់ព្រះតថាគតដែលព្រាស់ដោយទោស ថ្នាំនោះនឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រឹម ៣០ ដងគត់ពុំបាន មុខជានឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រឹមតែ ២៩ ដង ម្យ៉ាងទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានបញ្ចុះថ្នាំហើយ មុខជានឹងស្រង់ទឹក ថ្នាំនោះនឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគដែលបានស្រង់ទឹកហើយម្តងទៀត រួមជាការបញ្ចុះថ្នាំរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៣០ ដងគត់ ដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានជ្រាបសេចក្តីរិះគិតនៃចិត្តរបស់ជីវកកោមារភច្ចដោយព្រះទ័យហើយ ទើបទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទ

អថខោ ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស ពហិទ្វារកោដ្ឋ-
កា និក្ខន្តស្ស ឯតទហោសិ មយា ខោ ភគវតោ
សមត្តិំសាយ វិរេចនំ ទិន្នំ ទោសាភិសន្នោ តថាគតស្ស
កាយោ ន ភគវន្តំ សមត្តិំសក្ខត្តុំ វិរេចេស្សតិ ឯកូន-
តិំសក្ខត្តុំ ភគវន្តំ វិរេចេស្សតិ អបិច ភគវា វិរិត្តោ
នហាយិស្សតិ នហាតំ ភគវន្តំ សកិំ វិរេចេស្សតិ ឯវំ
ភគវតោ សមត្តិំសាយ វិរេចនំ ភវិស្សតីតិ តេនហានន្ទ
ឧណ្ហោទកំ បដិយាទេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា
អានន្ទោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា ឧណ្ហោទកំ បដិ-
យាទេសិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ យេន
ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ជីវកោ
កោមារភច្ចោ ភគវន្តំ ឯតទវោច វិរិត្តោ ភគវាតិ ។

ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទថា នែអានន្ទ កាលជីវកកោមារភច្ចចេញ
ទៅផុតក្លោងទ្វារហើយក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ថ្នាំបញ្ចុះ ៣០
ដងគត់ អាត្មាអញបានថ្វាយដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចហើយ កាយរបស់
ព្រះតថាគតក្រាស់ដោយទោស ថ្នាំនោះនឹងបញ្ចុះព្រះមានព្រះភាគ
គ្រប់ ៣០ ដងគត់ពុំបាន មុខជានឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគបានត្រឹម
តែ ២៩ ដង ម្យ៉ាងទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានបញ្ចុះហើយមុខជា
នឹងស្រង់ទឹក ថ្នាំនោះនឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគដែលបានស្រង់ទឹក
ហើយម្ដងទៀត រួមជាការបញ្ចុះថ្នាំរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៣០ ដងគត់
ដោយការយ៉ាងនេះ នែអានន្ទ បើដូច្នោះអ្នកចូរតាក់តែងទឹកក្ដៅឡើង ។
ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបានទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ដោយពាក្យថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ព្រះករុណាម្ចាស់ ហើយក៏បាន
តាក់តែងទឹកក្ដៅ ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចបានចូលទៅគាល់ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ រួចហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ជីវកកោមារភច្ចអង្គុយនៅក្នុង
ទីដ៏សមគួរហើយក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យដូច្នេះថា សូម
ទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ចុះថ្នាំហើយឬនៅ ។

វិរិត្តោម្ហិ ជីវកាតិ ។ ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ ពហិទ្វារកោដ្ឋកា និក្ខន្តស្ស ឯតទហោសិ មយា ខោ ភគវតោ សមត្តិំសាយ វិរេចនំ ទិន្នំ ទោសាភិសន្នោ តថាគតស្ស កាយោ ន ភគវន្តំ សមត្តិំសក្ខត្តុំ វិរេចេស្សតិ ឯកូនតិំសក្ខត្តុំ ភគវន្តំ វិរេចេស្សតិ អបិច ភគវា វិរិត្តោ ន្ហាយិស្សតិ ន្ហាតំ ភគវន្តំ សកិំ វិរេចេស្សតិ ឯវំ ភគវតោ សមត្តិំសាយ វិរេចនំ ភវិស្សតីតិ ន្ហាយតុ ភន្តេ ភគវា ន្ហាយតុ សុគតោតិ ។ អថ ខោ ភគវា ឧណ្ហោទកំ ន្ហាយិ ន្ហាតំ ភគវន្តំ សកិំ វិរេចេសិ ឯវំ ភគវតោ សមត្តិំសាយ វិរេចនំ អហោសិ ។ អថ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភគវន្តំ ឯតទវោច យាវ ភន្តេ ភគវតោ កាយោ បក-តត្តោ ហោតិ អលំ(១) យូសបិណ្ឌបាតេនាតិ ។ អថខោ

---

១ អលំ ពាក ទិស្សតិ ។

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តបថា រំខដីក. តថាគតបានបញ្ចុះថ្នាំហើយ ។ ជីវកកោមារភច្ច ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលខ្ញុំព្រះអង្គចេញទៅដល់ព្រៃក្រុងវិញហើយ ក៏មានសេចក្តីរំពឹង ដូច្នេះថា ថ្នាំបញ្ចុះចំនួន ៣០ ដងគត់ អាត្មាអញបានថ្វាយដល់ព្រះមានព្រះភាគរួចហើយ កាយរបស់ព្រះតថាគត ក្រាស់ដោយទោស ថ្នាំនោះមិនបញ្ចុះព្រះមានព្រះភាគ ៣០ ដងគត់ទេ មុខជានឹងបញ្ចុះព្រះមានព្រះភាគបានត្រឹមតែ ២៩ ដង ម្យ៉ាងទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ចុះថ្នាំរួចហើយមុខជានឹងស្រង់ទឹក ថ្នាំនោះនឹងបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគដែលស្រង់ទឹករួចហើយម្តងទៀត រួមជាការបញ្ចុះថ្នាំរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៣០ ដងគត់ដោយអាការយ៉ាងនេះ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្រង់ទឹកចុះ សូមព្រះសុគតទ្រង់ស្រង់ទឹកចុះ ។ល។ ជាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្រង់ទឹកក្តៅហើយ ថ្នាំនោះក៏បានបញ្ចុះព្រះដ៏មានព្រះភាគដែលបានស្រង់ទឹកហើយម្តងទៀត រួមជាការបញ្ចុះថ្នាំរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៣០ ដងគត់យ៉ាងនេះ ។ វេលានោះ ជីវកកោមារ-ភច្ចបានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យដូច្នេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាយរបស់ព្រះមានព្រះភាគ គាំងនៅជាប្រក្រតីដរាបណាហើយ នឹងបានធំរីកដោយផ្ទុំព្រះមំសៈជាបនោះ ។ វេលានោះ

វតោ កាយោ នចិរស្សេវ បកតត្តោ អហោសិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ តំ សិវេយ្យកំ ទុស្សយុគំ អាទាយ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឯកាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ វរំ យាចាមីតិ ។ អតិក្កន្តវរា ខោ ជីវក តថាគតាតិ ។ យញ្ច ភន្តេ កប្បតិ យញ្ច អនវជ្ជន្តិ ។ វទេហិ ជីវកាតិ ។ ភគវា ភន្តេ បំសុកូលិកោ ភិក្ខុសង្ឃោ ច ឥទំ មេ ភន្តេ សិវេយ្យកំ ទុស្សយុគំ រញ្ញា បជ្ជោតេន បហិតំ ពហូនំ ទុស្សានំ

មិនយូរប៉ុន្មាន កាយរបស់ព្រះមានព្រះភាគក៏បានជាប្រក្រតីវិញ ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចបាននាំយកសំពត់សិវេយ្យកៈ[១] ១ គូនោះចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគហើយ អង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ ជីវកកោមារភច្ចអង្គុយនៅ ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គសូមពរ ១ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា នែជីវកៈ ព្រះតថាគតទាំងឡាយមានពរកន្លងហើយ ។ ជីវកកោមារភច្ចទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពរណាគួរផង មិនមានទោសផង (ខ្ញុំព្រះអង្គសូមពរនោះអំពីព្រះ) ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា នែជីវកៈ អ្នកចូរនិយាយមកចុះ ។ ជីវកកោមារភច្ចទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ព្រះមានព្រះភាគក្តី ភិក្ខុសង្ឃក្តី តែងតែទ្រទ្រង់សំពត់បង្សុកូល សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សំពត់សិវេយ្យកៈ ១ គូនេះហើយដែលព្រះបាទបជ្ជោតបញ្ជូនមកឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គ ជាសំពត់លើសលុបប្រសើរជាប្រធាន

---

១ អដ្ឋកថាថា បានដល់សំពត់ដែលគេបោះចោលនៅព្រៃខ្មោច ក្នុងដែនសិវិ ។ បានឮមកថា ពួកមនុស្សក្នុងដែនសិវិតែងរុំសាកសពដោយសំពត់នោះឯងហើយយកទៅបោះ ។ មានសេចក្ដីថាទៀតថា ពួកមនុស្សរុំសាកសពដោយសំពត់នោះជាប់ស្អិត ហើយដាក់យកទៅដាក់ក្នុងទីព្រៃខ្មោច ហើយបោះចោល ទុកឲ្យសត្វស៊ីសាច់សពនោះ ។ វេលានោះ ពួកអ្នកដើរព្រៃខ្មោចឃើញសំពត់នោះហើយក៏នាំយកមកថ្វាយស្ដេច ។ សំពត់នេះហើយដែលព្រះបាទបជ្ជោតបានផ្ញើមក ...

ចីវរក្ខន្ធកេ គហបតិចីវរានុជាននំ

ពហុន្នំ ទុស្សយុគានំ ពហុន្នំ ទុស្សយុគសតានំ ពហុន្នំ
ទុស្សយុគសហស្សានំ ពហុន្នំ ទុស្សយុគសតសហស្សា-
នំ អគ្គញ្ច សេដ្ឋញ្ច បាមោក្ខញ្ច ឧត្តមញ្ច បវរញ្ច
បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភន្តេ ភគវា សីវេយ្យកំ ទុស្សយុគំ
ភិក្ខុសង្ឃស្ស ច គហបតិចីវរំ អនុជានាតុ ។ បដិគ្គ-
ហេសិ ភគវា សីវេយ្យកំ ទុស្សយុគំ ។ អថខោ ភគវា
ជីវកំ កោមារភច្ចំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមា-
ទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ ជីវកោ
កោមារភច្ចោ ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ
សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយាសនា
ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ
ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា
ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គហបតិចីវរំ យោ
ឥច្ឆតិ បំសុកូលិកោ ហោតុ យោ ឥច្ឆតិ គហបតិចីវរំ
សាទិយតុ ឥតរីតរេនបាហំ ភិក្ខវេ សន្តុដ្ឋឹ វណ្ណេមីតិ ។

ចីវរក្ខន្ធកៈ ការទ្រង់អនុញ្ញាតគហបតិចីវរ

ខ្ពង់ខ្ពស់ក្រៃលែងជាងសំពត់ដ៏ច្រើន ជាងគូនៃសំពត់ដ៏ច្រើន ជាងរយ
នៃគូសំពត់ដ៏ច្រើន ជាងពាន់នៃគូសំពត់ដ៏ច្រើន ជាងសែននៃគូសំពត់
ដ៏ច្រើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួល
យកសំពត់សិវេយ្យកៈ ១ គូរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ សូមទ្រង់អនុញ្ញាតគហបតិ
ចីវរ ដល់ភិក្ខុសង្ឃផង ។ ព្រះមានព្រះភាគ ក៏ទ្រង់ទទួលយកសំពត់
សិវេយ្យកៈ ១ គូ ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ជីវក-
កោមារភច្ច ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយ
ធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ចដែលព្រះមានព្រះ
ភាគទ្រង់ពន្យល់ ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ
ដោយធម្មីកថា ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះ
ភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយថយចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរ
នេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់
ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
នូវគហបតិចីវរ ភិក្ខុណាប្រាថ្នា (បង្សុកូល) ភិក្ខុនោះចូរទ្រទ្រង់សំពត់
បង្សុកូលចុះ ភិក្ខុណាប្រាថ្នា (គហបតិចីវរ) ភិក្ខុនោះចូរត្រេកអរ
នឹងគហបតិចីវរចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត តថាគតតែងពោល
សរសើរសេចក្ដីសន្ដោសដោយបច្ច័យណាមួយ (តាមមានតាមបាន) ។

[៥៦] អស្សោសុំ ខោ រាជគហេ មនុស្សា ភគវតា កិរ ភិក្ខូនំ ឧបសម្បទា អនុញ្ញាតាតិ ។ តេ ច មនុស្សា ហដ្ឋា អហេសុំ ឧទគ្គា ឥទានិ ខោ មយំ ទានានិ ទស្សាម បុញ្ញានិ ករិស្សាម យតោ ភគវតា ភិក្ខូនំ ឧបសម្បទា អនុញ្ញាតាតិ ។ ឯកាហេនេវ រាជគហេ ពហូនិ ចីវរសហស្សានិ ឧប្បជ្ជិំសុ ។ អស្សោសុំ ខោ ជានបទា មនុស្សា ភគវតា កិរ ភិក្ខូនំ ឧបសម្បទា អនុញ្ញាតាតិ ។ តេ ច មនុស្សា ហដ្ឋា អហេសុំ ឧទគ្គា ឥទានិ ខោ មយំ ទានានិ ទស្សាម បុញ្ញានិ ករិស្សាម យតោ ភគវតា ភិក្ខូនំ ឧបសម្បទា អនុញ្ញាតាតិ ។ ឯកាហេនេវ ជនបទេបិ ពហូនិ ចីវរសហស្សានិ ឧប្បជ្ជិំសុ ។

[៥៧] តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស បាវារោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

(៥៦) ពួកមនុស្ស ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ បានឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឧបសម្បទាដល់ភិក្ខុទាំងឡាយហើយ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏មានចិត្តរីករាយស្រស់ស្រាយឡើងថា យើងមុខជានឹងបានឲ្យទាន មុខជានឹងបានធ្វើបុណ្យក្នុងកាលនេះឯង ចាប់ដើមតាំងពីព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានអនុញ្ញាតឧបសម្បទាដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះមានចីវរច្រើនរាប់ពាន់កើតឡើងតែក្នុង ១ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកមនុស្សដែលនៅក្នុងជនបទបានឮដំណឹងថា ឧបសម្បទាដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បានអនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុទាំងឡាយហើយ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏មានចិត្តរីករាយស្រស់ស្រាយឡើងថា យើងមុខជានឹងបានឲ្យទាន មុខជានឹងបានធ្វើបុណ្យក្នុងកាលនេះឯង ចាប់ដើមតាំងពីព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានអនុញ្ញាតឧបសម្បទាដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ សូម្បីតែក្នុងជនបទក៏មានចីវរច្រើនរាប់ពាន់កើតឡើងតែក្នុង ១ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។

(៥៧) សម័យនោះឯង សំពត់ប៉ាវារ(១)កើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

១ សំពត់បែបយ៉ាងល្អដែលគេធ្វើមានលាយដោយរោមសត្វជំរំ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បាវារំ ។ កោសេយ្យបាវារោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កោសេយ្យបាវារំ ។ កោជវំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កោជវន្តិ ។

បឋមភាណវារំ និដ្ឋិតំ ។

(៥៥) តេន ខោ បន សមយេន កាសិរាជា ជីវកស្ស កោមារភច្ចស្ស អឌ្ឍកាសិយំ(១) កម្ពលំ បាហេសិ ឧបឌ្ឍកាសិនំ ខមមានំ(២) ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ តំ អឌ្ឍកាសិយំ កម្ពលំ អាទាយ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អយំ មេ ភន្តេ អឌ្ឍកាសិយោ កម្ពលោ កាសិរញ្ញា បហិតោ ឧបឌ្ឍកាសិនំ ខមមានោ បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភន្តេ ភគវា

១. អឌ្ឍកាសិកំ ។ ២ ខមមានំ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់ប្លាក់ ។ សំពត់ប្លាក់ធ្វើពីសូត្របានកើតឡើង ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់ប្លាក់ដែលគេធ្វើពីសូត្រ ។ សំពត់កោជវៈ(១) បានកើតឡើង ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់កោជវៈ ។

ចប់ ភាណវារៈ ជាដំបូង ។

៥៥) សម័យនោះឯង ស្តេចក្នុងដែនកាសី បានបញ្ជូនសំពត់កម្ពលមានដំឡៃកន្លះកាក់(៥០០ កហាបណៈ) ដ៏ប្រហែលនឹងវត្ថុទាំងឡាយដែលមានដំឡៃកន្លះកាក់ដែរ ទៅឲ្យជីវកកោមារភច្ច ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចក៏បាននាំយកសំពត់កម្ពលមានដំឡៃកន្លះកាក់នោះ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ជីវកកោមារភច្ចលុះអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស សំពត់កម្ពលមានដំឡៃកន្លះកាក់របស់ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ ប្រហែលនឹងវត្ថុទាំងឡាយដែលមានដំឡៃកន្លះកាក់ដែរ ស្តេចកាសីបានបញ្ជូនមកប្រទាន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ

១ (អដ្ឋកថាថា) សំពត់នេះប្រែហែលគ្នានឹងសំពត់បាវារៈ សំពត់នេះគេធ្វើពីរោមសត្វ ។

កម្ពលំ យំ មម អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ បដិគ្គហេសិ ភគវា កម្ពលំ ។ អថខោ ភគវា ជីវកំ កោមារភច្ចំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កម្ពលន្តិ ។

(៤៨) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស ឧច្ចាវចានិ ចីវរានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កឹ នុ ខោ ភគវតា ចីវរំ អនុញ្ញាតំ កឹ អននុញ្ញាតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ

ទ្រង់ទទួលយកសំពត់កម្ពលរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ខ្ញុំព្រះអង្គអស់កាលជាអង្វែង (ការ) ។ ព្រះមានព្រះភាគក៏ទ្រង់ទទួលយកសំពត់កម្ពល ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ជីវកកោមារភច្ច ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយ ។ លំដាប់នោះ ជីវកកោមារភច្ចកាលដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណហើយចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគក៏ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាក្នុងពេលនោះហើយ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវសំពត់កម្ពល ។

(៤៨) សម័យនោះឯង មានចីវរល្អនិងមិនល្អ កើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា ចីវរដូចម្តេចដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតចីវរដូចម្តេច ដែលព្រះមានព្រះភាគមិនអនុញ្ញាត ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត

ភិក្ខវេ ឆ ចីវរានិ ខោមំ កប្បាសិកំ កោសេយ្យំ កម្ពលំ សាណំ ភង្គន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន យេ តេ ភិក្ខូ គហបតិចីវរំ សាទិយន្តិ តេ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បំសុកូលំ សាទិយន្តិ ឯកំយេវ ភគវតា ចីវរំ អនុញ្ញាតំ ន ទ្វេតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គហបតិចីវរំ សាទិយន្តេន បំសុកូលម្បិ សាទិតុំ តទុភយេនបាហំ ភិក្ខវេ សន្តុដ្ឋឹ វណ្ណេមីតិ ។

[៤៦] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ សុសានំ ឱក្កមឹសុ បំសុកូលាយ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ នាគមេសុំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ សុសានំ ឱក្កមឹសុ បំសុកូលាយ តេ បំសុកូលានិ លភឹសុ ។ យេ តេ ភិក្ខូ នាគមេសុំ តេ ឯវមាហំសុ អម្ហាកម្បិ អាវុសោ

ចីវរ ៦ យ៉ាង គឺ ចីវរដែលធ្វើដោយសម្បកឈើ ១ ចីវរដែលធ្វើដោយកប្បាស ១ ចីវរដែលធ្វើដោយសូត្រ ១ ចីវរដែលធ្វើដោយរោមសត្វ (វៀរលែងតែរោមមនុស្សចេញ) ១ សំពត់ដែលធ្វើដោយសម្បកធ្មៃ ១ សំពត់ដែលធ្វើល្អាយដោយវត្ថុ ៥ យ៉ាងជាដើម ១ ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុណាត្រេកអរនឹងគហបតិចីវរ ភិក្ខុទាំងនោះក៏រង្កៀសមិនត្រេកអរនឹងសំពត់បង្សុកូលឡើយ ព្រោះគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតតែចីវរ ១ មិនបានអនុញ្ញាតចីវរពីរទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលត្រេកអរនឹងគហបតិចីវរហើយ ត្រេកអរនឹងសំពត់បង្សុកូលផងក៏បាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត តថាគតសរសើរសេចក្តីសន្តោសដោយចីវរទាំងពីរយ៉ាងនោះ ។

(៤៦) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុច្រើនរូបដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយក្នុងកោសលជនបទ ។ ភិក្ខុពួកខ្លះដើរទៅកាន់ព្រៃស្មសានដើម្បីនឹងបង្សុកូល ភិក្ខុពួកខ្លះមិនបានទៅទេឡើយ ។ ពួកភិក្ខុណាដើរទៅកាន់ព្រៃស្មសានដើម្បីនឹងបង្សុកូល ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានសំពត់បង្សុកូលទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមិនបានទៅ ភិក្ខុទាំងនោះក៏និយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ

ភាគំ ទេថាតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ ន មយំ អាវុសោ តុម្ហាកំ ភាគំ ទស្សាម កិស្ស តុម្ហេ នាគមិត្ថាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នាគមេន្តានំ នាកាមា ភាគំ ទាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ សុសានំ ឱក្កមឹសុ បំសុកូលាយ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ នាគមេសុំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ សុសានំ ឱក្កមឹសុ បំសុកូលាយ តេ បំសុកូលានិ លភឹសុ ។ យេ តេ ភិក្ខូ នាគមេសុំ តេ ឯវមាហំសុ អម្ហាកម្បិ អាវុសោ ភាគំ ទេថាតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ ន មយំ អាវុសោ តុម្ហាកំ ភាគំ ទស្សាម កិស្ស តុម្ហេ ន ឱក្កមិត្ថាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាគមេន្តានំ អកាមា ភាគំ ទាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា

ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យចំណែកមកយើងខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏និយាយយ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនឲ្យចំណែកដល់លោកទាំងឡាយទេ (បើលោកទាំងឡាយពុំបានស្វែងរកបង្សុកូល) ហេតុដូចម្តេចបានជាលោកទាំងឡាយមិនរង់ចាំយើង ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលមិនប្រាថ្នានឹងឲ្យក៏កុំឲ្យចំណែកដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមិនរង់ចាំបាន ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុច្រើនរូបដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយក្នុងកោសលជនបទ ។ ភិក្ខុពួកខ្លះដើរទៅកាន់ព្រៃស្មសានដើម្បីនឹងបង្សុកូល ភិក្ខុពួកខ្លះពុំបានរង់ចាំ ។ ពួកភិក្ខុណាចូលទៅកាន់ព្រៃស្មសានដើម្បីនឹងបង្សុកូល ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានសំពត់បង្សុកូល ។ ពួកភិក្ខុណាដែលរង់ចាំ ភិក្ខុទាំងនោះក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យចំណែកមកយើងខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះពោលតបវិញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនឲ្យចំណែកដល់លោកទាំងឡាយទេ ហេតុម្តេចបានជាលោកទាំងឡាយមិនចូលទៅ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលទុកជាមិនចង់ឲ្យក៏ត្រូវឲ្យចំណែកដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលរង់ចាំ ។ សម័យនោះឯង មានពួកភិក្ខុច្រើនរូប

ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ បឋមំ សុសានំ ឱក្កមឹសុ បំសុកូលាយ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ បច្ឆា ឱក្កមឹសុ ។ យេ តេ ភិក្ខូ បឋមំ សុសានំ ឱក្កមឹសុ បំសុកូលាយ តេ បំសុកូលានិ លភឹសុ ។ យេ តេ ភិក្ខូ បច្ឆា ឱក្កមឹសុ តេ ន លភឹសុ ។ តេ ឯវមាហំសុ អម្ហាកំបិ អាវុសោ ភាគំ ទេថាតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ ន មយំ អាវុសោ តុម្ហាកំ ភាគំ ទស្សាម កិស្ស តុម្ហេ បច្ឆា ឱក្កមិត្ថាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បច្ឆា ឱក្កមន្តានំ អកាមា ភាគំ ទាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ តេ សទិសា សុសានំ ឱក្កមឹសុ បំសុកូលាយ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ បំសុកូលានិ លភឹសុ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ន លភឹសុ ។ យេ តេ ភិក្ខូ ន លភឹសុ តេ ឯវមាហំសុ អម្ហាកំបិ អាវុសោ ភាគំ ទេថាតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ ន មយំ អាវុសោ តុម្ហាកំ ភាគំ ទស្សាម កិស្ស

ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ក្នុងកោសលជនបទ ។ ភិក្ខុពួកខ្លះ ដើរចូលទៅកាន់ព្រៃស្មសានជាមុន ដើម្បីបង្សុកូល ភិក្ខុពួកខ្លះដើរចូលទៅជាខាងក្រោយ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលដើរចូលទៅព្រៃស្មសានមុន ដើម្បីបង្សុកូល ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានសំពត់បង្សុកូល ។ ពួកភិក្ខុណាចូលទៅក្រោយ ភិក្ខុទាំងនោះក៏រកបានឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏និយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកទាំងឡាយចូរឲ្យចំណែកដល់យើងខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះវិញថា នែអាវុសោ យើងមិនបានឲ្យចំណែកដល់លោកទេ ហេតុអ្វីបានជាលោកទាំងឡាយដើរចូលទៅក្រោយគេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលមិនប្រាថ្នា ក៏ត្រូវឲ្យចំណែកដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលដើរចូលទៅក្រោយគេ ។ សម័យនោះឯង មានពួកភិក្ខុច្រើនរូបដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ក្នុងកោសលជនបទ ។ ភិក្ខុទាំងនោះបានដើរចូលទៅកាន់ព្រៃស្មសាន ដើម្បីបង្សុកូលព្រមគ្នា ។ ភិក្ខុពួកខ្លះបានសំពត់បង្សុកូល ភិក្ខុពួកខ្លះមិនបាន ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមិនបាន ភិក្ខុទាំងនោះក៏និយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកទាំងឡាយចូរឲ្យចំណែកមកយើងខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះវិញថា នែអាវុសោ យើងមិនឲ្យចំណែកដល់លោកទាំងឡាយទេ ហេតុអ្វីបានជា

តុម្ហេ ន លភិត្ថាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សទិសានំ ឱក្កន្តានំ អកាមា ភាគំ ទាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ តេ កតិកំ កត្វា សុសានំ ឱក្កមឹសុ បំសុកូលាយ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ បំសុកូលានិ លភឹសុ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ន លភឹសុ ។ យេ តេ ភិក្ខូ ន លភឹសុ តេ ឯវមាហំសុ អម្ហាកម្បិ អាវុសោ ភាគំ ទេថាតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ ន មយំ អាវុសោ តុម្ហាកំ ភាគំ ទស្សាម កិស្ស តុម្ហេ ន លភិត្ថាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កតិកំ កត្វា ឱក្កន្តានំ អកាមា ភាគំ ទាតុន្តិ ។

(៦៧) តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា ចីវរំ អាទាយ អារាមំ អាគច្ឆន្តិ ។ តេ បដិគ្គាហកំ អលភមានា បដិហរន្តិ ។ ចីវរំ បរិត្តំ ឧប្បជ្ជតិ ។ ភគវតោ

លោកមិនបានទទួលទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលទុកជាមិនចង់ឲ្យក៏ត្រូវឲ្យចំណែកដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលចូលទៅកាន់ព្រៃស្មសានក្រោយ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុច្រើនរូបដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយក្នុងកោសលជនបទ ។ ភិក្ខុទាំងនោះធ្វើកតិកា(ប្តេជ្ញា)និងគ្នាហើយ ក៏ចូលទៅកាន់ព្រៃស្មសានដើម្បីបង្សុកូល ។ ភិក្ខុពួកខ្លះបានសំពត់បង្សុកូល ភិក្ខុពួកខ្លះមិនបាន ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមិនបាន ភិក្ខុទាំងនោះក៏និយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកទាំងឡាយចូរឲ្យចំណែកមកយើងខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះវិញថា នែអាវុសោ យើងមិនឲ្យចំណែកដល់លោកទាំងឡាយទេ ហេតុអ្វីបានជាលោកមិនបានទទួលទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលទុកជាមិនចង់ឲ្យ ក៏ត្រូវឲ្យចំណែកដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលធ្វើកតិកា (ប្តេជ្ញា) គ្នាហើយចូលទៅកាន់ព្រៃស្មសាន ។

(៦៧) សម័យនោះឯង ពួកមនុស្សបាននាំយកចីវរមកកាន់អារាម ។ មនុស្សទាំងនោះកាលមិនបានភិក្ខុណាមួយទទួលចីវរ ក៏ត្រឡប់នាំយកចីវរទៅវិញ ។ ចីវរកើតតិចៗ ទៅ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ

ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ ចីវរប្បដិគ្គាហកំ សម្មន្និតុំ យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ គហិតាគហិតញ្ច ជានេយ្យ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរប្បដិគ្គាហកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរប្បដិគ្គាហកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ចីវរប្បដិគ្គាហកស្ស សម្មុតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ចីវរប្បដិគ្គាហកោ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ៥ ឲ្យជាអ្នកទទួលចីវរ គឺ ភិក្ខុមិនបានលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនបានលុះទោសាគតិ ១ មិនបានលុះមោហាគតិ១ មិនបានលុះភយាគតិ១ ដឹងនូវចីវរដែលខ្លួនបានទទួលនិងមិនបានទទួល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវសង្ឃសន្មតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃត្រូវអង្វរភិក្ខុជាមុន លុះអង្វររួចហើយ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកទទួលចីវរចុះ ។ នេះជាពាក្យផ្ដៀងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកទទួលចីវរ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកទទួលចីវរ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណាហើយ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណាទេ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសន្មតឲ្យជាអ្នកទទួលចីវរហើយ ។ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះ បានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៦៨) តេន ខោ បន សមយេន ចីវរប្បដិគ្គាហកា ភិក្ខូ ចីវរំ បដិគ្គហេត្វា តត្ថេវ ឧជ្ឈិត្វា បក្កមន្តិ ។ ចីវរំ នស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ ចីវរនិទាហកំ សម្មន្និតុំ យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ និហិតានិហិតញ្ច[១] ជានេយ្យ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរនិទាហកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរនិទាហកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ចីវរនិទាហកស្ស សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ

១ ឱ, និហិតានិហិតញ្ច ។

(៦៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុអ្នកទទួលចីវរ បានទទួលចីវរទុក ហើយលះបង់ចោលក្នុងទីនោះឯង ហើយចៀសចេញទៅ ។ ចីវរក៏វិនាសទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអ្នកទុកដាក់ចីវរ គឺភិក្ខុដែលមិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះភយាគតិ ១ ដឹងនូវចីវរដែលទុកបានទុកដាក់ហើយនិងមិនទាន់បានទុកដាក់ហើយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវសង្ឃសន្មតយ៉ាងនេះ ត្រូវសង្ឃអង្វរភិក្ខុជាមុន លុះអង្វររួចហើយ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលត្រូវញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរសមដល់សង្ឃហើយ គួរសង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកទុកដាក់ចីវរ ។ នេះជាញត្តិញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកទុកដាក់ចីវរ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកទុកដាក់ចីវរគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម (បើ)មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ៗ

សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ចីវរនិទហកោ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៥៤៨] តេន ខោ បន សមយេន ចីវរនិទហកា ភិក្ខូ មណ្ឌបេបិ រុក្ខមូលេបិ និព្ពកោសេបិ អជ្ឈោកាសេបិ ចីវរំ និទហន្តិ ។ ឧន្ទូរេហិបិ ឧបចិកាហិបិ ខជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភណ្ឌាគារំ សម្មន្និតុំ យំ សង្ឃោ អាកង្ខតិ វិហារំ វា អឌ្ឍយោគំ វា បាសាទំ វា ហម្មិយំ វា គុហំ វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ វិហារំ ភណ្ឌាគារំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ វិហារំ ភណ្ឌាគារំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស វិហារស្ស

លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសន្មតឲ្យជាអ្នកទុកដាក់ចីវរហើយ ។ ការសន្មតិនេះ សមគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះ បានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៥៤៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុអ្នកទុកដាក់ចីវរ ទុកចីវរក្នុងមណ្ឌប (ម្ហាក់) ខ្លះ ក្រោមម្លប់ឈើខ្លះ ទៀបយ៉ាស្លឹកខ្លះ ក្នុងទីកណ្តាលវាលខ្លះ ។ ពួកសត្វកណ្តុរខ្លះ ពួកសត្វកណ្តៀរខ្លះ ស៊ីចីវរទាំងនោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) សង្ឃប្រាថ្នានូវទីណា គឺវិហារក្តី ប្រាសាទមានរាងសណ្ឋានដូចស្លាបគ្រុឌក្តី ប្រាសាទវែងក្តី ប្រាសាទមានដំបូលត្រដឹលក្តី គុហាក្តី ក៏តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃសន្មតនូវទីនោះឲ្យជាឃ្លាំងបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គួរសង្ឃសន្មតយ៉ាងនេះ ។ ត្រូវភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលញុំាងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរសន្មតវិហារឈ្មោះនេះ ឲ្យជាឃ្លាំងបាន ។ នេះជាពាក្យញុំាងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតវិហារឈ្មោះនេះ ឲ្យជាឃ្លាំងហើយ ។ ការសន្មតវិហារឈ្មោះនេះ

ភណ្ឌាគារស្ស សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ វិហារោ ភណ្ឌាគារំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៨០) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស ភណ្ឌាគារេ ចីវរំ អគុត្តំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ ភណ្ឌាគារិកំ សម្មន្និតុំ យោ ន ឆន្ទាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតិំ គច្ឆេយ្យ គុត្តាគុត្តញ្ច ជានេយ្យ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ភណ្ឌាគារិកំ សម្មន្នេយ្យ ។

ឲ្យជាឃ្លាំង គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគួរស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណាទេ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ វិហារឈ្មោះនេះសង្ឃបានសន្មតឲ្យជាឃ្លាំងហើយ ។ ការសន្មតិគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៨០) សម័យនោះឯង ចីវរក្នុងឃ្លាំងរបស់សង្ឃគ្មានអ្នកណា គ្រប់គ្រងរក្សាឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអ្នករក្សាឃ្លាំង គឺភិក្ខុដែលមិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះភយាគតិ ១ ដឹងនូវរបស់ដែលខ្លួនបានគ្រប់គ្រងរក្សាហើយនិងមិនទាន់បានគ្រប់គ្រងរក្សា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសន្មតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃត្រូវអង្វរភិក្ខុជាមុន លុះអង្វរហើយ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលត្រូវញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នករក្សាឃ្លាំង ។

ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ភណ្ឌាគារិកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ភណ្ឌាគារិកស្ស សម្មុតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ភណ្ឌាគារិកោ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៥១) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភណ្ឌាគារិកំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ភណ្ឌាគារិកោ វុដ្ឋាបេតព្វោ យោ វុដ្ឋាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

នេះជាពាក្យប្រៀបសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នករក្សាឃ្លាំង ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នករក្សាឃ្លាំង គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណាទេ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសន្មតឲ្យជាអ្នករក្សាឃ្លាំងហើយ ។ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៥១) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបណ្ដេញភិក្ខុអ្នករក្សាឃ្លាំងឲ្យចេញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវបណ្ដេញ(*) ភិក្ខុអ្នករក្សាឃ្លាំងចេញទេ ភិក្ខុណាបណ្ដេញ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

* បុគ្គលដែលមិនត្រូវបណ្ដេញចេញពីកន្លែងមាន ៤ ពួក គឺភិក្ខុចាស់ជាង ១ ភិក្ខុជាអ្នករក្សាឃ្លាំង ១ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុដែលបានសេនាសនៈអំពីសង្ឃ ១ ។ ភិក្ខុក្មេងមិនត្រូវបណ្ដេញភិក្ខុចាស់ចេញ ព្រោះលោកចាស់ជាងខ្លួន ។ ភិក្ខុជាអ្នករក្សាឃ្លាំង ភិក្ខុមិនត្រូវបណ្ដេញចេញ ព្រោះសង្ឃបានសន្មតឲ្យជាអ្នករក្សាឃ្លាំង ។ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ភិក្ខុមិនត្រូវបណ្ដេញចេញ ព្រោះលោកឈឺ ។ ភិក្ខុដែលបានសេនាសនៈអំពីសង្ឃ ភិក្ខុមិនត្រូវបណ្ដេញចេញ ព្រោះសង្ឃបានឲ្យទីកន្លែងជាទីសម្រាកដល់លោកដែលជាពហុស្សុត មានឧបការៈដល់សង្ឃដោយកិច្ចមានការត្រៀមបញ្ជីខ្ទង់អង្គាកជាដើម (អដ្ឋកថា) ។

[៨៦] តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស ភណ្ឌាគារេ ចីវរំ ឧស្សន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សម្មុខីភូតេន សង្ឃេន ភាជេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សព្វោ សង្ឃោ ចីវរំ ភាជេន្តោ កោលាហលំ អកាសិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ ចីវរភាជកំ សម្មន្និតុំ យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ ភាជិតាភាជិតញ្ច ជានេយ្យ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរភាជកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ

[៨៦] សម័យនោះឯង ចីវរក្នុងឃ្លាំងរបស់សង្ឃក៏សម្បូណ៌ឡើង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃដែលនៅដួបជុំគ្នា[១]ចែកចីវរបាន ។ គ្រានោះឯង សង្ឃទាំងពួងកាលចែកចីវរក៏បានធ្វើនូវសេចក្តីកោលាហលឡើង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអ្នកចែកចីវរបាន គឺ ភិក្ខុដែលមិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះភយាគតិ ១ ដឹងនូវរបស់ដែលខ្លួនបានចែកហើយ និងមិនទាន់បានចែក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសន្មតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃត្រូវអង្វរភិក្ខុជាមុន លុះអង្វររួចហើយ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលត្រូវញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកចែកចីវរ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

១ បានដល់សង្ឃដែលនៅក្នុងឧបចារសីមាតែមួយគ្នា (អដ្ឋកថា) ។

សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរភាជកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ចីវរភាជ-កស្ស សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ចីវរ-ភាជកោ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ចីវរភាជកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទ-ហោសិ កថំ នុ ខោ ចីវរំ ភាជេតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯត-មត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បឋមំ ឧច្ចិនិត្វា តុលយិត្វា វណ្ណាវណ្ណំ កត្វា ភិក្ខូ គណេត្វា វគ្គំ ពន្ធិត្វា ចីវរបដិវីសំ ឋបេតុន្តិ ។ អថខោ ចីវរភាជកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កថំ នុ ខោ សាមណេរានំ ចីវរបដិវីសោ ទាតព្វោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុ-ជានាមិ ភិក្ខវេ សាមណេរានំ ឧបឌ្ឍបដិវីសំ ទាតុន្តិ ។

សង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកចែកចីវរ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកចែកចីវរគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះនៅស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវតែនិយាយឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះសង្ឃបានសន្មតឲ្យជាអ្នកចែកចីវរហើយ ។ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវកិរិយានេះ ដោយការ-ស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ វេលានោះ ពួកភិក្ខុអ្នកចែកចីវរ មានសេចក្ដីរិះគិតដូច្នេះថា យើងគួរចែកចីវរដូចម្ដេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជ្រើសរើស (ចីវរ) ជាមុន ហើយស្ទង់មើល (ទម្ងន់) ហើយផ្ទៀបចីវរដែលមានសណ្ឋានល្អនិងថ្លៃច្រើនតិច (ឲ្យមានចំណែកស្មើគ្នា) ហើយរាប់ភិក្ខុ ហើយចងចីវរឲ្យជាពួកៗរួច សឹមដាក់ទុកនូវចំណែកនៃចីវរ ។ វេលានោះ ពួកភិក្ខុអ្នកចែកចីវរមានសេចក្ដីរិះគិតដូច្នេះថា យើងត្រូវឲ្យចំណែកចីវរដល់ពួកសាម-ណេរដូចម្ដេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏-មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យចំណែកពាក់កណ្ដាលដល់ពួកសាមណេរ ។

តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សកេន ភាគេន ឧត្តរិតុកាមោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧត្តរន្តស្ស សកំ ភាគំ ទាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អតិរេកភាគេន ឧត្តរិតុកាមោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អនុក្ខេបេ ទិន្នេ អតិរេកភាគំ ទាតុន្តិ ។ អថខោ ចីវរភាជកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កថំ នុ ខោ ចីវរបដិវីសោ ទាតព្វោ អាគតបដិបាដិយា នុ ខោ ឧទាហុ យថាវុឌ្ឍន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិកលកេ តោសេត្វា កុសបាតំ កាតុន្តិ ។

(៩៣) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆកណេនបិ បណ្ឌុមត្តិកាយបិ ចីវរំ រជន្តិ ។ ចីវរំ ទុព្វណ្ណំ

សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹងឆ្លងស្ទឹងទៅត្រើយខាងណាយហើយ ចង់បានចំណែករបស់ខ្លួន (យកទៅផង) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យចំណែករបស់ខ្លួន (គឺរបស់ភិក្ខុអ្នកឆ្លងស្ទឹង) ដល់ភិក្ខុអ្នកឆ្លង (ស្ទឹងឬផ្លូវឆ្ងាយ) ចុះ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹងឆ្លងស្ទឹងឬផ្លូវឆ្ងាយចង់បានចំណែកថ្លៃច្រើនជាងគេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុយកស្នួលគេបានឲ្យហើយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យចំណែកដ៏ច្រើនចុះ ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុអ្នកចែកចីវរ មានសេចក្ដីរិះគិតដូច្នេះថា យើងត្រូវឲ្យចំណែកចីវរដូចម្ដេចហ្ន៎ យើងត្រូវឲ្យចំណែកចីវរដោយលំដាប់ភិក្ខុដែលមកដល់ ឬ ត្រូវឲ្យចំណែកចីវរតាមលំដាប់ភិក្ខុចាស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើចីវរខ្វះហើយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទាំងឡាយញ៉ាំងភិក្ខុឲ្យត្រេកអរសិន ហើយសឹមធ្វើការបោះស្លាក ។

(៩៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយជ្រលក់ចីវរដោយអាចម៍គោខ្លះ ដោយដីស្អិតមានពណ៌លឿងខ្លះ ។ ចីវរនោះក៏មានពណ៌មិនល្អ ។

ចីវរក្ខន្ធកេ រជនានុជាននំ

ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឆ រជនានិ មូលរជនំ ខន្ធរជនំ តចរជនំ បត្តរជនំ បុប្ផរជនំ ផលរជនន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សីតុទកាយ(១)ចីវរំ រជន្តិ ។ ចីវរំ ទុគ្គន្ធំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ រជនំ បចិតុំ ចុល្លរជនកុម្ភិន្តិ ។ រជនំ ឧត្តរិយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧត្តរាឡុម្បំ(២)ពន្ធិតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ន ជានន្តិ រជនំ បក្កំ វា អបក្កំ វា ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកេ វា

១ ឱ. សីតុន្ទកាយ ។ ២ ឱ. ឧត្តរាឡុម្បំ ។

ចីវរក្ខន្ធៈ ការទ្រង់អនុញ្ញាតទឹកជ្រលក់ (៦ យ៉ាង)

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទឹកជ្រលក់ ៦ យ៉ាង គឺ ទឹកជ្រលក់កើតពីមើម ១ ទឹកជ្រលក់កើតពីដើម ១ ទឹកជ្រលក់កើតពីសម្បក ១ ទឹកជ្រលក់កើតពីស្លឹក ១ ទឹកជ្រលក់កើតពីផ្កា ១ ទឹកជ្រលក់កើតពីផ្លែ ១ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយជ្រលក់ចីវរដោយទឹកត្រជាក់ ។ ចីវរនោះក៏មានក្លិនមិនល្អ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្ទះឆ្នាំងជ្រលក់តូច ដើម្បីដាំទឹកជ្រលក់ ។ ទឹកជ្រលក់ក៏ពុលឡើង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចងបែកាស(១) ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមិនដឹងទឹកជ្រលក់ឆ្អិនហើយឬនៅមិនទាន់ឆ្អិន ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបន្តក់(២)ដំណក់ទឹក

១ គឺដាក់ឈើកាកបាទលើមាត់ឆ្នាំង ដើម្បីកុំឲ្យគ្រឿងជ្រលក់មានចំណាំងឈើជាដើមពុលឡើងបាន ។ ២ បើទឹកដែលដាំក្តៅហើយយកទៅបន្តក់លើភាជនៈទឹក (ជាដើម) ក៏ទឹកនោះខ្ចាយទៅ ឬបន្តក់លើខ្នងក្រចកក៏ទឹកនោះទៅដែរ (អដ្ឋកថា) ។

វេ ឧទកេ វា នខបិដ្ឋិកាយ វា ថេវកំ ទាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ រជនំ ឱរោបេន្តា កុម្ភឹ អាវិញ្ឆន្តិ ។ កុម្ភី ភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ រជនុឡុង្កំ ទណ្ឌកថាលកន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ រជនភាជនំ ន សំវិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ រជនកោលម្ពំ រជនឃដន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បាតិយាបិ បត្តេបិ ចីវរំ ឱមទ្ទន្តិ[១] ។ ចីវរំ បរិភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ រជនទោណិកន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆមាយ ចីវរំ បត្ថរន្តិ ។ ចីវរំ បំសុកិតំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិណសន្ថារកន្តិ ។ តិណសន្ថារកោ ឧបចិកាហិ ខជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

១ ម. សម្មទ្ទន្តិ ។

លើទឹកក៏បាន លើខ្នងក្រចកក៏បាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយកាលដាក់ទឹកជ្រលក់ក៏ទន្លឹបឆ្នាំង ឆ្នាំងក៏បែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវវែកសម្រាប់ដួសទឹកជ្រលក់ដែលមានដងផង ។ សម័យនោះឯង ភាជន៍សម្រាប់ដាក់ទឹកជ្រលក់របស់ភិក្ខុទាំងឡាយមិនទាន់មាន ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវឆ្នាំងសម្រាប់ដាក់ទឹកជ្រលក់ និងក្អមសម្រាប់ដាក់ទឹកជ្រលក់ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយគក់ចីវរក្នុងថាសខ្លះ ក្នុងបាត្រខ្លះ ។ ចីវរក៏ដាច់ដាចអស់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវស្នូកសម្រាប់ជ្រលក់ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយក្រដាំងហាលចីវរលើផែនដី ចីវរក៏ប្រឡាក់ដោយកម្ទេចដី ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវកម្រាលស្មៅ ។ កម្រាលស្មៅពួកសត្វកណ្តៀរកេរស៊ីទៅ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ចីវរក្ខន្ធកេ កណ្ហសុត្តកាទិអនុជាននំ

ចីវរំសិ ចីវរដ្ឋុត្តិ ។ មជ្ឈេ លគ្គតិ ។ ជេដ្ឋំ ខុគគោ
គលតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខវេ ការណ្ហ ពន្ធិតុន្តិ ។ ការណ្ហ ជីរតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ការណ្ហសុត្តកន្តិ ។ វេធំ ឯការោ គលតិ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សម្បាដិក្កតំ
សម្បាដិក្កតំ ករេតុំ ឆ ឲ អង្គុល្ហេ ជេដំ បត្ថាមត្តន្តិ ។
តេន ខោ បន សមយេន ចីវរំ បច្ចន្តំ ហោតិ ។ ភគ-
វតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ខុគគោ-
ខុសានេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចីវរំ ផរុសំ
ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខវេ ហត្ថេន អាកោដេតុន្តិ ។

ចីវរក្ខន្ធកៈ ការអនុញ្ញាតខ្សែសម្រាប់ចងដោយដីតដើម

តថាគតអនុញ្ញាតកឋិនឈើសម្រាប់ហាលចីវរនិងខ្សែស្រឡៃ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយដាក់ចីវរចំកណ្ដាល ទឹកដែលកត់ហៀរធ្លុះទៅតាមជាយទាំង
ពីរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចង
ត្រង់ជាយចីវរ ។ ជាយចីវរក៏ចក ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដី
នុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែវៀវល្បែសម្រាប់ចងជាយចីវរ ។ ទឹកដែលកត់ហៀរ
ទៅតាមជាយម្ខាង ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
ឲ្យដែលកចីវរប្រែត្រឡប់ឲ្យស្មើគ្រប់ ម្សៅទៀត កាលបើចំណាត់នឹកមិន
ទាន់ជាប់អស់ទេ ភិក្ខុក៏កាលបើចេញហើយ ។ សម័យនោះឯង ចីវរជិត
ខ្ទាំងពេក ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យត្រ
ចីវរទៅតាមទិសទឹក (ខេះ) ។ សម័យនោះឯង ចីវរក៏មានសាច់រង ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគក់ចីវរដោយដៃ ។

[៩៤] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អច្ឆិន្នកានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ ទន្តកាសាវានិ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ(១) ។ ភិក្ខូ(២) ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អច្ឆិន្នកានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៩៥] អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន ទក្ខិណាគិរិ តេន ចារិកំ បក្កាមិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា មាគធក្ខេត្តំ(៣) អច្ចិពទ្ធំ បាលិពទ្ធំ មរិយាទពទ្ធំ សិង្ឃាដកពទ្ធំ(៤) ទិស្វាន អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ បស្សសិ នោ ត្វំ អានន្ទ មាគធក្ខេត្តំ អច្ចិពទ្ធំ បាលិពទ្ធំ មរិយាទពទ្ធំ សិង្ឃាដកពទ្ធន្តិ ។

---

១ ឥតោ បរំ ឧភោបិយោជនាសុ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ទិស្សតិ ។ ២ តត្ថាយំ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ម. មគធខេត្តំ ។ ៤ អច្ចិពទ្ធំ បាលិពទ្ធំ មរិយាទពទ្ធំ សិង្ឃាដកពទ្ធំ ។

[៩៤] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ចីវរមិនបានកាត់ ទុកទាំងទីដែលជ្រលក់ដោយទឹកចត់មានពណ៌ដូចធ្មេញ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនត្រូវប្រើប្រាស់ចីវរដែលមិនបានកាត់ទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៩៥] គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះដោយសមគួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យ ហើយក៏ទ្រង់យាងចេញទៅ កាន់ចារិកក្នុងទក្ខិណាគិរីជនបទ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឃើញស្រែក្នុងដែនមគធៈ មានសណ្ឋានជាស្រែមានជ្រុងបួន មានសណ្ឋានជាស្រែមានភ្លឺវែងដោយបណ្តោយផងទទឹងផង មានសណ្ឋានជាស្រែមានភ្លឺខ្លីៗក្នុងចន្លោះៗ មានសណ្ឋានជាបួនជ្រុងដោយមានភ្លឺខ្វាត់គ្នា លុះទ្រង់ទតឃើញហើយ ក៏ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទមានអាយុថា នែអានន្ទ អ្នកឃើញស្រែក្នុងដែនមគធៈ មានសណ្ឋានជាស្រែមានជ្រុងបួន មានសណ្ឋានជាស្រែមានភ្លឺវែងដោយបណ្តោយផងទទឹងផង មានសណ្ឋានជាស្រែមានភ្លឺខ្លីៗក្នុងចន្លោះៗ មានសណ្ឋានជាបួនជ្រុងដោយមានភ្លឺខ្វាត់គ្នាឬទេ ។

ឯវំ ភន្តេតិ ។ ឧស្សហសិ ត្វំ អានន្ទ ភិក្ខូនំ ឯវរូបានិ ចីវរានិ សំវិទហិតុន្តិ ។ ឧស្សហាមិ ភគវាតិ ។ អថខោ ភគវា ទក្ខិណាគិរិស្មឹ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា បុនទេវ រាជគហំ បច្ចាគញ្ឆិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ សម្ពហុលានំ ភិក្ខូនំ ចីវរានិ សំវិទហិត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច បស្សតុ[១] មេ ភន្តេ ភគវា ចីវរានិ សំវិទហិតានីតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បណ្ឌិតោ ភិក្ខវេ អានន្ទោ មហាបញ្ញោ ភិក្ខវេ អានន្ទោ យត្រ ហិ នាម មយា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស វិត្ថារេន អត្ថំ អាជានិស្សតិ កុសិម្បិ នាម ករិស្សតិ អឌ្ឍកុសិម្បិ នាម ករិស្សតិ មណ្ឌលម្បិ នាម ករិស្សតិ អឌ្ឍមណ្ឌលម្បិ នាម ករិស្សតិ វិវដ្ដម្បិ នាម ករិស្សតិ

១ បស្សថ ខុ ភន្តេ វិស្សតិ ។

ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលអានន្ទ អ្នកអាចចាត់ចែងចីវរបែបនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយបានឬទេ ។ ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គអាចធ្វើបាន ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់កន្លងទក្ខិណាគិរីជនបទ តាមដល់គួរអធ្យាស្រ័យហើយក៏ទ្រង់យាងត្រឡប់មកក្រុងរាជគ្រឹះវិញ ។ ខណៈនោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក៏បានចាត់ចែងចីវរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយជាច្រើនរូប រួចហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទតចីវរដែលខ្ញុំព្រះអង្គបានចាត់ចែងហើយចុះ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ធ្វើធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានន្ទជាបណ្ឌិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានន្ទមានប្រាជ្ញាច្រើន ព្រោះថាពាក្យដែលតថាគតពោលហើយដោយសង្ខេប អានន្ទអាចដឹងសេចក្ដីដោយពិស្ដារបាន ហើយនេះធ្វើសំពត់ឈ្មោះកុសិផង ធ្វើសំពត់ឈ្មោះអឌ្ឍកុសិផង ធ្វើសំពត់ឈ្មោះមណ្ឌលៈផង ធ្វើសំពត់ឈ្មោះអឌ្ឍមណ្ឌលៈផង ធ្វើសំពត់ឈ្មោះវិវដ្ដៈផង

អនុវិវដ្ដម្បិ នាម ករិស្សតិ គីវេយ្យកម្បិ នាម ករិស្សតិ ជង្ឃេយ្យកម្បិ នាម ករិស្សតិ ពាហន្តម្បិ នាម ករិស្សតិ ឆិន្នកញ្ច ភវិស្សតិ សត្ថលូខំ សមណសារុប្បំ បច្ចត្ថិកានញ្ច អនភិច្ឆិតំ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឆិន្នកំ សង្ឃាដឹ ឆិន្នកំ ឧត្តរាសង្គំ ឆិន្នកំ អន្តរវាសកន្តិ ។

[៨៦] អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន វេសាលី តេន ចារិកំ បក្កាមិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា អន្តរា ច រាជគហំ អន្តរា ច វេសាលឹ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នោ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ ចីវរេហិ ឧព្ភណ្ឌិកតេ(១) សីសេបិ ចីវរភិសឹ ករិត្វា ខន្ធេបិ ចីវរភិសឹ ករិត្វា កដិយាបិ ចីវរភិសឹ ករិត្វា អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន ភគវតោ ឯតទហោសិ អតិលហុំ ខោ ឥមេ មោឃបុរិសា ចីវរេ ពាហុល្លាយ អាវត្តា យន្នូនាហំ ភិក្ខូនំ ចីវរេ សីមំ ពន្ធេយ្យំ មរិយាទំ ឋបេយ្យន្តិ ។ អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន វេសាលី តទវសរិ ។

១. ឧព្ភណ្ឌិតេ ។

ធ្វើសំពត់ឈ្មោះអនុវិវដ្ដៈផង ធ្វើសំពត់ឈ្មោះគីវេយ្យកៈផង ធ្វើសំពត់ឈ្មោះជង្ឃេយ្យកៈផង ធ្វើសំពត់ឈ្មោះពាហន្តៈផង ហើយសំពត់នោះជាខណ្ឌក៏បានកាត់ដាច់ច្បាស់ហ្មងដោយមុខកាំបិតគួរសមគួរដល់សមណៈ ទាំងមិនជាទីប្រាថ្នា ដល់ពួកចោរជាសត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសង្ឃាដិកាត់ ឧត្តរាសង្គៈកាត់ អន្តរវាសកៈកាត់ ។

(៨៦) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះគួរដល់ពុទ្ធអធ្យាស្រ័យ ហើយក៏ទ្រង់ចៀសចេញទៅកាន់ចារិកក្រុងវេសាលី ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ចន្លោះក្រុងរាជគ្រឹះនឹងចន្លោះក្រុងវេសាលី ក៏បានទតឃើញភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូប មានចីវរប៉ោងជាសំពាយ បានដាក់ផ្នត់ចីវរលើក្បាលខ្លះ ដាក់ផ្នត់ចីវរលើកខ្លះ ដាក់ផ្នត់ចីវរលើចង្កេះខ្លះដើរមក លុះទតឃើញហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់រិះគិតយ៉ាងនេះថា ពួកមោឃបុរសទាំងនេះវិលមកកាន់សេចក្ដីលោភក្នុងចីវរឆាប់ពេកណាស់ បើដូច្នោះគួរតថាគតចងសីមាតាំងទុកក្នុងខេត្តដែនក្នុងចីវរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ទើបបានដល់ទៅក្រុងវេសាលី ។

តត្រ សុទំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ គោតមកេ ចេតិយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវា សីតាសុ ហេមន្តិកាសុ រត្តីសុ អន្តរដ្ឋកាសុ ហិមបាតសមយេ រត្តិំ អជ្ឈោកាសេ ឯកចីវរោ និសីទិ ន ភគវន្តំ សីតំ អហោសិ(១) និក្ខន្តេ បឋមេ យាមេ សីតំ ភគវន្តំ អហោសិ ទុតិយំ ភគវា ចីវរំ បារុបិ ន ភគវន្តំ សីតំ អហោសិ និក្ខន្តេ មជ្ឈិមេ យាមេ សីតំ ភគវន្តំ អហោសិ តតិយំ ភគវា ចីវរំ បារុបិ ន ភគវន្តំ សីតំ អហោសិ និក្ខន្តេ បច្ឆិមេ យាមេ ឧទ្ធស្តេ អរុណេ នន្ទិមុខិយា រត្តិយា សីតំ ភគវន្តំ អហោសិ ចតុត្ថំ ភគវា ចីវរំ បារុបិ ន ភគវន្តំ សីតំ អហោសិ ។ អថ ខោ ភគវតោ ឯតទហោសិ យេបិ ខោ តេ កុលបុត្តា ឥមស្មិំ ធម្មវិនយេ សីតាលុកា សីតភីរុកា តេបិ សក្កោន្តិ តិចីវរេន យាបេតុំ យន្នូនាហំ ភិក្ខូនំ ចីវរេ សីមំ ពន្ធេយ្យំ មរិយាទំ ឋបេយ្យំ តិចីវរំ អនុជានេយ្យន្តិ ។ អថ ខោ ភគវា ឯតស្មិំ និទានេ

១ ម. ភគវន្តំ សីតំ អហោសីតិ ភគវតោ សីតំ នាហោសីតិ (គន្ថកថា) ។

[illegible] ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅគោតមកចេតិយទៀបក្រុងវេសាលីនោះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចីវរតែមួយ គង់នៅក្នុងទីវាលក្នុងវេលាយប់ ក្នុងសម័យមានទឹកសន្សើមធ្លាក់ចុះ ក្នុងរាត្រីទាំងឡាយដែលត្រជាក់នៅក្នុងហេមន្តរដូវ ចំនេរនៅជាចន្លោះនៃខែមាឃនិងខែផល្គុណ(១) ព្រះអង្គក៏មិនរងាឡើយ លុះបឋមយាមកន្លងទៅហើយ ទើបព្រះអង្គរងា ហើយព្រះអង្គទ្រង់ចីវរជាគំរប់ពីរ ព្រះអង្គក៏បាត់រងាទៅ លុះមជ្ឈិមយាមកន្លងទៅហើយ ទើបព្រះអង្គរងា ហើយព្រះអង្គទ្រង់ដណ្ដប់ចីវរជាគំរប់បី ព្រះអង្គក៏បាត់រងាទៀត លុះបច្ឆិមយាមកន្លងទៅហើយ កាលអរុណរះឡើង រាត្រីភ្លឺត្រាង ៗ ទើបព្រះអង្គរងា ព្រះអង្គទ្រង់ដណ្ដប់ចីវរជាគំរប់បួន ព្រះអង្គក៏បាត់រងាទៅ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់រំពឹងដូច្នេះថា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ កុលបុត្តទាំងឡាយណាដែលខ្លាចរងាជាប្រក្រតី ជាអ្នកខ្លាចរងា កុលបុត្តទាំងនោះ ក៏អាចញុំាងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយចីវរ ៣ បាន បើដូច្នេះគួរតថាគតចងសីមា ហើយកំណត់ទុកនូវខណ្ឌដែនក្នុងចីវរ ហើយអនុញ្ញាតចីវរ ៣ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ គ្រានោះនៅក្នុងដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា

១ រាត្រីនោះនៃខែកត្តិក ៨ ចំនានក្នុងខែមាឃ និងក្រៅពីខាងដើមខែផល្គុណ ៤ រាត្រី ហៅជាក្រឹមហេមន្តរដូវនៃខែមាឃនិងខែផល្គុណ ។

ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥធាហំ ភិក្ខវេ អន្តរា ច រាជគហំ អន្តរា ច វេសាលឹ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នោ អទ្ទសំ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ ចីវរេហិ ឧព្ភណ្ឌិតេ សីសេបិ ចីវរភិសឹ ករិត្វា ខន្ធេបិ ចីវរភិសឹ ករិត្វា កដិយាបិ ចីវរភិសឹ ករិត្វា អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន មេ ឯតទហោសិ អតិលហុំ ខោ ឥមេ មោឃបុរិសា ចីវរេ ពាហុល្លាយ អាវត្តា យន្នូនាហំ ភិក្ខូនំ ចីវរេ សីមំ ពន្ធេយ្យំ មរិយាទំ ឋបេយ្យន្តិ ។ ឥធាហំ ភិក្ខវេ សីតាសុ ហេមន្តិកាសុ រត្តីសុ អន្តរដ្ឋកាសុ ហិមបាតសមយេ រត្តឹ អជ្ឈោកាសេ ឯកចីវរោ និសីទឹ ន មំ សីតំ អហោសិ និក្ខន្តេ បឋមេ យាមេ សីតំ មំ អហោសិ ទុតិយាហំ ចីវរំ បារុបឹ ន មំ សីតំ អហោសិ និក្ខន្តេ មជ្ឈិមេ យាមេ សីតំ មំ អហោសិ តតិយាហំ ចីវរំ បារុបឹ ន មំ សីតំ អហោសិ និក្ខន្តេ បច្ឆិមេ យាមេ ឧទ្ធស្តេ អរុណេ នន្ទិមុខិយា រត្តិយា សីតំ មំ អហោសិ ចតុត្ថាហំ ចីវរំ បារុបឹ ន មំ សីតំ អហោសិ តស្ស មយ្ហំ ភិក្ខវេ ឯតទហោសិ យេបិ ខោ តេ កុលបុត្តា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលនេះតថាគត ប្តូរដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ជាចន្លោះក្រុងរាជគ្រឹះនឹងចន្លោះក្រុងវេសាលី ហើយឃើញភិក្ខុច្រើនរូប ពនចីវរពេចជាសំពាយដាក់ផ្នត់ចីវរលើក្បាលខ្លះ ដាក់ផ្នត់ចីវរលើ-កខ្លះ ដាក់ផ្នត់ចីវរលើចង្កេះខ្លះដើរមក លុះឃើញហើយ តថាគតក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ពួកមោឃបុរសទាំងនេះវិលមករកសេចក្តីលោភក្នុងចីវរឆាប់ពេកណាស់ បើដូច្នោះគួរតថាគតចងសីមា កំណត់ព្រំដែនក្នុងចីវរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលនេះតថាគតគ្រងចីវរតែមួយ អង្គុយនៅក្នុងទីកណ្តាលវាលក្នុងវេលាយប់ក្នុងសម័យមានទឹកសន្សើមធ្លាក់ចុះក្នុងរាត្រីទាំងឡាយដែលត្រជាក់ នៅក្នុងហេមន្តរដូវ បិតនៅចន្លោះនៃខែមាឃៈនឹងខែផល្គុណ តថាគតក៏មិនរងាឡើយ លុះបឋមយាមកន្លងទៅហើយ ទើបតថាគតរងា តថាគតបានដណ្តប់ចីវរជាគំរប់ពីរ តថាគតក៏បាត់រងាទៅ លុះមជ្ឈិមយាមកន្លងទៅហើយ ទើបតថាគតរងា តថាគតបានដណ្តប់ចីវរជាគំរប់បី ទើបតថាគតបាត់រងាទៅ លុះបច្ឆិមយាមកន្លងទៅហើយ អរុណរះឡើងក្រើកក្រើត្រាលៗ ទើបតថាគតរងា តថាគតបានដណ្តប់ចីវរជាគំរប់បួន តថាគតក៏បាត់រងាទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតក៏មានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា ក្នុងធម្មវិន័យនេះ កុលបុត្តទាំងឡាយណា

ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ សីតាលុកា សីតភីរុកា តេបិ សក្កោន្តិ តិចីវរេន យាបេតុំ យន្នូនាហំ ភិក្ខូនំ ចីវរេ សីមំ ពន្ធេយ្យំ មរិយាទំ ឋបេយ្យំ តិចីវរំ អនុជានេយ្យន្តិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិចីវរំ ទុគុណំ(១) សង្ឃាដឹ ឯកច្ចិយំ ឧត្តរាសង្គំ ឯកច្ចិយំ អន្តរវាសកន្តិ ។

(៥៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា តិចីវរំ អនុញ្ញាតន្តិ អញ្ញេនេវ តិចីវរេន គាមំ បវិសន្តិ អញ្ញេនេវ តិចីវរេន អារាមេ អច្ឆន្តិ អញ្ញេនេវ តិចីវរេន នហានំ ឱតរន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អតិរេកចីវរំ ធារេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ អតិរេកចីវរំ ធារេតព្វំ យោ ធារេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោតិ ។ តេន ខោ បន

១ ឱ. ទិគុណំ ។

ដែលជាអ្នកខ្លាចរងា ជាអ្នកខ្លាចត្រជាក់ កុលបុត្តទាំងនោះអាចញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយចីវរ ៣ បើដូច្នោះ គួរតថាគតចងសីមាតាំងទុកនូវចំណុចដែនក្នុងចីវរ អនុញ្ញាតចីវរ ៣ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតចីវរ ៣ គឺ សង្ឃាដិពីរជាន់ ឧត្តរាសង្គៈ (ចីពរ) ១ ជាន់ ស្បង់១ ជាន់ ។

(៥៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដឹងថា ចីវរ ៣ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតរួចហើយ ។ ក៏នាំគ្នាចូលទៅកាន់ស្រុកដោយចីវរ ៣ ដទៃទៀត នៅក្នុងវត្តដោយចីវរ ៣ ដទៃទៀត ចុះទៅកាន់កំពង់ទឹកស្រង់ទឹកដោយចីវរ ៣ ដទៃទៀត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើទ្រទ្រង់អតិរេកចីវរសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាគួរដល់ហេតុនោះរួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទ្រទ្រង់អតិរេកចីវរទេ ភិក្ខុណាទ្រទ្រង់ ភិក្ខុនោះត្រូវឲ្យគេធ្វើតាមធម៌ ។ សម័យនោះ

សមយេន អាយស្មតោ អានន្ទស្ស អតិរេកចីវរំ ឧប្បន្នំ
ហោតិ ។ អាយស្មា ច អានន្ទោ តំ ចីវរំ អាយស្មតោ
សារីបុត្តស្ស ទាតុកាមោ ហោតិ ។ អាយស្មា ច
សារីបុត្តោ សាកេតេ វិហរតិ ។ អថខោ អាយស្មតោ
អានន្ទស្ស ឯតទហោសិ ភគវតា បញ្ញត្តំ ន អតិរេ-
កចីវរំ ធារេតព្វន្តិ ឥទញ្ច មេ អតិរេកចីវរំ ឧប្បន្នំ
អហញ្ចិមំ ចីវរំ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ទាតុកាមោ
អាយស្មា ច សារីបុត្តោ សាកេតេ វិហរតិ កថំ នុ ខោ
មយា បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កីវចិរំ បនានន្ទ
សារីបុត្តោ អាគច្ឆិស្សតីតិ ។ នវមំ វា ភគវា ទិវសំ
ទសមំ វាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ
បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខវេ ទសាហបរមំ អតិរេកចីវរំ ធារេតុំ ។
តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ អតិរេកចីវរំ ឧប្បន្នំ
ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កថំ

អតិរេកចីវរបានកើតឡើងដល់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។ ឯព្រះអានន្ទ
ដ៏មានអាយុប្រាថ្នាប្រគេនចីវរនោះទៅព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ។ ព្រះ
សារីបុត្តដ៏មានអាយុគង់នៅឯស្រុកសាកេត ។ វេលានោះ ព្រះអានន្ទ
ដ៏មានអាយុមានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគ បានបញ្ញត្តថា
ភិក្ខុមិនត្រូវទ្រទ្រង់អតិរេកចីវរទេ ក៏ឯអតិរេកចីវរនេះកើតឡើងដល់អាត្មា
អញហើយ តែអាត្មាអញចង់ប្រគេនចីវរនេះទៅព្រះសារីបុត្តដ៏មាន
អាយុ ឥឡូវព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុគង់នៅឯស្រុកសាកេត អាត្មា
អញត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ខណៈនោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក្រាប
បង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរ
ថា ម្នាលអានន្ទ ចុះសារីបុត្តនៅយូរប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតទើបបានមក ។ ព្រះ
អានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ព្រះសារីបុត្តមុខជានឹង
មកគង់ថ្ងៃទី៩ ឬក៏ថ្ងៃទី១០ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមក
ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយទ្រទ្រង់អតិ-
រេកចីវរកំណត់ត្រឹម ១០ ថ្ងៃ ។ សម័យនោះ អតិរេកចីវរកើតឡើងដល់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ វេលានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីរិះគិតដូច្នេះថា

ធុ តោ អម្ហេហិ(១) អតិរេកចីវរេ បដិពទ្ធចិត្តំ ។ ឥទា-និតោ បនម្ហា អាវុសោ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អតិរេកចីវរំ វិកប្បេតុន្តិ ។

(៩៤) អថខោ ភគវា វេសាលិយំ យថាភិរន្តំ វិហ-រិត្វា យេន ពារាណសី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន ពារាណសី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា ពារាណសិយំ វិហរតិ ឥសិបតនេ មិគទា-យេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុ-នោ អន្តរវាសកោ ឆិទ្ទោ ហោតិ ។ អថខោ តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ ភគវតា តីណិ ចីវរានិ អនុញ្ញាតានិ ទ្វិ-គុណា សង្ឃាដិ ឯកច្ចិយោ ឧត្តរាសង្គោ ឯកច្ចិយោ អន្តរវាសកោ អយញ្ច មេ អន្តរវាសកោ ឆិទ្ទោ យន្នូ-នាហំ អគ្គឡំ អច្ឆុបេយ្យំ សមន្តតោ ទុបដ្ដំ ភវិស្សតិ មជ្ឈេ ឯកច្ចិយន្តិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ អគ្គឡំ អច្ឆុបេសិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ តំ ភិក្ខុំ អគ្គឡំ អច្ឆុបេន្តំ ទិស្វាន

១ មរម្មបិយានុត្តកេ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

យើងខ្ញុំប្រកបចិត្តជាប់ក្នុងអតិរេកចីវរដូចម្ដេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យវិកប្បអតិរេកចីវរទុកបាន ។

(៩៤) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងក្រុងវេសាលីគួរដល់ព្រះអង្គប្រាថ្នាហើយក៏ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្នុងក្រុងពារាណសី កាលទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏បានដល់នៅក្រុងពារាណសី ។ បានឮមកថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងឥសិបតនមិគទាយវ័នទៀបក្រុងពារាណសីនោះ ។ សម័យនោះ ភិក្ខុ១រូបមានស្បង់ធ្លុះ ។ វេលានោះ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ចីវរ ៣ គឺ សង្ឃាដិ ២ ជាន់ ឧត្តរាសង្គ១ជាន់ ស្បង់១ ជាន់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានអនុញ្ញាតរួចហើយ ឯស្បង់របស់អាត្មាអញធ្លុះ បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញប៉ះខ្ទើបម្នះ កាលបើដូច្នោះ ស្បង់នោះនឹងទៅជា ២ ជាន់ដោយជុំវិញ កណ្ដាល ១ ជាន់ ។ វេលានោះ ភិក្ខុនោះក៏ប៉ះខ្ទើបម្នះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានយាងទៅកាន់សេនាសនចារិកក៏បានទតឃើញភិក្ខុនោះកំពុងប៉ះខ្ទើបម្នះ លុះទតឃើញ

យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កឹ ត្វំ ភិក្ខុ ករោសីតិ ។ អគ្គឡំ ភគវា អប្បេមីតិ ។ សាធុ សាធុ ភិក្ខុ សាធុ ខោ ត្វំ ភិក្ខុ អគ្គឡំ អប្បេសីតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អហតានំ ទុស្សានំ អហតកប្បានំ ទិគុណំ សង្ឃាដឹ ឯកច្ចិយំ ឧត្តរាសង្គំ ឯកច្ចិយំ អន្តរវាសកំ ឧតុទ្ធតានំ ទុស្សានំ ចតុគ្គុណំ សង្ឃាដឹ ទិគុណំ ឧត្តរាសង្គំ ទិគុណំ អន្តរវាសកំ បំសុកូលេ យាវទត្ថំ បាបណិកេ ឧស្សាហោ ករណីយោ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អគ្គឡំ តុន្នំ ឱវដ្ដិកំ កណ្ឌុសកំ ទឡ្ហីកម្មន្តិ ។

ហើយក៏ទ្រង់យាងចូលទៅរកភិក្ខុនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុនោះដូច្នេះថា នែភិក្ខុ អ្នកធ្វើអ្វី ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គប៉ះខ្ទៀបម្ចុះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ប្រពៃហើយ ៗ ភិក្ខុ ប្រពៃហើយភិក្ខុ អ្នកបានប៉ះខ្ទៀបម្ចុះ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថាក្នុងវេលានោះ រួចទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសំពត់នៅថ្មីឬសំពត់ដែលគេបោកលាងម្ដងហើយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យអ្នកទាំងឡាយធ្វើ) សង្ឃាដី ២ ជាន់ ឧត្តរាសង្គៈ ១ ជាន់ ស្បង់ ១ ជាន់ (បើ) សំពត់ដែលគេរើទុកនឹករដូវ (គឺសំពត់ចាស់) តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទាំងឡាយធ្វើសង្ឃាដី ៤ ជាន់ ឧត្តរាសង្គៈ ២ ជាន់ ស្បង់ ២ ជាន់ អ្នកទាំងឡាយគួរធ្វើសេចក្ដីប្រឹងប្រែងស្វែងរកសំពត់បង្សុកូល សំពត់ធ្លាក់ចុះក្នុងចំកនផ្សារតាមត្រូវការ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវបម្ចុះ[១] នូវការដុល នូវគ្រឹលកណ្ដុំ នូវភណ្ដុំ នូវការធ្វើឲ្យមាំ[២]

១ បានដល់សំពត់ដែលភិក្ខុប៉ះត្រង់កន្លែងធ្លុះឬត្រង់កន្លែងដែលខ្ទុះចោះភ្លោះចេញ ។ ២ បានដល់សំពត់ដែលភិក្ខុប៉ះត្រង់កន្លែងដែលទ័លបានធ្លាន់ចេញ ។

ចីវរក្ខន្ធកេ វិសាខាមិគារមាតុវត្ថុ

[៨៥] អថ ខោ ភគវា ពារាណសិយំ យថាភិរន្តំ
វិហរិត្វា យេន សាវត្ថី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន
ចារិកំ ចរមានោ យេន សាវត្ថី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ
ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស
អារាមេ ។ អថ ខោ វិសាខា មិគារមាតា យេន ភគវា
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ វិសាខំ មិគារមាតរំ
ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ
សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថ ខោ វិសាខា
មិគារមាតា ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា
សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា ភគវន្តំ ឯត-
ទវោច អធិវាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ ភត្តំ
សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភា-
វេន ។ អថ ខោ វិសាខា មិគារមាតា ភគវតោ អធិវាសនំ

ចីវរក្ខន្ធកៈ រឿងនាងវិសាខាមិគារមាតា

[៨៥] គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្រុងពារាណសីគួរ
ដល់ព្រះហឫទ័យហើយ ក៏ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងសាវត្ថី កាល
ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏បានដល់នៅក្រុងសាវត្ថីនោះ ។
បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងព្រះវត្តជេតពនរបស់អនា-
ថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថីនោះ ។ វេលានោះ នាងវិសាខាមិគារ-
មាតាបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាប
ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ កាល
នាងវិសាខាមិគារមាតាអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់ពន្យល់នាងវិសាខាមិគារមាតាដែលអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ
ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មី-
កថា ។ លំដាប់នោះ នាងវិសាខាមិគារមាតា លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ
ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលភត្តរបស់
ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែកជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ លំដាប់នោះ នាងវិសា-
ខាមិគារមាតាបានដឹងច្បាស់ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ

វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ
កត្វា បក្កាមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្សា
រត្តិយា អច្ចយេន ចាតុទ្ទីបិកោ មហាមេឃោ បាវស្សិ ។
អថ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ យថា ភិក្ខវេ ជេតវនេ
វស្សតិ ឯវំ ចតូសុ ទីបេសុ វស្សតិ ឱវស្សាបេថ ភិក្ខ-
វេ កាយំ អយំ បច្ឆិមកោ ចាតុទ្ទីបិកោ មហាមេ-
ឃោតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា
និក្ខិត្តចីវរា កាយំ ឱវស្សាបេន្តិ ។ អថ ខោ វិសាខា
មិគារមាតា បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទា-
បេត្វា ទាសឹ អាណាបេសិ គច្ឆ ជេ អារាមំ គន្ត្វា
កាលំ អារោចេហិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ ឯវំ
អយ្យេតិ ខោ សា ទាសី វិសាខាយ មិគារមាតុយា
បដិស្សុណិត្វា អារាមំ គន្ត្វា អទ្ទស ភិក្ខូ និក្ខិត្តចីវរេ

ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយ ចៀសចេញទៅ ។ សម័យនោះឯង លុះរាត្រីនោះកន្លងទៅហើយ មានភ្លៀងធំធ្លាក់ចុះសព្វទ្វីបទាំង ៤ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភ្លៀងធ្លាក់ចុះក្នុងវត្តជេតពនយ៉ាងណា ភ្លៀងធ្លាក់ចុះក្នុងទ្វីបទាំង ៤ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្រោចដល់កាយម្ដង ។ នេះជាចុង (ក្រោយ) ភ្លៀងធំដែលធ្លាក់សព្វទ្វីបទាំង ៤ នេះជាចុងក្រោយនេះហើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏នាំគ្នាដាក់ចីវរចេញទ្រាំទឹកភ្លៀងដល់កាយ[១] ។ គ្រានោះ នាងវិសាខាមិគារមាតាបានឲ្យជនតាក់តែងនូវខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្ដមហើយបង្គាប់ទាសីថា នែហង ឯងចូរទៅកាន់អារាមហើយក្រាបបង្គំទូលភត្តកាល[២] ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលនេះជាកាលគួរហើយ ភត្តក៏សម្រេចហើយ ។ ទាសីនោះទទួលស្ដាប់ពាក្យរបស់នាងវិសាខាមិគារមាតាដោយពាក្យថា ចា៎ះអ្នកជាម្ចាស់ ហើយទៅកាន់អារាមក៏បានឃើញពួកភិក្ខុដែលដាក់ចីវរចេញ

១ ភិក្ខុទាំងនោះងូតទឹកភ្លៀងនឹងស្លៀកសំពត់ខ្លួន (អដ្ឋកថា) ។ ២ ពេលគួរឆាន់ចង្ហាន់ ។

កាយំ ឱវស្សាបេន្តេ ទិស្វាន នត្ថិ អារាមេ ភិក្ខូ អាជី-វកា កាយំ ឱវស្សាបេន្តីតិ យេន វិសាខា មិគារមាតា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា វិសាខំ មិគារមាតរំ ឯតទ-វោច នត្ថយ្យេ អារាមេ ភិក្ខូ អាជីវកា កាយំ ឱវស្សាបេន្តីតិ ។ អថខោ វិសាខាយ មិគារមាតុយា បណ្ឌិតាយ វិយត្តាយ មេធាវិនិយា ឯតទហោសិ និស្សំ-សយំ ខោ អយ្យា និច្ឆារេត្វា កាយំ ឱវស្សាបេន្តិ សាយំ ពាលា មញ្ញិត្ថ នត្ថិ អារាមេ ភិក្ខូ អាជីវកា កាយំ ឱវស្សាបេន្តីតិ ។ បុន ទាសឹ អាណាបេសិ គច្ឆ ជេ អារាមំ គន្ត្វា កាលំ អារោចេហិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ គត្តានិ សីតិំ ករិត្វា កល្ល-កាយា ចីវរានិ គហេត្វា យថាវិហារំ បវិសឹសុ ។ អថខោ សា ទាសី អារាមំ គន្ត្វា ភិក្ខូ អបស្សន្តី នត្ថិ អារាមេ ភិក្ខូ សុញ្ញោ អារាមោតិ យេន វិសាខា មិគារមាតា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា វិសាខំ មិគារមាតរំ ឯតទ-

កំពុងងូតទឹកភ្លៀងដល់រាងកាយ លុះឃើញហើយក៏គិតថា ក្នុងអារាមនេះគ្មានពួកភិក្ខុទេ មានតែពួកអាជីវកកំពុងងូតទឹកភ្លៀងដល់រាងកាយ រួចហើយក៏ត្រឡប់ចូលទៅកាន់សំណាក់នាងវិសាខាមិគារមាតាវិញ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងនាងវិសាខាមិគារមាតាថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ ក្នុងអារាមនេះគ្មានពួកភិក្ខុទេ មានសុទ្ធតែពួកអាជីវកកំពុងងូតទឹកភ្លៀងដល់រាងកាយ ។ លំដាប់នោះ នាងវិសាខាមិគារមាតាជាបណ្ឌិត ជាស្រីឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ បានកើតគំនិតយ៉ាងនេះថា ច្បាស់ជាលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដាក់ចីវរចេញហើយនាំគ្នាងូតទឹកភ្លៀងដល់រាងកាយ តែទា-សីនេះជាស្រីល្ងង់សំគាល់ថាក្នុងអារាមគ្មានភិក្ខុទេ មានសុទ្ធតែពួកអាជីវកកំពុងនាំគ្នាងូតទឹកភ្លៀងដល់រាងកាយ ។ នាងវិសាខាមិគារមាតាបង្គាប់ទាសីជាថ្មីទៀត ថាឯងចូរទៅកាន់អារាមហើយក្រាបបង្គំទូលភត្តកាលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលនេះជាកាលគួរហើយ ភត្តគឺសម្រេចហើយ ។ កាលនោះភិក្ខុទាំងនោះងូតទឹកឲ្យត្រជាក់ខ្លួន មានកាយដ៏ស្រួល ហើយក៏នាំគ្នាយកចីវរទាំងឡាយចូលទៅកាន់លំនៅដូចដែលវិញ ។ ឯទាសីនោះទៅកាន់អារាមមិនឃើញពួកភិក្ខុក៏គិតថា ក្នុងអារាមគ្មានភិក្ខុសោះ មានតែអា-រាមទទេ ហើយក៏ត្រឡប់ចូលទៅកាន់សំណាក់នាងវិសាខាមិគារមាតាវិញ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងនាងវិសាខាមិគារមាតាថា

វោច នត្ថយ្យេ អារាមេ ភិក្ខូ សុញ្ញោ អារាមោតិ ។ អថខោ វិសាខាយ មិគារមាតុយា បណ្ឌិតាយ វិយត្តាយ មេធាវិនិយា ឯតទហោសិ និស្សំសយំ ខោ អយ្យា គត្តានិ សីតីករិត្វា កល្លកាយា ចីវរានិ គហេត្វា យថាវិហារំ បវិដ្ឋា សាយំ ពាលា មញ្ញិត្ថ នត្ថិ អារាមេ ភិក្ខូ សុញ្ញោ អារាមោតិ ។ បុន ទាសឹ អាណាបេសិ គច្ឆ ជេ អារាមំ គន្ត្វា កាលំ អារោចេហិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ សន្នហថ ភិក្ខវេ បត្តចីវរំ កាលោ ភត្តស្សាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហ-សមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សេយ្យថាបិ នាម ពលវា បុរិសោ សមិញ្ជិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា ពាហំ សមិញ្ជេយ្យ ឯវមេវ ជេតវនេ អន្តរហិតោ វិសា-ខាយ មិគារមាតុយា កោដ្ឋកេ បាតុរហោសិ ។ និសីទិ ភគវា បញ្ញត្តេ អាសនេ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ

១៦៨
វិនយបិដក មហាវគ្គ

បពិត្រអ្នកម្ចាស់ ក្នុងអារាមគ្មានភិក្ខុសោះ មានតែអារាមទទេ ។ លំដាប់នោះ នាងវិសាខាមិគារមាតាជាបណ្ឌិត ជាស្រីឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ បានគិតយ៉ាងនេះថា ច្បាស់ជាលោកម្ចាស់ទាំងឡាយធ្វើខ្លួនឲ្យត្រជាក់ខ្លួនមានកាយជាស្រួល ហើយនាំយកចីវរទាំងឡាយចូលទៅកាន់លំនៅដូចដែល ទាសីនេះជាស្រីល្ងង់សំគាល់ថា ក្នុងអារាមគ្មានពួកភិក្ខុសោះ មានតែអារាមទទេ ។ នាងវិសាខាក៏បង្គាប់ទាសីទៀតថា នែហនី ឯងចូរទៅកាន់អារាមហើយក្រាបបង្គំទូលភត្តកាលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលនេះជាកាលគួរហើយ ភត្តសំរេចហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហៅភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយរៀបចំបាត្រនឹងចីវរចុះ(ព្រោះ)ដល់វេលាបង្គាន់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្ដាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ លុះវេលាព្រឹកឡើង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងចីវរហើយទ្រង់បាត់ព្រះអង្គអំពីវត្តជេតពន ទៅប្រាកដទៀបក្លោងទ្វាររបស់នាងវិសាខាមិគារមាតា (ដោយឆាប់រហ័ស) ប្រៀបដូចបុរសមានកំឡាំងលាតដៃដែលខ្ទប់បត់ចូល ឬបត់ដៃដែលខ្ទប់លាចេញ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេតាក់តែងថ្វាយជាមួយនឹងព្រះភិក្ខុសង្ឃ ។ គ្រានោះ

វិសាខា មិគារមាតា អព្ភុតំ វត ភោ អច្ឆរិយំ វត ភោ តថាគតស្ស មហិទ្ធិកតា មហានុភាវតា យត្រ ហិ នាម ជណ្ណុកមត្តេសុបិ ឱឃេសុ វដ្ដមានេសុ(១) កដិមត្តេសុបិ ឱឃេសុ វដ្ដមានេសុ ន ហិ នាម ឯកភិក្ខុស្សបិ បាទា វា ចីវរានិ វា អល្លានិ ភវិស្សន្តីតិ ហដ្ឋា ឧទគ្គា ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ វិសាខា មិគារមាតា ភគវន្តំ ឯតទវោច អដ្ឋាហំ ភន្តេ ភគវន្តំ វរានិ យាចាមីតិ ។ អតិក្កន្តវរា ខោ វិសាខេ តថាគតាតិ ។ យានិ ច ភន្តេ កប្បិយានិ យានិ ច អនវជ្ជានីតិ ។ វទេហិ វិសាខេតិ ។ ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ សង្ឃស្ស យាវជីវំ វស្សិកសាដិកំ ទាតុំ អាគន្តុកភត្តំ ទាតុំ

១ ម. វត្តមានេសុ ។

នាងវិសាខាមិគារមាតាគិតថា អើហ្ន៎ (ហេតុនេះ) អស្ចារ្យពេកណាស់ អើហ្ន៎ (ហេតុនេះ) ចំឡែកពេកណាស់ ព្រះតថាគតមានឫទ្ធិច្រើន មានអានុភាពច្រើន ព្រោះថាដំណក់ទឹកប្រមាណត្រឹមជង្គង់ខ្លះ ត្រឹមចង្កេះខ្លះកំពុងធ្លាក់ចុះមក ។ សូម្បីតែជើងឬចីវររបស់ភិក្ខុ ១ អង្គក៏គ្មានទទឹកឡើយ ហើយក៏មានចិត្តរីករាយត្រេកអរឡើង រួចអង្គាសព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយខាទនីយៈ ភោជនីយាហារដ៏ប្រណីតដោយដៃរបស់ខ្លួន ត្រាតែព្រះភិក្ខុសង្ឃ ហាមឃាត់ លុះកាលដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគឆាន់ហើយ ដាក់ព្រះហស្តចុះចាកបាត្រហើយ នាងក៏អង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ នាងវិសាខាមិគារមាតាអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមពរ ៨ ប្រការអំពីព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលនាងវិសាខា ធម្មតាព្រះតថាគតទាំងឡាយកន្លងពរហើយ ។ នាងវិសាខាក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមតែពរណាដែលគួរ និងពរណាដែលឥតទោស ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលនាងវិសាខា ចូរនាង និយាយមកចុះ ។ នាងវិសាខាក៏ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចង់ប្រគេនវស្សិកសាដក (សំពត់សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង) ចង់ប្រគេនអាគន្តុកភត្ត (ភត្តដែលប្រគេនដល់ភិក្ខុទើបមកដល់ថ្មី)

គមិកភត្តំ ទាតុំ គិលានភត្តំ ទាតុំ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ ទាតុំ គិលានភេសជ្ជំ ទាតុំ ធុវយាគុំ ទាតុំ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ឧទកសាដិកំ ទាតុន្តិ ។ កឹ បន ត្វំ វិសាខេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានា តថាគតំ អដ្ឋ វរានិ យាចសីតិ ។ ឥធាហំ ភន្តេ ទាសឹ អាណាបេសឹ គច្ឆ ជេ អារាមំ គន្ត្វា កាលំ អារោចេហិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថ ខោ សា ភន្តេ ទាសី អារាមំ គន្ត្វា អទ្ទស ភិក្ខូ និក្ខិត្តចីវរេ កាយំ ឱវស្សាបេន្តេ ទិស្វាន នត្ថិ អារាមេ ភិក្ខូ អាជីវកា កាយំ ឱវស្សាបេន្តីតិ យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ ឯតទវោច នត្ថយ្យេ អារាមេ ភិក្ខូ

ចង់ប្រគេនគមិកភត្ត (ភត្តដែលប្រគេនដល់ភិក្ខុអ្នកមានដំណើរទៅ) ចង់ប្រគេនគិលានភត្ត (ភត្តដែលប្រគេនដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ) ចង់ប្រគេនគិលានុបដ្ឋាកភត្ត (ភត្តដែលប្រគេនដល់ភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺ) ចង់ប្រគេនគិលានភេសជ្ជៈ (ថ្នាំដែលប្រគេនដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ) ចង់ប្រគេនធុវយាគូ (បបរដែលត្រូវប្រគេនជានិច្ច) ដល់ព្រះសង្ឃ និងចង់ប្រគេនឧទកសាដិក (សំពត់ស្លៀងងូតទឹក) ដល់ភិក្ខុនីសង្ឃដរាបដល់អស់ជីវិត ។ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលនាងវិសាខា នាងឃើញអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្ដេច បានជាសូមពរ ៨ ប្រការអំពីតថាគត ។ នាងវិសាខាក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងវេលាព្រឹកមិញនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គបង្គាប់ទាសីថា នែនាង នាងចូរទៅកាន់អារាម ហើយក្រាបបង្គំទូលភត្តកាលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលនេះជាកាលគួរហើយ ភត្តក៏សម្រេចហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទាសីនោះក៏ទៅកាន់អារាម ហើយបានឃើញពួកភិក្ខុ ដាក់ចីវរចេញហើយ កំពុងតាំងខ្លួនទឹកភ្លៀងជំរះកាយ លុះឃើញហើយក៏សំគាល់ថា ក្នុងអារាមគ្មានពួកភិក្ខុទេ មានសុទ្ធតែពួកអាជីវក កំពុងឲ្យទឹកភ្លៀងជំរះកាយ រួចក៏ត្រឡប់ចូលមកកាន់សំណាក់ខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូលមកដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងខ្ញុំព្រះអង្គថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ ក្នុងអារាមគ្មានពួកភិក្ខុទេ

វរដីកោ កាយំ វិវរិត្វា អសុចិ ភន្តេ នគ្គិយំ
ជេគុច្ឆំ បដិក្កូលំ ឥមាហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានា
ឥច្ឆាមិ សង្ឃស្ស យាវជីវំ វស្សិកសាដិកំ ទាតុំ ។
បុន ចបរំ ភន្តេ អាគន្តុកោ ភិក្ខុ ន វីថិកុសលោ
ន គោចរកុសលោ កិលន្តោ បិណ្ឌាយ ចរតិ សោ
មេ អាគន្តុកភត្តំ ភុញ្ជិត្វា វីថិកុសលោ គោចរកុ-
សលោ អកិលន្តោ បិណ្ឌាយ ចរិស្សតិ ឥមាហំ ភន្តេ
អត្ថវសំ សម្បស្សមានា ឥច្ឆាមិ សង្ឃស្ស យាវជីវំ
អាគន្តុកភត្តំ ទាតុំ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ គមិកោ ភិក្ខុ
អត្តនោ ភត្តំ បរិយេសមានោ សត្ថា វា វិហាយិស្សតិ
យត្ថ វា គន្តុកាមោ ភវិស្សតិ តត្ថ វិកាលេ
ឧបគច្ឆិស្សតិ កិលន្តោ អទ្ធានំ គមិស្សតិ សោ មេ
គមិកភត្តំ ភុញ្ជិត្វា សត្ថា ន វិហាយិស្សតិ យត្ថ
វា គន្តុកាមោ ភវិស្សតិ តត្ថ កាលេ ឧប-
គច្ឆិស្សតិ អកិលន្តោ អទ្ធានំ គមិស្សតិ ឥមាហំ ភន្តេ
អត្ថវសំ សម្បស្សមានា ឥច្ឆាមិ សង្ឃស្ស យាវជីវំ

មានសុខនៃភិក្ខុទាំងឡាយដែលងូតទឹកភ្លៀងដោយកាយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាយ
អាក្រាតជាការមិនស្អាត គួរខ្ពើមរអើម បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ
ឃើញអំណាចប្រយោជន៍នេះហើយ ទើបជាចង់ប្រគេនវស្សិកសាដកដល់
សង្ឃអស់មួយជីវិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភាវៈមានតទៅទៀត
ភិក្ខុជាអាគន្តុកៈ (ទើបមកដល់ថ្មី) មិនទាន់ស្គាល់ផ្លូវ មិនទាន់ស្គាល់
ទីគោចរ លំបាកនឹងត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនោះនឹងបានឆាន់អា-
គន្តុកភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយ មុខជានឹងស្គាល់ផ្លូវ ស្គាល់ទីគោចរ
មិនលំបាកនឹងត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គឃើញ
អំណាចប្រយោជន៍នេះហើយ ទើបជាចង់ប្រគេនអាគន្តុកភត្ត ដល់សង្ឃ
អស់មួយជីវិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភាវៈមានតទៅទៀត ភិក្ខុអ្នក
ដំណើរ រវល់រកស្បៀងភត្តសម្រាប់ខ្លួន មុខជានឹងបែកខ្ញែកពួកគ្នា
ឬបើចង់ទៅកាន់លំនៅក្នុងប្រទេសណា នឹងចូលទៅដល់ប្រទេសនោះខុស
កាលវេលា នាំឲ្យលំបាកនឹងទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ កាលបើភិក្ខុអ្នកដំណើរនោះ
បានឆាន់គមិកភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយ មុខជាមិនបែកខ្ញែកពួកគ្នាទេ
ឬបើចង់ទៅកាន់លំនៅក្នុងប្រទេសណា នឹងចូលទៅដល់ប្រទេសនោះ
មិនខុសកាលវេលា ឃើញជាមិនលំបាកនឹងទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ បពិត្រព្រះ
អង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គឃើញអំណាចប្រយោជន៍នេះហើយ ទើបជាចង់

គមិកភត្តំ ទាតុំ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ គិលានស្ស ភិក្ខុនោ សប្បាយានិ ភោជនានិ អលភន្តស្ស អាពាធោ វា អភិវឌ្ឍិស្សតិ កាលកិរិយា វា ភវិស្សតិ តស្ស មេ គិលានភត្តំ ភុត្តស្ស អាពាធោ នាភិវឌ្ឍិស្សតិ កាលកិរិយា ន ភវិស្សតិ ឥមាហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានា ឥច្ឆាមិ សង្ឃស្ស យាវជីវំ គិលានភត្តំ ទាតុំ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ គិលានុបដ្ឋាកោ ភិក្ខុ អត្តនោ ភត្តំ បរិយេសមានោ គិលានស្ស ឧស្សូរេ ភត្តំ នីហរិស្សតិ ភត្តច្ឆេទំ ករិស្សតិ សោ មេ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ ភុញ្ជិត្វា គិលានស្ស កាលេន ភត្តំ នីហរិស្សតិ ភត្តច្ឆេទំ ន ករិស្សតិ ឥមាហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានា ឥច្ឆាមិ សង្ឃស្ស យាវជីវំ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ ទាតុំ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ គិលានស្ស ភិក្ខុនោ សប្បាយានិ ភេសជ្ជានិ អលភន្តស្ស អាពាធោ វា អភិវឌ្ឍិស្សតិ កាលកិរិយា វា ភវិស្សតិ តស្ស មេ គិលានភេសជ្ជំ បរិភុត្តស្ស អាពាធោ នាភិវឌ្ឍិស្សតិ កាលកិរិយា

ប្រគេនគមិកភត្តដល់សង្ឃអស់មួយជីវិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការដទៃមានតទៅទៀត ភិក្ខុមានជម្ងឺកាលបើមិនបានភោជនជាទីសប្បាយទេ អាពាធក៏នឹងកើតចំរើនឡើង ឬនឹងធ្វើមរណកាលទៅក៏សឹងមាន កាលបើភិក្ខុមានជម្ងឺនោះបានឆាន់គិលានភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយ អាពាធក៏មិនចំរើនឡើង មរណកាលក៏គ្មាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គឃើញអំណាចប្រយោជន៍នេះហើយ បានជាចង់ប្រគេនគិលានភត្តដល់ព្រះសង្ឃអស់មួយជីវិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការដទៃមានតទៅទៀត ភិក្ខុអ្នកបម្រើភិក្ខុឈឺកាលបើរវល់តែនឹងរកភត្តសម្រាប់ខ្លួនហើយ មុខជានឹងនាំយកភត្តមកឲ្យភិក្ខុឈឺក្នុងវេលាថ្ងៃពេក ហើយក៏នឹងធ្វើភិក្ខុឈឺឲ្យដាច់ចង្ហាន់ បើភិក្ខុអ្នកបម្រើភិក្ខុឈឺនោះបានឆាន់គិលានុបដ្ឋាកភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយនឹងបាននាំយកភត្តមកឲ្យភិក្ខុឈឺក្នុងកាលគួរ ហើយនឹងមិនធ្វើភិក្ខុឈឺឲ្យដាច់ចង្ហាន់ឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គឃើញអំណាចប្រយោជន៍នេះហើយ បានជាចង់ប្រគេនគិលានុបដ្ឋាកភត្តដល់សង្ឃអស់មួយជីវិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការដទៃមានតទៅទៀត ភិក្ខុមានជម្ងឺកាលបើមិនបានភេសជ្ជៈជាទីសប្បាយទេ អាពាធក៏នឹងកើតចំរើនឡើង ឬនឹងធ្វើមរណកាលទៅក៏សឹងមាន កាលបើភិក្ខុមានជម្ងឺនោះបានឆាន់គិលានភេសជ្ជៈរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយ អាពាធក៏មិនចំរើនឡើង មិនធ្វើមរណកាលទេ

ន ភវិស្សតិ ឥមាហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានា ឥច្ឆាមិ សង្ឃស្ស យាវជីវំ គិលានភេសជ្ជំ ទាតុំ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវតា អន្ធកវិន្ទេ ទសានិសំសេ សម្បស្ស-មានេន យាគុ អនុញ្ញាតា ត្យាហំ ភន្តេ អានិសំសេ សម្បស្សមានា ឥច្ឆាមិ សង្ឃស្ស យាវជីវំ ធុវយាគុំ ទា-តុំ ។ ឥធ ភន្តេ ភិក្ខុនិយោ អចិរវតិយា នទិយា វេសិ-យាហិ សទ្ធិំ នគ្គា ឯកតិត្ថេ នហាយន្តិ តា ភន្តេ វេសិ-យា ភិក្ខុនិយោ ឧប្បណ្ឌេសុំ កិន្នុ ខោ នាម តុម្ហាកំ អយ្យេ ទហរានំ ព្រហ្មចរិយំ ចិណ្ណេន ននុ នាម កាមា បរិភុញ្ជិតព្វា យទា ជិណ្ណា ភវិស្សថ តទា ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សថ ឯវំ តុម្ហាកំ ឧភោ អត្ថា[១] បរិគ្គហិតា ភ-វិស្សន្តីតិ តា ភន្តេ ភិក្ខុនិយោ វេសិយាហិ ឧប្បណ្ឌិយ-មានា មង្កូ អហេសុំ អសុចិ ភន្តេ មាតុគាមស្ស នគ្គិយំ

---

១ ម. អន្តាតិបិ បាឋោ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គឃើញអំណាចប្រយោជន៍នេះហើយ បានជាចង់ប្រគេនគិលានភេសជ្ជៈដល់សង្ឃអស់មួយជីវិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការដទៃមានតទៅទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យល់ឃើញអានិសង្ស ១០ យ៉ាងហើយ បានជាទ្រង់អនុញ្ញាតបបរក្នុងអន្ធកវិន្ទប្រទេស បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញអានិសង្សទាំងនោះដែរ បានជាចង់ប្រគេនធុវយាគូដល់សង្ឃអស់មួយជីវិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកភិក្ខុនីក្នុងសាសនានេះ មានកាយអាក្រាតងូតទឹកក្នុងកំពង់មួយជាមួយនឹងពួកស្រីពេស្យា (ផ្កាមាស) ក្នុងស្ទឹងអចិរវតី បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកស្រីពេស្យាទាំងនោះនាំគ្នាចំអកចំអន់ឲ្យពួកភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយនៅក្មេងនៅឡើយ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយ-ធម៌ គួរតែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនៅបរិភោគកាមគុណសិន បើលោកម្ចាស់ទាំងឡាយចាស់ជរាវេលាណា សឹមនាំគ្នាប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌វេលានោះចុះ យ៉ាងនេះទើបឈ្មោះថាលោកម្ចាស់ទាំងឡាយបានកាន់ប្រយោជន៍ទាំងពីរចុង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើពួកស្រីពេស្យានិយាយចំអកចំអន់ (ឲ្យដូច្នោះ) ហើយ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏មានសេចក្ដីអៀនខ្មាស បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មាតុគ្រាមមានកាយអាក្រាត ជាការមិនស្អាត ។

ជេគុច្ឆំ បដិកូលំ ឥមាហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានា ឥច្ឆាមិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស យាវជីវំ ឧទកសាដិកំ ទា-តុន្តិ ។ កឹ បន ត្វំ វិសាខេ អានិសំសំ សម្បស្សមានា តថាគតំ អដ្ឋ វរានិ យាចសីតិ ។ ឥធ ភន្តេ ទិសាសុ វស្សំវុដ្ឋា ភិក្ខូ សាវត្ថឹ អាគច្ឆិស្សន្តិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ តេ ភគវន្តំ ឧបសង្កមិត្វា បុច្ឆិស្សន្តិ ឥត្ថន្នាមោ ភន្តេ ភិក្ខុ កាលង្កតោ តស្ស កា គតិ កោ អភិសម្បរាយោតិ តំ ភគវា ព្យាករិស្សតិ សោតាបត្តិផលេ វា សកទាគាមិផលេ វា អនាគាមិផលេ វា អរហត្តេ(*) វា ត្យាហំ ឧបសង្កមិត្វា បុច្ឆិស្សាមិ អាគតបុព្វា នុ ខោ ភន្តេ តេន អយ្យេន សាវត្ថីតិ សចេ មេ វក្ខន្តិ អាគតបុព្វា តេន ភិក្ខុនា សាវត្ថីតិ និដ្ឋមេត្ថ គច្ឆិស្សាមិ និស្សំសយំ បរិភុត្តា តេន អយ្យេន វស្សិកសាដិកា វា

១ ម. អរហត្តផលេ ។

គួរខ្ពើមរអើមណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គឃើញអំណាចប្រយោជន៍នេះហើយ ទើបប្រាថ្នាថ្វាយនូវឧទកសាដិកៈ(*)ដល់ភិក្ខុនីសង្ឃអស់មួយជីវិត ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលនាងវិសាខា ចុះនាងឃើញអានិសង្សដូចម្តេច ទើបនាងសូមពរ ៨ ប្រការចំពោះតថាគត ។ នាងវិសាខាក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុទាំងឡាយដែលនៅចាំវស្សានៅទិសទាំងឡាយ រួចហើយនឹងមកកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដើម្បីគាល់ព្រះអង្គ ភិក្ខុទាំងនោះនឹងចូលមកគាល់ព្រះអង្គហើយទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ធ្វើមរណកាលហើយ ភិក្ខុនោះមានគតិដូចម្តេច មានបរលោកដូចម្តេច ព្រះមានព្រះភាគមុខជានឹងទ្រង់ព្យាករណ៍បញ្ហានោះក្នុងសោតាបត្តិផលក្តី សកទាគាមិផលក្តី អនាគាមិផលក្តី អរហត្តផលក្តី ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងចូលទៅរកភិក្ខុទាំងនោះហើយនឹងសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់នោះធ្លាប់និមន្តមកក្រុងសាវត្ថីដែរឬ បើប្រសិនជាភិក្ខុទាំងឡាយប្រាប់ខ្ញុំព្រះអង្គថា ភិក្ខុនោះធ្លាប់មកក្រុងសាវត្ថីដែរ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងដល់នូវសេចក្តីចូលចិត្តក្នុងហេតុនេះថា ច្បាស់ជាលោកម្ចាស់នោះធ្លាប់បានបរិភោគវស្សិកសាដិកក្តី

១ សំពត់សម្រាប់ងូតទឹក ឬដែលហៅជាពាក្យកន្ទ្រីស្លៀកងូត ។

អាគន្តុកភត្តំ វា គមិកភត្តំ វា គិលានភត្តំ វា គិលានុ-
បដ្ឋាកភត្តំ វា គិលានភេសជ្ជំ វា ធុវយាគុ វាតិ តស្សា
មេ តទនុស្សរន្តិយា បាមុជ្ជំ ជាយិស្សតិ បមុទិតាយ បីតិ
ជាយិស្សតិ បីតិមនាយ កាយោ បស្សម្ភិស្សតិ បស្សទ្ធ-
កាយា សុខំ វេទយិស្សាមិ សុខិនិយា ចិត្តំ សមាធិ-
យិស្សតិ សា មេ ភវិស្សតិ ឥន្ទ្រិយភាវនា ពលភាវនា
ពោជ្ឈង្គភាវនា ឥមាហំ ភន្តេ អានិសំសំ សម្បស្សមានា
តថាគតំ អដ្ឋ វរានិ យាចាមីតិ ។ សាធុ សាធុ វិសាខេ
សាធុ ខោ ត្វំ វិសាខេ ឥមំ អានិសំសំ សម្បស្សមានា
តថាគតំ អដ្ឋ វរានិ យាចសិ អនុជានាមិ តេ វិសាខេ
អដ្ឋ វរានីតិ ។ អថខោ ភគវា វិសាខំ មិគារមាតរំ
ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិ

អាគន្តុកភត្តក្តី គមិកភត្តក្តី គិលានភត្តក្តី គិលានុបដ្ឋាកភត្តក្តី គិលានភេ-
សជ្ជៈក្តី ធុវយាគូក្តី (ចំនួន) កាលខ្ញុំព្រះអង្គនោះរលឹកតាមនូវរឿងៗ
ហើយសេចក្តីត្រេកអរទន់ទើបកើតឡើង កាលបើសេចក្តីត្រេកអរទន់កើត
ឡើងហើយ ចិត្តប្រកបដោយបីតិទើបកើតឡើង កាលបើចិត្តប្រកបដោយ
បីតិកើតឡើងហើយ កាយក៏នឹងស្ងប់រម្ងាប់ លុះខ្ញុំព្រះអង្គមានកាយស្ងប់
រម្ងាប់ហើយ ក៏នឹងទទួលសេចក្តីសុខ កាលបើខ្ញុំព្រះអង្គបានទទួល
សេចក្តីសុខហើយ ចិត្តក៏នឹងដំកល់មាំ ឥន្ទ្រិយភាវនា ពលភាវនា ពោជ្ឈង្គ-
ភាវនានោះ នឹងមានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ
បានឃើញអានិសង្សនេះហើយ ទើបទូលសូមពរ ៨ ប្រការនឹងព្រះ
តថាគត ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលនាងវិសាខា ល្អហើយ
ល្អហើយ ម្នាលនាងវិសាខា នាងបានឃើញអានិសង្សនេះ ហើយ
បានសូមពរ ៨ ប្រការនឹងតថាគតជាការប្រពៃពិត ម្នាលនាងវិសាខា (ធ្វើ
ដូច្នោះ) តថាគតអនុញ្ញាតពរ ៨ ប្រការដល់នាង ។ គ្រានោះ ព្រះមាន
ព្រះភាគទ្រង់អនុមោទនាចំពោះនាងវិសាខាដោយគាថាទាំងឡាយនេះថា

(៦០) យា អន្នបានំ ទទាតិ បមោទិតា
សីលូបបន្នា សុគតស្ស សាវិកា
ទទាតិ ទានំ អភិភុយ្យ មច្ឆរំ
សោវគ្គិកំ សោកនុទំ សុខាវហំ
ទិព្វំ ពលំ សា លភតេ ច អាយុំ
អាគម្ម មគ្គំ វិរជំ អនង្គណំ
សា បុញ្ញកាមា សុខិនី អនាមយា
សគ្គម្ហិ កាយម្ហិ ចិរំ បមោទតីតិ ។

(៦១) អថ ខោ ភគវា វិសាខំ មិគារមាតរំ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថ ខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វស្សិកសាដិកំ អាគន្តុកភត្តំ គមិកភត្តំ គិលានភត្តំ គិលានុបដ្ឋាកភត្តំ គិលានភេសជ្ជំ ធុវយាគុំ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ឧទកសាដិកន្តិ ។

វិសាខាភាណវារំ និដ្ឋិតំ ។

(៦០) ស្រីណាជាអ្នកឲ្យបាយនិងទឹក មានចិត្តរីករាយ មានសីលបរិបូណ៌ ជាសាវិការបស់ព្រះសុគត គ្របសង្កត់នូវសេចក្តីកំណាញ់បាន ហើយឲ្យនូវទាន ស្រីនោះឯង តែងបាននូវផល គឺអារម្មណ៍ដ៏ប្រសើរដោយប្រពៃ មានរូបជាដើម បានបន្ទោបង់នូវសេចក្តីសោក នាំមកនូវសេចក្តីសុខ មានកំឡាំងនិងអាយុជាទិព្វ ស្រីនោះជាស្រីមានសេចក្តីប្រាថ្នានូវបុណ្យ មានសេចក្តីសុខ ឥតមានទុក្ខ តែងរីករាយក្នុងស្ថានសួគ៌អស់កាលជាអង្វែង ព្រោះអាស្រ័យនូវមគ្គចិត្ត ដ៏ប្រាសចាកធូលី មិនមានកិលេស (គ្រឿងដិត) ។

(៦១) កាលនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុមោទនាចំពោះនាងវិសាខាមិគារមាតា ដោយគាថាទាំងនេះហើយ ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ យាងចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតវស្សិកសាដិកៈ អាគន្តុកភត្ត គមិកភត្ត គិលានភត្ត គិលានុបដ្ឋាកភត្ត គិលានភេសជ្ជៈ ធុវយាគូ និងឧទកសាដិកៈជារបស់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។

ចប់ ភាណវារៈពោលអំពីនាងវិសាខា ។

[៦៦] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បណីតានិ ភោជនានិ ភុញ្ជិត្វា មុដ្ឋស្សតី អសម្បជានា និទ្ទំ ឱក្កមន្តិ ។ តេសំ មុដ្ឋស្សតីនំ អសម្បជានានំ និទ្ទំ ឱក្កមន្តានំ សុបិនន្តេន អសុចិ មុច្ចតិ សេនាសនំ អសុចិនា មក្ខិយតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មតា អានន្ទេន បច្ឆាសមណេន សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ អទ្ទស សេនាសនំ អសុចិនា មក្ខិតំ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ កិមេតំ អានន្ទ សេនាសនំ មក្ខិតន្តិ ។ ឯតរហិ ភន្តេ ភិក្ខូ បណីតានិ ភោជនានិ ភុញ្ជិត្វា មុដ្ឋស្សតី អសម្បជានា និទ្ទំ ឱក្កមន្តិ តេសំ មុដ្ឋស្សតីនំ អសម្បជានានំ និទ្ទំ ឱក្កមន្តានំ សុបិនន្តេន អសុចិ មុច្ចតិ តយិទំ ភគវា សេនាសនំ អសុចិនា មក្ខិតន្តិ ។ ឯវមេតំ អានន្ទ ឯវមេតំ អានន្ទ មុច្ចតិ ហិ អានន្ទ តេសំ មុដ្ឋស្សតីនំ អសម្បជានានំ និទ្ទំ ឱក្កមន្តានំ សុបិនន្តេន អសុចិ យេ តេ អានន្ទ ភិក្ខូ ឧបដ្ឋិតស្សតី សម្បជានា និទ្ទំ ឱក្កមន្តិ តេសំ អសុចិ ន មុច្ចតិ យេបិ តេ អានន្ទ បុថុជ្ជនា

[៦៦] សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុបានឆាន់ភោជនតាំងឡាយដ៏ផ្អែម ក៏ភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួន សិងលក់ទៅ ។ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួន កំពុងសិងលក់ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញដោយយល់សប្តិ សេនាសនៈក៏ប្រឡាក់ដោយអសុចិ ។ កាលនោះ ព្រះមានព្រះភាគមានព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុជាបច្ឆាសមណៈ(១) ទ្រង់ត្រាច់ចរណើរទៅកាន់សេនាសនចារិក ហើយទតឃើញសេនាសនៈប្រឡាក់ដោយអសុចិ លុះទតឃើញហើយក៏ត្រាស់ទៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្នាលអានន្ទ សេនាសនៈនេះប្រឡាក់ដោយអ្វី ។ អានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងកាលនេះ ពួកភិក្ខុបាននាំគ្នាឆាន់ភោជនតាំងឡាយដ៏ផ្អែម ក៏ភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួនហើយសិងលក់ទៅ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះ ភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួន កំពុងតែសិងលក់ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញដោយយល់សប្តិ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សេនាសនៈនោះប្រឡាក់ដោយអសុចិ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងហ្នឹងហើយ ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងហ្នឹងហើយ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះតែភិក្ខុទាំងនោះភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួន បានដេកលក់ទៅ អសុចិឃ្លាតចេញដោយយល់សប្តិ ម្នាលអានន្ទ ពួកភិក្ខុណាដែលតាំងស្មារតីខ្ជាប់ដឹងខ្លួនហើយដេកលក់ទៅ អសុចិរបស់ភិក្ខុទាំងនោះមិនឃ្លាតចេញទេ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ពួកភិក្ខុណាជាបុថុជ្ជនមិន

១ គឺសមណៈដើរតាមក្រោយព្រះអង្គ ។

កាមេសុ វីតរាគា តេសំ អសុចិ ន មុច្ចតិ ។ អដ្ឋា-
នមេតំ អានន្ទ អនវកាសោ យំ អរហតោ អសុចិ
មុច្ចេយ្យាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ
បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥធាហំ
ភិក្ខវេ អានន្ទេន បច្ឆាសមណេន សេនាសនចារិកំ អា-
ហិណ្ឌន្តោ អន្តោ សេនាសនំ អសុចិនា មក្ខិតំ ទិស្វាន
អានន្ទំ អាមន្តេសិំ កិំមេតំ អានន្ទ សេនាសនំ មក្ខិ-
តន្តិ ។ ឯតរហិ ភន្តេ ភិក្ខូ បណីតានិ ភោជនានិ ភុញ្ជិត្វា
មុដ្ឋស្សតី អសម្បជានា និទ្ទំ ឱក្កមន្តិ តេសំ មុដ្ឋស្ស-
តីនំ អសម្បជានានំ និទ្ទំ ឱក្កមន្តានំ សុបិនន្តេន
អសុចិ មុច្ចតិ តយិទំ ភគវា សេនាសនំ អសុចិនា
មក្ខិតន្តិ ។ ឯវមេតំ អានន្ទ ឯវមេតំ អានន្ទ មុច្ចតិ ហិ
អានន្ទ តេសំ មុដ្ឋស្សតីនំ អសម្បជានានំ និទ្ទំ ឱក្ក-
មន្តានំ សុបិនន្តេន អសុចិ ។ យេ តេ អានន្ទ ភិក្ខូ
ឧបដ្ឋិតស្សតី សម្បជានា និទ្ទំ ឱក្កមន្តិ តេសំ អសុចិ
ន មុច្ចតិ ។ យេបិ តេ អានន្ទ បុថុជ្ជនា កាមេសុ វីតរាគា

តែគ្មានតម្រេក ក្នុងកាមទាំងឡាយ អសុចិរបស់ពួកភិក្ខុនោះក៏មិនឃ្លាត
ចេញដែរ ម្នាលអានន្ទ ឯពាក្យថាអសុចិរបស់ព្រះអរហន្តឃ្លាតចេញនេះ
មិនសមហេតុ មិនសមផលទេ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏
មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុមកក្នុងវេលានោះថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតមានអានន្ទជាបច្ឆាសមណៈ ដើរទៅកាន់
សេនាសនចារិកក្នុងទីនេះ បានឃើញសេនាសនៈប្រឡាក់ដោយអសុចិ
លុះឃើញហើយក៏ហៅអានន្ទមកសួរថា ម្នាលអានន្ទ សេនាសនៈនេះ
ប្រឡាក់ដោយវត្ថុអ្វី អានន្ទឆ្លើយថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងវេលា
នេះ ពួកភិក្ខុបានឆាន់ភោជនទាំងឡាយដ៏ឧត្តម ហើយភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួន
ដេកលក់ទៅ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួន ក៏ត្រូវដេកលក់
អសុចិក៏ឃ្លាតចេញដោយយល់សប្តិ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សេនាសនៈ
នោះប្រឡាក់ដោយអសុចិ តថាគតក៏ពោលថា ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងហ្នឹង
ហើយ ម្នាលអានន្ទ យ៉ាងហ្នឹងហើយ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះតែភិក្ខុទាំងនោះ
ភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួន បានជាដេកលក់ទៅ អសុចិឃ្លាតចេញដោយយល់
សប្តិ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ដែលដំកល់ស្មារតីខ្ជាប់ដឹងខ្លួនហើយ
ដេកលក់ទៅ អសុចិរបស់ភិក្ខុទាំងនោះមិនឃ្លាតចេញទេ ម្នាលអានន្ទ ម្យ៉ាង
ទៀត ពួកភិក្ខុណាជាបុថុជ្ជនមែន តែគ្មានតម្រេក ក្នុងកាមទាំងឡាយ

ចីវរក្ខន្ធោ និសីទនានុញ្ញាតំ

តេសំ អសុចិ ច មុច្ចតិ អដ្ឋានមេតំ អានន្ទ អនវកា-
សោ យំ អរហតោ អសុចិ មុច្ចេយ្យាតិ ។ បញ្ចិមេ
ភិក្ខវេ អាទីនវា មុដ្ឋស្សតិស្ស អសម្បជានស្ស និទ្ទំ
ឱក្កមតោ ទុក្ខំ សុបតិ ទុក្ខំ បដិពុជ្ឈតិ បាបកំ
សុបិនំ បស្សតិ ទេវតា ន រក្ខន្តិ អសុចិ មុច្ចតិ ឥមេ
ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច អាទីនវា មុដ្ឋស្សតិស្ស អសម្បជា-
នស្ស និទ្ទំ ឱក្កមតោ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ អានិសំសា
ឧបដ្ឋិតស្សតិស្ស សម្បជានស្ស និទ្ទំ ឱក្កមតោ សុខំ
សុបតិ សុខំ បដិពុជ្ឈតិ ន បាបកំ សុបិនំ បស្សតិ
ទេវតា រក្ខន្តិ អសុចិ ន មុច្ចតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច
អានិសំសា ឧបដ្ឋិតស្សតិស្ស សម្បជានស្ស និទ្ទំ ឱក្ក-
មតោ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កាយគុត្តិយា ចីវរគុត្តិ-
យា សេនាសនគុត្តិយា និសីទនន្តិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន អតិខុទ្ទកំ និសីទនំ ន សព្វំ សេនា-
សនំ គោបេតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យាវមហន្តំ បច្ចត្ថរណំ អាកង្ខតិ
តាវមហន្តំ បច្ចត្ថរណំ កាតុន្តិ ។

ចីវរក្ខន្ធៈ ការទ្រង់អនុញ្ញាតនិសីទនៈ (សំពត់ក្រាលអង្គុយ)

អសុចិរបស់ពួកភិក្ខុនោះក៏មិនឃ្លាតចេញដែរ ម្នាលអានន្ទ ឯពាក្យថា
អសុចិរបស់ព្រះអរហន្តឃ្លាតចេញនេះ មិនសមហេតុ មិនសមផលទេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់ភិក្ខុភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួនដេកលក់ទៅ
នេះ មាន៥ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុនោះលក់លំបាក ១ ភ្ញាក់លំបាក ១ ឃើញ
សុបិនអាក្រក់ ១ ទេវតាមិនរក្សា ១ អសុចិឃ្លាតចេញ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ទោសរបស់ភិក្ខុភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួនហើយដេកលក់ទៅមាន ៥
យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សរបស់ភិក្ខុដែលបានដំកល់
ស្មារតីខ្ជាប់ដឹងខ្លួនហើយដេកលក់ទៅនេះមាន៥យ៉ាង គឺ ភិក្ខុនោះដេកលក់
ស្រួល ១ ភ្ញាក់ស្រួល ១ មិនឃើញសុបិនអាក្រក់ ១ ទេវតារក្សា ១ អសុចិ
មិនឃ្លាតចេញ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សរបស់ភិក្ខុបានដំកល់ស្មារ-
តីខ្ជាប់ដឹងខ្លួនហើយដេកលក់ទៅមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនិសីទនៈ (សំពត់ក្រាលអង្គុយ) ដើម្បីរក្សាកាយ
ដើម្បីរក្សាចីវរ ដើម្បីរក្សាសេនាសនៈ ។ សម័យនោះឯង និសីទនៈតូច
ពេក រក្សាសេនាសនៈទាំងអស់មិនបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះ
ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុប្រាថ្នាកម្រាលធំប៉ុន្មាន តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើធំប៉ុណ្ណោះ ។

(៦៣) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ឧបជ្ឈាយស្ស អាយស្មតោ ពេលដ្ឋសីសស្ស ថុល្លកច្ឆាពាធោ ហោតិ ។ តស្ស លសិកាយ ចីវរានិ កាយេ លគ្គន្តិ ។ តានិ ភិក្ខូ ឧទកេន តេមេត្វា តេមេត្វា អបកឌ្ឍន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ តេ ភិក្ខូ តានិ ចីវរានិ ឧទកេន តេមេត្វា តេមេត្វា អបកឌ្ឍន្តេ ទិស្វាន យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កឹ ឥមស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អាពាធោតិ ។ ឥមស្ស ភន្តេ អាយស្មតោ ថុល្លកច្ឆាពាធោ លសិកាយ ចីវរានិ កាយេ លគ្គន្តិ តានិ មយំ ឧទកេន តេមេត្វា តេមេត្វា អបកឌ្ឍាមាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យស្ស កណ្ឌុ វា បិឡកា វា អស្សាវោ វា ថុល្លកច្ឆុ វា អាពាធោ កណ្ឌុបដិច្ឆាទិន្តិ ។

(៦៤) អថខោ វិសាខា មិគារមាតា មុខបុញ្ឆនចោលំ អាទាយ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

(៦៣) សម័យនោះឯង ព្រះវេលដ្ឋសីសៈដ៏មានអាយុជាឧបជ្ឈាយ៍របស់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុកើតបូសធំ ។ ចីវរទាំងឡាយរបស់ព្រះវេលដ្ឋសីសៈនោះជាប់ស្អិតនឹងកាយដោយទឹករងើល ។ ពួកភិក្ខុយកទឹកទៅផ្សើមចីវរទាំងនោះឲ្យជោគហើយទើបបកចេញបាន ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគស្ដេចកំពុងដើរទៅកាន់សេនាសនចារិក ស្ដេចទតឃើញភិក្ខុទាំងនោះកំពុងយកទឹកទៅផ្សើមចីវរទាំងនោះឲ្យជោគហើយបកចេញ គឺស្ដេចកំពុងដើរ-ដើរចូលទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយស្ដេចមានព្រះពុទ្ធដីកានេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះមានអាពាធដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លោកដ៏មានអាយុនេះកើតបូសធំ ចីវរទាំងឡាយជាប់ស្អិតនឹងកាយដោយទឹករងើល យើងខ្ញុំទាំងឡាយយកទឹកមកផ្សើមចីវរទាំងនោះឲ្យជោគហើយបកចេញ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគស្ដេចធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាមានអាពាធ គឺកមរមាស់ក្ដី បូសតូចក្ដី ទឹករងើលក្ដី បូសធំក្ដី តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់សម្រាប់គ្របកម (ដំបៅ) ដល់ភិក្ខុនោះ ។

[៦៤] គ្រានោះ នាងវិសាខាមិគារមាតានាំយកសំពត់សម្រាប់ជូតមុខចូលទៅកាន់សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ

ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ វិសាខា មិគារមាតា ភគវន្តំ ឯតទវោច បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភន្តេ មុខបុញ្ឆនចោឡំ យំ មម អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ បដិគ្គហេសិ ភគវា មុខបុញ្ឆនចោឡំ ។ អថខោ ភគវា វិសាខំ មិគារមាតរំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ វិសាខា មិគារមាតា ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មុខបុញ្ឆនចោឡកន្តិ ។

(២៩) តេន ខោ បន សមយេន រោជោ មល្លោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស សហាយោ ហោតិ ។ រោជស្ស មល្លស្ស ខោមបិលោតិកា អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ហត្ថេ និក្ខិត្តា ហោតិ ។ អាយស្មតោ ច អានន្ទស្ស

ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចហើយក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះនាងវិសាខាមិគារមាតាអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះអង្គទ្រង់ទទួលសំពត់សម្រាប់ជូតមុខរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខអស់កាលជាអង្វែង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏បានទទួលសំពត់សម្រាប់ជូតមុខ(នោះ) ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់នាងវិសាខាមិគារមាតាឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ។ ឯនាងវិសាខាមិគារមាតាកាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណ(១) ហើយចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកក្នុងវេលានោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់សម្រាប់ជូតមុខ ។

(២៩) សម័យនោះឯង មល្លក្សត្រឈ្មោះរោជៈជាសំឡាញ់របស់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។ មល្លក្សត្រឈ្មោះរោជៈ (នោះ) បានដាក់សំពត់សម្បកឈើលើកដៃនៃព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។ ឯព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ

---

១ ដើរវៀរខាងស្តាំ ។

ខោមបិលោតិកាយ អត្ថោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតស្ស វិស្សាសំ គហេតុំ សន្ទិដ្ឋោ ច ហោតិ សម្ភត្តោ ច អាលបិតោ ច ជីវតិ ច ជានាតិ ច គហិតេ មេ អត្តមនោ ភវិស្សតីតិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមេហិ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតស្ស វិស្សាសំ គហេតុន្តិ ។

(៦២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ បរិបុណ្ណំ ហោតិ តិចីវរំ អត្ថោ ច ហោតិ បរិស្សាវនេហិបិ ថវិកាហិបិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិក្ខារចោឡន្តិ[១] ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ យានិ តានិ ភគវតា អនុញ្ញាតានិ តិចីវរន្តិ វា វស្សិកសាដិកាតិ វា និសីទនន្តិ វា បច្ចត្ថរណន្តិ វា កណ្ឌុបដិច្ឆាទីតិ វា មុខបុញ្ឆនចោឡន្តិ[២] វា បរិក្ខារចោឡន្តិ វា

១ ម. បរិក្ខារចោឡកន្តិ ។ ២ មុខបុញ្ឆនចោឡកន្តិ ។

គឺត្រូវការនឹងសំពត់សម្បកឈើ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាន់យកដោយសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលរបស់មិត្រប្រកបដោយអង្គ៥ គឺ មិត្រដែលគ្រាន់តែបានឃើញគ្នាម្តងមួយគ្រា១ មិត្រដែលស្និទ្ធស្នាលនឹងគ្នាម្ខាង១ មិត្រដែលបាននិយាយបើកឱកាសគ្នាតាមត្រូវការ១ មិត្រនោះមានជីវិតរស់នៅ១ ភិក្ខុដឹងថា បើគាត់អញកាន់យកគ្រឿងណាមួយហើយ មិត្រនោះមានសេចក្តីត្រេកអរ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាន់យកដោយសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលរបស់មិត្រប្រកបដោយអង្គទាំង៥នេះបាន ៗ

(៦២) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានត្រៃចីវរបរិបូណ៌ហើយ តែត្រូវការដោយសំពត់តម្រងទឹកផង ដោយថង់បាត្រផង ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់បរិក្ខារ ៗ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សំពត់ទាំងឡាយណា គឺ ត្រៃចីវរក្តី សំពត់សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងក្តី សំពត់សម្រាប់ក្រាលអង្គុយក្តី សំពត់ក្រាលក្តី សំពត់សម្រាប់បិទកមរក្តី សំពត់សម្រាប់ជូតមុខក្តី សំពត់បរិក្ខារក្តី ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ សំពត់ទាំងអស់នោះតើយើង

សព្វានិ តានិ អធិដ្ឋាតព្វានិ នុ ខោ ឧទាហុ វិកប្បេតព្វានីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិចីវរំ អធិដ្ឋាតុំ ន វិកប្បេតុំ វស្សិកសាដិកំ វស្សានំ ចាតុម្មាសំ អធិដ្ឋាតុំ តតោ បរំ វិកប្បេតុំ និសីទនំ អធិដ្ឋាតុំ ន វិកប្បេតុំ បច្ចត្ថរណំ អធិដ្ឋាតុំ ន វិកប្បេតុំ កណ្ឌុបដិច្ឆាទឹ យាវ អាពាធា អធិដ្ឋាតុំ តតោ បរំ វិកប្បេតុំ មុខបុញ្ឆនចោឡំ អធិដ្ឋាតុំ ន វិកប្បេតុំ បរិក្ខារចោឡំ អធិដ្ឋាតុំ ន វិកប្បេតុន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កិត្តកំ បច្ឆិមំ នុ ខោ ចីវរំ វិកប្បេតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាយាមេន អដ្ឋង្គុលំ សុគតង្គុលេន ចតុរង្គុលវិត្ថតំ បច្ឆិមំ ចីវរំ វិកប្បេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ មហាកស្សបស្ស បំសុកូលកតោ[1] គរុកោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សុត្តលូខំ កាតុន្តិ ។

[1] ម. បំសុកូលកតោ ។

ទុកអធិដ្ឋានឬត្រូវវិកប្បទុក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអធិដ្ឋាននូវត្រៃចីវរ មិនឲ្យវិកប្បទេ ឲ្យអធិដ្ឋានសំពត់សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងអស់ ៤ ខែនៃរដូវភ្លៀង តអំពីកាល ៤ ខែនោះទៅត្រូវវិកប្បទុក ឲ្យអធិដ្ឋានសំពត់សម្រាប់ក្រាលអង្គុយមិនឲ្យវិកប្បទេ ឲ្យអធិដ្ឋានសំពត់ក្រាលមិនឲ្យវិកប្បទេ ឲ្យអធិដ្ឋានសំពត់សម្រាប់ស្លៀកបាំងកំណាត់ត្រឹមមានអាពាធ លុះស្រាកពីអាពាធនោះទៅត្រូវវិកប្បទុក ឲ្យអធិដ្ឋានសំពត់សម្រាប់ជូតមុខមិនឲ្យវិកប្បទេ ឲ្យអធិដ្ឋានសំពត់បរិក្ខារមិនឲ្យវិកប្បទេ ។ ក្នុងវេលានោះ ពួកភិក្ខុមានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា នុ៎ះ ចីវរយ៉ាងតូចបំផុតត្រឹមប៉ុន្មាន ដែលគួរវិកប្បបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុវិកប្បចីវរយ៉ាងតូចបំផុតបណ្ដោយត្រឹម ៨ ធ្នាប់ ទទឹងត្រឹម ៤ ធ្នាប់ ដោយធ្នាប់ព្រះសុគត ។ សម័យនោះឯង ព្រះកស្សបដ៏មានអាយុជាអ្នកធ្វើសេចក្ដីធ្ងន់ព្រោះសំពត់បង្សុកូល[1] ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើចីវរឲ្យស្រាលហ្មង់ដោយដេរ (គឺដេររាយៗដោយដេរ) ។

[1] អដ្ឋកថា ថា ព្រះមហាកស្សបសោយតែអ្នកគោរពក្នុងការដេរចីវរបង្សុកូលក្នុងដែល ទ្រាំទ្រា ។

វិកណ្ណោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិកណ្ណំ ឧទ្ធរិតុំ ។ សុត្តា ឱកិរិយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អនុវាតំ បរិភណ្ឌំ អារោបេតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃាដិយា បត្តា លុជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋបទកំ កាតុន្តិ ។

[៦៧] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ចីវរេ ការិយមានេ សព្វំ ឆិន្នកំ នប្បហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ ឆិន្នកានិ ឯកំ អច្ឆិន្នកន្តិ ។ ទ្វេ ឆិន្នកានិ ឯកំ អច្ឆិន្នកំ នប្បហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

ចីវរមានជាយមិនស៊ើគ្នា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុរុះកើចីវរដែលមានជាយមិនស៊ើគ្នា (គឺកាត់ជាយដែលវែងជាងគេចេញ) ។ សរសៃអំបោះទាំងឡាយក៏ចេះតែសាត់ចេញ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុលើកឡើង (គឺបត់) អនុវាតតាមទទឹងនិងអនុវាតតាមបណ្តោយ ។ សម័យនោះឯង ជាន់ទាំងឡាយនៃសង្ឃាដិដាច់ចេញពីគ្នា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើផ្ទៃឲ្យមានសណ្ឋានដូចជាក្រឡាបគ្រ្គ ។

[៦៧] សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុកំពុងធ្វើចីវរ (ឲ្យ) ភិក្ខុមួយរូប លុះភិក្ខុកាត់ចីវរទាំងអស់រួចហើយក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកាត់តែចីវរពីរ ចីវរមួយមិនបាច់កាត់ក៏បាន ។ ដល់កាត់ចីវរពីរ ចីវរមួយមិនកាត់ក៏នៅតែមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ អច្ឆិន្នកានិ ឯកំ ឆិន្នកន្តិ ។ ទ្វេ អច្ឆិន្នកានិ ឯកំ ឆិន្នកំ នប្បហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អន្វាធិកម្បិ អារោបេតុំ ។ ន ច ភិក្ខវេ សព្វំ អច្ឆិន្នកំ ធារេតព្វំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[២៨] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ពហុំ ចីវរំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ សោ ច តំ ចីវរំ មាតាបិតូនំ ទាតុកាមោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ មាតាបិតរោតិ ខោ ភិក្ខវេ ទទមានេ កឹ វទេយ្យាម[១] អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មាតាបិតូនំ ទាតុំ ។ ន ច ភិក្ខវេ សទ្ធាទេយ្យំ វិនិបាតេតព្វំ យោ វិនិបាតេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[២៩] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អន្ធវនេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន គាមំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ ចោរា តំ ចីវរំ អវហរឹសុ ។ សោ ភិក្ខុ

១ វទេយ្យាម ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតចីវរមិនទាន់កាត់ ២ កាត់តែចីវរមួយបាន ។ ភិក្ខុមិនកាត់ចីវរពីរ កាត់តែចីវរមួយក៏នៅតែមិនគ្រប់គ្រាន់ទៀត ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុលើកឡើង (តំជាំ) សំពត់អាគន្តុកៈ (សំពត់ថ្មី) ទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរដែលមិនកាត់ទាំងអស់នោះទេ ភិក្ខុណាទ្រទ្រង់ (សៀកដណ្តប់) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៨] សម័យនោះឯង ចីវរកើតឡើងជាច្រើនដល់ភិក្ខុមួយរូប ។ ឯភិក្ខុនោះចង់ឲ្យចីវរៈនោះដល់មាតានិងបិតា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុឲ្យចីវរដោយគិតថាមាតានិងបិតាដូច្នេះ តថាគតនឹងថាដូចម្តេចបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យចីវរដល់មាតានិងបិតាបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថាភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទានដែលគេឲ្យដោយសទ្ធាឲ្យធ្លាក់ចុះឡើយ ភិក្ខុណាឲ្យធ្លាក់ចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបទុកចីវរក្នុងអន្ធវន (ព្រៃងងឹត) ហើយមានតែស្បង់និងឧត្តរាសង្គៈ (ចីពរ) ចូលទៅស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ពួកចោរក៏លួចយកចីវរនោះទៅ ។ ភិក្ខុនោះមានសំពត់អាក្រក់

ទុច្ចោឡោ ហោតិ លូខចីវរោ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ
កិស្ស ត្វំ ទុច្ចោឡោ លូខចីវរោតិ ។ ឥធាហំ អាវុសោ
អន្ធវនេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន គាមំ បិណ្ឌាយ បា-
វិសិំ ចោរេហិ ចីវរំ អវហដំ តេនាហំ ទុច្ចោឡោ លូ-
ខចីវរោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខ-
វេ សន្តរុត្តរេន គាមោ បវិសិតព្វោ យោ បវិសេយ្យ អា-
បត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អា-
យស្មា អានន្ទោ អសតិយា សន្តរុត្តរេន គាមំ បិណ្ឌា-
យ បាវិសិ ។ ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោចុំ
ននុ អាវុសោ អានន្ទ ភគវតា បញ្ញត្តំ ន សន្តរុត្តរេន
គាមោ បវិសិតព្វោតិ កិស្ស ត្វំ អាវុសោ សន្តរុត្តរេន
គាមំ បវិដ្ឋោតិ ។ សច្ចំ អាវុសោ ភគវតា បញ្ញត្តំ ន
សន្តរុត្តរេន គាមោ បវិសិតព្វោតិ អបិចាហំ អាវុសោ
អសតិយា បវិដ្ឋោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

មានចីវរសៅហ្មង ។ ពួកភិក្ខុនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ហេតុអ្វី
ក៏អ្នកមានសំពត់កាព្រត់ មានចីវរសៅហ្មង ។ ភិក្ខុនោះនិយាយនឹងភិក្ខុទាំង
នោះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំទុកចីវរក្នុងអន្ធវ័ននេះ ហើយមានតែស្បង់នឹង
ឧត្តរាសង្គៈចូលទៅស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ពួកចោរលួចយកចីវរនោះទៅ
ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសំពត់កាព្រត់ មានចីវរសៅហ្មង ។
ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានតែស្បង់នឹងឧត្តរាសង្គៈមិនត្រូវចូល
ទៅស្រុកទេ ភិក្ខុណាចូលទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ព្រះ
អានន្ទដ៏មានអាយុ មានតែស្បង់នឹងឧត្តរាសង្គៈចូលទៅស្រុកដើម្បីបិណ្ឌ-
បាតដោយភ្លេចស្មារតី ។ ពួកភិក្ខុបាននិយាយដូច្នេះ នឹងព្រះអានន្ទ
ដ៏មានអាយុថា ម្នាលអាវុសោអានន្ទ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តថា
ភិក្ខុមានតែស្បង់នឹងឧត្តរាសង្គៈ មិនត្រូវចូលទៅស្រុក មិនមែនទេឬ
ម្នាលអាវុសោ ចុះហេតុអ្វីបានជាអ្នកមានតែស្បង់នឹងឧត្តរាសង្គៈចូលទៅ
ស្រុក ។ ព្រះអានន្ទឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់
បញ្ញត្តសិក្ខាបទថា ភិក្ខុមានតែស្បង់នឹងឧត្តរាសង្គៈមិនត្រូវចូលទៅស្រុក
ទេ ក៏ពិតមែនហើយ ម្នាលអាវុសោ តែថាខ្ញុំចូលទៅហើយដោយភ្លេច
ស្មារតី ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

ជំពូកទី១៧ និក្ខេបចីវរបច្ចយា

អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ បច្ចយា សង្ឃាដិយា និក្ខេបាយ គិលានោ វា ហោតិ វស្សិកសង្កេតំ វា ហោតិ នទីបារគតំ វា ហោតិ អគ្គឡគុត្តិវិហារោ វា ហោតិ អត្ថតកឋិនំ វា ហោតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច បច្ចយា សង្ឃាដិយា និក្ខេបាយ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ បច្ចយា ឧត្តរាសង្គស្ស និក្ខេបាយ គិលានោ វា ហោតិ វស្សិកសង្កេតំ វា ហោតិ នទីបារគតំ វា ហោតិ អគ្គឡគុត្តិវិហារោ វា ហោតិ អត្ថតកឋិនំ វា ហោតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច បច្ចយា ឧត្តរាសង្គស្ស និក្ខេបាយ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ បច្ចយា អន្តរវាសកស្ស និក្ខេបាយ គិលានោ វា ហោតិ វស្សិកសង្កេតំ វា ហោតិ នទីបារគតំ វា ហោតិ អគ្គឡគុត្តិវិហារោ វា ហោតិ អត្ថតកឋិនំ វា ហោតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច បច្ចយា អន្តរវាសកស្ស និក្ខេបាយ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ បច្ចយា វស្សិកសាដិកាយ និក្ខេបាយ គិលានោ វា ហោតិ និស្សីមំ គន្តុំ វា ហោតិ នទីបារំ គន្តុំ វា ហោតិ

ជំពូកទី១៧ : ហេតុនៃសង្ឃទុកដាក់ត្រៃចីវរ

ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯហេតុនាំឲ្យទុកដាក់សង្ឃាដិមាន ៥ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ មានកំណត់ដោយផ្លូវភ្លៀង ៤ ខែ ១ ភិក្ខុទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងនាំងាយ ១ វិហារមានការគ្រប់គ្រងមាំមួន ១ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនហើយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុទាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាហេតុនាំឲ្យទុកដាក់សង្ឃាដិបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯហេតុនាំឲ្យទុកដាក់នូវសំពត់ឧត្តរាសង្គៈមាន ៥ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ មានកំណត់ដោយផ្លូវភ្លៀង ៤ ខែ ១ ភិក្ខុទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងនាំងាយ ១ វិហារមានការគ្រប់គ្រងមាំមួន ១ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនហើយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុទាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាហេតុនាំឲ្យទុកដាក់សំពត់ឧត្តរាសង្គៈបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯហេតុនាំឲ្យទុកដាក់ស្បង់មាន ៥ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ មានកំណត់ដោយផ្លូវភ្លៀង ៤ ខែ ១ ភិក្ខុទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងនាំងាយ ១ វិហារមានការគ្រប់គ្រងមាំមួន ១ ភិក្ខុបានក្រាលកឋិនហើយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុទាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាហេតុនាំឲ្យទុកដាក់ស្បង់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯហេតុនាំឲ្យទុកដាក់សំពត់សម្រាប់ស្លៀកងូតភ្លៀងមាន ៥ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុទៅកាន់ទីខាងក្រៅសីមា ១ ភិក្ខុទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងនាំងាយ ១

អត្ថិឲ្យត្តកត្តិហារកោ វា ហោតិ វស្សិកសាដិកា អត្ថតា វា ហោតិ វិប្បកតា វា ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច បច្ចយា វស្សិកសាដិកាយ និក្ខេបាយាតិ ។

(៨០) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឯកោ វស្សំ វសិ ។ តត្ថ មនុស្សា សង្ឃស្ស ទេមាតិ ចីវរានិ អទំសុ ។ អថខោ តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ ភគវតា បញ្ញត្តំ ចតុវគ្គោ បច្ឆិមោ សង្ឃោតិ អហញ្ចម្ហិ ឯកកោ ឥមេ ច មនុស្សា សង្ឃស្ស ទេមាតិ ចីវរានិ អទំសុ យន្នូនាហំ ឥមានិ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ សាវត្ថឹ ហរេយ្យន្តិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តានិ ចីវរានិ អាទាយ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ តុយ្ហេវ ភិក្ខុ តានិ ចីវរានិ យាវ កឋិនស្ស ឧព្ភារាយាតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯកោ វស្សំ វសតិ ។ តត្ថ មនុស្សា សង្ឃស្ស ទេមាតិ ចីវរានិ ទេន្តិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តស្សេវ តានិ ចីវរានិ យាវ កឋិនស្ស ឧព្ភារាយាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ

វិហារមានការរក្សាទ្វារនាំផ្ទះ ១ សំពត់ស្រោចទឹកភ្លៀងនៃភិក្ខុមិនទាន់បានធ្វើរួចឬមិនទាន់ស្រេច ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុទាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាហេតុឲ្យទុកដាក់សំពត់ស្រោចទឹកភ្លៀងបាន ។

(៨០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបនៅចាំវស្សាតែម្នាក់ឯង ។ មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាប្រគេនចីវរក្នុងទីនោះដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចំពោះសង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានបញ្ញត្តថា ដែលហៅថាសង្ឃ យ៉ាងតិចបំផុតត្រឹមភិក្ខុ ៤ រូប តែអាត្មាអញនៅតែម្នាក់ឯង ក៏មនុស្សទាំងនេះប្រគេនចីវរទាំងឡាយដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចំពោះសង្ឃ បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញនាំយកចីវររបស់សង្ឃទាំងនេះទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ភិក្ខុនោះក៏នាំយកចីវរទាំងនោះទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ចីវរទាំងនោះជាចីវររបស់អ្នកដរាបដល់តែត្រឹមកឋិនរដោះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះនៅចាំវស្សាតែម្នាក់ឯង ។ ក្នុងទីនោះពួកមនុស្សប្រគេនចីវរទាំងឡាយដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចំពោះសង្ឃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតចីវរទាំងនោះដល់ភិក្ខុនោះឯង ដរាបដល់ត្រឹមកឋិនរដោះ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប

ឧតុកាលំ ឯកកោ វសិ ។ តត្ថ មនុស្សា សង្ឃស្ស ទេមាតិ ចីវរានិ អទំសុ ។ អថខោ តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ ភគវតា បញ្ញត្តំ ចតុវគ្គោ បច្ឆិមោ សង្ឃោតិ អហញ្ចម្ហិ ឯកកោ ឥមេ ច មនុស្សា សង្ឃស្ស ទេមាតិ ចីវរានិ អទំសុ យន្នូនាហំ ឥមានិ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ សាវត្ថឹ ហរេយ្យន្តិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តានិ ចីវរានិ អាទាយ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សម្មុខីភូតេន សង្ឃេន ភាជេតុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧតុកាលំ ឯកកោ វសតិ ។ តត្ថ មនុស្សា សង្ឃស្ស ទេមាតិ ចីវរានិ ទេន្តិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តេន ភិក្ខុនា តានិ ចីវរានិ អធិដ្ឋាតុំ មយ្ហិមានិ ចីវរានីតិ ។

នៅតែម្នាក់ឯងអស់កាលនៃរដូវ(១) ។ គ្រានោះ ពួកមនុស្សបានប្រគេនចីវរទាំងឡាយដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចីវរចំពោះសង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តថា ដែលហៅសង្ឃ យ៉ាងតិចបំផុតត្រឹមភិក្ខុ ៤ រូប ក៏ឥឡូវនេះ អាត្មាអញតែម្នាក់ឯង ចំណែកខាងពួកមនុស្សនេះបានប្រគេនចីវរទាំងឡាយដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចីវរចំពោះសង្ឃ បើដូច្នោះគួរអាត្មាអញនាំយកចីវររបស់សង្ឃនេះទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ភិក្ខុនោះក៏បាននាំយកចីវរទាំងនោះទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយបានប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខ(២) ចែកគ្នាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុនៅតែម្នាក់ឯងអស់កាលនៃរដូវ ។ គ្រានោះ ពួកមនុស្សប្រគេនចីវរទាំងឡាយដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចីវរចំពោះសង្ឃ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនោះអធិដ្ឋានចីវរទាំងនោះដូច្នេះថា ចីវរទាំងនេះជារបស់អាត្មាអញ ។

---

១ សំដៅយកកាលដទៃក្រៅពីរដូវភ្លៀង ។ ២ គឺសង្ឃ ជា ក្រុមសង្ឃដែលបាននៅក្នុងបរិវេណសីមាហើយនាំគ្នាប្រាប់បណ្ដោយហើយសុខចិត្តគ្នា ។

តស្ស ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ តំ ចីវរំ អនធិដ្ឋិតេ អញ្ញោ ភិក្ខុ អាគច្ឆតិ សមកោ ទាតព្វោ ភាគោ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ តំ ចីវរំ ភាជិយមានេ(១) អបា-តិតេ កុសេ អញ្ញោ ភិក្ខុ អាគច្ឆតិ សមកោ ទាតព្វោ ភាគោ តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ តំ ចីវរំ ភាជិយមានេ បាតិតេ កុសេ អញ្ញោ ភិក្ខុ អាគច្ឆតិ នាកាមា ទាតព្វោ ភាគោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភាតុកា ថេរា អាយស្មា ច ឥសិទាសោ អាយស្មា ច ឥសិភត្តោ សាវត្ថិយំ វស្សំវុដ្ឋា អញ្ញតរំ គាមកាវាសំ អគមំសុ ។ មនុស្សា ចិរស្សាបិ ថេរា អាគតាតិ សចីវរានិ ភត្តានិ អទំសុ ។ អាវាសិកា ភិក្ខូ ថេរេ បុច្ឆិំសុ ឥមានិ ភន្តេ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ ថេរេ អាគម្ម ឧប្បន្នានិ សាទិយិ-ស្សន្តិ ថេរា ភាគន្តិ ។ ថេរា ឯវមាហំសុ យថា ខោ មយំ អាវុសោ ភគវតា ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាម

១ ភាជិយមានេហីតិបិ បាឋោ សោ យុត្តតរោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះមិនទាន់អធិដ្ឋានចីវរនោះទេ ខ្លួនមានភិក្ខុឯទៀតមកដល់ (ត្រូវភិក្ខុនោះចែកចំណែកស្មើ (ដល់ភិក្ខុដែលទើបមកដល់នោះ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះកំពុងចែកចីវរនោះ ហើយស្លាកមិនទាន់ធ្លាក់ស្រេច ខ្លួនមានភិក្ខុឯទៀតមកដល់ (ត្រូវភិក្ខុនោះចែកចំណែកស្មើ(ដល់ភិក្ខុដែលទើបមកដល់នោះ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះចែកចីវរនោះ ស្លាកធ្លាក់អស់ទៅហើយ ទើបមានភិក្ខុឯទៀតមកដល់ មិនបាច់ចែកឲ្យទេ ។ សម័យនោះឯង មានព្រះថេរៈពីររូបជាបងប្អូនគ្នា គឺព្រះថេរៈឈ្មោះឥសិទាសៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះថេរៈឈ្មោះឥសិភត្តដ៏មានអាយុ ១ នៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថី លុះចេញវស្សាហើយក៏នាំគ្នាទៅកាន់ការស្រែស្រុកតូចមួយ ។ ពួកមនុស្សនិយាយគ្នាថា ព្រះថេរៈទាំងឡាយ ចាំយូរណាស់ហើយ ទើបឃើញនិមន្តមក ជាផ្លូវឆ្ងាយហើយក៏នាំគ្នាប្រគេនចង្ហាន់ព្រមទាំងចីវរ ។ ពួកភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងអាវាសសួរព្រះថេរៈទាំងឡាយថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន ចីវររបស់សង្ឃទាំងនេះកើតឡើងក៏ព្រោះតែព្រះថេរៈទាំងឡាយ តើព្រះថេរៈទាំងឡាយនឹងត្រេកអរនឹងចំណែកដែរឬទេ ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ធម៌(១)ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយ យ៉ាងណា យើងទាំងឡាយក៏ដឹងច្បាស់

១ ច្បាប់ដែលព្រះនឹងមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្ត ។

កុម្ភកំយេវ តាវ ជីវិតំ យាវ ករមិនស្ស ទុក្ខកយោ-
គំ ។ តេន ខោ បន សមយេន អយោ ភិក្ខូ ភជគ-
ហេ វស្សំ វសន្តិ ។ ឥន្ទ មនុស្សា សព្វស្ស ធេមាតិ
ជីវិតំ ធេន្តិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ បរខហោសិ
ឥតរិតា បញ្ញត្តិ ចតុវេត្ថា មជ្ឈិមោ សព្វេត្តិ មយញ្ហ
អយោ ជនោ តេមេ ច មនុស្សា សព្វស្ស ធេមាតិ
ជីវិតំ ធេន្តិ តាវ ខុ ខោ អម្ហាកំ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ថេរា អាយស្មា ច នីល-
វាសី អាយស្មា ច សាណវាសី អាយស្មា ច គោបកោ
អាយស្មា ច ភគុ អាយស្មា ច ផលិកសន្ទានោ បាដលិ-
បុត្តេ វិហរន្តិ កុក្កុដារាមេ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ បាដលិ-
បុត្តំ គន្ត្វា ថេរេ បុច្ឆិំសុ ។ ថេរា វិស្សជ្ជេសុំ យថា
ខោ មយំ អាវុសោ ភគវតា ធម្មំ ទេសិតំ អាជានាម
កុម្ភកំយេវ តាវ ជីវិតំ យាវ ករមិនស្ស ទុក្ខកយោគំ ។

ឡាស់ហើយថា ជីវិតទាំងនោះជាជីវិតរបស់លោកទាំងឡាយកំណត់តែត្រឹម
កប៉ិះដោះ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ៣ រូបនៅចាំវស្សាក្នុងស្រុកភជស្រីន ។ ពួក
មនុស្សក្នុងទីនោះប្រគេនជីវិតទាំងឡាយដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយ
ប្រគេនជីវិតចំពោះសង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តថា ដែលហៅថា សង្ឃយ៉ាងតិចបំផុត
ត្រឹមភិក្ខុ ៤ រូប ផ្សេងយើងទាំងឡាយជាជន ៣ រូប តែមនុស្សទាំងនេះប្រ-
គេនជីវិតទាំងឡាយដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនជីវិតចំពោះ
សង្ឃ តើយើងទាំងឡាយត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្ដេច ។ សម័យនោះឯង ព្រះ
ថេរច្រើនអង្គ គឺព្រះថេរឈ្មោះនីលវាសីដ៏មានអាយុ ១ ព្រះថេរឈ្មោះ
សាណវាសីដ៏មានអាយុ ១ ព្រះថេរឈ្មោះគោបកៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះថេរ
ឈ្មោះភគុដ៏មានអាយុ ១ ព្រះថេរឈ្មោះផលិកសន្ទានៈដ៏មានអាយុ ១
នៅក្នុងកុក្កុដារាម ទៀបក្រុងបាតលីបុត្ត ។ គាលនោះ ភិក្ខុទាំងនោះ
នាំគ្នាទៅកាន់ក្រុងបាតលីបុត្តហើយសួរព្រះថេរៈទាំងឡាយ ។ ព្រះថេរៈ
ទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់សំដែងហើយយ៉ាងណា យើងទាំងឡាយក៏បានដឹងច្បាស់ថា
ជីវិតទាំងឡាយនោះជាជីវិតរបស់អ្នកទាំងឡាយកំណត់តែត្រឹមកប៉ិះដោះ ។

(៨១) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ សាវត្ថិយំ វស្សំវុត្ថោ អញ្ញតរំ គាមកាវាសំ អគមាសិ ។ តត្ថ ច ភិក្ខូ ចីវរំ ភាជេតុកាមា សន្និបតឹសុ ។ តេ ឯវមាហំសុ ឥមានិ ខោ អាវុសោ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ ភាជិយិស្សន្តិ សាទិយិស្សសិ ភាគន្តិ ។ អាមាវុសោ សាទិយិស្សាមីតិ តតោ ចីវរភាគំ គហេត្វា អញ្ញំ អាវាសំ អគមាសិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូ ចីវរំ ភាជេតុកាមា សន្និបតឹសុ ។ តេបិ ឯវមាហំសុ ឥមានិ ខោ អាវុសោ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ ភាជិយិស្សន្តិ សាទិយិស្សសិ ភាគន្តិ ។ អាមាវុសោ សាទិយិស្សាមីតិ តតោបិ ចីវរភាគំ គហេត្វា អញ្ញំ អាវាសំ អគមាសិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូ ចីវរំ ភាជេតុកាមា សន្និបតឹសុ ។ តេបិ ឯវមាហំសុ ឥមានិ ខោ អាវុសោ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ ភាជិយិស្សន្តិ សាទិយិស្សសិ ភាគន្តិ ។ អាមាវុសោ សាទិយិស្សាមីតិ តតោបិ

(៨១) សម័យនោះឯង ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុនៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថី លុះចេញវស្សាហើយក៏បាននៅកាន់អាវាសក្នុងស្រុកតូចមួយ ។ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងចែកចីវរ ក៏ប្រជុំគ្នាក្នុងអាវាសនោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ចីវររបស់សង្ឃទាំងនេះ យើងនឹងចែកគ្នា តើលោកត្រេកអរនឹងចំណែកដែរឬ ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តឆ្លើយថា អើអាវុសោ ខ្ញុំត្រេកអរដែរ ថាដូច្នោះហើយក៏ទទួលយកចំណែកចីវរអំពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសឯទៀត ។ ឯពួកភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងចែកចីវរ ក៏ប្រជុំគ្នាក្នុងអាវាសនោះទៀត ។ ភិក្ខុទាំងនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ចីវររបស់សង្ឃទាំងនេះ យើងនឹងចែកគ្នា តើលោកត្រេកអរនឹងចំណែកដែរឬ ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តឆ្លើយថា អើអាវុសោ ខ្ញុំត្រេកអរដែរ ថាដូច្នោះហើយក៏ទទួលយកចំណែកចីវរអំពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសឯទៀត ។ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងចែកចីវរ ក៏ប្រជុំគ្នាក្នុងអាវាសនោះទៀត ។ ភិក្ខុទាំងនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ចីវររបស់សង្ឃទាំងនេះ យើងនឹងចែកគ្នា តើលោកត្រេកអរនឹងចំណែកដែរឬ ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តឆ្លើយថា អើអាវុសោ ខ្ញុំត្រេកអរដែរ ថាដូច្នោះហើយក៏ទទួលយកចំណែកចីវរអំពីអាវាស

ចីវរភាគំ គហេត្វា មហន្តំ ចីវរភណ្ឌិកំ អាទាយ បុនទេវ សាវត្ថិំ បច្ចាគញ្ឆិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ មហាបុញ្ញោសិ ត្វំ អាវុសោ ឧបនន្ទ ពហុំ តេ ចីវរំ ឧប្បន្នន្តិ ។ កុតោ មេ អាវុសោ បុញ្ញំ ឥធាហំ សាវត្ថិយំ វស្សំវុដ្ឋោ អញ្ញតរំ គាមកាវាសំ អគមាសឹ តត្ថ ភិក្ខូ ចីវរំ ភាជេតុកាមា សន្និបតិំសុ តេ មំ ឯវមាហំសុ ឥមានិ ខោ អាវុសោ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ ភាជិយិស្សន្តិ សាទិយិស្សសិ ភាគន្តិ អាមាវុសោ សាទិយិស្សាមីតិ តតោ ចីវរភាគំ គហេត្វា អញ្ញំ អាវាសំ អគមាសឹ តត្ថបិ ភិក្ខូ ចីវរំ ភាជេតុកាមា សន្និបតិំសុ តេបិ មំ ឯវមាហំសុ ឥមានិ ខោ អាវុសោ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ ភាជិយិស្សន្តិ សាទិយិស្សសិ ភាគន្តិ អាមាវុសោ សាទិយិស្សាមីតិ តតោបិ ចីវរភាគំ គហេត្វា អញ្ញំ អាវាសំ អគមាសឹ តត្ថបិ ភិក្ខូ ចីវរំ ភាជេតុកាមា សន្និបតិំសុ តេបិ មំ ឯវមាហំសុ ឥមានិ ខោ អាវុសោ សង្ឃិកានិ ចីវរានិ ភាជិយិស្សន្តិ

ហើយក៏ស្ពាយសំពាយចីវរធំ រួចត្រឡប់មកកាន់ក្រុងសាវត្ថីវិញជាថ្មី ។ ពួកភិក្ខុនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោឧបនន្ទ លោកជាអ្នកមានបុណ្យធំ បានជាលោកបានចីវរច្រើន ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមានបុណ្យមកពីណា ដោយសារតែខ្ញុំនៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថីនេះ លុះចេញវស្សាហើយខ្ញុំបានទៅកាន់អាវាសក្បែរស្រុកតូចមួយ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងចែកចីវរក៏ប្រជុំគ្នាក្នុងអាវាសនោះ ភិក្ខុទាំងនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំថា ម្នាលអាវុសោ ចីវររបស់សង្ឃទាំងនេះ យើងនឹងចែកគ្នា តើលោកត្រេកអរនឹងចំណែកដែរឬ ខ្ញុំឆ្លើយថា អើអាវុសោ ខ្ញុំត្រេកអរដែរ ដូច្នោះហើយ ខ្ញុំក៏ទទួលយកចំណែកចីវរអំពីអាវាសនោះរួចបានទៅកាន់អាវាសឯទៀត ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងចែកចីវរ ក៏ប្រជុំគ្នាក្នុងអាវាសនោះទៀត ភិក្ខុទាំងនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំថា ម្នាលអាវុសោ ចីវររបស់សង្ឃទាំងនេះ យើងនឹងចែកគ្នា តើលោកត្រេកអរនឹងចំណែកដែរឬ ខ្ញុំបាននិយាយថា អើអាវុសោ ខ្ញុំត្រេកអរដែរ ដូច្នោះហើយ ខ្ញុំក៏ទទួលយកចំណែកចីវរអំពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសឯទៀត ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងចែកចីវរ ក៏ប្រជុំគ្នាក្នុងអាវាសនោះទៀត ភិក្ខុទាំងនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំថា ម្នាលអាវុសោ ចីវររបស់សង្ឃទាំងនេះ

សាទិយិស្សសិ ភាគន្តិ អាមាវុសោ សាទិយិស្សាមីតិ តតោបិ ចីវរភាគំ អគ្គហេសឹ ឯវំ មេ ពហុំ ចីវរំ ឧប្បន្នន្តិ ។ កឹ បន ត្វំ អាវុសោ ឧបនន្ទ អញ្ញត្រ វស្សំវុត្ថោ អញ្ញត្រ ចីវរភាគំ សាទិយីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ អញ្ញត្រ វស្សំវុត្ថោ អញ្ញត្រ ចីវរភាគំ សាទិយិស្សតីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ អញ្ញត្រ វស្សំវុត្ថោ អញ្ញត្រ ចីវរភាគំ សាទិយីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស អញ្ញត្រ វស្សំវុត្ថោ អញ្ញត្រ ចីវរភាគំ សាទិយិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ

យើងនឹងចែកគ្នា តើលោកត្រេកអរនឹងចំណែកដែរឬ ខ្ញុំនិយាយថា អើ អាវុសោ ខ្ញុំត្រេកអរដែរ ដូច្នោះហើយ ខ្ញុំក៏ទទួលយកចំណែកចីវរ អំពីអាវាសនោះមក ។ ហើយនេះបានជាខ្ញុំបានចីវរច្រើន ។ ពួកភិក្ខុសួរថា ម្នាលអាវុសោឧបនន្ទ លោកនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដទៃ ហើយលោកត្រេកអរនឹងចំណែកចីវរក្នុងអាវាសដទៃ មែនឬ ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ មែនហើយ ។ ពួកភិក្ខុណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តមានអាយុមិនគួរបើនឹងនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដទៃ ហើយត្រេកអរនឹងចំណែកចីវរក្នុងអាវាសដទៃនោះ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបនន្ទ ឮថាអ្នកឯងនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដទៃ ហើយត្រេកអរនឹងចំណែកចីវរក្នុងអាវាសដទៃពិតមែនឬ ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តឆ្លើយថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯងមិនគួរបើនឹងនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដទៃ ហើយត្រេកអរនឹងចំណែកចីវរក្នុងអាវាសដទៃនោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើយទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា

ន ភិក្ខវេ អញ្ញត្រ វស្សំវុត្ថេន អញ្ញត្រ ចីវរភាគោ សាទិ-តព្វោ យោ សាទិយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ឯកោ ទ្វីសុ អាវាសេសុ វស្សំ វសិ ឯវំ មេ ពហុំ ចីវរំ ឧប្បជ្ជិស្សតីតិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កថំ នុ ខោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស ចីវរប្បដិវីសោ ទាតព្វោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ទេថ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសស្ស ឯកាធិប្បាយំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯកោ ទ្វីសុ អាវាសេសុ វស្សំ វសតិ ឯវំ មេ ពហុំ ចីវរំ ឧប្បជ្ជិស្សតីតិ ។ សចេ អមុត្រ ឧបឌ្ឍំ អមុត្រ ឧបឌ្ឍំ វសតិ អមុត្រ ឧបឌ្ឍោ អមុត្រ ឧបឌ្ឍោ ចីវរប្បដិវីសោ ទាតព្វោ យត្ថ វា បន ពហុតរំ វសតិ តតោ ចីវរប្បដិវីសោ ទាតព្វោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឯទៀត មិនត្រូវត្រេកអរនឹងចំណែកចីវរក្នុងអាវាសឯទៀតទេ ភិក្ខុណាត្រេកអរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសពីរតែម្នាក់ឯងដោយគិតថា ចីវរមុខជានឹងកើតឡើងដល់អញជាច្រើនដូច្នេះ ។ ក្នុងពេលនោះ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងទាំងឡាយត្រូវឲ្យចំណែកចីវរដល់ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុដូចម្តេច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យប៉ុនតែមួយចំណែកដល់មោឃបុរសចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុក្នុងសាសនានេះនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសពីរតែម្នាក់ឯងដោយគិតថា ចីវរមុខជានឹងកើតឡើងដល់អញជាច្រើនដូច្នេះ ។ បើភិក្ខុនោះនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសឯណោះបានពាក់កណ្តាល ចាំវស្សាក្នុងអាវាសឯណេះបានពាក់កណ្តាល ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវឲ្យចំណែកចីវរក្នុងអាវាសឯណោះពាក់កណ្តាល ក្នុងអាវាសឯណេះពាក់កណ្តាលទៅភិក្ខុនោះចុះ ប្រសិនបើភិក្ខុនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសណាច្រើនជាង ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវឲ្យចំណែកចីវរដល់ភិក្ខុនោះតាមចំណែកនៃថ្ងៃដែលច្រើននោះចុះ ។

[៨៦] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ កុច្ឆិវិការាពាធោ ហោតិ ។ សោ សកេ មុត្តករីសេ បលិបន្នោ សេតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មតា អានន្ទេន បច្ឆាសមណេន សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ យេន តស្ស ភិក្ខុនោ វិហារោ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា តំ ភិក្ខុំ សកេ មុត្តករីសេ បលិបន្នំ សយមានំ ទិស្វាន យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កិន្តេ ភិក្ខុ អាពាធោតិ ។ កុច្ឆិវិការោ មេ ភគវាតិ ។ អត្ថិ បន តេ ភិក្ខុ ឧបដ្ឋាកោតិ ។ នត្ថិ ភគវាតិ ។ កិស្ស តំ ភិក្ខូ ន ឧបដ្ឋេន្តីតិ ។ អហំ ខោ ភន្តេ ភិក្ខូនំ អការកោ តេន មំ ភិក្ខូ ន ឧបដ្ឋេន្តីតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អាមន្តេសិ គច្ឆានន្ទ ឧទកំ អាហរ ឥមំ ភិក្ខុំ នហាបេស្សាមាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា

[៨៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបមានរោគឈឺពោះ ។ ភិក្ខុនោះដេកត្រាំនៅលើមូត្រនិងករីសៈរបស់ខ្លួន ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុជាបច្ឆាសមណៈ ទ្រង់ត្រាច់ដើរទៅកាន់សេនាសនចារិក ហើយចូលទៅកាន់លំនៅនៃភិក្ខុនោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទតឃើញភិក្ខុនោះដេកត្រាំនៅលើមូត្រនិងករីសៈរបស់ខ្លួន លុះទតឃើញហើយក៏ទ្រង់ចូលទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយទ្រង់មានព្រះតម្រាស់យ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកមានរោគអ្វី ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គឈឺពោះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមានភិក្ខុជាអ្នកបម្រើដែរឬទេ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស គ្មានទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ចុះពួកភិក្ខុហេតុអ្វីក៏មិនបម្រើអ្នក ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស (ដ្បិត) ខ្ញុំព្រះអង្គមិនដែលធ្វើ (ឧបការៈ) ដល់ពួកភិក្ខុសោះ ព្រោះហេតុនោះបានជាពួកភិក្ខុមិនបម្រើខ្ញុំព្រះអង្គ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្នាលអានន្ទ អ្នកចូរទៅនាំយកទឹកមក យើងនឹងឲ្យភិក្ខុនេះងូត ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុទទួលព្រះបន្ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ

ចីវរក្ខន្ធកោ កុច្ឆិវិការាពាធភិក្ខុវត្ថុ

ឧទកំ អាហរ ។ ភគវា ឧទកំ អាសិញ្ចិ អាយស្មា អា-
នន្ទោ បរិធោវិ ភគវា សីសតោ អគ្គហេសិ អាយស្មា អា-
នន្ទោ បាទតោ ឧច្ចារេត្វា មញ្ចកេ និបាតេសុំ ។ អថខោ
ភគវា ឯតស្មិំ និទានេ ឯតស្មិំ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ
សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ អត្ថិ ភិក្ខវេ អមុកស្មិំ
វិហារេ ភិក្ខុ គិលានោតិ ។ អត្ថិ ភគវាតិ ។ កិន្តស្ស
ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អាពាធោតិ ។ តស្ស ភន្តេ អាយស្មតោ
កុច្ឆិវិការាពាធោតិ ។ អត្ថិ បន ភិក្ខវេ តស្ស ភិក្ខុនោ
ឧបដ្ឋាកោតិ ។ នត្ថិ ភគវាតិ ។ កិស្ស តំ ភិក្ខូ ន ឧ-
បដ្ឋហន្តីតិ ។ អយំ ភន្តេ ភិក្ខុ ភិក្ខូនំ អការកោ តេន
តំ ភិក្ខូ ន ឧបដ្ឋហន្តីតិ ។ នត្ថិ វោ ភិក្ខវេ មាតា នត្ថិ
បិតា យេ វោ ឧបដ្ឋហេយ្យុំ តុម្ហេ ចេ ភិក្ខវេ អញ្ញ-
មញ្ញំ ន ឧបដ្ឋហិស្សថ អថ កោ ចរហិ ឧបដ្ឋហិស្សតិ

ចីវរក្ខន្ធកៈ រឿងភិក្ខុមានរោគឈឺពោះ

ហើយទាំងយកទឹកមក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្រោចទឹក ព្រះអា-
នន្ទដ៏មានអាយុដុសលាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគចាប់ខាងក្បាល ព្រះអានន្ទ
ដ៏មានអាយុចាប់ខាងជើង លើកឡើងយកទៅដាក់ឲ្យដេកលើគ្រែតូច ។
គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ
ហើយសួរបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងហេតុនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្នុងវិហារឯណោះ មានភិក្ខុឈឺដែរឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា សូម
ទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស មាន ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនោះមានរោគអ្វី ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា
ប្រោស លោកដ៏មានអាយុនោះមានរោគពោះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុអ្នកបម្រើភិក្ខុនោះមានដែរឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាប
បង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស គ្មានទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់
ថា ចុះហេតុអ្វីបានជាពួកភិក្ខុមិនបម្រើភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំ
ទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ព្រោះភិក្ខុនោះមិនដែលធ្វើ (ឧបការៈ)
ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ បានជាភិក្ខុទាំងឡាយមិនបម្រើ
ភិក្ខុនោះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
គ្មានមាតាបិតាទេ បានអ្នកណាបម្រើអ្នករាល់គ្នា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បើអ្នកទាំងឡាយមិនបម្រើគ្នានឹងគ្នាហើយ តើបានអ្នកណានឹងបម្រើវិញ

យោ ភិក្ខវេ មំ ឧបដ្ឋហេយ្យ សោ គិលានំ ឧបដ្ឋ-ហេយ្យ ។ សចេ ឧបជ្ឈាយោ ហោតិ ឧបជ្ឈាយេន យាវជីវំ ឧបដ្ឋាតព្វោ វុដ្ឋានមស្ស អាគមេតព្វំ ។ សចេ អាចរិយោ ហោតិ អាចរិយេន យាវជីវំ ឧបដ្ឋាតព្វោ វុដ្ឋានមស្ស អា-គមេតព្វំ ។ សចេ សទ្ធិវិហារិកោ ហោតិ សទ្ធិវិហារិកេន យាវជីវំ ឧបដ្ឋាតព្វោ វុដ្ឋានមស្ស អាគមេតព្វំ ។ សចេ អន្តេវាសិកោ ហោតិ អន្តេវាសិកេន យាវជីវំ ឧបដ្ឋា-តព្វោ វុដ្ឋានមស្ស អាគមេតព្វំ ។ សចេ សមានុបជ្ឈា-យកោ ហោតិ សមានុបជ្ឈាយកេន យាវជីវំ ឧបដ្ឋា-តព្វោ វុដ្ឋានមស្ស អាគមេតព្វំ ។ សចេ សមានាចរិយ-កោ ហោតិ សមានាចរិយកេន យាវជីវំ ឧបដ្ឋាតព្វោ វុដ្ឋានមស្ស អាគមេតព្វំ ។ សចេ ន ហោតិ ឧបជ្ឈាយោ វា អាចរិយោ វា សទ្ធិវិហារិកោ វា អន្តេវាសិកោ វា សមានុបជ្ឈាយកោ វា សមានាចរិយកោ វា សង្ឃេន ឧបដ្ឋាតព្វោ ។ នោ ចេ ឧបដ្ឋហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បញ្ចហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ គិលានោ ទុបដ្ឋោ ហោតិ អសប្បាយការី ហោតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកណាបម្រើតថាគត អ្នកនោះឈ្មោះថាបម្រើភិក្ខុឈឺ ។ បើមានឧបជ្ឈាយ៍ ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវបម្រើភិក្ខុនោះអស់១ជីវិត ឧប-ជ្ឈាយ៍ត្រូវរង់ចាំទំរាំភិក្ខុនោះសះជា ។ បើមានអាចារ្យ អាចារ្យត្រូវបម្រើភិក្ខុនោះអស់១ជីវិត អាចារ្យត្រូវរង់ចាំទំរាំភិក្ខុនោះសះជា ។ បើមានសទ្ធិវិហា-រិក សទ្ធិវិហារិកត្រូវបម្រើភិក្ខុនោះអស់១ជីវិត សទ្ធិវិហារិកត្រូវរង់ចាំទំរាំភិក្ខុនោះសះជា ។ បើមានអន្តេវាសិក (កូនសិស្ស) អន្តេវាសិកត្រូវបម្រើភិក្ខុនោះអស់១ជីវិត អន្តេវាសិកត្រូវរង់ចាំទំរាំភិក្ខុនោះសះជា ។ បើមានភិក្ខុមានឧបជ្ឈាយ៍ស្មើគ្នា ត្រូវភិក្ខុមានឧបជ្ឈាយ៍ស្មើគ្នាបម្រើភិក្ខុនោះអស់១ជីវិត ភិក្ខុមានឧបជ្ឈាយ៍ស្មើគ្នាត្រូវរង់ចាំទំរាំភិក្ខុនោះសះជា ។ បើមានភិក្ខុមានអាចារ្យស្មើគ្នា ភិក្ខុមានអាចារ្យស្មើគ្នាត្រូវបម្រើភិក្ខុនោះអស់១ជីវិត ភិក្ខុមានអាចារ្យស្មើគ្នាត្រូវរង់ចាំទំរាំភិក្ខុនោះសះជា ។ បើឧបជ្ឈាយ៍ក្តី អាចារ្យក្តី សទ្ធិវិហារិកក្តី អន្តេវាសិកក្តី ភិក្ខុមានឧបជ្ឈាយ៍ស្មើគ្នាក្តី ភិក្ខុមានអា-ចារ្យស្មើគ្នាក្តី មិនមានទេ សង្ឃត្រូវបម្រើភិក្ខុមានជម្ងឺនោះ ។ បើសង្ឃមិនបម្រើទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានជម្ងឺប្រកបដោយអង្គ៥ ជាបុគ្គលលំបាកគេបម្រើ គឺបុគ្គលមិនធ្វើនូវឲ្យសប្បាយ ១

សប្បាយេ មត្តំ ន ជានាតិ ភេសជ្ជំ ន បដិសេវិតា ហោតិ អត្ថកាមស្ស គិលានុបដ្ឋាកស្ស យថាភូតំ អាពាធំ នាវិកត្តា ហោតិ អភិក្កមន្តំ វា អភិក្កមតីតិ បដិក្កមន្តំ វា បដិក្កមតីតិ ឋិតំ វា ឋិតោតិ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អនធិវាសកជាតិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ គិលានោ ទុបដ្ឋោ ហោតិ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ គិលានោ សុបដ្ឋោ ហោតិ សប្បាយការី ហោតិ សប្បាយេ មត្តំ ជានាតិ ភេសជ្ជំ បដិសេវិតា ហោតិ អត្ថកាមស្ស គិលានុបដ្ឋាកស្ស យថាភូតំ អាពាធំ អាវិកត្តា ហោតិ អភិក្កមន្តំ វា អភិក្កមតីតិ បដិក្កមន្តំ វា បដិក្កមតីតិ ឋិតំ វា ឋិតោតិ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អធិវាសកជាតិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ គិលានោ

មិនដឹងនូវប្រមាណក្នុងការសប្បាយ ១ មិនភ្លាស់នូវប្រើថ្នាំ ១ មិនប្រាប់អាពាធដែលចំរើនថាចំរើនក្តី មិនប្រាប់អាពាធដែលធូរថយថាធូរថយក្តី មិនប្រាប់អាពាធដែលនៅនឹងដដែលថានៅនឹងដដែលក្តី ឲ្យច្បាស់តាមពិតដល់បុគ្គលអ្នកបម្រើជម្ងឺ ដែលជាអ្នកចង់ឲ្យសះជា ១ មិនអត់សង្កត់នូវទុក្ខវេទនាដ៏ខ្លាំងក្លាផ្សាក្តៅ ដែលកើតឡើងក្នុងប្រជុំនៃសរីរៈមិនពេញពិសា មិនគាប់ចិត្ត ជាទីនាំឲ្យខូចជីវិត ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានជម្ងឺប្រកបដោយអង្គទាំង ៥ នេះឯង តែងលំបាកនឹងបម្រើ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានជម្ងឺប្រកបដោយអង្គ ៥ ងាយនឹងបម្រើ គឺបុគ្គលនោះធ្វើនូវឲ្យសប្បាយ ១ ដឹងប្រមាណក្នុងការសប្បាយ ១ ភ្លាស់នូវប្រើថ្នាំ ១ ប្រាប់អាពាធដែលចំរើនឡើងថាចំរើនឡើងក្តី ប្រាប់អាពាធដែលធូរថយថាធូរថយក្តី ប្រាប់អាពាធដែលនៅនឹងដដែលថានៅនឹងដដែលឲ្យច្បាស់តាមពិតដល់បុគ្គលអ្នកបម្រើជម្ងឺ ដែលជាអ្នកចង់ឲ្យសះជា ១ ជាអ្នកអត់សង្កត់នូវទុក្ខវេទនាដ៏ខ្លាំងក្លាផ្សាក្តៅ ដែលកើតឡើងក្នុងប្រជុំនៃសរីរៈមិនពេញពិសា មិនគាប់ចិត្ត ជាទីនាំឲ្យខូចជីវិត ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានជម្ងឺប្រកបព្រមដោយអង្គទាំង ៥ នេះឯង

សូបដ្ឋាកោ ហោតិ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ គិលានុបដ្ឋាកោ នាលំ គិលានំ ឧបដ្ឋាតុំ ន បដិពលោ ហោតិ ភេសជ្ជំ សំវិធាតុំ សប្បាយាសប្បាយំ ន ជានាតិ អសប្បាយំ ឧបនាមេតិ សប្បាយំ អបនាមេតិ អាមិសន្តរោ គិលានំ ឧបដ្ឋេតិ នោ មេត្តចិត្តោ ជេគុច្ឆី ហោតិ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា ខេឡំ វា វន្តំ វា នីហាតុំ ន បដិពលោ ហោតិ គិលានំ កាលេន កាលំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេតុំ សមាទបេតុំ សមុត្តេជេតុំ សម្បហំសេតុំ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ គិលានុបដ្ឋាកោ នាលំ គិលានំ ឧបដ្ឋាតុំ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតោ គិលានុបដ្ឋាកោ អលំ គិលានំ ឧបដ្ឋាតុំ បដិពលោ ហោតិ ភេសជ្ជំ សំវិធាតុំ សប្បាយាសប្បាយំ ជានាតិ អសប្បាយំ អបនាមេតិ សប្បាយំ ឧបនាមេតិ មេត្តចិត្តោ គិលានំ ឧបដ្ឋេតិ នោ អាមិសន្តរោ អជេគុច្ឆី ហោតិ ឧច្ចារំ វា បស្សាវំ វា

ស្រួលនឹងយកទៅបម្រើ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកបម្រើជម្ងឺប្រកបដោយអង្គ ៥ មិនគួរនឹងបម្រើជម្ងឺទេ គឺបុគ្គលមិនប្រសប់ចាត់ចែងថ្នាំ ១ មិនស្គាល់ហេតុសប្បាយនឹងមិនសប្បាយ ១ នាំរបស់ដែលមិនសប្បាយចូលទៅ នាំរបស់ដែលសប្បាយចេញមក ១ បម្រើអ្នកជម្ងឺចង់បានតែអាមិសៈ ឥតមានចិត្តមេត្តា មានតែខ្ពើមរអើមនឹងការនាំចេញនូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី កំអួតក្តី ១ មិនអាចនឹងពន្យល់អ្នកមានជម្ងឺឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាសព្វៗកាល ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកបម្រើជម្ងឺប្រកបដោយអង្គ ៥ នេះឯង មិនគួរបម្រើជម្ងឺទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកបម្រើជម្ងឺដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ទើបគួរបម្រើជម្ងឺបាន គឺបុគ្គលប្រសប់ចាត់ចែងថ្នាំ ១ ស្គាល់ហេតុសប្បាយនឹងមិនសប្បាយ ១ នាំរបស់ដែលមិនសប្បាយចេញទៅ នាំរបស់ដែលសប្បាយចូលមក ១ មានចិត្តមេត្តា មិនប្រាថ្នាអាមិសៈ បើបម្រើជម្ងឺមិនខ្ពើមរអើមនឹងការនាំចេញនូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី

ខេឡំ វា វន្តំ វា នីហរិតុំ បដិពលោ ហោតិ គិលានំ កាលេន កាលំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេតុំ សមាទបេតុំ សមុត្តេជេតុំ សម្បហំសេតុំ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ គិលានុបដ្ឋាកោ អលំ គិលានំ ឧបដ្ឋាតុន្តិ ។

(៨៣) តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ តេ អញ្ញតរំ អាវាសំ ឧបគច្ឆិំសុ ។ តត្ថ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភគវតា ខោ អាវុសោ គិលានុបដ្ឋានំ វណ្ណិតំ ហន្ទ មយំ អាវុសោ ឥមំ ភិក្ខុំ ឧបដ្ឋេមាតិ ។ តេ តំ ឧបដ្ឋហិំសុ ។ សោ តេហិ ឧបដ្ឋិយមានោ កាលមកាសិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ តស្ស ភិក្ខុនោ បត្តចីវរមាទាយ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ភិក្ខុស្ស ភិក្ខវេ កាលង្កតេ សង្ឃោ សាមី បត្តចីវរេ

ទឹកមាត់ក្តី ក្អួតក្តី ១ អាចនឹងពន្យល់អ្នកមានជំងឺឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាសព្វៗកាល ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកបម្រើជំងឺប្រកបព្រមដោយអង្គទាំង ៥ នេះ ឯង ទើបគួរបម្រើជំងឺបាន ។

(៨៣) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុពីររូបដើរទៅតាមផ្លូវឆ្ងាយក្នុងកោសលជនបទ ។ ភិក្ខុទាំងពីររូបនោះចូលទៅកាន់អាវាស ១ ។ ក្នុងអាវាសនោះមានភិក្ខុមួយរូបឈឺ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សរសើរការបម្រើជំងឺពេកណាស់ អាវុសោ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយនឹងបម្រើភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏នាំគ្នាបម្រើភិក្ខុឈឺនោះ ។ កាលដែលភិក្ខុទាំងនោះកំពុងបម្រើ ភិក្ខុឈឺក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏នាំយកបាត្រនិងចីវររបស់ភិក្ខុឈឺនោះទៅឯក្រុងសាវត្ថី ហើយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុ(ណាមួយ)ធ្វើមរណកាលទៅហើយ ត្រូវសង្ឃជាម្ចាស់លើបាត្រ

អបិច គិលានុបដ្ឋាកា ពហូបការា ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សង្ឃេន តិចីវរញ្ច បត្តញ្ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វំ ។ តេន គិលានុបដ្ឋាកេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ ឥត្ថន្នាមោ ភន្តេ ភិក្ខុ កាលង្កតោ ឥទំ តស្ស តិចីវរញ្ច បត្តោ ចាតិ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ កាលង្កតោ ឥទំ តស្ស តិចីវរញ្ច បត្តោ ច ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥមំ តិចីវរញ្ច បត្តញ្ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ កាលង្កតោ ឥទំ តស្ស តិចីវរញ្ច បត្តោ ច ។ សង្ឃោ ឥមំ តិចីវរញ្ច បត្តញ្ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥមស្ស តិចីវរស្ស ច បត្តស្ស ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នំ ឥទំ សង្ឃេន តិចីវរញ្ច

ទំនិងបាត្រ (របស់ភិក្ខុនោះ) តែថាពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺមានឧបការៈច្រើនផង នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យត្រៃចីវរនិងបាត្រដល់ភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ភិក្ខុឈ្មោះនេះធ្វើមរណកាលទៅហើយ ត្រៃចីវរនិងបាត្រនេះជារបស់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះធ្វើមរណកាលទៅហើយ ត្រៃចីវរនិងបាត្រនេះ ជារបស់ភិក្ខុនោះ ។ បើការឲ្យត្រៃចីវរនិងបាត្រមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យត្រៃចីវរនិងបាត្រនេះដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺ ។ នេះជាពាក្យផ្ទៀងសង្ឃ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះធ្វើមរណកាលទៅហើយ ត្រៃចីវរនេះនិងបាត្រនេះ ជារបស់ភិក្ខុនោះ ។ ឥឡូវសង្ឃបានឲ្យត្រៃចីវរនិងបាត្រនេះដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺហើយ ។ ការឲ្យត្រៃចីវរនិងបាត្រដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺនេះ (បើ) គាប់ចិត្តដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម (បើ) មិនគាប់ចិត្តដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ។ ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យត្រៃចីវរនិងបាត្រនេះ ដល់ពួកភិក្ខុ

ចីវរក្ខន្ធកោ គិលានុបដ្ឋាកានំ កាលកតបត្តចីវរទានកថា

បត្តោ ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា
តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ តេន ខោ បន សម-
យេន អញ្ញតរោ សាមណេរោ កាលង្កតោ ហោតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សាមណេរស្ស ភិក្ខវេ
កាលង្កតេ សង្ឃោ សាមី បត្តចីវរេ អបិច គិលានុ-
បដ្ឋាកា ពហូបការា ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សង្ឃេន
ចីវរញ្ច បត្តញ្ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខវេ ទាតព្វំ ។ តេន គិលានុបដ្ឋាកេន ភិក្ខុនា
សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ ឥត្ថន្នាមោ
ភន្តេ សាមណេរោ កាលង្កតោ ឥទំ តស្ស ចីវរញ្ច
បត្តោ ចាតិ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ
ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមោ
សាមណេរោ កាលង្កតោ ឥទំ តស្ស ចីវរញ្ច បត្តោ
ច ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥមំ ចីវរញ្ច
បត្តញ្ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។

ចីវរក្ខន្ធកៈ និយាយអំពីការឲ្យបាត្រនិងចីវររបស់សាមណេរស្លាប់ ដល់អ្នកបម្រើជំងឺ

អ្នកបម្រើជម្ងឺហើយ ។ ការឲ្យនូវត្រៃចីវរនិងបាត្រដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺប្រ-
ហែលជាគាប់ចិត្តដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។
ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្ដីនេះដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។ សម័យនោះ
ឯង មានសាមណេរមួយរូបធ្វើមរណកាល ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូល
សេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសាមណេរ (ណាមួយ) ធ្វើមរណកាលទៅហើយ
ត្រូវសង្ឃជាម្ចាស់លើបាត្រនិងចីវរ (របស់សាមណេរនោះ) តែថាភិក្ខុ
អ្នកបម្រើជម្ងឺមានឧបការៈច្រើនណាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យចីវរនិងបាត្រដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺនោះត្រូវចូល
ទៅរកសង្ឃហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន
សាមណេរឈ្មោះនេះធ្វើមរណកាលទៅហើយ ចីវរនិងបាត្រនេះ
ជារបស់សាមណេរនោះ ។ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ឃថា
បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ សាមណេរឈ្មោះនេះ
ធ្វើមរណកាលទៅហើយ ចីវរនិងបាត្រនេះជារបស់សាមណេរនោះ ។
បើការឲ្យចីវរនិងបាត្រមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យចីវរ
និងបាត្រនេះដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺចុះ ។ នេះជាពាក្យផ្ទៀងសង្ឃ ។

សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមោ សាមណេរោ កាលកតោ ឥទំ តស្ស ចីវរញ្ច បត្តោ ច ។ សង្ឃោ ឥមំ ចីវរញ្ច បត្តញ្ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥមស្ស ចីវរស្ស ច បត្តស្ស ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នំ ឥទំ សង្ឃេន ចីវរញ្ច បត្តោ ច គិលានុបដ្ឋាកានំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ច សាមណេរោ ច គិលានំ ឧបដ្ឋហិំសុ ។ សោ តេហិ ឧបដ្ឋហិយមានោ កាលមកាសិ ។ អថខោ តស្ស គិលានុបដ្ឋាកស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ កថំ នុ ខោ គិលានុបដ្ឋាកស្ស សាមណេរស្ស ចីវរប្បដិវីសោ ទាតព្វោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានុបដ្ឋាកស្ស សាមណេរស្ស សមកំ បដិវីសំ ទាតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ពហុភណ្ឌោ ពហុបរិក្ខារោ

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ [illegible]សាមណេរឈ្មោះនេះធ្វើមរណកាលទៅហើយ ចីវរនិងបាត្រនេះជារបស់សាមណេរនោះ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យចីវរនិងបាត្រនេះដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺហើយ ។ ការឲ្យចីវរនិងបាត្រដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺនេះ (បើ) គាប់ចិត្តដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម (បើ) មិនគាប់ចិត្តដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះនិយាយឡើង ។ ចីវរនិងបាត្រនេះសង្ឃបានឲ្យដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺហើយ ។ ការឲ្យចីវរនិងបាត្រដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺ ប្រហែលជាគាប់ចិត្តដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូបនិងសាមណេរ១រូបបម្រើភិក្ខុឈឺ ។ កាលបើភិក្ខុនិងសាមណេរទាំងនោះកំពុងបម្រើ ភិក្ខុឈឺនោះក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។ ឯភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺនោះក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះថា គួរអញត្រូវចំណែកចីវរទៅសាមណេរដែលជាអ្នកបម្រើជម្ងឺដែរឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យចំណែកស្មើគ្នាទៅសាមណេរដែលជាអ្នកបម្រើជម្ងឺចុះ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូបមានទ្រព្យច្រើន មានបរិក្ខារច្រើន

កាលង្កតោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោ-ចេសុំ ។ ភិក្ខុស្ស ភិក្ខវេ កាលង្កតេ សង្ឃោ សាមី បត្តចីវរេ អបិច គិលានុបដ្ឋាកា ពហូបការា ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សង្ឃេន តិចីវរញ្ច បត្តញ្ច គិលា-នុបដ្ឋាកានំ ទាតុំ ។ យំ តត្ថ លហុភណ្ឌំ លហុបរិក្ខារំ តំ សម្មុខីភូតេន សង្ឃេន ភាជេតុំ ។ យំ តត្ថ គរុភណ្ឌំ គរុបរិក្ខារំ តំ អាគតានាគតស្ស ចាតុទ្ទិសស្ស សង្ឃស្ស អវិស្សជ្ជិកំ អវេភង្គិកន្តិ ។

(៧៤) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ នគ្គោ ហុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ភគវា ភន្តេ អនេកបរិយាយេន អប្បិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស ធុតស្ស បាសាទិ-កស្ស អបចយស្ស វិរិយារម្ភស្ស វណ្ណំ ភាសតិ ភន្តេ

ធ្វើមរណកាលទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុ (ណាមួយ) ធ្វើមរណកាលទៅហើយ ត្រូវសង្ឃជាម្ចាស់លើបាត្រនិងចីវរ (របស់ភិក្ខុនោះ) តែថា ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើអ្នកជំងឺមានឧបការៈច្រើនជាងគេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យត្រៃចីវរនិងបាត្រដល់ពួកភិក្ខុអ្នកបម្រើអ្នកជំងឺ បើមានវត្ថុណាមួយជាគ្រឿងលហុភណ្ឌ(១)ឬជាគ្រឿងលហុបរិក្ខារ(២)នៅក្នុងទីនោះ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខ (ព្រមព្រៀងគ្នា) ចែកគ្រឿងលហុភណ្ឌនិងគ្រឿងលហុប-រិក្ខារនោះចុះ បើមានគ្រឿងគរុភណ្ឌឬគ្រឿងគរុបរិក្ខារណា នៅក្នុងទីនោះ គ្រឿងគរុភណ្ឌនិងគ្រឿងគរុបរិក្ខារនោះត្រូវទុកសម្រាប់សង្ឃដែលមកឬមិនទាន់មកអំពីទិសទាំង៤ ភិក្ខុមិនត្រូវលះ មិនត្រូវចែកគ្នាទេ ។

(៧៤) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូបមានកាយអាក្រាតហើយ ចូលទៅកាន់សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គតែងទ្រង់សរសើរគុណរបស់បុគ្គលអ្នកប្រាថ្នាតិច មានចិត្តសន្តោស មានចិត្តផូរផង់ កំចាត់បង់កិលេស នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំកិលេស-វត្ថុ ប្រារព្ធព្យាយាម ដោយបរិយាយជាច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

១-២ គឺរបស់ស្រាល ក្រៅអំពីគរុភណ្ឌទាំង ២៥ ។

នគ្គិយំ អនេកបរិយាយេន អប្បិច្ឆតាយ សន្តុដ្ឋតាយ សល្លេខតាយ ធុតតាយ បាសាទិកតាយ អបចយាយ វីរិយារម្ភាយ សំវណ្ណេតិ សាធុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខូនំ នគ្គិយំ អនុជានាតូតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស ។បេ។ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស នគ្គិយំ តិត្ថិយសមាទានំ សមាទិយិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ នគ្គិយំ តិត្ថិយសមាទានំ សមាទិយិតព្វំ យោ សមាទិយេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ កុសចីរំ និវាសេត្វា ។បេ។ វាកចីរំ និវាសេត្វា ។បេ។ ផលកចីរំ និវាសេត្វា ។បេ។ កេសកម្ពលំ និវាសេត្វា ។បេ។ វាលកម្ពលំ និវាសេត្វា ។បេ។ ឧលូកបក្ខំ និវាសេត្វា ។បេ។

ការអាក្រាតនេះនាំឲ្យមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច សេចក្តីសន្តោស សេចក្តីខ្ជះខ្ជាត់ កំចាត់បង់កិលេស នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំកិលេស [illegible] នាំឲ្យមានសេចក្តីព្យាយាម ដោយបរិយាយជាច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតការអាក្រាតដល់ពួកភិក្ខុ ជាការស្រួលពេកណាស់ ។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគបន្ទោសថា នែមោឃបុរស អំពើនេះមិនសមទេ ។បេ។ ម្នាលមោឃបុរស អ្នកមិនសមបើនឹងសមាទាននូវការអាក្រាតជាតិត្ថិយសមាទាន[១] (ដូច្នេះ) សោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថារួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការអាក្រាតជាតិត្ថិយសមាទាន ភិក្ខុមិនត្រូវសមាទានទេ ភិក្ខុណាសមាទាន ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូបស្លៀកសំពត់ដែលគេធ្វើពីស្បូវក្រាំង ។បេ។ ស្លៀកសំពត់ដែលគេធ្វើពីសម្បកឈើ ។បេ។ ស្លៀកសំពត់ដែលគេធ្វើពីបន្ទះក្តារ ។បេ។ ស្លៀកសំពត់កម្ពលដែលគេធ្វើពីសក់ ។បេ។ ស្លៀកសំពត់កម្ពលដែលគេធ្វើពីរោមកន្ទុយសត្វ ។បេ។ ស្លៀកសំពត់ដែលគេធ្វើពីស្លាបមៀម ។បេ។

---

១ ទ្រង់យកអំពើនេះមកត្រូវប្រព្រឹត្តទុកខែពួកតិត្ថិយ ព្រោះតិត្ថិយខ្លះអាក្រាតកាយមិនស្លៀកសំពត់ មិនពិល្អប់សំពត់ ។

អជិនក្ខិបំ និវាសេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧ-
បសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ភគវា ភន្តេ អនេកប-
រិយាយេន អប្បិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស ធុតស្ស
បាសាទិកស្ស អបចយស្ស វីរិយារម្ភស្ស វណ្ណវាទី ឥទំ
ភន្តេ អជិនក្ខិបំ អនេកបរិយាយេន អប្បិច្ឆតាយ សន្តុ-
ដ្ឋតាយ សល្លេខាយ ធុតត្តាយ បាសាទិកតាយ អប-
ចយាយ វីរិយារម្ភាយ សំវត្តតិ សាធុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខូនំ
អជិនក្ខិបំ អនុជានាតូតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អន-
នុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស ។ បេ ។ កថំ ហិ នាម ត្វំ
មោឃបុរិស អជិនក្ខិបំ តិត្ថិយទ្ធជំ ធារេស្សសិ នេតំ
មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន
ភិក្ខវេ អជិនក្ខិបំ តិត្ថិយទ្ធជំ ធារេតព្វំ យោ ធារេយ្យ
អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សម-
យេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អក្កនាឡំ និវាសេត្វា ។ បេ ។

ស្លៀកសំពត់ដែលគេធ្វើពីស្បែកខ្លា ហើយចូលទៅកាន់សំណាក់ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គតែងទ្រង់សរសើរគុណរបស់
បុគ្គលអ្នកប្រាថ្នាតិច មានចិត្តសន្ដោស មានចិត្តស្ងប់ស្ងៀម កំចាត់បង់កិលេស
នាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លា មិនសន្សំកិលេសផង ប្រារព្ធព្យាយាម ដោយ
បរិយាយយ៉ាងច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ស្បែកខ្លានេះនាំឲ្យមានសេចក្ដី
ប្រាថ្នាតិច សេចក្ដីសន្ដោស សេចក្ដីស្ងប់ស្ងៀម កំចាត់បង់កិលេស នាំឲ្យកើត
សេចក្ដីជ្រះថ្លា មិនសន្សំកិលេសផង ធ្វើឲ្យមានសេចក្ដីប្រារព្ធព្យាយាម
ដោយបរិយាយយ៉ាងច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាត
ឲ្យពួកភិក្ខុស្លៀកដណ្ដប់សំពត់ស្បែកខ្លា ជាការល្អប្រពៃណាស់ ។ ព្រះ
ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរស អំពើនេះមិនទំនងទេ
។ បេ ។ នែមោឃបុរស អ្នកមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់សំពត់ស្បែកខ្លាជាទង់
ជ័យនៃតិរ្ថិយសោរ នែមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ទ្រង់បន្ទោសរួចទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយ
ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទ្រទ្រង់
ស្បែកខ្លាជាទង់ជ័យរបស់តិរ្ថិយទេ ភិក្ខុណាទ្រទ្រង់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។
សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប ស្លៀកសំពត់ដែលគេធ្វើពីដើមរក់ ។ បេ ។

បោត្ថកំ និវាសេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ, ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច ភគវា ភន្តេ អនេក-បរិយាយេន អប្បិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស ធុ-តស្ស បាសាទិកស្ស អបចយស្ស វីរិយារម្ភស្ស វណ្ណវាទី អយំ ភន្តេ បោត្ថកោ អនេកបរិយាយេន អប្បិច្ឆតាយ សន្តុដ្ឋិតាយ សល្លេខាយ ធុតតាយ បាសាទិកតាយ អបចយាយ វីរិយារម្ភាយ សំវត្តតិ សាធុ ភន្តេ ភគវា បោត្ថកំ អនុជានាតូតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស ។បេ។ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស បោត្ថកំ និវាសេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ បោត្ថកោ និវាសេតព្វោ យោ និវាសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ស្លៀកសំពត់ដែលគេធ្វើពីសម្បកក្រឡៅ ហើយចូលទៅកាន់សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះនោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គតែងទ្រង់សរសើរគុណរបស់បុគ្គលអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានចិត្តសន្តោស មានចិត្តផូរផង់ កំចាត់បង់កិលេស នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំកិលេស ផ្តើមប្រារព្ធព្យាយាម ដោយបរិយាយជាច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សំពត់សម្បកក្រឡៅនេះនាំឲ្យមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច សេចក្តីសន្តោស សេចក្តីផូរផង់ កំចាត់បង់កិលេស នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំកិលេស ផ្តើមនឹងនាំឲ្យមានសេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ដោយបរិយាយជាច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ (ទ្រទ្រង់) សំពត់សម្បកក្រឡៅ ជាការប្រសើរពេកណាស់ ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនសមទេ ។បេ។ ម្នាលមោឃបុរស អ្នកមិនសមបើនឹងស្លៀកសំពត់សម្បកក្រឡៅសោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើងទេ ។បេ។ ទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវស្លៀកសំពត់សម្បកក្រឡៅទេ ភិក្ខុណាស្លៀក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៧៥) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សព្វនីលកានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ សព្វបីតកានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ សព្វលោហិតកានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ សព្វមញ្ជេដ្ឋកានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ សព្វកណ្ហានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ សព្វមហារង្គរត្តានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ សព្វមហានាមរត្តានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ អច្ឆិន្នទសានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ ទីឃទសានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ បុប្ផទសានិ ចីវរានិ ធារេន្តិ ផលទសានិ[1] ចីវរានិ ធារេន្តិ កញ្ចុកំ ធារេន្តិ តិរីដកំ ធារេន្តិ វេឋនំ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សព្វនីលកានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន សព្វបីតកានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន សព្វលោហិតកានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន សព្វមញ្ជេដ្ឋកានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន សព្វកណ្ហានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន សព្វមហារង្គរត្តានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ

១ ផលកទសានីតិ ។ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

(៧៥) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទ្រទ្រង់[1] ចីវរខៀវសុទ្ធ ទ្រទ្រង់ចីវរលឿងសុទ្ធ ទ្រទ្រង់ចីវរក្រហមសុទ្ធ ទ្រទ្រង់ចីវរពណ៌ហង្សបាទសុទ្ធ ទ្រទ្រង់ចីវរខ្មៅសុទ្ធ ទ្រទ្រង់ចីវរក្រហមក្រមៅសុទ្ធ (ពណ៌ខ្នងក្អែប) ទ្រទ្រង់ចីវរលឿងទុំសុទ្ធ (ពណ៌ដូចផ្កាល្មូត) ទ្រទ្រង់ចីវរមានជាយមិនបានកាត់ចេញ ទ្រទ្រង់ចីវរមានជាយវែង ទ្រទ្រង់ចីវរមានជាយជាផ្កាឈើ ទ្រទ្រង់ចីវរមានជាយជាផ្លែឈើ ទ្រទ្រង់អាវ ទ្រទ្រង់មួក ទ្រទ្រង់សំពត់ឈ្នួត ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរខៀវសុទ្ធ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរលឿងសុទ្ធ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរក្រហមសុទ្ធ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរពណ៌ហង្សបាទសុទ្ធ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរខ្មៅសុទ្ធ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរក្រហមក្រមៅសុទ្ធ

១ នេះជាពាក្យសាធារណៈ នឹងហៅថាស្លៀកឬហៅថាដណ្តប់ឬហៅថា ពាក់នឹងខ្ចប់ជាដើមក៏បាន ហៅតាមសមគួរដល់របស់ដែលត្រូវប្រើប្រាស់ ។

ន សព្វមហានាមរត្តានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន អច្ឆិន្នទសានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន ទីឃទសានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន បុប្ផទសានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន ផលទសានិ ចីវរានិ ធារេតព្វានិ ន កញ្ចុកំ ធារេតព្វំ ន តិរីដកំ ធារេតព្វំ ន វេឋនំ ធារេតព្វំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[២៤៦] តេន ខោ បន សមយេន វស្សំវុត្ថា ភិក្ខូ អនុប្បន្នេ ចីវរេ បក្កមន្តិបិ វិព្ភមន្តិបិ កាលម្បិ ករោន្តិ សាមណេរាបិ បដិជានន្តិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកាបិ បដិជានន្តិ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកាបិ បដិជានន្តិ ឧម្មត្តកាបិ បដិជានន្តិ ខិត្តចិត្តាបិ បដិជានន្តិ វេទនដ្ដាបិ បដិជានន្តិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកាបិ បដិជានន្តិ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកាបិ បដិជានន្តិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកាបិ បដិជានន្តិ បណ្ឌកាបិ បដិជានន្តិ ថេយ្យសំវាសកាបិ បដិជានន្តិ តិត្ថិយបក្កន្តកាបិ បដិជានន្តិ តិរច្ឆានគតាបិ បដិជានន្តិ មាតុឃាតកាបិ បដិជានន្តិ បិតុឃាតកាបិ

មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរលឿងទុំសុទ្ធ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរមានជាយមិនបានកាត់ចេញ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរមានជាយវែង មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរមានជាយជាផ្កាឈើ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរមានជាយជាផ្លែឈើ មិនត្រូវទ្រទ្រង់អាវ មិនត្រូវទ្រទ្រង់ម្លូក មិនត្រូវទ្រទ្រង់សំពត់ឈ្នួត ភិក្ខុណាទ្រទ្រង់ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៤៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលចីវរមិនទាន់កើតឡើង(១) ក៏នាំគ្នាចៀសចេញទៅខ្លះ សឹកចេញទៅខ្លះ ស្លាប់ទៅខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាសាមណេរខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាបុគ្គលបោះបង់សិក្ខាខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាបុគ្គលត្រូវអន្តិមវត្ថុខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាបុគ្គលឆ្កួតខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាបុគ្គលមានចិត្តរវើរវាយខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាបុគ្គលគឺវេទនាគ្របសង្កត់ខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាបុគ្គលគឺសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាបុគ្គលគឺសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនបានសំដែងអាបត្តិខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាបុគ្គលគឺសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនបានលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាខ្ទើយខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកលួចសំវាសខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកចូលរួមពួកតិរ្ថិយខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាសត្វតិរច្ឆានខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកសម្លាប់មាតាខ្លះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកសម្លាប់បិតាខ្លះ

• បានសេចក្ដីថា ភិក្ខុទាំងនោះនៅចាំវស្សារួចហើយ មិនទាន់បានចីវរកើតមកនៅឡើយ ។

បដិជានន្តិ អរហន្តឃាតកោបិ បដិជានន្តិ ភិក្ខុនីទូសកោបិ បដិជានន្តិ សង្ឃភេទកោបិ បដិជានន្តិ លោហិតុប្បាទកោបិ បដិជានន្តិ ឧភតោព្យញ្ជនកោបិ បដិជានន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុដ្ឋោ ភិក្ខុ អនុប្បន្នេ ចីវរេ បក្កមតិ ។ សន្តេ បតិរូបេ គាហកេ ទាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុដ្ឋោ ភិក្ខុ អនុប្បន្នេ ចីវរេ វិព្ភមតិ កាលំ ករោតិ សាមណេរោ បដិជានាតិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកោ បដិជានាតិ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកោ បដិជានាតិ ។ សង្ឃោ សាមី ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុដ្ឋោ ភិក្ខុ អនុប្បន្នេ ចីវរេ ឧម្មត្តកោ បដិជានាតិ ខិត្តចិត្តោ បដិជានាតិ វេទនាដ្ដោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ ។ សន្តេ បតិរូបេ គាហកេ

ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកសម្លាប់ព្រះអរហន្តខ្លះ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនីខ្លះ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកបំបែកសង្ឃខ្លះ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកធ្វើលោហិត (ព្រះបរមគ្រូ) ឲ្យពុះឡើងខ្លះ ប្តេជ្ញាខ្លួនជាឧភតោព្យញ្ជនក (មនុស្សមានភេទពីរ) ខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរមិនទាន់កើតឡើង ក៏ចៀសចេញទៅ ។ កាលបើមានភិក្ខុអ្នកទទួលយកចីវរដ៏សមគួរ សង្ឃត្រូវឲ្យចីវរ (នោះទៅ) ចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរមិនទាន់កើតឡើង ក៏សឹកទៅក្តី ស្លាប់ទៅក្តី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាសាមណេរក្តី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកបោលលាសិក្ខាក្តី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុក្តី ។ សង្ឃត្រូវជាម្ចាស់ (ចីវរនោះឯង) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរមិនទាន់កើតឡើង ក៏ប្តេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សឆ្កួតក្តី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សមានចិត្តរវើរវាយក្តី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សមានវេទនាគ្របសង្កត់ក្តី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនធ្វើនូវសំដែងអាបត្តិក្តី ប្តេជ្ញាខ្លួនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ក្តី ។ កាលបើមានភិក្ខុជាអ្នកទទួលយកចីវរដ៏សមគួរ

ឃាតកំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថោ ភិក្ខុ អនុប្បន្នេ ចីវរេ បណ្ឌកោ បដិជានាតិ ។បេ។ ឧភតោព្យញ្ជនកោ បដិជានាតិ ។ សង្ឃោ សាមី ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថោ ភិក្ខុ ឧប្បន្នេ ចីវរេ អភាជិតេ បក្កមតិ ។ សន្តេ បតិរូបេ គាហកេ ទាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថោ ភិក្ខុ ឧប្បន្នេ ចីវរេ អភាជិតេ វិព្ភមតិ កាលំ ករោតិ សាមណេរោ បដិជានាតិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកោ បដិជានាតិ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកោ បដិជានាតិ ។ សង្ឃោ សាមី ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថោ ភិក្ខុ ឧប្បន្នេ ចីវរេ អភាជិតេ ឧម្មត្តកោ បដិជានាតិ ខិត្តចិត្តោ បដិជានាតិ វេទនដ្ដោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ ។

ត្រូវសង្ឃឲ្យចីវរ (នោះទៅ) ចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរមិនទាន់កើតឡើង ក៏ប្តូរខ្លួនជាមនុស្សខ្ទើយក្តី ។បេ។ ប្តូរខ្លួនជាឧភតោព្យញ្ជនកក្តី ។ សង្ឃត្រូវជាម្ចាស់ (ចីវរនោះឯង) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរកើតឡើងហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានចែក ខ្លួនក៏ចៀសចេញទៅ ។ កាលបើមានភិក្ខុជាអ្នកទទួលចីវរដ៏សមគួរ ត្រូវសង្ឃឲ្យចីវរ (នោះទៅ) ចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរកើតឡើងហើយ តែសង្ឃមិនទាន់បានចែក ខ្លួនក៏សឹកទៅក្តី ស្លាប់ទៅក្តី ប្តូរខ្លួនជាសាមណេរក្តី ប្តូរខ្លួនជាអ្នកពោលលាសិក្ខាក្តី ប្តូរខ្លួនជាបុគ្គលត្រូវអន្តិមវត្ថុក្តី ។ សង្ឃត្រូវជាម្ចាស់ (ចីវរនោះ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរកើតឡើង តែសង្ឃមិនទាន់បានចែក គឺប្តូរខ្លួនជាមនុស្សឆ្កួតក្តី ប្តូរខ្លួនជាបុគ្គលមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងក្តី ប្តូរខ្លួនជាបុគ្គលមានវេទនាគ្របសង្កត់ក្តី ប្តូរខ្លួនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី ប្តូរខ្លួនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនបានសំដែងអាបត្តិក្តី ប្តូរខ្លួនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ក្តី ។

ចីវរក្ខន្ធកេ វស្សំវុត្ថានំ អនុប្បន្នចីវរកថា

សន្តេ បដិរូបេ គាហកេ ទាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំ វុត្ថោ ភិក្ខុ ឧប្បន្នេ ចីវរេ អភាជិតេ បណ្ឌកោ បដិជានាតិ ។ បេ ។ ឧភតោព្យញ្ជនកោ បដិជានាតិ ។ សង្ឃោ សាមី ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំ វុត្ថានំ ភិក្ខូនំ អនុប្បន្នេ ចីវរេ សង្ឃោ ភិជ្ជតិ ។ តត្ថ មនុស្សា ឯកស្មឹ បក្ខេ ឧទកំ ទេន្តិ ឯកស្មឹ បក្ខេ ចីវរំ ទេន្តិ សង្ឃស្ស ទេមាតិ ។ សង្ឃស្សេវេតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំ វុត្ថានំ ភិក្ខូនំ អនុប្បន្នេ ចីវរេ សង្ឃោ ភិជ្ជតិ ។ តត្ថ មនុស្សា ឯកស្មឹ បក្ខេ ឧទកំ ទេន្តិ តស្មឹយេវ បក្ខេ ចីវរំ ទេន្តិ សង្ឃស្ស ទេមាតិ ។ សង្ឃស្សេវេតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំ វុត្ថានំ ភិក្ខូនំ អនុប្បន្នេ ចីវរេ សង្ឃោ ភិជ្ជតិ ។

ចីវរក្ខន្ធកៈ និយាយអំពីចីវរដែលមិនទាន់កើតឡើងដល់ភិក្ខុដែលនៅចាំវស្សារួចហើយ

កាលបើមានភិក្ខុជាអ្នកទទួលចីវរដ៏សមគួរ ត្រូវសង្ឃឲ្យចីវរ (នោះទៅ) ចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរកើតឡើងហើយ តែសង្ឃមិនទាន់ចែក ក៏ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាមនុស្សខ្ទើយក្ដី ។ បេ ។ ប្ដេជ្ញាខ្លួនជាឧភតោព្យញ្ជនកក្ដី ។ សង្ឃត្រូវជាម្ចាស់ (ចីវរនោះឯង) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានពួកភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរមិនទាន់កើតឡើង សង្ឃក៏បែកគ្នាទៅ[១] ។ មនុស្សទាំងឡាយក្នុងទីនោះក៏នាំគ្នាប្រគេនទឹកចំពោះភិក្ខុមួយពួក ប្រគេនចីវរចំពោះភិក្ខុមួយពួក ដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចំពោះសង្ឃ ។ ទឹកនិងចីវរនេះក៏នៅជារបស់សង្ឃដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានពួកភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរមិនទាន់កើតឡើង សង្ឃក៏បែកគ្នាទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយក្នុងទីនោះក៏នាំគ្នាប្រគេនទឹកចំពោះភិក្ខុមួយពួក ប្រគេនចីវរចំពោះភិក្ខុមួយពួក ដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចំពោះសង្ឃ ។ ទឹកនិងចីវរនេះក៏នៅជារបស់សង្ឃដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានពួកភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរមិនទាន់កើតឡើង សង្ឃក៏បែកគ្នាទៅ ។

១ សង្ឃបែកគ្នាជាពីរពួក ដូចពួកភិក្ខុនៅក្រុងកោសម្ពី (អដ្ឋកថា) ។

តត្ថ មនុស្សា ឯកស្មឹ បក្ខេ ឧទកំ ទេន្តិ ឯកស្មឹ បក្ខេ ចីវរំ ទេន្តិ សង្ឃស្ស ទេមាតិ ។ សង្ឃស្សេវេតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថានំ ភិក្ខូនំ អនុប្បន្នេ ចីវរេ សង្ឃោ ភិជ្ជតិ ។ តត្ថ មនុស្សា ឯកស្មឹ បក្ខេ ឧទកំ ទេន្តិ តស្មឹយេវ បក្ខេ ចីវរំ ទេន្តិ សង្ឃស្ស ទេមាតិ ។ បក្ខស្សេវេតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ វស្សំវុត្ថានំ ភិក្ខូនំ ឧប្បន្នេ ចីវរេ អភាជិតេ សង្ឃោ ភិជ្ជតិ ។ សព្វេសំ សមកំ ភាជេតព្វន្តិ ។

[៧៧] តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា រេវតោ អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ហត្ថេ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ចីវរំ បាហេសិ ឥមំ ចីវរំ ថេរស្ស ទេហីតិ ។ អថ ខោ សោ ភិក្ខុ អន្តរាមគ្គេ អាយស្មតោ រេវតស្ស វិស្សាសា តំ ចីវរំ អគ្គហេសិ ។ អថ ខោ អាយស្មា រេវតោ អាយស្មតា សារីបុត្តេន សមាគន្ត្វា បុច្ឆិ អហំ ភន្តេ

មនុស្សទាំងឡាយក្នុងទីនោះក៏នាំគ្នាប្រគេនទឹកចំពោះភិក្ខុមួយពួក ប្រគេនចីវរចំពោះភិក្ខុមួយពួក ដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចំពោះពួក ។ ទឹកនិងចីវរនេះក៏នៅជារបស់ពួកដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានពួកភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរមិនទាន់កើតឡើង សង្ឃក៏បែកគ្នាទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយក្នុងទីនោះក៏នាំគ្នាប្រគេនទឹកចំពោះភិក្ខុមួយពួក ប្រគេនចីវរចំពោះភិក្ខុមួយពួកនោះឯង ដោយពាក្យថា យើងទាំងឡាយប្រគេនចំពោះពួក ។ ទឹកនិងចីវរនេះក៏នៅជារបស់ពួកដដែល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានពួកភិក្ខុនៅចាំវស្សារួចហើយ កាលបើចីវរកើតឡើងហើយ តែសង្ឃមិនទាន់ចែក សង្ឃក៏បែកគ្នាទៅ ។ ចីវរនោះ សង្ឃត្រូវចែកដល់ពួកភិក្ខុទាំងអស់ឲ្យស្មើគ្នា ។

[៧៧] សម័យនោះឯង ព្រះរេវតៈមានអាយុបានផ្ញើចីវរទៅប្រគេនព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនឹងដៃភិក្ខុ១រូប ដោយពាក្យថា ចូរលោកប្រគេនចីវរនេះដល់ព្រះថេរៈផង ។ គ្រានោះឯង លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុនោះក៏យកចីវរនោះ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយការស្និទ្ធស្នាលនឹងព្រះរេវតៈមានអាយុ ។ គ្រាក្រោយ ព្រះរេវតៈមានអាយុបានមកជួបនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុហើយសួរថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន

ថេរស្ស ចីវរំ បាហេសឹ សម្បត្តំ តំ ចីវរន្តិ ។ នាហន្តំ អាវុសោ ចីវរំ បស្សាមីតិ ។ អថខោ អាយស្មា រេវតោ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច អហំ អាវុសោ អាយស្មតោ ហត្ថេ ថេរស្ស ចីវរំ បាហេសឹ កហន្តំ ចីវរន្តិ ។ អហំ តស្ស អាយស្មតោ វិស្សាសា តំ ចីវរំ អគ្គហេសិន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណាតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទេហីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ យោ បហិណាតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ សុគ្គហិតំ ។ យស្ស បហីយតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ ទុគ្គហិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណាតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទេហីតិ ។

ខ្ញុំករុណាបានផ្ញើចីវរមកប្រគេនព្រះថេរៈ តើចីវរនោះបានដល់មកហើយឬ ។ ព្រះសារីបុត្តឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនឃើញចីវរនោះទេ ។ ទើបព្រះរេវតៈមានអាយុបាននិយាយទៅនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំបានផ្ញើចីវរមកប្រគេនព្រះថេរៈនឹងដៃលោកដ៏មានអាយុ តើចីវរនោះនៅឯណា ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា បពិត្រព្រះថេរៈដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានយកចីវរនោះ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងទៅហើយ) ដោយការសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលនឹងលោកដ៏មានអាយុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គឺសាសនានេះ បើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នាដោយពាក្យថា ចូរលោកប្រគេនចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះផង ។ លុះដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើនោះក៏យកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយការសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកល្អ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើយកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយការសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកចាំទទួលយកចីវរនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថាកាន់យកមិនល្អទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គឺសាសនានេះបើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នាដោយពាក្យថា ចូរលោកប្រគេនចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះផង ។

សោ អន្តរាមគ្គេ យស្ស បហីយតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ ទុគ្គហិតំ ។ យោ បហិណតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ សុគ្គហិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទេហីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ សុណាតិ យោ បហិណតិ សោ កាលង្កតោតិ តស្ស មតកចីវរំ អធិដ្ឋាតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ ។ យស្ស បហីយតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ ទុគ្គហិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណាតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទេហីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ សុណាតិ យស្ស បហីយតិ សោ កាលង្កតោតិ តស្ស មតកចីវរំ អធិដ្ឋាតិ ទុរធិដ្ឋិតំ ។ យោ បហិណតិ តស្ស

លុះដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើនោះក៏យកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយការសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកចាំទទួលយកចីវរនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកមិនល្អទេ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើយកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយការសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នា ដោយពាក្យថា ចូរលោកប្រគេនចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះផងចុះ ។ លុះដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើនោះឮដំណឹងថា ភិក្ខុដែលផ្ញើចីវរមកនោះស្លាប់ទៅហើយ ។ ក៏អធិដ្ឋានមតកចីវរ[១]របស់ភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា អធិដ្ឋានល្អ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើយកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយការសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកចាំទទួលយកចីវរនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកមិនល្អទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នា ដោយពាក្យថា ចូរលោកប្រគេនចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះផងចុះ ។ លុះដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើនោះឮដំណឹងថា ភិក្ខុដែលចាំទទួលចីវរនោះស្លាប់ទៅហើយ ។ ក៏អធិដ្ឋានមតកចីវររបស់ភិក្ខុនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា អធិដ្ឋានមិនល្អ (អធិដ្ឋានមិនឡើង) ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើ

១ ចីវររបស់ភិក្ខុដែលស្លាប់ ។

វិស្សាសា គណ្ហាតិ សុគ្គហិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណាតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទេហីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ សុណាតិ ទាតា កាលក-តាតិ យោ បហិណតិ តស្ស មតកចីវរំ អធិដ្ឋាតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ ។ យស្ស បហីយតិ តស្ស មតកចីវរំ អធិដ្ឋាតិ ទុរធិដ្ឋិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណាតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទម្មីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ យោ បហិណតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ ទុគ្គហិតំ ។ យស្ស បហីយតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ សុគ្គហិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ

យកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយអាងសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះបើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នា ដោយពាក្យថា ចូរលោកប្រគេនចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះផងចុះ ។ លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើនោះឮដំណឹងថា ភិក្ខុទាំងពីររូប[១]ស្លាប់ទៅហើយ ។ ក៏អធិដ្ឋានមតកចីវររបស់ភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា អធិដ្ឋានល្អ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើអធិដ្ឋានមតកចីវររបស់ភិក្ខុដែលជាអ្នកទទួលចីវរវិញ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា អធិដ្ឋានមិនល្អទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នា ដោយពាក្យថា ខ្ញុំករុណាប្រគេនចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើក៏យកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយអាងសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកមិនល្អទេ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើយកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយអាងសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកទទួលចីវរវិញ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នា

១ សំដៅយកភិក្ខុអ្នកផ្ញើចីវរ ១ រូប ភិក្ខុអ្នកទទួលយកចីវរ ១ រូប ។

ចីវរំ បហិណាតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទម្មីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ យស្ស បហិយតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ សុគ្គហិតំ ។ យោ បហិណាតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ ទុគ្គហិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណាតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទម្មីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ សុណាតិ យោ បហិណាតិ សោ កាលង្កតោតិ តស្ស មតកចីវរំ អធិដ្ឋាតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ ។ យស្ស បហិយតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ ទុគ្គហិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណាតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទម្មីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ សុណាតិ យស្ស បហិយតិ សោ កាលង្កតោតិ តស្ស មតកចីវរំ

ដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យ(ប្រគេន)ចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើនោះក៏យកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយអាស្រ័យសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកចាំទទួលយកចីវរនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកល្អ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើយកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយអាស្រ័យសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកមិនល្អទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នា ដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យ(ប្រគេន)ចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើក៏ឮដំណឹងថា ភិក្ខុដែលផ្ញើចីវរមកនោះស្លាប់ទៅហើយ ហើយក៏អធិដ្ឋានមតកចីវររបស់ភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា អធិដ្ឋានមិនល្អទេ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើយកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយអាស្រ័យសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកចាំទទួលយកចីវរនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុផងគ្នា ដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យ(ប្រគេន)ចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើនោះឮដំណឹងថា ភិក្ខុអ្នកចាំទទួលយកចីវរនោះស្លាប់ទៅហើយ ។ ក៏អធិដ្ឋានមតកចីវររបស់ភិក្ខុអ្នកចាំទទួលយកចីវរនោះ

អធិដ្ឋាតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ ។ យោ បហិណតិ តស្ស វិស្សាសា គណ្ហាតិ ទុគ្គហិតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ហត្ថេ ចីវរំ បហិណតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទម្មីតិ ។ សោ អន្តរាមគ្គេ សុណាតិ ទាតា កាលកតោតិ ។ យោ បហិណតិ តស្ស មតកចីវរំ អធិដ្ឋាតិ ទុរធិដ្ឋិតំ ។ យស្ស បហីយតិ តស្ស មតកចីវរំ អធិដ្ឋាតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ ។

(៧៨) អដ្ឋិមា ភិក្ខវេ មាតិកា ចីវរស្ស ឧប្បាទាយ សីមាយ ទេតិ កតិកាយ ទេតិ ភិក្ខាបញ្ញត្តិយា ទេតិ សង្ឃស្ស ទេតិ ឧភតោសង្ឃស្ស ទេតិ វស្សំវុដ្ឋស្ស សង្ឃស្ស ទេតិ អាទិស្ស ទេតិ បុគ្គលស្ស ទេតិ ។ សីមាយ ទេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ អន្តោសីមគតា តេហិ ភាជេតព្វំ ។ កតិកាយ ទេតិ សម្ពហុលា អាវាសា

(យ៉ាងនេះ) ហៅថា អធិដ្ឋានល្អ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើយកចីវរ (មកប្រើប្រាស់ដោយខ្លួនឯងវិញ) ដោយគាំទរសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកផ្ញើនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា កាន់យកមិនល្អទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ បើមានភិក្ខុផ្ញើចីវរទៅនឹងដៃភិក្ខុដទៃ ដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យចីវរនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើនោះឮដំណឹងថា ភិក្ខុទាំងពីររូបស្លាប់ទៅហើយ ។ ក៏អធិដ្ឋានមតកចីវររបស់ភិក្ខុអ្នកផ្ញើទៅនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា អធិដ្ឋានមិនល្អ ។ បើភិក្ខុអ្នកទទួលបញ្ញើអធិដ្ឋានមតកចីវររបស់ភិក្ខុអ្នកត្រូវទទួលចីវរនោះ (យ៉ាងនេះ) ហៅថា អធិដ្ឋានល្អ ។

(៧៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតិកា (ហេតុ) ដែលនាំឲ្យកើតចីវរនេះមាន ៨ យ៉ាងគឺ គេឲ្យចីវរក្នុងសីមា១ គេឲ្យចីវរដោយសេចក្ដីព្រមព្រៀង១ គេឲ្យចីវរដោយសេចក្ដីបញ្ញត្តិនៃភិក្ខា (ចំណែកភត្តរបស់ខ្លួន)១ គេឲ្យចីវរចំពោះសង្ឃ១ គេឲ្យចីវរចំពោះឧភតោសង្ឃ១ គេឲ្យចីវរចំពោះសង្ឃដែលនៅចាំវស្សា១ គេចំពោះវត្ថុកំណត់ហើយទើបឲ្យចីវរ១ គេឲ្យចីវរចំពោះបុគ្គល១ ។ ដែលហៅថា គេឲ្យចីវរក្នុងសីមានោះ (សំដៅយក) ភិក្ខុមានចំនួនប៉ុន្មានរូបដែលនៅក្នុងសីមា ត្រូវភិក្ខុទាំងនោះចែកចីវរគ្នាចុះ ។ ដែលហៅថា គេឲ្យចីវរដោយសេចក្ដីព្រមព្រៀងនោះ (សំដៅយក) អាវាសច្រើន

សមានលាភា ហោន្តិ ឯកស្មឹ អាវាសេ ទិន្នេ សព្ពត្ថ ទិន្នំ ហោតិ ។ ភិក្ខាបញ្ញត្តិយា ទេតិ យត្ថ សង្ឃស្ស ធុវការា ករីយន្តិ តត្ថ ទេតិ[១] ។ សង្ឃស្ស ទេតិ សម្មុខីភូតេន សង្ឃេន ភាជេតព្វំ ។ ឧភតោសង្ឃស្ស ទេតិ ពហុកាបិ ភិក្ខូ ហោន្តិ ឯកា ភិក្ខុនី ហោតិ ឧបឌ្ឍំ ទាតព្វំ ។ ពហុកាបិ ភិក្ខុនិយោ ហោន្តិ ឯកោ ភិក្ខុ ហោតិ ឧបឌ្ឍំ ទាតព្វំ ។ វស្សំវុដ្ឋស្ស សង្ឃស្ស ទេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ តស្មឹ អាវាសេ វស្សំវុដ្ឋា តេហិ ភាជេតព្វំ ។ អាទិស្ស ទេតិ យាគុយា វា ភត្តេ វា ខាទនីយេ វា ចីវរេ វា សេនាសនេ វា ភេសជ្ជេ វា ។ បុគ្គលស្ស ទេតិ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ទម្មីតិ ។

ចីវរក្ខន្ធកំ និដ្ឋិតំ អដ្ឋមំ ។

ឥទម្ហិ ខន្ធកេ វត្ថូ ឆន្នវុតិ ។

១ ឱ. ធុវការា ។

ជាការកសមានលាភស្មើគ្នា កាលបើគេឲ្យចីវរក្នុងអាវាសតែ ១ ទុកដូចជាបានឲ្យចីវរក្នុងអាវាសទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា គេឲ្យចីវរដោយសេចក្តីបញ្ញត្តិនៃភិក្ខាគឺ (សំដៅយក) ការបូជាជានិច្ចដែលគេធ្វើចំពោះសង្ឃក្នុងទីណា គេក៏ឲ្យចីវរក្នុងទីនោះ ។ ដែលហៅថា គេឲ្យចីវរចំពោះសង្ឃគឺ (សំ-ដៅយក) សង្ឃដែលមកជួបជុំមុខគ្នាហើយត្រូវចែកចីវរនុះ ។ ដែលហៅថា គេឲ្យចីវរចំពោះឧភតោសង្ឃ (សំដៅយក) ភិក្ខុសង្ឃច្រើនរូប ភិក្ខុនីតែ ១ រូប សង្ឃគឺត្រូវឲ្យចីវរពាក់កណ្តាល (ស្មើគ្នា) ។ ភិក្ខុនីសង្ឃច្រើនរូប ភិក្ខុតែ ១ រូប សង្ឃគឺត្រូវឲ្យចីវរពាក់កណ្តាល (ស្មើគ្នា) ។ ដែលហៅថា គេឲ្យចីវរចំពោះសង្ឃដែលនៅចាំវស្សា (សំដៅយក) ភិក្ខុមានកំណត់ប៉ុន្មានរូប នៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសនោះ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវចែកចីវរនោះ ។ ដែលហៅថា ចំពោះវត្ថុកំណត់ក្តីហើយ ទើបគេឲ្យចីវរគឺ (សំដៅយកត្រង់ហេតុ) ដែលគេឲ្យបបរហើយ គេឲ្យចីវរផង ជួនកាលគេឲ្យភត្តហើយគេឲ្យចីវរផង ជួនកាលគេឲ្យខាទនីយៈហើយគេឲ្យចីវរផង ជួនកាលគេឲ្យចីវរតែម្តង ជួនកាលគេឲ្យសេនាសនៈហើយគេឲ្យតាំងចីវរផង ពុំនោះសោតគេឲ្យភេ-សជ្ជៈព្រមទាំងចីវរផង ។ ដែលហៅថាគេឲ្យចីវរចំពោះបុគ្គលគឺ (សំដៅយកត្រង់ហេតុ) ដែលគេឲ្យដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យចីវរនេះចំពោះភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។

ចប់ចីវរក្ខន្ធកៈ ទី ៨ ។

ក្នុងខន្ធកៈនេះមាន ៩៦ រឿង ។

គស្សុទ្ទាធំ

(៧៨) រាជគហតោ នេគមោ
ទិស្វា វេសាលិយំ គណឹ
បុន រាជគហំ គន្ត្វា
រញ្ញោ តំ បដិវេទយិ ។
បុត្តោ សាលវតិកាយ
អភយស្ស ហិ អត្រជោ
ជីវតីតិ កុមារេន
សង្ខាតោ ជីវកោ អហុ ។
សោ ហិ តក្កសិលំ គន្ត្វា
ឧគ្គហេត្វា មហាភិសោ
សត្តវស្សិកអាពាធំ
នត្ថុកម្មេន នាសយិ ។
រញ្ញោ ភគន្ទលាពាធំ
អាលេបេន អនាសយិ ។
មមញ្ច សង្ឃាការេ
តុដ្ឋសព្វញ្ញុបដ្ឋហោ ។

ខ្លួនរបស់ជីវកកុមារ

(៧៨) ឈ្មួញអ្នកក្រុងម្នាក់នៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ឃើញស្ត្រីពេស្យាក្នុងក្រុងវេសាលី ហើយទៅក្រុងរាជគ្រឹះវិញ ក៏បានក្រាបទូលសេចក្តីនេះដល់ស្តេច ។ កូនប្រុសនៃស្ត្រីពេស្យាឈ្មោះសាលវតី ត្រូវបានមកជាកូនអភយរាជកុមារវិញ ព្រះរាជកុមារបានចិញ្ចឹមទុកឲ្យឈ្មោះថា ជីវកៈ ព្រោះហេតុតែគាត់សួរថា កូននោះមានជីវិតរស់នៅឬស្លាប់ ។ ជីវកៈកោមារភច្ចៈទៅក្រុងតក្កសិលា រៀនធ្វើពេទ្យបានជាមហាពេទ្យហើយមើលជម្ងឺក្បាលភរិយារបស់សេដ្ឋីដែលឈឺ៧ឆ្នាំ ឲ្យសះជាដោយនត្ថុកម្ម គឺការបញ្ចូលថ្នាំទៅតាមច្រមុះ ។ ជីវកៈកោមារភច្ចបានព្យាបាល (មើលជា) ភគន្ទរជម្ងឺទ្វារធំនៃព្រះបាទពិម្ពិសារ ដោយថ្នាំលាប ។ ព្រះរាជាទ្រង់មានបន្ទូលថា ជីវកោមារភច្ចជា អ្នកបម្រើស្នំក្នុង ពួកស្រីក្នុងវាំងផង ព្រះពុទ្ធនិងព្រះសង្ឃផង ។

រាជគហកោ ច សេដ្ឋី
អន្តគណ្ឋិតិកិច្ឆិតំ
បជ្ជោតស្ស មហារោគំ
ឃតបានេន នាសយិ ។
អធិការញ្ច សិវេយ្យំ
អភិសន្នំ សិនេហតិ(១)
តីហិ ឧប្បលហត្ថេហិ
សមត្តិំសវិរេចនំ
បកតត្តំ វរំ យាចិ
សិវេយ្យញ្ច បដិគ្គហិ
ចីវរញ្ច គិហិទានំ
អនុញ្ញាសិ តថាគតោ ។
រាជគហេ ជនបទេ
ពហុំ ឧប្បជ្ជិ ចីវរំ ។
បាវារោ កោសិយញ្ចេវ
កោជវោ អឌ្ឍកាសិកំ

១ សិនេហតិ ។

រឿងសេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ១ រឿងជីវកកោមារភច្ចមើលអាពាធគកក្នុងពោះវៀន ១ រឿងជីវកកោមារភច្ចញុំាងមហារោគនៃព្រះបាទបជ្ជោតឲ្យស្រះជារ ព្រោះសោយទឹកដោះរាវ ។ ជីវកកោមារភច្ចក្រាបទូលថា សូមឲ្យព្រះបាទបជ្ជោតព្រោតអធិការរបស់ខ្ញុំព្រះបង្គំបានធ្វើសំពត់សិវេយ្យកៈមួយគូមកជីវកកោមារភច្ច ១ រឿងជីវកកោមារភច្ចញុំាងកាយព្រះមានព្រះភាគដែលមានទោសទល់ឲ្យស្រួល ហើយបានថ្វាយថ្នាំបញ្ចុះ ៣០ ដងដោយផ្កាឧប្បល ៣ ក្តាប់ ព្រះមានព្រះភាគក៏មានព្រះកាយជាប្រក្រតី ទើបទ្រង់ទទួលសំពត់សិវេយ្យកៈដែលជីវកកោមារភច្ចសុំពរ ហើយថ្វាយព្រះគន្ធ ១ រឿងព្រះតថាគតអនុញ្ញាតគហបតិចីវរ ១ ។ រឿងចីវរកើតឡើងជាច្រើនក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ១ ក្នុងជនបទ ១ រឿងព្រះមានព្រះភាគអនុញ្ញាតសំពត់ឈ្មោះបាវារៈធ្វើដោយសូត្រ ១ សំពត់កោជវៈធ្វើដោយរោម ១ រឿងស្តេចកាសីដែលកាសីបញ្ជូនសំពត់កម្ពលមានដំឡៃកន្លះកាសីមកជីវកកោមារភច្ច ១

ទុក្ខវេលា ៤ សន្និដ្ឋិ

ជាតរមសាគមេសុ ៤

បឋម បជ្ជា សនិសា

គកិតា ៤ បដិហារ

កល្ហាគារ អតុត្តញ

វុឌ្ឍាបេន្ត គជេរ ៤

ទុស្សន្ទ គោលាហលញ

គជំគាជេ គជំ ឥេ

សគាភិបគាភាគេន

រឿងទឹកក្រួសទឹកវាលតែឡើងដល់សង្ឃ ហើយព្រះអង្គទ្រង់
សរសើរសេចក្ដីសន្តោស ១ រឿងព្រះជំទាវព្រះគោត្រទ្រង់
អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យចំណែកចីវរដល់ភិក្ខុដែលមិនបានឈប់ចាំ
គ្នា ១ រឿងព្រះជំទាវព្រះគោតមអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យចំណែកចីវរ
ដល់ភិក្ខុដែលឈប់ចាំគ្នា ១ រឿងភិក្ខុចូលទៅកាន់ព្រៃស្មសាន
មុន នឹងចូលទៅកាន់ព្រៃស្មសានក្រោយ ១ រឿងភិក្ខុចូលទៅ
កន្លែងព្រៃស្មសានដំណាលគ្នា ១ រឿងភិក្ខុធ្វើសេចក្ដីប្រជុំនឹង
គ្នាហើយចូលទៅកន្លែងព្រៃស្មសានដើម្បីបង្សុកូល ១ រឿងពួក
មនុស្សនាំយកចីវរមកកាន់អារាម សួរគេភិក្ខុអ្នកទទួលមិនបាន
ក៏នាំត្រឡប់ទៅវិញ ១ រឿងព្រះសាស្ដាអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុសន្មត
ឃ្លាំងដាក់ចីវរ ១ រឿងចីវរក្នុងឃ្លាំងឥតមានអ្នកណាថែរក្សា ១
រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុបណ្ដេញភិក្ខុអ្នករក្សាឃ្លាំង ១ រឿងចីវរ
កើតឡើងច្រើនក្រៃលែង ១ រឿងសង្ឃចែកចីវរធ្វើឲ្យកោលា-
ហល ១ រឿងភិក្ខុអ្នកចែកចីវររំពឹងគិតថា យើងត្រូវចែកចីវរដូច
ម្ដេច ១ រឿងភិក្ខុអ្នកចែកចីវររំពឹងគិតថា យើងត្រូវឲ្យចំណែកចីវរ
ដល់សាមណេរដូចម្ដេច ១ រឿងភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹង
ឆ្លងនឹងមិនរង់ចាំយកចំណែកចីវររបស់ខ្លួនទៅផង ១

បដិវិសោ គាថំ ឆះន

ឆកណេន សីតុទកា ច

ឧត្តរិតុំ ន ជានរេ

ឱរោបេន្តា ភាជនញ្ច

បាតិយា ច ឆមាយ ច

ឧបចិកា មជ្ឈេ ជីរន្តិ

ឯកតោ បត្ថិន្នេន ច

ផរុសាចិន្តទិពទ្ធា

អទ្ទសាសិ ឧព្ភណ្ឌិតេ

វីមំសិត្វា សក្យមុនិ

អនុញ្ញាសិ តិចីវរំ

រឿងភិក្ខុមានសេចក្ដីព្រួយថាចីវរធ្ងន់ស្វិតស្វាញលំបាកយកតាំងចំណែកចីវរដែលមានដាំឡើងប្រើមជាដើម ១ រឿងភិក្ខុអ្នកឲ្យចីវររំងាត់ជាយើងក្រឡេចចាំណែកចីវរជួបរួច ១ រឿងភិក្ខុជ្រលក់ចីវរដោយអាចម៍គោ ១ រឿងភិក្ខុជ្រលក់ចីវរដោយទឹកត្រជាក់និងទឹកក្ដៅ ១ រឿងទឹកជ្រលក់ពុះហៀរកំពប់ ១ រឿងភិក្ខុមិនដឹងថាទឹកជ្រលក់ឆ្អិនឬមិនឆ្អិន ១ រឿងភិក្ខុលើកទឹកជ្រលក់ ធ្លាក់ទឹកបែកទៅ ១ រឿងភិក្ខុគ្មានភាជនសម្រាប់ដាក់ទឹកជ្រលក់ ១ រឿងភិក្ខុជ្រលក់ចីវរក្នុងផើង ១ រឿងភិក្ខុហាលចីវរលើផែនដី ១ រឿងសត្វកណ្ដៀរកាត់កម្រាលស្មៅ ១ រឿងភិក្ខុហាលចីវរបត់ចំទីកណ្ដាល ១ រឿងចីវររេច ១ រឿងទឹកជ្រលក់ហូរទៅតែម្ខាង ១ រឿងភិក្ខុជ្រលក់ចីវររឹងពេក ១ រឿងចីវរគគ្រក់ ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុទ្រទ្រង់ចីវរមិនកាត់ ១ រឿងស្រែអ្នកមគធៈមានសណ្ឋានជាប្លុកស្រែ ១ រឿងព្រះអានន្ទព្រះភាគអង្គខេត ឃើញភិក្ខុទាំងឡាយ វេចចីវរធ្វើជាបង្វេច ១ រឿងព្រះសក្យមុនីទ្រង់ល្បងមើលថាត្រជាក់ក្នុងវេលាយប់ហើយទ្រង់អនុញ្ញាតត្រៃចីវរ ១

អញ្ញោន អតិរេកេន
ឧបដ្ឋំ ចិត្តមេវ ៤
ជាតុជ្ជោ កំ យាចិ
ទាតុំ វស្សិកសាដិកំ
អាគន្ត្វាមមតិដ្ឋតំ
ឧបដ្ឋាកញ្ច ភេសជ្ជំ
ទាតុំ ឧទកសាដី ៥
បណីតំ អតិទុត្តកំ
ជុល្លកាច្ឆុ មុទំ ភោមំ
បរិបុណ្ណំ អចិន្ដំ
បច្ចិមំ កាលោ កត្វោ
វិគណ្ណោ សុត្តទោសកំ
សុទ្ធត្តិ ឧប្បោហត្តិ ៦
អក្ខាតតំ តហុនំ ៦

រឿងទត្តក្តិយភិក្ខុប្រែប្រែន់គតិរេកចីវរជោវ ១ រឿងព្រះគោតម បានគតិរេកចីវរ ១ រឿងភិក្ខុស្រន្តុះ ១ រឿងភ្លៀងធ្លាក់សព្វទ្វីប ទាំងបួន ១ រឿងនាងវិសាខាសុំពរប្រើប្រាស់ប្រគេនវស្សិកសាដិកៈ អាគន្តុកភត្ត គមិកភត្ត គិលានភត្ត ឧបដ្ឋាកភត្ត ភេសជ្ជៈ ធុវយាគុ និងឧទកសាដិកៈ ១ រឿងភិក្ខុឆាន់បណីតភោជន ១ រឿង សំពត់និសីទនតូចពេក ១ រឿងព្រះបេលដ្ឋសីសៈកើតបូសធំ ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់ជូតមុខ ១ រឿង ភោជមាល្យស្រែរផ្សំសំពត់សម្បុរឈើទុកនឹងព្រះគោខន្ធ ១ រឿង វិក្រចីវរបរិបូណ៌កើតឡើងដល់ភិក្ខុ ១ រឿងព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យភិក្ខុអធិដ្ឋានត្រៃចីវរជាដើម ១ រឿងព្រះអង្គទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យ វិកប្បចីវរយ៉ាងតូចបំផុត ១ រឿងព្រះកស្សបត្ថេរសេចក្ដីគារព ក្នុងគារវេរបស់សំពត់បង្សុកូល ១ រឿងចីវរមានជាយមិនស្មើ គ្នា ១ រឿងរបស់សាកចេញ ១ រឿងស្រែកាចសម្រាប់ជាប់ ចេញពីគ្នា ១ រឿងភិក្ខុកាត់ចីវរសំពត់មិនគ្រាន់ ព្រះអង្គទ្រង់ អនុញ្ញាតឲ្យលើកឡើងខ្ទួនគន្លងផៈ ១ រឿងចីវរប្រែទកើត

អច្ចេដ អសតិយា

ឯកោ វស្សំ ឧតុម្ហិ ច

ទ្វេ ភាតុកា រាជគហេ

ឧបនន្ទោ បុន ទ្វីសុ

កុច្ឆិវិការោ គិលានោ

ឧភោ ចេវ គិលាយនា

នគ្គា កុសា វាកចីរំ

ផលកំ(១) កេសកម្ពលំ

វាលឧលូកបក្ខញ្ច

អជិនំ អក្កនាលកំ

ពោត្ថកំ នីលបីតញ្ច

១ ម. ផលកេ ។

រឿងដល់ភិក្ខុ ១ រឿងភិក្ខុទុកចីវរក្នុងអន្ទង់ (ក្រឹងទឹក) ១ រឿងព្រះអានន្ទមានខៃស្បង់ទ័ន់ក្នុងសន្និះ ចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុកដោយភ្លេចសង្ឃាដី ១ រឿងភិក្ខុចាំវស្សាតែម្នាក់ឯង ១ រឿងភិក្ខុនៅតែម្នាក់ឯងក្នុងសម័យរដូវ ១ រឿងព្រះថេរៈពីររូបជាបងប្អូនបង្កើតនៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថី ១ រឿងភិក្ខុបីរូបទៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ១ រឿងព្រះឧបនន្ទទៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថី ១ រឿងព្រះឧបនន្ទនៅចាំវស្សាតែម្នាក់ឯងក្នុងអាវាសទាំងពីរ ១ រឿងភិក្ខុមានអាពាធដោយរោគក្នុងពោះ ១ រឿងភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺ ១ រឿងជនទាំងពីរ គឺភិក្ខុមួយរូបសាម-ណេរមួយរូបបម្រើភិក្ខុមានជម្ងឺ ១ រឿងភិក្ខុអាក្រាត ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំពត់ធ្វើពីស្បូវភ្លាំង ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំ-ពត់ធ្វើពីសម្បកឈើ ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំពត់ធ្វើពីផែនក្តារ ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំពត់កម្ពលធ្វើពីសក់ ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំពត់ធ្វើពីរោមកន្ទុយសត្វ ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំពត់ធ្វើពីស្លាបទៀម ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំពត់ធ្វើពីស្បែកខ្លា ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំពត់ធ្វើពីដើមពក ១ រឿងភិក្ខុស្លៀកសំពត់ធ្វើពីសម្បកក្រចៅ ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើចីវរមានពណ៌ខៀវពណ៌លឿង

ចរិយាបិដក ទុកនិបាត

លោហិតំ មញ្ចាជេ ច

កណ្ហា មហាវិរោធក-

អគ្គិខន្ធសិខា តជា

ធឹយ ចុម្ពជលនភា(១)

កញ្ចុកីជវេចជំ

អនុប្បត្ត បត្តមតិ

សព្វេ ភិទ្ធតិ តាវេ

ចត្តោ ធនគ្គិ សព្វស្ស

អាយស្មា ហេតោ ចហិ

វិស្សាសតោ យានិដ្ឋតិ

អដ្ឋ ចរិយា តេតិ ។

១ សីហឡបោត្ថកេ ៖, យោគ្គោ ទំស្សតិ ។

ចរិយាបិដក ទុកនិបាត

ពណ៌ក្រហម ពណ៌ហង្សបាទ ពណ៌ខ្មៅ ពណ៌ក្រហមក្រមៅដូចខ្នងក្តាម ពណ៌លឿងទុំដូចផ្កាល្អក មានជាយមិនកាត់ មានជាយវែង មានជាយមានផ្កាផ្កាឈើ មានជាយមានផ្កាផ្លែឈើ តាំ ម្នាក មិនសំពត់ឈ្នួត ១ ព្រឿនចិវរ មិនកាត់កើតឡើង ភិក្ខុបៀសចេញទៅ ១ ព្រឿនសង្ឃបែកគ្នា ១ ព្រឿនពួកជនប្រែគេចទឹកមួយចំណែកទឹកចិវរមួយចំណែកចំពោះសង្ឃ ១ ព្រឿនព្រះវេទនាមានអាយុធ្វើចិវរ ១ ព្រឿនភិក្ខុកាន់យកចិវរដោយសេចក្តីស្និទ្ធស្នាល ១ ព្រឿនភិក្ខុអធិដ្ឋានមនសចិវរ ១ ព្រឿនមាតិកាទាំងប្រាំបីនេះមានព្រោះហេតុ ១ ។

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកំ

(៨០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា ចម្បាយំ វិហរតិ គគ្គរាយ បោក្ខរណិយា តីរេ ។ តេន ខោ បន សមយេន កាសីសុ ជនបទេសុ វាសភគាមោ នាម ហោតិ ។ តត្ថ កស្សបគោត្តោ នាម ភិក្ខុ អាវាសិកោ ហោតិ តន្តិពទ្ធោ ឧស្សុក្កំ អាបន្នោ កេន្តិ អនាគតា ច បេសលា ភិក្ខូ អាគច្ឆេយ្យុំ អាគតា ច បេសលា ភិក្ខូ ផាសុំ វិហរេយ្យុំ អយញ្ច អាវាសោ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ កាសីសុ ចារិកំ ចរមានា យេន វាសភគាមោ តទវសរឹសុ[១] ។ អទ្ទសា ខោ កស្សបគោត្តោ ភិក្ខុ តេ ភិក្ខូ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន អាសនំ បញ្ញាបេសិ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ បានីយេន អាបុច្ឆិ នហានេ ឧស្សុក្កំ អកាសិ ឧស្សុក្កម្បិ អកាសិ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ ។ អថខោ តេសំ

១ ម. តទវសរិ ។

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកៈ

(៨០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្បែរស្រះបោក្ខរណីឈ្មោះគគ្គរា ទៀបក្រុងចម្បា ។ សម័យនោះឯង ក្នុងកាសីជនបទ មានស្រុក ១ ឈ្មោះវាសភៈ ។ ភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្តជាម្ចាស់អាវាស ក្នុងស្រុកឈ្មោះវាសភៈនោះ មានចិត្តជាប់ចំពាក់ដោយការរៀបចំក្នុងអាវាសនោះ ដល់នូវសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយថា ធ្វើដូចម្តេច ភិក្ខុទាំងឡាយមានសីលជាទីស្រឡាញ់ដែលមិនទាន់មកដល់គឹងប្បីឲ្យមកផង ភិក្ខុមានសីលជាទីស្រឡាញ់ដែលមកដល់ហើយគឹងប្បីនៅជាសុខផង មួយទៀតអាវាសនេះគប្បីដល់នូវសេចក្តីចំរើន សេចក្តីលូតលាស់ នឹងការទូលំទូលាយ ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជាច្រើនរូប ត្រាច់ទៅកាន់ចារិក ក្នុងកាសីជនបទ ក៏បាននៅដល់ស្រុកឈ្មោះវាសភៈ ។ ភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្ត បានឃើញពួកភិក្ខុនោះកំពុងដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ក្រាលអាសនៈ ដាក់ទឹកសម្រាប់លាងជើង តាំងសម្រាប់កល់ជើង នឹងក្តារសម្រាប់ជូតជើង ហើយក្រោកទទួលបាត្រនឹងចីវរ អើតើរដោយទឹកឆាន់ ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការងូត ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងបបរនឹងខាទនីយៈ នឹងភត្តទៀត ។ ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកទាំងនោះបានប្រឹក្សាគ្នាដូច្នេះថា

អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ ឋិតឧបោសថំ ភត្តេកោ ទោ អយំ អាវុសោ អាវាសិកោ ភិក្ខុ ឧបធេ ឧស្សុក្កំ អកាសិ ឧស្សុក្កំបិ អកាសិ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មិំ ហន្ទ មយំ អាវុសោ ឥធេវ វស្សាវាសំ ឧបគច្ឆាមាតិ ។ អថខោ តេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ តត្ថេវ វស្សាវាសំ ឧបគច្ឆិំសុ ។ អថខោ កល្យាណគោត្តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ យោ ខោ ន៎ មេ អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ អាគន្តុកកិលមថោ សោ បដិប្បស្សទ្ធោ យេបិមេ គោចរេ អប្បជានន្តា តេទានិមេ គោចរេ ជានន្តា ទុក្ករំ ខោ បន បរកុលេសុ យាវជីវំ ឧស្សុក្កំ កាតុំ វិញ្ញត្តិ ច មនុស្សានំ អមនាបា យន្នូនាហំ ន ឧស្សុក្កំ ករេយ្យំ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មិន្តិ ។ សោ ន ឧស្សុក្កំ អកាសិ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ ។ អថខោ តេសំ អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ បុព្វេ ខោ យំ អាវុសោ អាវាសិកោ ភិក្ខុ ឧបធេ ឧស្សុក្កំ អកាសិ ឧស្សុក្កំបិ អកាសិ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ សោទានាយំ ន ឧស្សុក្កំ អកាសិ

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនេះល្អណាស់ ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការផ្តើត ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ក្នុងបបរនឹងខាទនីយៈនឹងភត្តទៀត ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើដូច្នេះយើងនឹងសម្រេចការនៅចាំវស្សក្នុងវត្តនេះចុះ ។ គ្រានោះ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុនោះក៏សម្រេចការនៅចាំវស្សក្នុងវត្តនោះឯង ។ ភិក្ខុឈ្មោះកល្យាណគោត្តមានសេចក្តីត្រិះរិះពិចារណាដូច្នេះថា សេចក្តីលំបាកដោយដំណើរជាអាគន្តុករបស់អាគន្តុកភិក្ខុទាំងនេះ ក៏ស្ងប់រម្ងាប់ទៅហើយ ឥឡូវភិក្ខុទាំងឡាយនោះដែលមិនស្គាល់ទីគោចរជាប្រក្រតី ក៏ត្រូវបានស្គាល់ហើយ ឯការធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងត្រកូលដទៃបក្ខពួកដទៃ អស់មួយជីវិត ជាការកម្រពេកណាស់ម្យ៉ាងទៀត ការសូមមិនជាទីគាប់ចិត្តដល់មនុស្សទាំងឡាយ បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាកុំធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ក្នុងបបរនឹងខាទនីយៈនឹងភត្តទៀត ។ ភិក្ខុឈ្មោះកល្យាណគោត្តនោះលែងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ក្នុងបបរនឹងខាទនីយៈនឹងភត្ត ។ សេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះ កើតមានដល់ភិក្ខុអាគន្តុកនោះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពីដើមភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនេះធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការផ្តើត ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ក្នុងបបរនឹងខាទនីយៈនឹងភត្តទៀត ឥឡូវភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនោះ លែងធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ

យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ ទុដ្ឋោ ទានាយំ អាវុសោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ ហន្ទ មយំ អាវុសោ តំ[*] អាវា
សិកំ ភិក្ខុំ ឧក្ខិបាមាតិ ។ អថខោ តេ អាគន្តុកា
ភិក្ខូ សន្និបតិត្វា កស្សបគោត្តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោចុំ បុព្វេ
ខោ ត្វំ អាវុសោ នហានេ ឧស្សុក្កំ ករោសិ ឧស្សុក្កំ-
បិ ករោសិ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ សោ ទានិ ត្វំ
ន ឧស្សុក្កំ ករោសិ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ
អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តិន្តិ ។
នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បស្សេយ្យន្តិ ។ អថខោ
តេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ កស្សបគោត្តំ ភិក្ខុំ អាបត្តិយា អ-
ទស្សនេ ឧក្ខិបឹសុ ។ អថខោ កស្សបគោត្តស្ស ភិក្ខុនោ
ឯតទហោសិ អហំ ខោ ឯតំ ន ជានាមិ អាបត្តិ វា ឯសា
អនាបត្តិ វា អាបន្នោ វម្ហិ អនាបន្នោ វា ឧក្ខិត្តោ វម្ហិ
អនុក្ខិត្តោ វា ធម្មិកេន វា អធម្មិកេន វា កុប្បេន វា
អកុប្បេន វា ឋានារហេន វា អដ្ឋានារហេន វា យន្នូនាហំ

* ម. តេត្ថេ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

ក្នុងបបរ និងខាទនីយៈ និងភត្តហើយ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ
ភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនេះ ត្រឡប់ទៅជាកាចវិញហើយ ម្នាលអាវុសោទាំង
ឡាយ បើដូច្នោះ យើងទាំងឡាយលើកវត្តភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនេះ ។
គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនោះប្រជុំគ្នាហើយបាននិយាយពាក្យនេះ
នឹងភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្តថា ម្នាលអាវុសោ ពីដើមលោកធ្វើសេចក្ដីខ្វល់
ខ្វាយក្នុងការងូត ធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយក្នុងបបរ និងខាទនីយៈ និងភត្ត ឥឡូវ
នេះលោកលែងធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ ក្នុងបបរ និងខាទនីយៈ និងភត្ត ម្នាល
អាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះឬទេ ។ ភិក្ខុ
ជាម្ចាស់អាវាសនោះឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំគប្បីឃើញ
នោះខ្ញុំគ្មានទេ ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនោះលើកវត្តភិក្ខុ
ឈ្មោះកស្សបគោត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ។ ភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្ត
មានសេចក្ដីត្រិះរិះក្នុងចិត្តដូច្នេះថា អាត្មាអញមិនដឹងច្បាស់ហេតុនេះថា នេះ
ជាអាបត្តិឬមិនមែនជាអាបត្តិ មួយទៀត អញត្រូវអាបត្តិហើយឬមិនទាន់
ត្រូវ សង្ឃ (ត្រូវ) លើកវត្តអញឬមិន (ត្រូវ) លើកវត្តទេ ដោយកម្ម
ប្រកបដោយធម៌ឬមិនប្រកបដោយធម៌ទេ ដោយកម្មដ៏កម្រើក ឬមិនកម្រើក
ទេ ដោយកម្មគួរដល់ហេតុឬមិនគួរដល់ហេតុទេ បើដូច្នោះមានតែអញ

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកេ កស្សបគោត្តភិក្ខុ

ចម្បំ គន្ត្វា ភគវន្តំ ឯតមត្ថំ បុច្ឆេយ្យន្តិ ។ អថខោ កស្សបគោត្តោ ភិក្ខុ សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន ចម្បា តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន ចម្បា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ បដិសម្មោទិតុំ ។ អថខោ ភគវា កស្សបគោត្តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កច្ចិ ភិក្ខុ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិសិ អប្បកិលមថេន អទ្ធានំ អាគតោ កុតោ ច ត្វំ ភិក្ខុ អាគច្ឆសីតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា អប្បកិលមថេន ចាហំ ភន្តេ អទ្ធានំ អាគតោ អត្ថិ ភន្តេ កាសីសុ ជនបទេសុ វាសភគាមោ នាម តត្ថាហំ ភគវា អាវាសិកោ តន្តិពទ្ធោ ឧស្សុក្កំ អាបន្នោ កិន្តិ

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកៈ រឿងកស្សបគោត្តភិក្ខុ

គប្បីទៅកាន់ក្រុងចម្បា ហើយក្រាបបង្គំទូលសួរសេចក្តីនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្តរៀបចំទុកដាក់សេនាសនៈ ហើយកាន់យកបាត្រនិងចីវរចេញទៅកាន់ក្រុងចម្បា ហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ឯក្រុងចម្បាដោយលំដាប់ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ការរាក់ទាក់មួយអន្លើដោយភិក្ខុទាំងឡាយជាអាគន្តុកៈ នេះជាបវេណីរបស់ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនេះនឹងភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្តថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ អាចញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ អ្នកឯងមកកាន់ផ្លូវឆ្ងាយមិនលំបាកទេឬ ម្នាលភិក្ខុ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកមកពីណា ។ ភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គអាចអត់ធន់សេចក្តីទុក្ខបាន បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គអាចញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមកកាន់ផ្លូវឆ្ងាយដោយមិនមានសេចក្តីលំបាកទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ស្រុកឈ្មោះវាសភៈ មានក្នុងកាសីជនបទ ខ្ញុំព្រះអង្គជាម្ចាស់អាវាសក្នុងស្រុកឈ្មោះវាសភៈនោះ ជាប់ជំពាក់ដោយការរៀបចំក្នុងអាវាសនោះ ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយថា ធ្វើដូចម្តេច

អនាគតា ច បេសលា ភិក្ខូ អាគច្ឆេយ្យុំ អាគតា ច បេសលា ភិក្ខូ ផាសុំ វិហរេយ្យុំ អយញ្ច អាវាសោ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជេយ្យាតិ អថខោ ភន្តេ សម្ពហុលា ភិក្ខូ កាសីសុ ចារិកំ ចរមានា យេន កសកគាមោ តទវសរឹសុ អទ្ទសំ ខោ អហំ ភន្តេ តេ ភិក្ខូ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន អាសនំ បញ្ញាបេសឹ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបឹ បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសឹ បានីយេន អាបុច្ឆឹ នហានេ ឧស្សុក្កំ អកាសឹ ឧស្សុក្កំបិ អកាសឹ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ អថខោ តេសំ ភន្តេ អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភទ្ទកោ ខោ អយំ អាវុសោ អាវាសិកោ ភិក្ខុ នហានេ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ឧស្សុក្កំបិ ករោតិ យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ ហន្ទ មយំ អាវុសោ ឥធេវ កសកគាមេ វាសំ កប្បេមាតិ អថខោ តេ ភន្តេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ តត្ថេវ កសកគាមេ វាសំ កប្បេសុំ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ

ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ដែលមិនទាន់មក គប្បីឲ្យមកផង ភិក្ខុដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់មកដល់ហើយ គប្បីនៅសប្បាយផង ម្យ៉ាងទៀត អាវាសនេះគប្បីដល់នូវសេចក្ដីចំរើនលូតលាស់ទូលំទូលាយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពេលនោះមានពួកភិក្ខុជាច្រើនរូប ក្រោយទៅកាន់ចារិកក្នុងកាសីជនបទ ក៏បានទៅដល់កសិក្រាម បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញពួកភិក្ខុនោះមកពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ក្រាលអាសនៈដាក់ទឹកលាងជើង តាំងសម្រាប់ទ្រជើង នឹងកំណាត់សម្រាប់ជូតជើង ហើយក្រោកទទួលបាត្រនឹងចីវរ ទៅតាំងទឹកឆាន់ បានធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការងូត បានធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយក្នុងបបរនឹងខាទនីយៈនឹងភត្តទៀត បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះ បានដល់ភិក្ខុទាំងឡាយជាអាគន្តុកៈនោះក្នុងពេលនោះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនេះល្អណាស់ ធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការងូត ធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយក្នុងបបរនឹងខាទនីយៈនឹងភត្តទៀត ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយនឹងសម្រេចការនៅក្នុងកសិក្រាមនេះឯង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនោះសម្រេចការនៅក្នុងកសិក្រាមនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

បញ្ចង្គុត្តរ កស្សបសំយុត្ត

បិតុនោ ហោតិ យោ ចេ ខ្វាយំ អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ អា-
គន្តុកកិលមថោ សោ បដិប្បស្សទ្ធោ យេបិមេ គោចរេ
អប្បញ្ញាតញ្ញុនោ តេ ទានិមេ គោចរេ បញ្ញាតញ្ញុនោ ឧស្សុក្កំ
ទោ បន អាគន្តុកេសុ ឧស្សុក្កំ ករោតិ តេហិ
ច មនុស្សេហិ អមនាបា ឧស្សុក្កំ ច ឧស្សុក្កំ ករោ-
ន្តស្ស ឧតុយោ ខានធីយេ តត្ថស្មិំ សោ ចោ អបរេ
ច ឧស្សុក្កំ ករោតិ ឧតុយោ ខាធនីយេ តត្ថស្មិំ
អបរោ ទេសំ អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ បិតុនោ ហោតិ
បុនេ ខ្វាយំ អាវុសោ អាវាសិកោ ភិក្ខុ ឧបោសថេ ឧស្សុ-
ក្កំ ករោតិ ឧស្សុក្កំបិ ករោតិ ឧតុយោ ខាធនីយេ
តត្ថស្មិំ សោបានាយំ ច ឧស្សុក្កំ ករោតិ ឧតុយោ
ខាធនីយេ តត្ថស្មិំ ឧបដ្ឋានាយំ អាវុសោ អាវាសិកោ
ភិក្ខុ ធម្មំ ឧយំ អាវុសោ ឥមំ អាវាសិកំ ភិក្ខុំ ឧស្សុ-
ក្កានំ អបរោ ទេសំ អាគន្តុកា ភិក្ខូ សង្ឃបតិដ្ឋា-
នំ បិតុនោ ហោតិ បុនេ ចោ តំ អាវុសោ ឧបោសថេ ឧស្សុក្កំ
ករោតិ ឧស្សុក្កំបិ ករោតិ ឧតុយោ ខាធនីយេ
តត្ថស្មិំ សោបានំ តំ ច ឧស្សុក្កំ ករោតិ

បញ្ចង្គុត្តរនិកាយ អាវាសិកវគ្គ

សេចក្តីនឿយហត់នោះនឹងរម្ងាប់ទៅព្រះអង្គថា ការល្មមករហាយអាគន្តុកភិក្ខុរបស់
អាគន្តុកភិក្ខុទាំងនេះនឹងស្ងប់រម្ងាប់ទៅហើយ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយដែលមិន
ស្គាល់ទីគោចរ នោះក៏បានស្គាល់ហើយ ការធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ក្នុងកិច្ចដែលនឿយហត់ក្នុងការកម្រើកគ្រប់គ្រងណាស់ ម្យ៉ាងទៀត
ការស្រួលគឺមិនជាទីគាប់ចិត្តដល់មនុស្សទាំងឡាយឡើយ បើដូច្នោះ
គេសាកសួរថាផលធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងវេលាទីការព្រះពុទ្ធទៀត
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គនោះលើសធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងវេលា
ខាទនីយៈភោជនីយៈទៀត បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គឺវេលានោះ ភិក្ខុជាអា-
គន្តុកទាំងនោះបានប្រើប្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ គឺធម៌ភិក្ខុ
ជាម្ចាស់អាវាសនេះធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការធ្វើ ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុង
បុរាណនិងខាទនីយៈភោជនីយៈទៀត ពួកភិក្ខុនោះលើសធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ក្នុងបុរាណនិងខាទនីយៈភោជនីយៈហើយ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនេះគាប់ណាស់ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើដូច្នោះ
មានតែយើងទាំងឡាយនឹងលើកវត្តភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនេះ បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចំរើន លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកនោះប្រជុំគ្នាហើយនិយាយពាក្យ
នេះនឹងទូលព្រះអង្គថា ម្នាលអាវុសោ គឺធម៌ម្នាក់ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងការ
ធ្វើ ធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងបុរាណនិងខាទនីយៈភោជនីយៈ ពួកអ្នកលើសធ្វើ

យាគុយា ខាទនីយេ ភត្តស្មឹ អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តិន្តិ ។ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បស្សេយ្យន្តិ អថខោ តេ ភន្តេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ មំ អាបត្តិ-យា អទស្សនេ ឧក្ខិបឹសុ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឯតទហោសិ អហំ ខោ ឯតំ ន ជានាមិ អាបត្តិ វា ឯសា អនាបត្តិ វា អាបន្នោ ចម្ហិ អនាបន្នោ វា ឧក្ខិត្តោ ចម្ហិ អនុក្ខិត្តោ វា ធម្មិកេន វា អធម្មិកេន វា កុប្បេន វា អកុប្បេន វា ឋានារហេន វា អដ្ឋានា-រហេន វា យន្នូនាហំ ចម្បំ គន្ត្វា ភគវន្តំ ឯតមត្ថំ បុច្ឆេយ្យន្តិ តតោ អហំ ភគវា អាគច្ឆាមីតិ ។ អនា-បត្តិ ឯសា ភិក្ខុ នេសា អាបត្តិ អនាបន្នោសិ នសិ អាបន្នោ អនុក្ខិត្តោសិ នសិ ឧក្ខិត្តោ អធម្មិកេនាសិ កម្មេន ឧក្ខិត្តោ កុប្បេន អដ្ឋានារហេន គច្ឆ ត្វំ ភិក្ខុ

សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយក្នុងបបរនិងខាទនីយៈនិងភត្តទេ ហើយ ម្នាលអាវុសោ អ្នកត្រូវអាបត្តិហើយ អ្នកឃើញអាបត្តិឬទេ ខ្ញុំព្រះអង្គឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំគប្បីឃើញនោះមិនមានទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកនោះលើកវត្តខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្នុងកាលនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា អាត្មាអញមិនដឹងហេតុនេះថា នេះជាអាបត្តិឬមិនមែនជាអាបត្តិ មួយទៀតអញត្រូវអាបត្តិហើយឬមិនទាន់ត្រូវទេ មួយទៀតសង្ឃ (គ្នា) លើកវត្តអញឬមិន (គ្នា) លើកវត្តទេ ដោយកម្មប្រកបដោយធម៌ ឬមិនប្រកបដោយធម៌ទេ ដោយកម្មដ៏កម្រើក ឬមិនកម្រើកទេ ដោយកម្មគួរដល់ហេតុ ឬមិនគួរដល់ហេតុទេ បើដូច្នោះមានតែអញគប្បីទៅកាន់ក្រុងចម្បា ហើយក្រាបបង្គំទូលសួរសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រោះហេតុនោះបានជាខ្ញុំព្រះអង្គមក ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ នេះជាអនាបត្តិ នេះមិនមែនជាអាបត្តិទេ អ្នកជាភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ អ្នកជាភិក្ខុមិនត្រូវអាបត្តិ (ក៏ទេ) អ្នកជាភិក្ខុដែលសង្ឃមិនគួរលើកវត្ត ជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ អ្នកសង្ឃបានលើកវត្តហើយដោយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ដោយកម្មដ៏កម្រើក ដោយកម្មមិនគួរតាមហេតុទេ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកចូរ

តត្ថេវ វាសភគាមេ វិហរាហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ កស្សបគោត្តោ ភិក្ខុ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា យេន វាសភគាមោ តេន បក្កាមិ ។ អថ ខោ តេសំ អាគន្តុកានំ ភិក្ខូនំ អហុទេវ កុក្កុច្ចំ អហុ វិប្បដិសារោ អលាភា វត នោ ន វត នោ លាភា ទុល្លទ្ធំ វត នោ ន វត នោ សុលទ្ធំ យេ មយំ សុទ្ធំ ភិក្ខុំ អនាបត្តិកំ អវត្ថុស្មឹ អការណេ ឧក្ខិបិម្ហា ហន្ទ មយំ អាវុសោ ចម្បំ គន្ត្វា ភគវតោ សន្តិកេ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទេសេស្សាមាតិ ។ អថ ខោ តេ អាគន្តុកា ភិក្ខូ សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន ចម្បា តេន បក្កមិំសុ អនុបុព្វេន យេន ចម្បា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិំសុ ។ អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធិំ បដិសម្មោទិតុំ ។ អថ ខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កច្ចិ ភិក្ខវេ ខមនីយំ កច្ចិ

ទៅសម្រេចការនៅក្នុងវាសភគ្រាមនោះវិញចុះ ។ ភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្ត ទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅកាន់វាសភគ្រាមនោះ ។ ក្នុងលំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនោះកើតសេចក្ដីរង្កៀសក្ដៅក្រហាយថា មិនមែនជាលាភរបស់យើងហើយ យើងឈ្មោះជាអ្នកឥតលាភហើយ អត្តភាពជាមនុស្សយើងបានដោយក្រ មិនមែនយើងបានដោយងាយទេ (ព្រោះ) យើងលើកវត្តភិក្ខុបរិសុទ្ធមិនមានអាបត្តិ ដោយឥតរឿងឥតហេតុ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយនឹងទៅក្រុងចម្បា ហើយសំដែងនូវទោសតាមទោស ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនោះក៏រៀបចំទុកដាក់សេនាសនៈហើយ កាន់យកបាត្រនិងចីវរចៀសចេញទៅកាន់ក្រុងចម្បា ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគឯក្រុងចម្បាដោយលំដាប់ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ សេចក្តីរីករាយនឹងភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនេះជាប្រពៃណីរបស់ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយមានព្រះភាគ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនេះនឹងពួកភិក្ខុនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយអាចអត់ទ្រាំ

យាបនីយំ កច្ចិ អប្បកិលមថេន អទ្ធានំ អាគតា កុតោ ច តុម្ហេ ភិក្ខវេ អាគច្ឆថាតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា អប្បកិលមថេន ច មយំ ភន្តេ អទ្ធានំ អាគតា អត្ថិ ភន្តេ កាសីសុ ជនបទេ វាសភគាមោ នាម តតោ មយំ ភគវា អាគច្ឆាមាតិ ។ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អាវាសិកំ ភិក្ខុំ ឧក្ខិបិត្ថាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ។ កិស្មឹ ភិក្ខវេ វត្ថុស្មឹ កិស្មឹ(១) ការណេតិ ។ អវត្ថុស្មឹ ភគវា អការណេតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ ភិក្ខវេ អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា សុទ្ធំ ភិក្ខុំ អនាបត្តិកំ អវត្ថុស្មឹ

១ ម. ហេដ្ឋាកេ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

សេចក្តីអត់ធន់បានខ្លះទេ ការញុំាងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ អ្នកទាំងឡាយមកកាន់ផ្លូវឆ្ងាយដោយការមិនលំបាកទេឬ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អ្នកទាំងឡាយមកអំពីទីណា ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គអាចអត់ធ្មត់បាន បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គអាចញុំាងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត យើងខ្ញុំទាំងឡាយមកកាន់ផ្លូវឆ្ងាយដោយការមិនលំបាកទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មានស្រុកមួយឈ្មោះវាសភៈនៅក្នុងកាសីជនបទ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ មកអំពីស្រុកឈ្មោះវាសភៈនោះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយលើកវត្តភិក្ខុជាចៅអាវាស ឬទេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយលើកវត្តព្រោះវត្ថុដូចម្តេច ព្រោះហេតុដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយលើកវត្តដោយគ្មានវត្ថុ គ្មានហេតុទេ ។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនសមគួរ មិនទំនង មិនត្រឹមត្រូវ មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនត្រូវធ្វើទេ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មិនគួរនឹងលើកវត្តភិក្ខុដ៏ស្អាតគ្មានអាបត្តិ ដោយគ្មានវត្ថុ

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកេ អាគន្តុកភិក្ខុវត្ថុ

អការណេ ឧក្ខិបិស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ
កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ សុទ្ធោ ភិក្ខុ អនា-
បត្តិកោ អវត្ថុស្មឹ អការណេ ឧក្ខិបិតព្វោ យោ ឧក្ខិ-
បេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ
ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភគវតោ
បាទេសុ សិរសា និបតិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អច្ចយោ
នោ ភន្តេ អច្ចគមា យថាពាលេ យថាមូឡ្ហេ យថា-
អកុសលេ យេ មយំ សុទ្ធំ ភិក្ខុំ អនាបត្តិកំ អវត្ថុស្មឹ
អការណេ ឧក្ខិបិម្ហា តេសំ នោ ភន្តេ ភគវា អច្ចយំ
អច្ចយតោ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយតឹ សំវរាយាតិ ។ តគ្ឃ
តុម្ហេ ភិក្ខវេ អច្ចយោ អច្ចគមា យថាពាលេ យថា-
មូឡ្ហេ យថាអកុសលេ យេ តុម្ហេ សុទ្ធំ ភិក្ខុំ អនាបត្តិកំ
អវត្ថុស្មឹ អការណេ ឧក្ខិបិត្ថ យតោ ច ខោ តុម្ហេ
ភិក្ខវេ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ បដិករោថ

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកៈ រឿងអាគន្តុកភិក្ខុ

គ្មានហេតុ ។ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ ការនេះមិនមែនឲ្យជ្រះថ្លាដល់
ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ។បេ។ ទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីក-
ថារួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវ
លើកវត្តភិក្ខុដ៏បរិសុទ្ធគ្មានអាបត្តិដោយគ្មានវត្ថុគ្មានហេតុទេ ភិក្ខុណាលើក
វត្ត ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុនោះក្រោកចាកអាសនៈ
ហើយធ្វើសំពត់ឧត្តរាសង្គៈលើស្មាម្ខាង ហើយក្រាបចុះទៀបព្រះបាទទាំង
ឡាយនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយសិរសា ហើយទូលពាក្យនេះនឹងព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំទាំងឡាយត្រូវទោស
ព្រោះជាបុគ្គលពាលយ៉ាងណា ជាបុគ្គលវង្វេងយ៉ាងណា ជាបុគ្គលមិន
ឆ្លាសយ៉ាងណា (ដោយហេតុ) យើងខ្ញុំទាំងឡាយលើកវត្តភិក្ខុដ៏ស្អាត
មិនមានអាបត្តិដោយគ្មានវត្ថុគ្មានហេតុ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏
មានព្រះភាគទទួលអត់ទោសតាមទោសនៃយើងខ្ញុំទាំងឡាយដើម្បីសង្រួម
តទៅ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវ
ទោសព្រោះជាបុគ្គលពាល ជាបុគ្គលវង្វេង ជាបុគ្គលមិនឆ្លាសយ៉ាងណា
(ដោយហេតុ) អ្នកទាំងឡាយបានលើកវត្តភិក្ខុដ៏ស្អាតមិនមានអាបត្តិដោយ
គ្មានវត្ថុគ្មានហេតុ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណាបើអ្នកទាំងឡាយ
ឃើញទោសតាមទោសហើយធ្វើតាមធម៌ (សំដែង) នូវទោសតាមធម៌ពុំ

តំ តេ មយំ បដិគ្គណ្ហាម វុឌ្ឍិ ហេសា ភិក្ខវេ អរិយស្ស វិនយេ យោ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ បដិករោតិ អាយតឹ សំវរំ អាបជ្ជតីតិ ។

[៨១] តេន ខោ បន សមយេន ចម្បាយំ ភិក្ខូ ឯវរូបានិ កម្មានិ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ(១) ករោន្តិ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ(២) ករោន្តិ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ករោន្តិ ធម្មបដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ករោន្តិ ធម្មបដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ ករោន្តិ ឯកោបិ ឯកំ ឧក្ខិបតិ ឯកោបិ ទ្វេ ឧក្ខិបតិ ឯកោបិ សម្ពហុលេ ឧក្ខិបតិ ឯកោបិ សង្ឃំ ឧក្ខិបតិ ទ្វេបិ ឯកំ ឧក្ខិបន្តិ ទ្វេបិ ទ្វេ ឧក្ខិបន្តិ ទ្វេបិ សម្ពហុលេ ឧក្ខិបន្តិ ទ្វេបិ សង្ឃំ ឧក្ខិបន្តិ សម្ពហុលាបិ ឯកំ ឧក្ខិបន្តិ សម្ពហុលាបិ ទ្វេ ឧក្ខិបន្តិ សម្ពហុលាបិ សម្ពហុលេ ឧក្ខិបន្តិ សម្ពហុលាបិ សង្ឃំ ឧក្ខិបន្តិ សង្ឃោបិ សង្ឃំ ឧក្ខិបតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ

១-២ សព្វត្ថ វគ្គកម្មន្តិ ច សមគ្គកម្មន្តិ ច ទិស្សតិ ។ ពាម៉ា ៤៥ ឧបោសថក្ខន្ធកេ ចាលីយោ ៩ សមេន្តិ ។ តត្ថ ហិ ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ ឧបោសថកម្មានិ អធម្មេន វគ្គំ ។បេ។ សមគ្គកម្មន្តិ បាលិ ទិស្សតិ ។

តថាគតទទួលអត់ទោសនោះរបស់អ្នកទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីថា ភិក្ខុណាឃើញទោសតាមទោសហើយធ្វើទោសនោះ តាមធម៌ ដល់នូវសេចក្ដីសង្រួមតទៅ នេះជាសេចក្ដីចំរើនរបស់ភិក្ខុនោះ ក្នុងអរិយវិន័យ ។

[៨១] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនៅក្នុងក្រុងចម្បា ធ្វើកម្មទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺធ្វើកម្មជាពួកព្រមទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ខ្លះ ធ្វើកម្មព្រមព្រៀងតែមិនប្រកបដោយធម៌ខ្លះ ធ្វើកម្មជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ខ្លះ ធ្វើកម្មជាពួកព្រមទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លមខ្លះ ធ្វើកម្មព្រមព្រៀងតែប្រកបដោយធម៌ប្លមខ្លះ ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តភិក្ខុមួយរូបក៏មាន ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តភិក្ខុពីររូបក៏មាន ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តភិក្ខុច្រើនរូបក៏មាន ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តសង្ឃក៏មាន ភិក្ខុពីររូបលើកវត្តភិក្ខុមួយរូបក៏មាន ភិក្ខុពីររូបលើកវត្តភិក្ខុពីររូបក៏មាន ភិក្ខុពីររូបលើកវត្តភិក្ខុច្រើនរូបក៏មាន ភិក្ខុពីររូបលើកវត្តសង្ឃក៏មាន ភិក្ខុច្រើនរូបលើកវត្តភិក្ខុមួយរូបក៏មាន ភិក្ខុច្រើនរូបលើកវត្តភិក្ខុពីររូបក៏មាន ភិក្ខុច្រើនរូបលើកវត្តភិក្ខុច្រើនរូបក៏មាន ភិក្ខុច្រើនរូបលើកវត្តសង្ឃក៏មាន សង្ឃលើកវត្តសង្ឃក៏មាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា

អប្បដិកម្មេ ។បេ។ តេ ឧក្ខិបន្តិ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ការំ យាំ ជាម ធម្មាយំ ភិក្ខុ បរិវាសំ ការម្មាចំ ការិស្សន្តិ អនុម្មេ-ចវគ្គកម្មំ ការិស្សន្តិ ។បេ។ សម្មេន្តិ សង្ឃំ ឧក្ខិត្តកំ ឧក្ខិត្តកំ ។ អប្បោ គេ ភិក្ខូ គតការា បរមន្តំ អាកោដេ-ន្តិ ។ សន្តំ អត្ថំ ភិក្ខូហិ ធម្មាយំ ភិក្ខុ បរិវាសំ ការម្មាចំ ការកេន្តិ អនុម្មេន វគ្គកម្មំ ការកេន្តិ ។បេ។ សម្មេន្តិ សង្ឃំ ឧក្ខិត្តកំ ។ សត្ថុ គតកាលំ ។ វិនយបិដកោ ឧក្ខោ ករោន្តិ ។បេ។ វិនយេ តិត្ថា ធម្មំ ការំ ការកា ភិក្ខូ តំ ហេត្តសំ ។

(៨២) អធម្មេន ចេ ភិក្ខវេ វគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ អធម្មេន ចេ ភិក្ខវេ សមគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ធម្មេន ចេ ភិក្ខវេ វគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ធម្មប្បតិរូបកេន ចេ ភិក្ខវេ

មានសេចក្តីក្រោធនឹង ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះតែងលើកទោស តិះ-ដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុកសំក្រសំណព្វាធ្វើកម្មទាំងឡាយមាន សភាពយ៉ាងនេះ ទីធ្វើកម្មជាពួកព្រមទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ។បេ។ សង្ឃលើកវត្តសង្ឃក៏មាន ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុកសំក្រសំណព្វាធ្វើកម្មទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺធ្វើកម្មជាពួកព្រមទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ។បេ។ សង្ឃលើកវត្តសង្ឃក៏មាន ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ។

(៨២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនគួរធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មព្រមព្រៀងតែមិនប្រកបដោយធម៌ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនគួរធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនគួរធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

វគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ធម្មប្បដិរូបកេន ចេ ភិក្ខវេ សមគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ឯកោ ឯកំ ឧក្ខិបតិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ឯកោ ទ្វេ ឧក្ខិបតិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ឯកោ សម្ពហុលេ ឧក្ខិបតិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ឯកោ សង្ឃំ ឧក្ខិបតិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ទ្វេ ឯកំ ឧក្ខិបន្តិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ទ្វេ ទ្វេ ឧក្ខិបន្តិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ទ្វេ សម្ពហុលេ ឧក្ខិបន្តិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ទ្វេ សង្ឃំ ឧក្ខិបន្តិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ សម្ពហុលា ឯកំ ឧក្ខិបន្តិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ សម្ពហុលា ទ្វេ ឧក្ខិបន្តិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ សម្ពហុលា សម្ពហុលេ ឧក្ខិបន្តិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ សម្ពហុលា សង្ឃំ ឧក្ខិបន្តិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ សង្ឃោ សង្ឃំ ឧក្ខិបតិ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។

បើកម្មជាវគ្គ តែប្រែប្រួលដោយធម៌ប្លម ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មព្រមព្រៀង តែប្រែប្រួលដោយធម៌ប្លម ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តភិក្ខុមួយរូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តភិក្ខុពីររូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តភិក្ខុច្រើនរូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តសង្ឃ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុពីររូបលើកវត្តភិក្ខុមួយរូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុពីររូបលើកវត្តភិក្ខុពីររូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុពីររូបលើកវត្តភិក្ខុច្រើនរូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុពីររូបលើកវត្តសង្ឃ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុច្រើនរូបលើកវត្តចំពោះភិក្ខុមួយរូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុច្រើនរូបលើកវត្តភិក្ខុពីររូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុច្រើនរូបលើកវត្តភិក្ខុច្រើនរូប ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ ភិក្ខុច្រើនរូបលើកវត្តសង្ឃ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។ សង្ឃលើកវត្តសង្ឃ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ ។

(៨៣) ចត្តារីមានិ ភិក្ខវេ កម្មានិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មេន សមគ្គកម្មំ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យមិទំ[១] អធម្មេន វគ្គកម្មំ ឥទំ ភិក្ខវេ កម្មំ អធម្មត្តា វគ្គត្តា កុប្បំ អដ្ឋានារហំ ន ភិក្ខវេ ឯវរូបំ កម្មំ កាតព្វំ ន ច មយា ឯវរូបំ កម្មំ អនុញ្ញាតំ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យមិទំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ឥទំ ភិក្ខវេ កម្មំ អធម្មត្តា កុប្បំ អដ្ឋានារហំ ន ភិក្ខវេ ឯវរូបំ កម្មំ កាតព្វំ ន ច មយា ឯវរូបំ កម្មំ អនុញ្ញាតំ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យមិទំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ឥទំ ភិក្ខវេ កម្មំ វគ្គត្តា កុប្បំ អដ្ឋានារហំ ន ភិក្ខវេ ឯវរូបំ កម្មំ កាតព្វំ ន ច មយា ឯវរូបំ កម្មំ អនុញ្ញាតំ ។

១ ម. យមិទំ ។

(៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯកម្មនេះមាន ៤ យ៉ាង គឺ កម្មជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ១ កម្មព្រមព្រៀងតែមិនប្រកបដោយធម៌ ១ កម្មជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ ១ កម្មព្រមព្រៀងទាំងប្រកបដោយធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាកម្មទាំង ៤ យ៉ាងនោះ កម្មណាជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះឯងជាកម្មកំរើក (ខូច) មិនគួរដល់ហេតុ ព្រោះជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ផង ជាពួកផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះតថាគតមិនបានអនុញ្ញាតទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាកម្មទាំងឡាយនោះ កម្មណាព្រមព្រៀងតែមិនប្រកបដោយធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះជាកម្មកំរើក មិនគួរដល់ហេតុ ព្រោះជាកម្មនោះមិនប្រកបដោយធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះ ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះតថាគតមិនបានអនុញ្ញាតទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាកម្មទាំងឡាយនោះ កម្មណាជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះឯងជាកម្មកំរើក មិនគួរដល់ហេតុ ព្រោះជាកម្មនោះជាពួក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទេ កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះតថាគតមិនបានអនុញ្ញាតទេ ។

តត្រ ចេ ភិក្ខវេ យទិទំ ធម្មេន សមគ្គកម្មំ ឥទំ ភិក្ខវេ កម្មំ ធម្មត្តា សមគ្គត្តា អកុប្បំ ឋានារហំ ឯវរូបំ ភិក្ខវេ កម្មំ កាតព្វំ ឯវរូបញ្ច មយា កម្មំ អនុញ្ញាតំ ។ តស្មា-តិហ ភិក្ខវេ ឯវរូបំ កម្មំ ករិស្សាម យទិទំ ធម្មេន សមគ្គន្តិ ឯវញ្ហិ វោ ភិក្ខវេ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

[៨៦] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឯវរូបានិ កម្មានិ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ករោន្តិ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គកម្មំ ករោន្តិ ញត្តិវិបន្នម្បិ កម្មំ ករោន្តិ អនុស្សាវនសម្បន្នំ(១) អនុស្សាវនវិបន្នម្បិ កម្មំ ករោន្តិ ញត្តិសម្បន្នំ ញត្តិវិបន្នម្បិ អនុស្សាវនវិបន្នម្បិ កម្មំ ករោន្តិ អញ្ញត្រាបិ ធម្មា កម្មំ ករោន្តិ អញ្ញត្រាបិ វិនយា

១ អនុស្សាវនសម្បន្នម្បិ ឈរ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាកម្មទាំងឡាយនោះ កម្មណាព្រមព្រៀងទាំងប្រកបដោយធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះឯង ជាកម្មមិនកំរើក ជាកម្មគួរដល់ហេតុ ព្រោះជាកម្មនោះប្រកបដោយធម៌ផង ព្រមព្រៀងផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះ ភិក្ខុត្រូវធ្វើចុះ កម្មមានសភាពយ៉ាងនេះតថាគតក៏អនុញ្ញាត ។ ព្រោះហេតុដូច្នោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទនេះថា យើងទាំងឡាយនឹងធ្វើកម្មមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺកម្មព្រមព្រៀងគ្នាទាំងប្រកបដោយធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសិក្សាដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

[៨៦] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើកម្មទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ ធ្វើកម្មជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ខ្លះ ធ្វើកម្មព្រម-ព្រៀងតែមិនប្រកបដោយធម៌ខ្លះ ធ្វើកម្មជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ខ្លះ ធ្វើកម្មជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លមខ្លះ ធ្វើកម្មព្រមព្រៀងតែប្រកបដោយធម៌ប្លមខ្លះ ធ្វើកម្មវិបត្តិដោយញត្តិ តែបរិបូណ៌ដោយអនុស្សាវនាខ្លះ ធ្វើកម្មវិបត្តិដោយអនុស្សាវនា តែបរិបូណ៌ដោយញត្តិខ្លះ ធ្វើកម្មវិបត្តិដោយញត្តិផង វិបត្តិដោយអនុស្សាវនាខ្លះ ធ្វើកម្មខុសចាកធម៌ខ្លះ ធ្វើកម្មខុសចាកវិន័យខ្លះ

កម្មំ ករោន្តិ អញ្ញត្រាបិ សង្ឃា សោសតា កម្មំ ករោន្តិ បដិក្កុដ្ឋកតំបិ កម្មំ ករោន្តិ អនម្មិកំ កុប្បំ អដ្ឋានារហំ ។ បេ ។ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឯវរូបានិ កម្មានិ ករិស្សន្តិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ ករិស្សន្តិ ។ បេ ។ បដិក្កុដ្ឋកតំបិ កម្មំ ករិស្សន្តិ អនម្មិកំ កុប្បំ អដ្ឋានារហន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឯវរូបានិ កម្មានិ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ ករោន្តិ ។ បេ ។ បដិក្កុដ្ឋកតំបិ កម្មំ ករោន្តិ អនម្មិកំ កុប្បំ អដ្ឋានារហន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ។

(៨៩) អធម្មេន ចេ ភិក្ខវេ វគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ អធម្មេន ចេ ភិក្ខវេ សមគ្គកម្មំ អកម្មំ

ធ្វើកម្មពួកសមគ្គ ។ បេ ។ ធ្វើកម្មដែលព្រះពុទ្ធតិះដៀលហើយ ជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មកំរើក មិនគួរដល់ហេតុទេ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនគួរនឹងធ្វើកម្មទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះសោះ គឺធ្វើកម្មជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ។ បេ ។ ធ្វើកម្មដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់តិះដៀលហើយ ជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មកំរើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុទេ ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើកម្មទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺធ្វើកម្មជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ។ បេ ។ ធ្វើកម្មដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់តិះដៀល ជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មកំរើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុទេ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ។

(៨៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនគួរធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មព្រមព្រៀងតែមិនប្រកបដោយធម៌ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិន

ន ច ករណីយំ ។ ធម្មេន ចេ ភិក្ខវេ វគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ធម្មប្បតិរូបកេន ចេ ភិក្ខវេ វគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ធម្មប្បតិរូបកេន ចេ ភិក្ខវេ សមគ្គកម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ញត្តិវិបន្នំ ភិក្ខវេ កម្មំ អនុស្សាវនសម្បន្នំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ អនុស្សាវនវិបន្នំ ភិក្ខវេ កម្មំ ញត្តិសម្បន្នំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ញត្តិវិបន្នំ ភិក្ខវេ កម្មំ អនុស្សាវនវិបន្នំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ អញ្ញត្រាបិ ភិក្ខវេ ធម្មា កម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ អញ្ញត្រាបិ ភិក្ខវេ វិនយា កម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ អញ្ញត្រាបិ ភិក្ខវេ សត្ថុសាសនា កម្មំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ បដិកុដ្ឋកតំ ចេ ភិក្ខវេ កម្មំ អធម្មិកំ កុប្បំ អដ្ឋានារហំ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។

ត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ប្លម ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មព្រមព្រៀងតែប្រកបដោយធម៌ប្លម ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មវិបត្តិដោយញត្តិ តែបរិបូណ៌ដោយអនុស្សាវនា ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មវិបត្តិដោយអនុស្សាវនា តែបរិបូណ៌ដោយញត្តិ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មវិបត្តិដោយញត្តិផង វិបត្តិដោយអនុស្សាវនាផង ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មខុសចាកធម៌ក្តី ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មខុសចាកវិន័យ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មខុសចាកសត្ថុសាសនៈ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មដែលត្រូវភិក្ខុទទឹងតិះដៀល ជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មកម្រើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុ ក៏ឈ្មោះថាមិនមែនជាកម្ម មិនត្រូវធ្វើទេ ។

(៨៦) ឆយិមានិ ភិក្ខវេ កម្មានិ អធម្មកម្មំ វគ្គកម្មំ សមគ្គកម្មំ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន សមគ្គកម្មំ ។

(៨៧) កតមញ្ច ភិក្ខវេ អធម្មកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ឯកាយ ញត្តិយា កម្មំ ករោតិ ន ច កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ អធម្មកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ទ្វីហិ ញត្តីហិ កម្មំ ករោតិ ន ច កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ អធម្មកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ឯកាយ កម្មវាចាយ កម្មំ ករោតិ ន ច ញត្តឹ ឋបេតិ អធម្មកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ កម្មំ ករោតិ ន ច ញត្តឹ ឋបេតិ អធម្មកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ឯកាយ ញត្តិយា កម្មំ ករោតិ ន ច កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ អធម្មកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ទ្វីហិ ញត្តីហិ តីហិ ញត្តីហិ ចតូហិ ញត្តីហិ កម្មំ ករោតិ ន ច កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ អធម្មកម្មំ ។

(៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះមាន ៦ យ៉ាង គឺកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ១ កម្មជាពួក ១ កម្មព្រមព្រៀង ១ កម្មជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ១ កម្មព្រមព្រៀងតែប្រកបដោយធម៌ប្លម ១ កម្មព្រមព្រៀងទាំងប្រកបដោយធម៌ ១ ។

(៨៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ (សង្ឃ) ធ្វើកម្មដោយញត្តិមួយ តែមិនសូត្រកម្មវាចា ហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ (សង្ឃ) ធ្វើកម្មដោយញត្តិពីរ តែមិនសូត្រកម្មវាចា ហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ (សង្ឃ) ធ្វើកម្មដោយកម្មវាចា ១ តែមិនតាំងញត្តិ ហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ (សង្ឃ) ធ្វើកម្មដោយកម្មវាចាពីរ តែមិនតាំងញត្តិ ហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ (សង្ឃ) ធ្វើកម្មដោយញត្តិ ១ តែមិនសូត្រកម្មវាចា ហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ (សង្ឃ) ធ្វើកម្មដោយញត្តិពីរក្តី ដោយញត្តិបីក្តី ដោយញត្តិបួនក្តី តែមិនសូត្រកម្មវាចា ហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។

ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ឯកាយ អនុស្សាវនាយ កម្មំ ករោតិ ន ច ញត្តឹ ឋបេតិ អធម្មកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ទ្វីហិ អនុស្សាវនាហិ តីហិ អនុស្សាវនាហិ ចតូហិ អនុស្សាវនាហិ កម្មំ ករោតិ ន ច ញត្តឹ ឋបេតិ អធម្មកម្មំ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធម្មកម្មំ ។

(៨៨) កតមញ្ច ភិក្ខវេ វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អនាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អនាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អនាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់៤ (សង្ឃ) ធ្វើកម្មដោយកម្មវាចា ១ តែមិនតាំងញត្តិ ហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់៤ (សង្ឃ) ធ្វើកម្មដោយកម្មវាចាពីរក្តី ដោយកម្មវាចាបីក្តី ដោយកម្មវាចាបួនក្តី តែមិនបានតាំងញត្តិ ហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះតថាគតហៅថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។

(៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មជាពួក (នោះ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ភិក្ខុប៉ុន្មានរូបគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមិនបានមកជួបជុំគ្នាក្តី ឆន្ទរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទភិក្ខុក៏មិនបាននាំមកក្តី ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខ គំហាមឃាត់កម្មក្តី ហៅថាកម្មជាពួក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ភិក្ខុប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងឡាយនោះមកជួបជុំគ្នាហើយ តែឆន្ទរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទភិក្ខុក៏មិនបាននាំមកក្តី ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខ គំហាមឃាត់ក្តី ហៅថាកម្មជាពួក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ភិក្ខុដែលគួរដល់កម្មទាំងប៉ុន្មាន ភិក្ខុទាំងនោះក៏មកជួបជុំគ្នាហើយក្តី ឆន្ទរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទភិក្ខុក៏បាននាំមកក្តី តែភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខ

បដិក្កោសន្តិ វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អនាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អនាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អនាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ វគ្គកម្មំ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ វគ្គកម្មំ ។

[៨៩] កតមញ្ច ភិក្ខវេ សមគ្គកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ

ក៏ហាមឃាត់កម្ម ហៅថាកម្មជាពួក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ ភិក្ខុដែលគួរដល់កម្មទាំងប៉ុន្មាន ភិក្ខុទាំងនោះក៏មិនបានមកជួបជុំគ្នាក្តី ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុមិនបាននាំមកក្តី ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខ ក៏ហាមឃាត់កម្មក្តី ហៅថាកម្មជាពួក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ ភិក្ខុដែលគួរដល់កម្មទាំងប៉ុន្មាន ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមកជួបជុំគ្នាហើយ តែឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុមិនបាននាំមក ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខ ក៏ហាមឃាត់កម្មក្តី ហៅថាកម្មជាពួក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ ភិក្ខុដែលគួរដល់កម្មទាំងប៉ុន្មាន ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមកជួបជុំគ្នាហើយ ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុបាននាំមកហើយ តែភិក្ខុដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខហាមឃាត់កម្ម ហៅថាកម្មជាពួក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះតថាគតហៅថា កម្មជាពួក ។

(៨៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មព្រមព្រៀង (នោះ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ភិក្ខុទាំងឡាយមានប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងឡាយនោះបានមកជួបជុំគ្នាហើយផង ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុបាននាំមកហើយផង ភិក្ខុ

សម្មុខីភូតា នប្បដិក្កោសន្តិ សមគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា នប្បដិក្កោសន្តិ សមគ្គកម្មំ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ សមគ្គកម្មំ ។

(៩០) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ធម្មបដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ បច្ឆា ញត្តឹ ឋបេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ ធម្មបដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ បច្ឆា ញត្តឹ ឋបេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ

ទាំងឡាយដែលមានគណៈចំពោះមុខ មិនហាមឃាត់កម្មផង ហៅថាកម្មព្រមព្រៀង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ ភិក្ខុទាំងឡាយមានចំនួនប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងឡាយនោះបានមកជួបជុំគ្នាហើយផង ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុបាននាំមកហើយផង ភិក្ខុទាំងឡាយមានគណៈចំពោះមុខ មិនហាមឃាត់កម្មផង ហៅថាកម្មព្រមព្រៀង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះតថាគតហៅថា កម្មព្រមព្រៀង ។

(៩០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មជាពួកព្រមទាំងប្រែកបដោយធម៌បម តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ (ភិក្ខុ) សូត្រកម្មវាចាជាមុន ទើបតាំងញត្តិជាខាងក្រោយវិញ ភិក្ខុទាំងឡាយមានចំនួនប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះមិនបានមកជួបជុំគ្នាក្តី ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុមិនបាននាំមកហើយក្តី ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានគណៈចំពោះមុខ ហាមឃាត់កម្មក្តី ហៅថាកម្មជាពួកព្រមទាំងប្រែកបដោយធម៌បម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់បួន ភិក្ខុសូត្រកម្មវាចាជាមុន ទើបតាំងញត្តិជាខាងក្រោយវិញ ភិក្ខុទាំងឡាយមានចំនួនប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះបានមកជួបជុំគ្នាហើយ តែឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុមិនបាននាំមកក្តី ភិក្ខុទាំងឡាយ

ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ បច្ឆា ញត្តិំ ឋបេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ បច្ឆា ញត្តិំ ឋបេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អនាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អនាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ កម្មវាចំ អនុស្សាវេតិ បច្ឆា ញត្តិំ ឋបេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អនាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ

ដែលមានគង់ទីចំពោះមុខ ហាមឃាត់កម្មក្តី ហៅថាកម្មជាពួកព្រមទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ភិក្ខុសូត្រកម្មវាចាជាមុន ទើបតាំងញត្តិជាខាងក្រោយវិញ ភិក្ខុទាំងឡាយមានប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះបានមកជួបជុំគ្នាហើយក្តី ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរផ្តល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុបាននាំមកហើយក្តី តែភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានគង់ទីចំពោះមុខ ហាមឃាត់កម្ម ហៅថាកម្មជាពួកព្រមទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ ភិក្ខុសូត្រកម្មវាចាជាមុន ទើបតាំងញត្តិជាខាងក្រោយវិញ ភិក្ខុទាំងឡាយមានប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះមិនបានមកជួបជុំគ្នាក្តី ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរផ្តល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុមិនបាននាំមកក្តី ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានគង់ទីចំពោះមុខ ហាមឃាត់កម្មក្តី ហៅថាកម្មជាពួកព្រមទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ ភិក្ខុសូត្រកម្មវាចាជាមុន ទើបតាំងញត្តិជាខាងក្រោយវិញ ភិក្ខុទាំងឡាយមានប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះមកជួបជុំគ្នាហើយ តែឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរផ្តល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុមិនបាននាំមកហើយក្តី ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានគង់ទីចំពោះមុខ ហាមឃាត់កម្មក្តី ហៅថាកម្មជាពួកព្រមទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤

កម្មេ បឋមំ កម្មំ អនុស្សាវេតិ បច្ឆា ញត្តឹ ឋបេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា បដិក្កោសន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ។

(៩១) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ កម្មំ អនុស្សាវេតិ បច្ឆា ញត្តឹ ឋបេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា នប្បដិក្កោសន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ កម្មំ អនុស្សាវេតិ បច្ឆា ញត្តឹ ឋបេតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា នប្បដិក្កោសន្តិ

ភិក្ខុសូត្រកម្មវាចាជាមុន ទើបតាំងញត្តិជាខាងក្រោយវិញ ភិក្ខុទាំងឡាយមានចំនួនប៉ុណ្ណាដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះបានមកជួបជុំគ្នាហើយក្តី ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ភិក្ខុបាននាំមកហើយក្តី តែភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានក្នុងទីចំពោះមុខ ហាមឃាត់កម្ម ហៅថាកម្មជាពួក ព្រមទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះតថាគតហៅថាកម្មជាពួក ព្រមទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។

(៩១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯកម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម (នោះ) ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ភិក្ខុសូត្រកម្មវាចាជាមុន ហើយទើបតាំងសូត្រញត្តិជាខាងក្រោយ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់កម្មមានចំនួនប៉ុណ្ណា ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមកហើយ ទាំងបាននាំឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈមកហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយមកជួបជុំគ្នាហើយ ក៏មិនឃាត់ហាម កម្មនោះឈ្មោះជាកម្មរបស់ភិក្ខុដែលព្រមព្រៀងគ្នាដែរ តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់៤ ភិក្ខុសូត្រកម្មវាចាជាមុន ហើយទើបតាំងញត្តិជាខាងក្រោយ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់កម្មមានចំនួនប៉ុណ្ណា ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមកហើយ ទាំងបាននាំឆន្ទៈ របស់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឆន្ទៈមកហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយមកជួបជុំគ្នាហើយ ក៏មិនឃាត់ហាម

ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ ។

(៩២) កតមញ្ច ភិក្ខវេ ធម្មេន សមគ្គកម្មំ ។ ញត្តិទុតិយេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ ញត្តិំ ឋបេតិ បច្ឆា ឯកាយ កម្មវាចាយ កម្មំ ករោតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា នប្បដិក្កោសន្តិ ធម្មេន សមគ្គកម្មំ ។ ញត្តិចតុត្ថេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ បឋមំ ញត្តិំ ឋបេតិ បច្ឆា តីហិ កម្មវាចាហិ កម្មំ ករោតិ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា នប្បដិក្កោសន្តិ ធម្មេន សមគ្គកម្មំ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ធម្មេន សមគ្គកម្មំ ។

កម្មនោះឈ្មោះថាកម្មរបស់ភិក្ខុដែលព្រមព្រៀងគ្នាដែរ តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះគេហៅថាកម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។

(៩២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះកម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា ទាំងប្រកបដោយធម៌(នោះ)ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ភិក្ខុតាំងញត្តិមុនហើយ ទើបធ្វើកម្ម(នោះ)ដោយកម្មវាចាតែមួយជាខាងក្រោយ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់កម្មមានប៉ុន្មានរូប ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមកហើយ ទាំងបាននាំឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈមកហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយមកជួបជុំគ្នា ក៏មិនឃាត់ឃាំង កម្មនោះឈ្មោះថាកម្មរបស់ភិក្ខុដែលព្រមព្រៀងគ្នា ទាំងប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មមានញត្តិជាគំរប់ ៤ ភិក្ខុតាំងញត្តិមុនហើយ ទើបធ្វើកម្ម (នោះ) ដោយកម្មវាចាបីដងជាខាងក្រោយ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់កម្មមានប៉ុន្មានរូប ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមកហើយ ទាំងបាននាំឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈមកហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយមកជួបជុំគ្នាក៏មិនឃាត់ឃាំង កម្មនោះឈ្មោះថាកម្មរបស់ភិក្ខុដែលព្រមព្រៀងគ្នា ទាំងប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះគេហៅថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា ទាំងប្រកបដោយធម៌ ។

[៤៣] បញ្ច សង្ឃា ចតុវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ បញ្ចវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ ទសវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ វីសតិវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ អតិរេកវីសតិវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោតិ[១] ។ តត្រ ភិក្ខវេ យ្វាយំ ចតុវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ ឋបេត្វា តីណិ កម្មានិ ឧបសម្បទំ បវារណំ អព្ភានំ ធម្មេន សមគ្គោ សព្វកម្មេសុ កម្មប្បត្តោ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យ្វាយំ បញ្ចវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ ឋបេត្វា ទ្វេ កម្មានិ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ ឧបសម្បទំ អព្ភានំ ធម្មេន សមគ្គោ សព្វកម្មេសុ កម្មប្បត្តោ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យ្វាយំ ទសវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ ឋបេត្វា ឯកំ កម្មំ អព្ភានំ ធម្មេន សមគ្គោ សព្វកម្មេសុ កម្មប្បត្តោ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យ្វាយំ វីសតិវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ ធម្មេន សមគ្គោ សព្វកម្មេសុ កម្មប្បត្តោ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យ្វាយំ អតិរេកវីសតិវគ្គោ ភិក្ខុសង្ឃោ ធម្មេន សមគ្គោ សព្វកម្មេសុ កម្មប្បត្តោ ។

១ ម. ឥតិ សទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

[៤៣] ពួកសង្ឃមាន ៥ ពួក គឺ ភិក្ខុសង្ឃចតុវគ្គ (សង្ឃមានភិក្ខុ ៤ រូប) ១ ភិក្ខុសង្ឃបញ្ចវគ្គ (សង្ឃមានភិក្ខុ ៥ រូប) ១ ភិក្ខុសង្ឃទសវគ្គ (សង្ឃមានភិក្ខុ ១០ រូប) ១ ភិក្ខុសង្ឃវីសតិវគ្គ (សង្ឃមានភិក្ខុ ២០ រូប) ១ ភិក្ខុសង្ឃអតិរេកវីសតិវគ្គ (សង្ឃមានភិក្ខុលើសពី ២០ រូប) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុសង្ឃទាំង ៥ ពួកនោះ ឯភិក្ខុសង្ឃចតុវគ្គនេះ ប្រកបព្រមព្រៀងគ្នាដោយធម៌ហើយ ឈ្មោះថាគួរដល់កម្មគឺកម្មទាំងពួង វៀរលែងតែកម្ម ៣ យ៉ាងគឺ ឧបសម្បទាកម្ម ១ បវារណាកម្ម ១ អព្ភានកម្ម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុសង្ឃទាំង ៥ ពួកនោះ ឯភិក្ខុសង្ឃបញ្ចវគ្គនេះ ប្រកបព្រមព្រៀងគ្នាដោយធម៌ហើយ ឈ្មោះថាគួរដល់កម្មគឺកម្មទាំងពួង វៀរលែងតែកម្ម ២ យ៉ាងគឺ ឧបសម្បទាកម្មក្នុងមជ្ឈិមជនបទ ១ អព្ភានកម្ម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុសង្ឃទាំង ៥ ពួកនោះ ឯភិក្ខុសង្ឃទសវគ្គនេះ ប្រកបព្រមព្រៀងគ្នាដោយធម៌ហើយ ឈ្មោះថាគួរដល់កម្មគឺកម្មទាំងពួង វៀរលែងតែកម្ម ១ គឺ អព្ភានកម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុសង្ឃទាំង ៥ ពួកនោះ ឯភិក្ខុសង្ឃវីសតិវគ្គនេះ ប្រកបព្រមព្រៀងគ្នាដោយធម៌ហើយ ឈ្មោះថាគួរដល់កម្មគឺកម្មទាំងពួង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុសង្ឃទាំង ៥ ពួកនោះ ឯភិក្ខុសង្ឃអតិរេកវីសតិវគ្គនេះ ប្រកបព្រមព្រៀងគ្នាដោយធម៌ហើយ ឈ្មោះថាគួរដល់កម្មគឺកម្មទាំងពួង ។

(៩៤) ចតុវគ្គករណេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ ភិក្ខុនីចតុត្ថោ កម្មំ ករេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ចតុវគ្គករណេ ចេ ភិក្ខវេ កម្មេ សិក្ខមានាចតុត្ថោ ។ បេ ។ សាមណេរចតុត្ថោ សាមណេរីចតុត្ថោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកចតុត្ថោ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកចតុត្ថោ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកចតុត្ថោ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកចតុត្ថោ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកចតុត្ថោ បណ្ឌកចតុត្ថោ ថេយ្យសំវាសកចតុត្ថោ តិត្ថិយបក្កន្តកចតុត្ថោ តិរច្ឆានគតចតុត្ថោ មាតុឃាតកចតុត្ថោ បិតុឃាតកចតុត្ថោ អរហន្តឃាតកចតុត្ថោ ភិក្ខុនីទូសកចតុត្ថោ សង្ឃភេទកចតុត្ថោ លោហិតុប្បាទកចតុត្ថោ ឧភតោព្យញ្ជនកចតុត្ថោ នានាសំវាសកចតុត្ថោ នានាសីមាយ ឋិតចតុត្ថោ

(៩៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃចតុវគ្គ សង្ឃមានភិក្ខុនីជាគំរប់ ៤ ហើយធ្វើកម្ម (កម្មនោះ) មិនហៅជាកម្មផង សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃចតុវគ្គ សង្ឃមានសិក្ខមានាជាគំរប់ ៤ ។ បេ ។ មានសាមណេរជាគំរប់ ៤ មានសាមណេរីជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលលាចាកសិក្ខាជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលត្រូវអន្តិមវត្ថុជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ជាគំរប់ ៤ មានមនុស្សខ្ទើយជាគំរប់ ៤ មានបុគ្គលដែលលួចសំវាសជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលចូលទៅកាន់ពួកតិរ្ថិយជាគំរប់ ៤ មានសត្វតិរច្ឆានជាគំរប់ ៤ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់មាតាជាគំរប់ ៤ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់បិតាជាគំរប់ ៤ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់ព្រះអរហន្តជាគំរប់ ៤ មានបុគ្គលដែលប្រទូស្តភិក្ខុនីជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃជាគំរប់ ៤ មានបុគ្គលដែលធ្វើព្រះលោហិត (ព្រះសាស្តា) ឲ្យពុះកើតឡើងជាគំរប់ ៤ មានឧភតោព្យញ្ជនកជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលមានសំវាសផ្សេងៗ គ្នាជាគំរប់ ៤ មានភិក្ខុដែលឋិតនៅក្នុងសីមាផ្សេងៗ គ្នាជាគំរប់ ៤

ឥទ្ធិយា វេហាសេ ឋិតចតុត្ថោ យស្ស សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ តំចតុត្ថោ កម្មំ ករេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។

ចតុវគ្គករណំ ។

[៤៨] បញ្ចវគ្គករណញ្ចេ ភិក្ខវេ កម្មំ ភិក្ខុនីបញ្ចមោ កម្មំ ករេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ បញ្ចវគ្គករណញ្ចេ ភិក្ខវេ កម្មំ សិក្ខមានាបញ្ចមោ ។បេ។ សាមណេរបញ្ចមោ សាមណេរីបញ្ចមោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកបញ្ចមោ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកបញ្ចមោ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកបញ្ចមោ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកបញ្ចមោ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកបញ្ចមោ បណ្ឌកបញ្ចមោ ថេយ្យសំវាសកបញ្ចមោ តិត្ថិយបក្កន្តកបញ្ចមោ តិរច្ឆានគតបញ្ចមោ មាតុឃាតកបញ្ចមោ បិតុឃាតកបញ្ចមោ អរហន្ត-

មានភិក្ខុដែលឋិតនៅលើអាកាសដោយឫទ្ធិជាគំរប់ ៤ សង្ឃធ្វើកម្មដល់បុគ្គលណា សង្ឃមានបុគ្គលនោះជាគំរប់បួន ហើយធ្វើកម្ម (កម្មនោះ) មិនហៅថាកម្មទេ សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើទេ ។

ចប់កម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃចតុវគ្គ ។

[៤៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃបញ្ចវគ្គ សង្ឃមានភិក្ខុនីជាគំរប់ ៥ ហើយធ្វើកម្ម (កម្មនោះ) មិនហៅថាកម្មទេ សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃបញ្ចវគ្គ សង្ឃមានសិក្ខមានាជាគំរប់ ៥ ។បេ។ មានសាមណេរជាគំរប់ ៥ មានសាមណេរីជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលលាលាសិក្ខាជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុត្រូវអន្តិមវត្ថុជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ជាគំរប់ ៥ មានមនុស្សខ្ទើយជាគំរប់ ៥ មានបុគ្គលដែលលួចសំវាសជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលចូលទៅកាន់ពួកតិរ្ថិយជាគំរប់ ៥ មានសត្វតិរច្ឆានជាគំរប់ ៥ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់មាតាជាគំរប់ ៥ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់បិតាជាគំរប់ ៥ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់

ឃាតកបញ្ចមោ ភិក្ខុនីទូសកបញ្ចមោ សង្ឃភេទកបញ្ចមោ លោហិតុប្បាទកបញ្ចមោ ឧភតោព្យញ្ជនកបញ្ចមោ នានាសំវាសកបញ្ចមោ នានាសីមាយ ឋិតបញ្ចមោ ឥទ្ធិយា វេហាសេ ឋិតបញ្ចមោ យស្ស សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ តំបញ្ចមោ កម្មំ ករេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។

បញ្ចវគ្គករណំ ។

(៩៦) ទសវគ្គករណញ្ចេ ភិក្ខវេ កម្មំ ភិក្ខុនីទសមោ កម្មំ ករេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ ទសវគ្គករណញ្ចេ ភិក្ខវេ កម្មំ សិក្ខមានទសមោ ។ បេ ។ សាមណេរទសមោ សាមណេរីទសមោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកទសមោ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកទសមោ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកទសមោ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកទសមោ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ

ព្រះអរហន្តជាគំរប់ ៥ មានបុគ្គលដែលប្រទូស្តភិក្ខុនីជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃជាគំរប់ ៥ មានបុគ្គលដែលធ្វើព្រះលោហិត (ព្រះសាស្តា) ឲ្យពុះពងឡើងជាគំរប់ ៥ មានឧភតោព្យញ្ជនកជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលមានសំវាសផ្សេងៗ គ្នាជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលស្ថិតនៅក្នុងសីមាផ្សេងៗ គ្នាជាគំរប់ ៥ មានភិក្ខុដែលស្ថិតនៅលើអាកាសដោយឫទ្ធិជាគំរប់ ៥ សង្ឃធ្វើកម្មដល់បុគ្គលណា សង្ឃមានបុគ្គលនោះជាគំរប់ ៥ ហើយធ្វើកម្ម (កម្មនោះ) មិនហៅជាកម្មផង សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើផង ។

ចប់កម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃបញ្ចវគ្គ ។

(៩៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃទសវគ្គ សង្ឃមានភិក្ខុនីជាគំរប់ ១០ ហើយធ្វើកម្ម (កម្មនោះ) មិនហៅជាកម្មផង សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃទសវគ្គ សង្ឃមានសិក្ខមានាជាគំរប់ ១០ ។ បេ ។ មានសាមណេរជាគំរប់ ១០ មានសាមណេរីជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលពោលលាសិក្ខាជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលត្រូវអន្តិមវត្ថុជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនលះបង់

ឧក្ខិត្តកទសមោ បណ្ឌកទសមោ ថេយ្យសំវាសកទសមោ តិត្ថិយបក្កន្តកទសមោ តិរច្ឆានគតទសមោ មាតុឃាតកទសមោ បិតុឃាតកទសមោ អរហន្តឃាតកទសមោ ភិក្ខុនិទូសកទសមោ សង្ឃភេទកទសមោ លោហិតុប្បាទកទសមោ ឧភតោព្យញ្ជនកទសមោ នានាសំវាសកទសមោ នានាសីមាយ ឋិតទសមោ ឥទ្ធិយា វេហាសេ ឋិតទសមោ យស្ស សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ តំទសមោ កម្មំ ករេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។

ទសវគ្គករណំ ។

(៤៧) វីសតិវគ្គករណញ្ចេ ភិក្ខវេ កម្មំ ភិក្ខុនីវីសោ កម្មំ ករេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ វីសតិវគ្គករណញ្ចេ ភិក្ខវេ កម្មំ សិក្ខមានាវីសោ ។ បេ ។

ទិដ្ឋិអាក្រក់ជាគំរប់ ១០ មានមនុស្សខ្ទើយជាគំរប់ ១០ មានបុគ្គលដែលលួចសំវាសជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលចូលទៅកាន់ពួកតិរ្ថិយជាគំរប់ ១០ មានសត្វតិរច្ឆានជាគំរប់ ១០ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់មាតាជាគំរប់ ១០ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់បិតាជាគំរប់ ១០ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់ព្រះអរហន្តជាគំរប់ ១០ មានបុគ្គលដែលប្រទូស្តភិក្ខុនីជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃជាគំរប់ ១០ មានបុគ្គលដែលធ្វើព្រះលោហិត (ព្រះសាស្តា) ឲ្យពុះពេញឡើងជាគំរប់ ១០ មានឧភតោព្យញ្ជនកជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលមានសំវាសផ្សេង ៗ គ្នាជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលស្ថិតនៅក្នុងសីមាផ្សេង ៗ គ្នាជាគំរប់ ១០ មានភិក្ខុដែលស្ថិតនៅលើអាកាសដោយឫទ្ធិជាគំរប់ ១០ សង្ឃធ្វើកម្មដល់បុគ្គលណា សង្ឃមានបុគ្គលនោះជាគំរប់ ១០ ហើយធ្វើកម្ម (កម្មនោះ) មិនហៅថាកម្មទេ សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើទេ ។

ចប់កម្មត្រូវធ្វើដោយសង្ឃទសវគ្គ ។

(៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃវីសតិវគ្គ សង្ឃមានភិក្ខុនីជាគំរប់ ២០ ហើយធ្វើកម្ម (កម្មនោះ) មិនហៅថាកម្មទេ សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃវីសតិវគ្គ សង្ឃមានសិក្ខមានាជាគំរប់ ២០ ។ បេ ។

បញ្ចេយ្យកណ្ឌកេ ចត្តសង្ឃកម្មវីសតិវគ្គករណកម្មំ

សាមណេរីសោ សាមណេរីសោ សិក្ខំ បច្ចក្ខាត-
ការីសោ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នការីសោ អាបត្តិយា
អទស្សនេ ឧក្ខិត្តការីសោ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ
ឧក្ខិត្តការីសោ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ
ឧក្ខិត្តការីសោ បណ្ឌការីសោ ថេយ្យសំវាសការីសោ
តិត្ថិយបក្កន្តការីសោ តិរច្ឆានការីសោ មាតុឃាតក-
ការីសោ បិតុឃាតកការីសោ អរហន្តឃាតកការីសោ ភិក្ខុនី-
ទូសកការីសោ សង្ឃភេទកការីសោ លោហិតុប្បាទការីសោ
ឧភតោព្យញ្ជនការីសោ នានាសំវាសការីសោ នានា-
សីមាយ ឋិតការីសោ យស្ស សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ
តំការីសោ កម្មំ ករេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។

វីសតិវគ្គករណំ ។

បញ្ចេយ្យកណ្ឌកៈ និយាយអំពីជំនុំសង្ឃមាន ៤ ពួក និងពន្យល់ម្រាំបំពេញដោយសង្ឃវីសតិវគ្គ

មានសាមណេរជាគំរប់ ២០ មានសាមណេរីជាគំរប់ ២០ មានភិក្ខុដែល
លាលះសិក្ខាជាគំរប់២០ មានភិក្ខុដែលត្រូវអន្តិមវត្ថុជាគំរប់ ២០ មាន
ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិជាគំរប់ ២០ មានភិក្ខុដែល
សង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិជាគំរប់ ២០ មានភិក្ខុដែលសង្ឃ
លើកវត្តព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ជាគំរប់ ២០ មានមនុស្សខ្ទើយជា
គំរប់២០ មានបុគ្គលដែលលួចសំវាសជាគំរប់២០ មានភិក្ខុដែលចូលទៅ
កាន់ពួកតិរ្ថិយជាគំរប់ ២០ មានសត្វតិរច្ឆានជាគំរប់២០ មានបុគ្គលដែល
សម្លាប់មាតាជាគំរប់២០ មានបុគ្គលដែលសម្លាប់បិតាជាគំរប់២០ មាន
បុគ្គលដែលសម្លាប់ព្រះអរហន្តជាគំរប់ ២០ មានបុគ្គលដែលប្រទូស្តភិក្ខុនី
ជាគំរប់ ២០ មានភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃជាគំរប់ ២០ មានភិក្ខុដែលធ្វើព្រះ
លោហិត (ព្រះសាស្តា) ឲ្យពុះពងឡើងជាគំរប់ ២០ មានឧភតោព្យញ្ជនក
ជាគំរប់ ២០ មានភិក្ខុដែលមានសំវាសផ្សេង ៗ គ្នាជាគំរប់ ២០ មានភិក្ខុ
ដែលស្ថិតនៅក្នុងសីមាផ្សេង ៗ គ្នាជាគំរប់ ២០ សង្ឃធ្វើកម្មដល់បុគ្គលណា
សង្ឃមានបុគ្គលនោះជាគំរប់ ២០ ហើយធ្វើកម្ម (កម្មនោះ) មិនហៅថា
កម្មផង សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើផង ។

ចប់ពន្យល់ម្រាំបំពេញដោយសង្ឃវីសតិវគ្គ ។

[៩៨] បារិវាសិកចតុត្ថោ ចេ ភិក្ខវេ បរិវាសំ ទ-
ទេយ្យ មូលាយ បដិកស្សេយ្យ មានត្តំ ទទេយ្យ តំវីសោ
អព្ភេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ មូលាយ បដិ-
កស្សនារហចតុត្ថោ ចេ ភិក្ខវេ បរិវាសំ ទទេយ្យ មូ-
លាយ បដិកស្សេយ្យ មានត្តំ ទទេយ្យ តំវីសោ អព្ភេយ្យ
អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ មានត្តារហចតុត្ថោ ចេ ភិក្ខវេ
បរិវាសំ ទទេយ្យ មូលាយ បដិកស្សេយ្យ មានត្តំ ទ-
ទេយ្យ តំវីសោ អព្ភេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ មា-
នត្តចារិកចតុត្ថោ ចេ ភិក្ខវេ បរិវាសំ ទទេយ្យ មូលា-
យ បដិកស្សេយ្យ មានត្តំ ទទេយ្យ តំវីសោ អព្ភេយ្យ
អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។ អព្ភានារហចតុត្ថោ ចេ ភិក្ខវេ

[៩៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសង្ឃមានភិក្ខុអ្នកនៅបរិវាសជា
គំរប់ ៤ ហើយឲ្យបរិវាស ទាញអ្នកបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ ហើយឲ្យ
មានត្ត (បើ) សង្ឃមានភិក្ខុអ្នកនៅបរិវាសនោះជាគំរប់ ២០ ហើយឲ្យអព្ភាន
(យ៉ាងនេះ) មិនហៅថាកម្មផង សង្ឃក៏មិនគួរធ្វើផង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បើសង្ឃមានភិក្ខុដែលគួរដល់ការទាញអ្នកបត្តិមកដាក់ក្នុង
មូលាបត្តិជាគំរប់ ៤ ហើយឲ្យបរិវាស ទាញអ្នកបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ
ហើយឲ្យមានត្ត (បើ) សង្ឃមានភិក្ខុនោះជាគំរប់ ២០ ហើយឲ្យអព្ភាន
(យ៉ាងនេះ) មិនហៅថាកម្មផង សង្ឃក៏មិនគួរធ្វើផង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បើសង្ឃមានភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្តជាគំរប់ ៤ ហើយឲ្យបរិ-
វាស ទាញអ្នកបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ ហើយឲ្យមានត្ត (បើ) សង្ឃ
មានភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្តនោះជាគំរប់ ២០ ហើយឲ្យអព្ភាន (យ៉ាងនេះ)
មិនហៅថាកម្មផង សង្ឃមិនគួរធ្វើផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសង្ឃ
មានភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តមានត្តជាគំរប់ ៤ ហើយឲ្យបរិវាស ទាញអ្នកបត្តិមក
ដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ ហើយឲ្យមានត្ត បើសង្ឃមានភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តមានត្តនោះ
ជាគំរប់ ២០ ហើយឲ្យអព្ភាន (យ៉ាងនេះ) មិនហៅថាកម្មផង សង្ឃក៏មិន
គួរធ្វើផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើសង្ឃមានភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន

បរិវាសំ ទទេយ្យ មូលាយ បដិកស្សេយ្យ មានត្តំ ទ-
ទេយ្យ តំ ភិក្ខូ អព្ភេយ្យ អកម្មំ ន ច ករណីយំ ។

(៩៩) បកតត្តស្ស ភិក្ខវេ សង្ឃមជ្ឈេ បដិក្កោសនា រូហតិ ឯកច្ចស្ស ន រូហតិ ។ កស្ស ច ភិក្ខវេ សង្ឃមជ្ឈេ បដិក្កោសនា ន រូហតិ ។ ភិក្ខុនិយា ភិក្ខវេ សង្ឃមជ្ឈេ បដិក្កោសនា ន រូហតិ ។ សិក្ខមានាយ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សាមណេរស្ស ភិក្ខវេ សាមណេរិយា ភិក្ខវេ សិក្ខាបច្ចក្ខាតកស្ស ភិក្ខវេ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកស្ស ភិក្ខវេ ឧម្មត្តកស្ស ភិក្ខវេ ខិត្តចិត្តស្ស ភិក្ខវេ វេទនដ្ដស្ស ភិក្ខវេ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកស្ស ភិក្ខវេ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកស្ស ភិក្ខវេ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកស្ស ភិក្ខវេ បណ្ឌកស្ស ភិក្ខវេ

ជាគំរប់ ៤ ហើយឲ្យបរិវាស ទាញអាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិ ហើយឲ្យមានត្ត បើសង្ឃនាំភិក្ខុដែលត្រូវដាក់អព្ភាននោះជាគំរប់ ២០ ហើយឲ្យអព្ភាន (ហៅចូល) មិនហៅជាកម្មផង សង្ឃក៏មិនត្រូវធ្វើផង ។

(៩៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការហាមឃាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ របស់បុគ្គលខ្លះឡើង របស់បុគ្គលខ្លះមិនឡើង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯការហាមឃាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃរបស់នរណាដែលមិនឡើង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការហាមឃាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃរបស់ភិក្ខុនីមិនឡើងទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់សិក្ខមានា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់សាមណេរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់សាមណេរី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុអ្នកពោលលាសិក្ខា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលឆ្កួត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលមានចិត្តរវើរវាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលមានវេទនាគ្របសង្កត់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនលះបង់នូវទិដ្ឋិអាក្រក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់បណ្ឌក

ថេយ្យសំវាសកស្ស ភិក្ខវេ តិត្ថិយបក្កន្តកស្ស ភិក្ខវេ តិរច្ឆានគតស្ស ភិក្ខវេ មាតុឃាតកស្ស ភិក្ខវេ បិតុឃាតកស្ស ភិក្ខវេ អរហន្តឃាតកស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិទូសកស្ស ភិក្ខវេ សង្ឃភេទកស្ស ភិក្ខវេ លោហិតុប្បាទកស្ស ភិក្ខវេ ឧភតោព្យញ្ជនកស្ស ភិក្ខវេ នានាសំវាសកស្ស ភិក្ខវេ នានាសីមាយ ឋិតស្ស ភិក្ខវេ ឥទ្ធិយា វេហាសេ ឋិតស្ស ភិក្ខវេ យស្ស សង្ឃោ កម្មំ ករោតិ តស្ស ភិក្ខវេ សង្ឃមជ្ឈេ បដិក្កោសនា ន រូហតិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ សង្ឃមជ្ឈេ បដិក្កោសនា ន រូហតិ ។ កស្ស ច ភិក្ខវេ សង្ឃមជ្ឈេ បដិក្កោសនា រូហតិ ។ ភិក្ខុស្ស ភិក្ខវេ បកតត្តស្ស សមានសំវាសកស្ស សមានសីមាយ ឋិតស្ស

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់បុគ្គលដែលលួចសំវាស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលចូលទៅកាន់ពួកតិរ្ថិយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់សត្វតិរច្ឆាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់បុគ្គលដែលសម្លាប់មាតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់បុគ្គលដែលសម្លាប់បិតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់បុគ្គលដែលសម្លាប់ព្រះអរហន្ត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់បុគ្គលដែលប្រទូស្តភិក្ខុនី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់បុគ្គលដែលធ្វើព្រះលោហិត (ព្រះសាស្តា) ឲ្យពុះពងឡើង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ឧភតោព្យញ្ជនកៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលមានសំវាសផ្សេងគ្នា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលស្ថិតនៅក្នុងសីមាផ្សេងគ្នា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុដែលស្ថិតនៅលើអាកាសដោយឫទ្ធិ ជំនុំសង្ឃធ្វើកម្មដល់បុគ្គលណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការហាមឃាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ របស់បុគ្គលនោះមិនឡើងទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការហាមឃាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ របស់បុគ្គលទាំងអម្បាលនេះឯងមិនឡើងទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកការហាមឃាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ របស់អ្នកណាដែលឡើង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការហាមឃាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ របស់ភិក្ខុជាបកតត្តមានសំវាសស្មើគ្នា ស្ថិត

អដ្ឋមាសោ អនន្តរិកស្សាបិ ភិក្ខុនោ វិញ្ញាបេន្តស្ស សង្ឃមជ្ឈេ បដិក្កោសនា រូហតិ ។ ឥមស្ស ខោ ភិក្ខវេ សង្ឃមជ្ឈេ បដិក្កោសនា រូហតិ ។

(១០០) ទ្វេមា ភិក្ខវេ និស្សារណា អត្ថិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ និស្សារណំ តំ ចេ សង្ឃោ និស្សារេតិ ឯកច្ចោ សុនិស្សារិតោ ឯកច្ចោ ទុន្និស្សារិតោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ និស្សារណំ តំ ចេ សង្ឃោ និស្សារេតិ ទុន្និស្សារិតោ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុទ្ធោ ហោតិ អនាបត្តិកោ តំ ចេ សង្ឃោ និស្សារេតិ ទុន្និស្សារិតោ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ និស្សារណំ តំ ចេ សង្ឃោ និស្សារេតិ ទុន្និស្សារិតោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ និស្សារណំ តំ ចេ សង្ឃោ និស្សារេតិ សុនិស្សារិតោ ។ ឥធ[១] ភិក្ខវេ ភិក្ខុ

១ ម. ឥធ បន ។

នោះក្នុងសីមាជាមួយគ្នា ដោយហោចទៅ សូម្បីភិក្ខុដែលអង្គុយនៅជាលំដាប់ ដែលញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង ក៏ឡើងដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការហាមឃាត់កណ្ដាលជំនុំសង្ឃរបស់ភិក្ខុនេះឯង ទើបឡើង ។

(១០០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ និស្សារណាកម្ម (ការបណ្ដេញចេញ) នេះមាន ២ យ៉ាង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានបុគ្គលពួកភិក្ខុដែលមិនទាន់ដល់នូវនិស្សារណាកម្មនៅឡើយ បើសង្ឃបណ្ដេញបុគ្គលនោះចេញ បុគ្គលពួកខ្លះ ឈ្មោះថា សង្ឃបណ្ដេញចេញដោយល្អ (ត្រូវ) បុគ្គលពួកខ្លះឈ្មោះថា សង្ឃបណ្ដេញចេញដោយអាក្រក់ (ខុស) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដូចម្ដេចដែលមិនទាន់ដល់នូវនិស្សារណាកម្ម បើសង្ឃបណ្ដេញបុគ្គលនោះចេញ ឈ្មោះថា សង្ឃបណ្ដេញចេញដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាអ្នកស្អាតបរិសុទ្ធគ្មានអាបត្តិ បើសង្ឃបណ្ដេញភិក្ខុនោះចេញ ឈ្មោះថា សង្ឃបណ្ដេញចេញដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះហៅថា បុគ្គលដែលមិនទាន់ដល់នូវនិស្សារណាកម្ម បើសង្ឃបណ្ដេញបុគ្គលនោះចេញ ឈ្មោះថា សង្ឃបណ្ដេញចេញដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដូចម្ដេច ដែលមិនទាន់ដល់នូវនិស្សារណាកម្ម បើសង្ឃបណ្ដេញបុគ្គលនោះចេញ ឈ្មោះថា សង្ឃបណ្ដេញចេញដោយល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ

ការកោ ហោតិ អព្យត្តោ អាបត្តិពហុលោ អនបទានោ គិហិសំសដ្ឋោ វិហរតិ អននុលោមិកេហិ គិហិសំសគ្គេហិ តំ ចេ សង្ឃោ និស្សារេតិ សុនិស្សារិតោ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ និស្សារណំ តំ ចេ សង្ឃោ និស្សារេតិ សុនិស្សារិតោ ។

(១៨០) ទ្វេមា ភិក្ខវេ ឱសារណា អត្ថិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ ឯកច្ចោ សោសារិតោ ឯកច្ចោ ទោសារិតោ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ ទោសារិតោ ។ បណ្ឌកោ ភិក្ខវេ អប្បត្តោ ឱសារណំ តញ្ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ ទោសារិតោ ។ ថេយ្យសំវាសកោ ភិក្ខវេ ។បេ ។

ក្នុងសង្ឃនោះ ល្ងង់មិនឈ្លាស មានអាបត្តិច្រើន មិនមានការកំណត់អាបត្តិ នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ ដោយការច្រឡូកច្រឡំមិនសមគួរ បើសង្ឃបណ្ដេញភិក្ខុនោះចេញ ឈ្មោះថា សង្ឃបណ្ដេញចេញដោយល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះតថាគតហៅថា បុគ្គលដែលមិនទាន់ដល់នូវនិស្សារណកម្ម បើសង្ឃបណ្ដេញបុគ្គលនោះចេញ ឈ្មោះថា បណ្ដេញចេញដោយល្អ ។

(១៨១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឱសារណាកម្ម(១) មាន ២ យ៉ាង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានបុគ្គលដែលមិនទាន់ដល់នូវឱសារណាកម្មទេឡើយ បើសង្ឃហៅបុគ្គលនោះចូល បុគ្គលពួកខ្លះ ឈ្មោះថា សង្ឃហៅចូលដោយល្អ បុគ្គលពួកខ្លះ ឈ្មោះថា សង្ឃហៅចូលដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដូចម្ដេចដែលមិនទាន់ដល់នូវឱសារណាកម្ម បើសង្ឃហៅបុគ្គលនោះចូល ឈ្មោះថា សង្ឃហៅចូលដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ឌកៈមិនដល់នូវឱសារណាកម្មទេ បើសង្ឃហៅបណ្ឌកៈនោះចូល ឈ្មោះថា សង្ឃហៅចូលដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលលួចសំវាស ។បេ ។

១ ការហៅឲ្យចូលពួក ដោយអំណាចនៃកម្ម មានដំណើរឲ្យបានចូលក្នុងសង្ឃវិញ ហៅថា ឱសារណាកម្ម ។

តិត្ថិយបក្កន្តកោ ភិក្ខវេ តិរច្ឆានគតោ ភិក្ខវេ មាតុឃាតកោ ភិក្ខវេ បិតុឃាតកោ ភិក្ខវេ អរហន្តឃាតកោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីទូសកោ ភិក្ខវេ សង្ឃភេទកោ ភិក្ខវេ លោហិតុប្បាទកោ ភិក្ខវេ ឧភតោព្យញ្ជនកោ ភិក្ខវេ អប្បត្តោ ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ ទោសារិតោ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ ទោសារិតោ(១) ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ សោសារិតោ ។ ហត្ថច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ អប្បត្តោ ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ សោសារិតោ ។ បាទច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ ។បេ។ ហត្ថបាទច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ

១ ៖ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ បុគ្គលា អប្បត្តា ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ ទោសារិតា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលចូលទៅកាន់ពួកតិរ្ថិយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វតិរច្ឆាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលសម្លាប់មាតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលសម្លាប់បិតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលសម្លាប់ព្រះអរហន្ត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលប្រទូស្តភិក្ខុនី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលធ្វើលោហិតុប្បាទ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧភតោព្យញ្ជនកៈ មិនដល់នូវឱសារណកម្មទេ បើសង្ឃហៅបុគ្គលនោះបញ្ចូល ឈ្មោះថាសង្ឃហៅបញ្ចូលដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតហៅបុគ្គលនេះឯងថាមិនដល់នូវឱសារណកម្ម បើសង្ឃហៅបុគ្គលនោះបញ្ចូល ឈ្មោះថាសង្ឃហៅបញ្ចូលដោយអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដូចម្ដេចដែលមិនដល់នូវឱសារណកម្ម បើសង្ឃហៅបុគ្គលនោះបញ្ចូល ឈ្មោះថាសង្ឃហៅបញ្ចូលដោយល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សកំបុតដៃមិនដល់នូវឱសារណកម្មទេ បើសង្ឃហៅបុគ្គលនោះបញ្ចូល ឈ្មោះថាសង្ឃហៅបញ្ចូលដោយល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សកំបុតជើង ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សកំបុតទាំងដៃទាំងជើង

កណ្ណច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ នាសច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ កណ្ណនាសច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ អង្គុលិច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ អឡច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ កណ្ឌរច្ឆិន្នោ ភិក្ខវេ ផណហត្ថកោ ភិក្ខវេ ខុជ្ជោ ភិក្ខវេ វាមនោ ភិក្ខវេ គលគណ្ឌី ភិក្ខវេ លក្ខណាហតោ ភិក្ខវេ កសាហតោ ភិក្ខវេ លិខិតកោ ភិក្ខវេ សីបទី ភិក្ខវេ បាបរោគី ភិក្ខវេ បរិសទូសកោ ភិក្ខវេ កាណោ ភិក្ខវេ កុណី ភិក្ខវេ ខញ្ជោ ភិក្ខវេ បក្ខហតោ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សកំបុតត្រចៀក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សកំបុតច្រមុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សកំបុតទាំងត្រចៀកទាំងច្រមុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សកំបុតម្រាមដៃ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សកំបុតមេដៃមេជើង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដាច់សរសៃ (សរសៃក្នុងជើង) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សមានដៃក្រែក (មានម្រាមដៃជាប់គ្នាដូចស្លាបប្រចៀវ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សគម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សតឿ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សពកកម្ពុកត្រង់ករឬនៅត្រង់ណាមួយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលគេបៀតគេបៀនឲ្យមានស្លាកស្នាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលគេវាយឲ្យមានស្នាមរំពាត់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលគេកត់ឈ្មោះទុក (ព្រះរាជទុក) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលមានជើងហើមស្លក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលមានរោគអាក្រក់ (មានឫសដូងបាតជាដើម) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលមានរូបប្រទូស្តបរិសទ្យ (គឺមានរូបអាក្រក់ខុសគេ មានខ្លួនពកពាបពេកជាដើម) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលវិបរិតនឹងភ្នែក ឬខ្វាក់ម្ខាង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សក្ងិចក្ងក់ដៃជើងជាដើម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សខ្វិនជើង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលស្លាប់១ចំហៀងខ្លួន

ភិក្ខវេ ឆិន្នីរិយាបថោ ភិក្ខវេ ជរាជជ្ជរោ ភិក្ខវេ អន្ធោ
ភិក្ខវេ មូគោ ភិក្ខវេ ពធិរោ ភិក្ខវេ អន្ធមូគោ ភិក្ខវេ
អន្ធពធិរោ ភិក្ខវេ មូគពធិរោ ភិក្ខវេ អន្ធមូគពធិរោ
ភិក្ខវេ អប្បត្តោ ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ
សោសារិតោ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ
ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ សោសារិតោ[១] ។

វាសភគាមភាណវារោ បឋមោ ។

[១០៦] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ន ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តិន្តិ ។ សោ ឯវមាហ នត្ថិ មេ អាវុសោ

១. ឱស ប្រែ ភិក្ខវេ បុគ្គលោ អប្បត្តោ ឱសារណំ តំ ចេ សង្ឃោ ឱសារេតិ សោសារិតោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សខ្វិន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សចាស់គ្រាំគ្រា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សដែលខ្វាក់ពីកំណើត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សគ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សថ្លង់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សទាំងខ្វាក់ទាំងគ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សទាំងខ្វាក់ទាំងថ្លង់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សទាំងគទាំងថ្លង់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សទាំងខ្វាក់ទាំងគទាំងថ្លង់ មិនដល់នូវឱសារណកម្មទេ បើសង្ឃហៅបុគ្គលនោះចូល ឈ្មោះថាសង្ឃហៅចូលដោយល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតហៅបុគ្គលនេះឯងថា មិនដល់នូវឱសារណកម្មទេ បើសង្ឃហៅបុគ្គលនោះចូល ឈ្មោះថា សង្ឃហៅចូលដោយល្អ ។

ចប់ វាសភគាមភាណវារៈ ទី ១ ។

[១០៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអាបត្តិដែលភិក្ខុគួរឃើញមិនមានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះទេ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល (គឺភិក្ខុ) មួយរូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះទេ ។ ភិក្ខុនោះពោលតបវិញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ

អាបត្តឹ យមហំ បស្សេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ន ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បដិករោហិ តំ អាបត្តិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បដិករេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ន ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា បាបិកា តេ អាវុសោ ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតំ បាបិកំ ទិដ្ឋិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ បាបិកា ទិដ្ឋិ យមហំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ន ហោតិ អាបត្តិ ទេសេតព្វា ន ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា

អាបត្តិដែលខ្ញុំគួរឃើញនោះ មិនមានដល់ខ្ញុំទេ ។ សង្ឃក៏លើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត អាបត្តិដែលភិក្ខុត្រូវសំដែងមិនមានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះទេ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ ចូរលោកសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុនោះពោលតបវិញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវសំដែងនោះមិនមានដល់ខ្ញុំទេ ។ សង្ឃក៏លើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិចេញ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់មិនមានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ហើយ ចូរលោកលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់នោះចេញ ។ ភិក្ខុនោះពោលតបវិញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលខ្ញុំត្រូវលះបង់ មិនមានដល់ខ្ញុំទេ ។ សង្ឃក៏លើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត អាបត្តិដែលត្រូវឃើញក៏មិនមាន អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មិនមានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះទេ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី

អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តឹ បដិករោហិ តំ អាបត្តិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បស្សេយ្យំ អត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បដិករេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អទស្សនេ វា អប្បដិកម្មេ វា ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ន ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ន ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តឹ បាបិកា តេ ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតំ បាបិកំ ទិដ្ឋិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បស្សេយ្យំ នត្ថិ មេ បាបិកា ទិដ្ឋិ យមហំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អទស្សនេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ន ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ន ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ

ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះទេ ចូរលោកសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុនោះពោលតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវឃើញមិនមានដល់ខ្ញុំទេ ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវសំដែងក៏មិនមានដល់ខ្ញុំដែរ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញ (អាបត្តិ)ក្តី ព្រោះមិនសំដែងក្តី (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត អាបត្តិដែលត្រូវឃើញក៏មិនមាន ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មិនមានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះទេ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល១រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះទេ លោកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ហើយ ចូរលោកលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់នុ៎ះចេញ ។ ភិក្ខុនោះពោលតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវឃើញមិនមានដល់ខ្ញុំទេ ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលខ្ញុំត្រូវលះបង់ក៏មិនមានដល់ខ្ញុំដែរ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញ (អាបត្តិ)ក្តី ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ក្តី (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មិនមាន ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មិនមានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះទេ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលមួយរូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ

អាបន្នោ បដិករោហិ តំ អាបត្តិំ បាបិកា តេ ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតំ បាបិកំ ទិដ្ឋិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បដិករេយ្យំ នត្ថិ មេ អាវុសោ បាបិកា ទិដ្ឋិ យមហំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។ ៩៨ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ន ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ន ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ន ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តិំ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តិំ បដិករោហិ តំ អាបត្តិំ បាបិកា តេ ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតំ បាបិកំ ទិដ្ឋិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បស្សេយ្យំ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បដិករេយ្យំ នត្ថិ មេ អាវុសោ បាបិកា ទិដ្ឋិ យមហំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អទស្សនេ វា អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។

លោកត្រូវអាបត្តិហើយ ចូរលោកសំដែងអាបត្តិនោះចេញ លោកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ហើយ ចូរលោកលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់នុះចេញ ។ ភិក្ខុនោះពោលតបវិញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវសំដែងមិនមានដល់ខ្ញុំទេ ម្នាលអាវុសោ ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលខ្ញុំត្រូវលះបង់ក៏មិនមានដល់ខ្ញុំដែរ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិក្តី ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញក្តី (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អាបត្តិដែលត្រូវឃើញក៏មិនមាន អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មិនមាន ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មិនមានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះទេ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុះទេ ចូរលោកសំដែងអាបត្តិនោះចេញ លោកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ហើយ ចូរលោកលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់នោះចេញ ។ ភិក្ខុនោះពោលតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវឃើញមិនមានដល់ខ្ញុំទេ ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវសំដែងក៏មិនមានដល់ខ្ញុំដែរ ម្នាលអាវុសោ ទាំងទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលខ្ញុំត្រូវលះបង់ក៏មិនមានដល់ខ្ញុំដែរ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី ព្រោះមិនសំដែងក្តី ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ក្តី (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។

(១០៣) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តិំ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អាមាវុសោ បស្សាមីតិ ។ តំ សង្ឃោ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តិំ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បដិករោហិ តំ អាបត្តិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អាមាវុសោ បដិករិស្សាមីតិ ។ តំ សង្ឃោ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា បាបិកា តេ អាវុសោ ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតំ បាបិកំ ទិដ្ឋិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អាមាវុសោ បដិនិស្សជ្ជិស្សាមីតិ ។ តំ សង្ឃោ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិបតិ

(១០៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អាបត្តិដែលគួរឃើញ មានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលមួយរូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះទេ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា អើអាវុសោ ខ្ញុំឃើញដែរ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងមានដល់ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលមួយរូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ ចូរលោកសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា អើអាវុសោ ខ្ញុំនឹងសំដែង ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ មានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលមួយរូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ហើយ ចូរលោកលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់នុ៎ះចេញ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា អើអាវុសោ ខ្ញុំលះបង់ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ

អធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ។ ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតា ។ ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតា ។ ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តឹ បដិករោហិ តំ អាបត្តឹ បាបិកា តេ ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតំ បាបិកំ ទិដ្ឋិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អាមាវុសោ បស្សាមិ អាម បដិករោមិ អាម បដិនិស្សជ្ជិស្សាមីតិ ។ តំ សង្ឃោ អទស្សនេ វា អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ឧក្ខិបតិ អធម្មកម្មំ ។

(១០៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ

(យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អាបត្តិដែលត្រូវឃើញក៏មាន អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មាន ដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ។ អាបត្តិដែលត្រូវឃើញក៏មាន ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មាន ។ អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មាន ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មាន ។ អាបត្តិដែលត្រូវឃើញក៏មាន អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មាន (ទាំង) ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មាន ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលមួយរូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះទេ ចូរលោកសំដែងអាបត្តិនោះចេញ លោកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ហើយ ចូរលោកលះទិដ្ឋិអាក្រក់នោះចេញ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា អើអាវុសោ ខ្ញុំឃើញដែរ អើខ្ញុំសំដែងចេញ អើខ្ញុំលះបង់ចេញ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី ព្រោះមិនសំដែងក្តី ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញក្តី (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។

(១០៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាបត្តិដែលត្រូវឃើញ មានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលមួយរូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះទេ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែល

យមហំ បស្សេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបតិ ធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ។ តមេនំ ចោទេន្តិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តិំ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បដិករោហិ តំ អាបត្តិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បដិករេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិបតិ ធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតា ។ តមេនំ ចោទេន្តិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា បាបិកា តេ អាវុសោ ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតំ បាបិកំ ទិដ្ឋិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ បាបិកា ទិដ្ឋិ យមហំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិបតិ ធម្មកម្មំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ។ ហោតិ អាបត្តិ ទដ្ឋព្វា ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតា ។ ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតា ។ ហោតិ អាបត្តិ

ខ្ញុំត្រូវឃើញមិនមានដល់ខ្ញុំទេ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ (យ៉ាងនេះ) ហៅថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត អាបត្តិដែលត្រូវសំដែង មានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ ចូរលោកសំដែងអាបត្តិនុ៎ះចេញ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវសំដែងមិនមានដល់ខ្ញុំទេ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ (យ៉ាងនេះ) ហៅថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ មានដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ហើយ ចូរលោកលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់នុ៎ះចេញ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលខ្ញុំត្រូវលះបង់មិនមានដល់ខ្ញុំទេ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ (យ៉ាងនេះ) ហៅថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត អាបត្តិដែលត្រូវឃើញក៏មាន អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មាន ដល់ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ។ អាបត្តិដែលត្រូវឃើញក៏មាន ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មាន ។ អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មាន ទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មាន ។ អាបត្តិដែល

ទដ្ឋព្វា ហោតិ អាបត្តិ បដិកាតព្វា ហោតិ បាបិកា ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតព្វា ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តឹ បដិករោហិ តំ អាបត្តឹ បាបិកា តេ អាវុសោ ទិដ្ឋិ បដិនិស្សជ្ជេតំ បាបិកំ ទិដ្ឋិន្តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បស្សេយ្យំ នត្ថិ មេ អាបត្តិ យមហំ បដិករេយ្យំ នត្ថិ មេ បាបិកា ទិដ្ឋិ យមហំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យន្តិ ។ តំ សង្ឃោ អទស្សនេ វា អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ឧក្ខិបតិ ធម្មកម្មំ ។

(១០៧) អថខោ អាយស្មា ឧបាលិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ឧបាលិ ភគវន្តំ ឯតទវោច យោ នុ ខោ ភន្តេ សមគ្គោ សង្ឃោ សម្មុខាករណីយំ កម្មំ អសម្មុខា ករោតិ ធម្មកម្មំ នុ ខោ តំ ភន្តេ វិនយកម្មន្តិ ។ អធម្មកម្មំ តំ ឧបាលិ

ត្រូវឃើញក៏មាន អាបត្តិដែលត្រូវសំដែងក៏មានចំពោះទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលត្រូវលះបង់ក៏មាន ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តីចោទភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ លោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះទេ ចូរលោកសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ម្នាលអាវុសោ លោកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ហើយ ចូរលោកលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់នោះចេញ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវឃើញមិនមានដល់ខ្ញុំទេ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវសំដែងក៏មិនមានដល់ខ្ញុំ ទាំងទិដ្ឋិអាក្រក់ដែលខ្ញុំត្រូវលះបង់ក៏មិនមានដល់ខ្ញុំដែរ ។ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី ព្រោះមិនសំដែងក្តី ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញក្តី (យ៉ាងនេះ) ហៅថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ។

(១០៧) គ្រានោះឯង ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរពាក្យនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មដែលត្រូវធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើក្នុងទីកំបាំងមុខទៅវិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មនោះជាកម្មត្រូវតាមធម៌ ជាកម្មត្រូវតាមវិន័យដែរឬ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ

អវិនយកម្មន្តិ ។ យោ ច ខោ ភន្តេ សមគ្គោ សង្ឃោ បដិបុច្ឆាករណីយំ កម្មំ អប្បដិបុច្ឆា ករោតិ បដិញ្ញាយ ករណីយំ កម្មំ អប្បដិញ្ញាយ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយកម្មារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ បដិសារណីយកម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ ឧក្ខេបនីយកម្មារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ បរិវាសារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ មូលាយ បដិកស្សនារហស្ស មានត្តំ ទេតិ មានត្តារហំ អព្ភេតិ អព្ភានារហំ ឧបសម្បាទេតិ អធម្មកម្មញ្ច ខោ តំ ភន្តេ អវិនយកម្មន្តិ ។ អធម្មកម្មំ តំ ឧបាលិ អវិនយកម្មំ យោ ខោ ឧបាលិ សមគ្គោ សង្ឃោ សម្មុខាករណីយំ កម្មំ អសម្មុខា

កម្មនោះជាកម្មមិនត្រូវតាមធម៌ ជាកម្មមិនត្រូវតាមវិន័យទេ ។ ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មដែលត្រូវធ្វើដោយការសាកសួរ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើដោយការមិនសាកសួរវិញ កម្មដែលត្រូវធ្វើដោយការប្តេជ្ញា សង្ឃធ្វើដោយមិនបានប្តេជ្ញាវិញ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យវិញ ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យវិញ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្មវិញ ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្មវិញ ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្មវិញ ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្មវិញ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្មវិញ ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្មវិញ ឲ្យមូលាយបដិកស្សនដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាសវិញ ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈវិញ ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្តវិញ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភានវិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មនោះជាកម្មត្រូវតាមធម៌ ជាកម្មត្រូវតាមវិន័យដែរឬ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ កម្មនោះមិនមែនជាកម្មត្រូវតាមធម៌ មិនមែនជាកម្មត្រូវតាមវិន័យទេ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើកម្មដែលត្រូវធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខ ([illegible]) ក្នុងទីកំបាំងមុខវិញ

ករោតិ ឯវំ ខោ ឧបាលិ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតិ ឥធ ខោ ឧបាលិ សមគ្គោ សង្ឃោ បដិបុច្ឆាករណីយំ កម្មំ អប្បដិបុច្ឆា ករោតិ បដិញ្ញាយ ករណីយំ កម្មំ អប្បដិញ្ញាយ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយកម្មារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ បដិសារណីយកម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ ឧក្ខេបនីយកម្មារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ បរិវាសារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ មូលាយ បដិកស្សនារហស្ស មានត្តំ ទេតិ មានត្តារហំ អព្ភេតិ អព្ភានារហំ ឧបសម្បាទេតិ ឯវំ ខោ ឧបាលិ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតីតិ ។

ម្នាលឧបាលិ កម្មយ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាអធម្មកម្ម (កម្មមិនត្រូវតាមធម៌) ឈ្មោះថាអវិនយកម្ម (កម្មមិនត្រូវតាមវិន័យ) ឯសង្ឃរមែងតែជាសង្ឃប្រកបដោយទោស ដោយប្រការដូច្នេះ ម្នាលឧបាលិ កម្មដែលត្រូវធ្វើដោយការសាកសួរ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើដោយមិនបានសាកសួរ កម្មដែលត្រូវធ្វើដោយសេចក្តីប្តេជ្ញា សង្ឃធ្វើដោយមិនបានប្តេជ្ញាវិញ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្ម ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ឲ្យឧបសម្បទាដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ម្នាលឧបាលិ កម្មយ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាជាអធម្មកម្ម ជាអវិនយកម្ម ឯសង្ឃរមែងតែជាសង្ឃប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។

[១០៦] យោ ច ខោ ភន្តេ សមគ្គោ សង្ឃោ សម្មុខាករណីយំ កម្មំ សម្មុខា ករោតិ ធម្មកម្មំ នុ ខោ តំ ភន្តេ វិនយកម្មន្តិ ។ ធម្មកម្មំ តំ ឧបាលិ វិនយកម្មន្តិ ។ យោ ច ខោ ភន្តេ សមគ្គោ សង្ឃោ បដិបុច្ឆាករណីយំ កម្មំ បដិបុច្ឆា ករោតិ បដិញ្ញាយ ករណីយំ កម្មំ បដិញ្ញាយ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស សតិវិនយំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តស្សបាបិយសិកា-កម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បដិសារណីយកម្មារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ ឧក្ខេបនីយកម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ បរិវាសារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សនារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ មានត្តារហស្ស មានត្តំ ទេតិ អព្ភានារហំ អព្ភេតិ ឧបសម្បទារហំ ឧបសម្បាទេតិ

(១០៦) ព្រះឧបាលិត្ថេរក្រាបបង្គំទូលសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មដែលត្រូវធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មរបស់សង្ឃនោះ ហៅថាធម្មកម្ម (កម្មត្រូវតាមធម៌) ជាវិនយកម្ម (កម្មត្រូវតាមវិន័យ) ដែរឬ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ កម្មនោះហៅថាធម្មកម្ម ជាវិនយកម្ម ។ ព្រះឧបាលិត្ថេរក្រាបបង្គំទូលសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មដែលត្រូវធ្វើដោយការសាកសួរ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើដោយការសាកសួរ កម្មដែលត្រូវធ្វើដោយសេចក្ដីប្ដេជ្ញា សង្ឃធ្វើដោយសេចក្ដីប្ដេជ្ញា ឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយ-សិកាកម្ម ធ្វើតជ្ជនីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើនិយស្ស-កម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារ-ណីយកម្ម ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា

ធម្មកម្មំ នុ ខោ តំ ភន្តេ វិនយកម្មន្តិ ។ ធម្មកម្មំ តំ ឧបាលិ វិនយកម្មំ ។ យោ ខោ ឧបាលិ សមគ្គោ សង្ឃោ សម្មុខាករណីយំ កម្មំ សម្មុខា ករោតិ ឯវំ ខោ ឧបាលិ ធម្មកម្មំ ហោតិ វិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ អនតិសារោ ហោតិ ។ យោ ខោ ឧបាលិ សមគ្គោ សង្ឃោ បដិបុច្ឆាករណីយំ កម្មំ បដិបុច្ឆា ករោតិ បដិញ្ញាយ ករណីយំ កម្មំ បដិញ្ញាយ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស សតិវិនយំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បដិសារណីយកម្មារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ ឧក្ខេបនីយកម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ បរិវាសារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សនារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ

ថាតើត្រូវព្រះអង្គជាម្ចាស់ កម្មរបស់សង្ឃនោះ ជាធម្មកម្ម ជាវិន័យកម្មដែរឬ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ កម្មនោះ ជាធម្មកម្ម ជាវិន័យកម្ម ម្នាលឧបាលិ កម្មដែលត្រូវធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខ ម្នាលឧបាលិ កម្មយ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាជាធម្មកម្ម ជាវិន័យកម្ម ឯសង្ឃសោតក៏ឈ្មោះថាជាសង្ឃមិនប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ម្នាលឧបាលិ កម្មដែលត្រូវធ្វើដោយការសាកសួរ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើដោយការសាកសួរ កម្មដែលត្រូវធ្វើដោយសេចក្ដីប្ដេជ្ញា សង្ឃធ្វើដោយសេចក្ដីប្ដេជ្ញា ឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្ម ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈ

មានត្តារហស្ស មានត្តំ ទេតិ អព្ភានារហំ អព្ភេតិ ឧបសម្បទារហំ ឧបសម្បាទេតិ ឯវំ ខោ ឧបាលិ ធម្មកម្មំ ហោតិ វិនយកម្មំ ។ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ អនតិសារោ ហោតីតិ ។

(១០៧) យោ នុ ខោ ភន្តេ សមគ្គោ សង្ឃោ សតិវិន-យារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស ស-តិវិនយំ ទេតិ ធម្មកម្មំ នុ ខោ តំ ភន្តេ វិនយកម្មន្តិ ។ អធម្មកម្មំ តំ ឧបាលិ អវិនយកម្មន្តិ ។ យោ នុ ខោ ភន្តេ សមគ្គោ សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស តស្សបាបិយ-សិកាកម្មំ ករោតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស តជ្ជនី-យកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ

ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ទ្រង់ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ទ្រង់អព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ទ្រង់ឧបសម្បទាដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ម្នាលឧបាលិ កម្មយ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាជាធម្មកម្ម ជាវិនយកម្ម ។ ឯសង្ឃរមែងហៅថាជាសង្ឃមិនប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។

(១០៧) ព្រះឧបាលិត្ថេរក្រាបបង្គំទូលសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិ-វិន័យ ឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មនោះជាធម្មកម្មជាវិនយកម្មដែរឬ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ កម្មនោះជាអធម្មកម្ម ជាអវិនយកម្ម ។ ព្រះឧបាលិក្រាបបង្គំទូលសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើតជ្ជ-នីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម

បព្វាជនីយកម្មស្ស បដិសារណីយកម្មំ ការេតិ ប-
ដិសារណីយកម្មស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ការេតិ បដិ-
សារណីយកម្មស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ការេតិ ឧក្ខេ-
បនីយកម្មស្ស បដិសារណីយកម្មំ ការេតិ ឧក្ខេប-
នីយកម្មស្ស បរិវាសំ ទេតិ បរិវាសារហស្ស ឧក្ខេ-
បនីយកម្មំ ការេតិ បរិវាសារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ
មូលាយ បដិកស្សនារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ មូលាយ
បដិកស្សនារហស្ស មានត្តំ ទេតិ មានត្តារហំ មូលាយ
បដិកស្សតិ មានត្តារហំ អព្ភេតិ អព្ភានារហស្ស មានត្តំ
ទេតិ អព្ភានារហំ ឧបសម្បាទេតិ ឧបសម្បទារហំ អព្ភេតិ
ធម្មកម្មំ នុ ខោ តំ ភន្តេ វិនយកម្មន្តិ ។ អធម្មកម្មំ
តំ ឧបាលិ អវិនយកម្មំ ។ យោ ខោ ឧបាលិ សមគ្គោ
សង្ឃោ សតិវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ អមូឡ្ហ-
វិនយារហស្ស សតិវិនយំ ទេតិ ឯវំ ខោ ឧបាលិ អធម្ម-
កម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិ-
សារោ ហោតិ ។ យោ ខោ ឧបាលិ សមគ្គោ
សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ

ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយ-
កម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្ម ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុ
ដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរ
ដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ធ្វើ
ឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈដល់
ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរ ដល់មូលាយបដិ-
កស្សនៈ ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ឲ្យមូលាយ-
បដិកស្សនៈ ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់
មានត្ត ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ឲ្យឧបសម្បទាដល់ភិក្ខុដែល
គួរដល់អព្ភាន ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧបសម្បទា បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មនោះជាធម្មកម្ម ជាវិនយកម្មដែរឬ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ កម្មនោះមិនមែនជាធម្មកម្ម ជាវិនយកម្មទេ ។
ម្នាលឧបាលិ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នា ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុ
ដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យសតិវិន័យ ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ
ម្នាលឧបាលិ កម្មយ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាជាអធម្មកម្ម ជាអវិនយ-
កម្ម ឯសង្ឃរមែងជាសង្ឃប្រកបដោយទោសដោយប្រការដូច្នេះ ។
ម្នាលឧបាលិ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នា ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម

ករោតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ និយស្ស-កម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយ-កម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយកម្មា-រហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ បដិសារណីយ-កម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បដិសារណីយ-កម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ ឧក្ខេបនីយ-កម្មារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ ឧក្ខេបនី-យកម្មារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ បរិវាសារហស្ស ឧក្ខេ-បនីយកម្មំ ករោតិ បរិវាសារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ មូលាយ បដិកស្សនារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សនារហស្ស មានត្តំ ទេតិ មានត្តារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ មានត្តារហំ អព្ភេតិ អព្ភានារហស្ស មានត្តំ ទេតិ អព្ភានារហំ ឧបសម្បាទេតិ ឧបសម្បទារហំ អព្ភេតិ

ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយ-សិកាកម្ម ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្ម ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយ-កម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ឲ្យឧបសម្បទា ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរ

ឯវំ ខោ ឧបាលិ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ។ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតីតិ ។

(១០៨) យោ នុ ខោ ភន្តេ សមគ្គោ សង្ឃោ សតិវិនយារហស្ស សតិវិនយំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ធម្មកម្មំ នុ ខោ តំ ភន្តេ វិនយកម្មន្តិ ។ ធម្មកម្មំ តំ ឧបាលិ វិនយកម្មន្តិ ។ យោ នុ ខោ ភន្តេ សមគ្គោ សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បដិសារណីយកម្មារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ ឧក្ខេបនីយកម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ បរិវាសារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សនារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ មានត្តារហស្ស មានត្តំ ទេតិ អព្ភានារហំ អព្ភេតិ ឧបសម្បទារហំ ឧបសម្បាទេតិ ធម្មកម្មំ នុ ខោ តំ ភន្តេ វិនយកម្មន្តិ ។

ដល់ឧបសម្បទា ម្នាលឧបាលិ កម្មយ៉ាងនេះឈ្មោះថាអធម្មកម្ម ជាអវិនយកម្ម ។ ឯសង្ឃសោត ក៏ជាសង្ឃប្រកបដោយទោសដោយប្រការដូច្នេះ ។

(១០៨) ព្រះឧបាលិក្រាបបង្គំទូលសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នា ឲ្យសតិវិន័យ ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មនោះជាធម្មកម្មជាវិនយកម្មឬទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ កម្មនោះជាធម្មកម្ម ជាវិនយកម្មហើយ ។ ព្រះឧបាលិក្រាបបង្គំទូលសួរថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នា ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្ម ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ឲ្យឧបសម្បទាដល់បុគ្គលដែលគួរដល់ឧបសម្បទា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កម្មនោះជាធម្មកម្មជាវិនយកម្មឬទេ ។

ធម្មកម្មំ តំ ឧបាលិ វិនយកម្មំ ។ យោ ខោ ឧបាលិ សមគ្គោ សង្ឃោ សតិវិនយារហស្ស សតិវិនយំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ឯវំ ខោ ឧបាលិ ធម្មកម្មំ ហោតិ វិនយកម្មំ ។ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ អនតិសារោ ហោតិ ។ យោ ខោ ឧបាលិ សមគ្គោ សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ និយស្សកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ បព្វាជនីយកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ បដិសារណីយកម្មារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ ឧក្ខេបនីយកម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ បរិវាសារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ មូលាយបដិកស្សនារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ មានត្តារហស្ស មានត្តំ ទេតិ អព្ភានារហំ អព្ភេតិ ឧបសម្បទារហំ ឧបសម្បាទេតិ ឯវំ ខោ ឧបាលិ ធម្មកម្មំ ហោតិ វិនយកម្មំ ។ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ អនតិសារោ ហោតីតិ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ កម្មនោះជាធម្មកម្ម ជាវិនយកម្មហើយ ។ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នា ឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ម្នាលឧបាលិ កម្មយ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាជាធម្មកម្ម ជាវិនយកម្ម ។ ឯសង្ឃសោតក៏ជាសង្ឃមិនប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នា ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្ម ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ឲ្យឧបសម្បទាដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ម្នាលឧបាលិ កម្មយ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាជាធម្មកម្ម ជាវិនយកម្ម ។ ឯសង្ឃសោតក៏ជាសង្ឃមិនប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។

[១០៩] អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥធ បន ភិក្ខវេ សង្ឃោ សតិវិនយារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សង្ឃោ សតិវិនយារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ សតិវិនយារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ សតិវិនយារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ សតិវិនយារហស្ស មានត្តំ ទេតិ សតិវិនយារហំ អព្ភេតិ សតិវិនយារហំ ឧបសម្បាទេតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ

[១០៩] គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មយ៉ាងនេះឈ្មោះថា អធម្មកម្ម ជាអវិន័យកម្ម ឯសង្ឃរមែងជាសង្ឃប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យមូលាយបដិកស្សនដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់សតិវិន័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មយ៉ាងនេះឯង ជាអធម្មកម្ម ជាអវិន័យកម្ម ឯសង្ឃរមែងប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃឯណាមួយ ព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ

ឥទំ ខោ ភិក្ខវេ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតិ ។ យោ ខោ ភិក្ខវេ សមគ្គោ សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស មានត្តំ ទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហំ អព្ភេតិ អមូឡ្ហវិនយារហំ ឧបសម្បាទេតិ អមូឡ្ហវិនយារហស្ស សតិវិនយំ ទេតិ ឥទំ ខោ ភិក្ខវេ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតិ ។ យោ ខោ ភិក្ខវេ សមគ្គោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ តស្សបាបិយសិកាកម្មារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មយ៉ាងនេះឯង ជាអធម្មកម្ម អវិនយកម្ម ឯសង្ឃសោតក៏ប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ឲ្យមានត្តដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ឲ្យអព្ភានដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ឲ្យឧបសម្បទាដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អមូឡ្ហវិន័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មយ៉ាងនេះឯង ជាអធម្មកម្ម អវិនយកម្ម ឯសង្ឃសោតក៏ប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃណាមួយព្រមព្រៀងគ្នា ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម

តស្ស បាបិយសិកាកម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ តស្ស បាបិយសិកាកម្មារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ ។បេ។ តស្ស បាបិយសិកាកម្មារហស្ស សតិវិនយំ ទេតិ តស្ស បាបិយសិកាកម្មារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតិ ។ យោ ខោ ភិក្ខវេ សមគ្គោ សង្ឃោ តជ្ជនីយកម្មារហស្ស ។បេ។ និយស្សកម្មារហស្ស បព្វាជនីយកម្មារហស្ស បដិសា-រណីយកម្មារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មារហស្ស បរិវាសា-រហស្ស មូលាយ បដិកស្សនារហស្ស មានត្តារហស្ស អព្ភានារហស្ស ឧបសម្បទារហស្ស សតិវិនយំ ទេតិ ឧបសម្បទារហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ឧបសម្បទា-រហស្ស តស្ស បាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ ឧបសម្ប-ទារហស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោតិ ឧបសម្បទារហស្ស និយស្សកម្មំ ករោតិ ឧបសម្បទារហស្ស បព្វាជនីយ-កម្មំ ករោតិ ឧបសម្បទារហស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោតិ ឧបសម្បទារហស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោតិ

ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ឲ្យបរិវាសដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ។បេ។ ឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តស្សបាបិយសិកាកម្ម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មយ៉ាងនេះឯង ជាអធម្មកម្ម អវិនយកម្ម ឯសង្ឃក៏ប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃណាមួយ (ព្រមព្រៀង) គ្នា ឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់តជ្ជនីយកម្ម ។បេ។ ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់និយស្សកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បព្វាជនីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បដិសារណីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឧក្ខេបនីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់បរិវាស ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មូលាយបដិកស្សនៈ ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភាន ដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់កុល-បុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ធ្វើនិយស្សកម្មដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់កុលបុត្តដែលគួរដល់ឧបសម្បទា

ឧបសម្បទារហស្ស បរិវាសំ ទេតិ ឧបសម្បទារហំ មូលាយ បដិកស្សតិ ឧបសម្បទារហស្ស មានត្តំ ទេតិ ឧបសម្បទារហំ អព្ភេតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អធម្មកម្មំ ហោតិ អវិនយកម្មំ ឯវញ្ច បន សង្ឃោ សាតិសារោ ហោតីតិ ។

ឧបាលិបុច្ឆាភាណវារំ ទុតិយំ ។

(១៩០) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន

ឲ្យបរិវាសដល់កុលបុត្រដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈ ដល់កុលបុត្រដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ឲ្យមានត្តដល់កុលបុត្រដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ឲ្យអព្ភានដល់កុលបុត្រដែលគួរដល់ឧបសម្បទា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មយ៉ាងនេះឯង ជាអធម្មកម្ម ជាអវិនយកម្ម ឯសង្ឃសោត ក៏ប្រកបដោយទោស ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។

ចប់ ឧបាលិបុច្ឆាភាណវារៈ ទី ២ ។

(១៩០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ (ទាស់ទែងគ្នា) ជាអ្នកធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះមានតែយើងរាល់គ្នាធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះជាពួកមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ឯភិក្ខុនោះក៏ចេញចាកអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃទៀត ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះ ក៏គិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃ

តជ្ជនីយកម្មកតោ អធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយ- កម្មកតោ អធម្មេន សមគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មេ- ន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គេហិ

បានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយដោយភិក្ខុពាក់កណ្ដាលដែលជាពួកមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងពាក់កណ្ដាលធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុពាក់កណ្ដាលនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ក៏ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុពាក់កណ្ដាលក្នុងអាវាសនោះក៏គិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុ- សោពាក់កណ្ដាល ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយដោយភិក្ខុពាក់កណ្ដាលដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងគ្រប់គ្នាធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុពាក់កណ្ដាលនោះជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុពាក់កណ្ដាលក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោពាក់កណ្ដាល ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជ- នីយកម្មហើយដោយភិក្ខុពាក់កណ្ដាលជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងពាក់កណ្ដាលធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុពាក់កណ្ដាលនោះជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ប្លម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃទៀត ។ ឯភិក្ខុពាក់កណ្ដាលក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោពាក់កណ្ដាល ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយដោយភិក្ខុពាក់កណ្ដាលជាពួកតែប្រកបដោយធម៌

ហន្ទស្ស មយំ និយស្សកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស និយស្សកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន សម្មុខា ។

[១១១] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ និយស្សកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស និយស្សកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន សម្មុខា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន និយស្សកម្មកតោ អធម្មេន សម្មុខា ហន្ទស្ស មយំ និយស្សកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស និយស្សកម្មំ ករោន្តិ ធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា

ចុះ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងអស់គ្នាធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ក៏ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។

(១១១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជម្លោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងវត្តនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជម្លោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញចាកអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះ ក៏គិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើនិយស្សកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញចាកអាវាសនោះទៅកាន់អាវាស

អញ្ញំបិ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំបិ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំបិ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។

ដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះក៏គិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។

(១០៤) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ អធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ

(១០៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតែពាក្យឥតការ ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងវេលានោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតែពាក្យឥតការ ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក តែប្រកបដោយអធម៌ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះ ទៅកាន់អាវាសដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាពួក តែប្រកបដោយអធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយ

ករោមាតិ ។ តេ តស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្ម-ប្បតិរូបកេន សមគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ ធម្ម-ប្បតិរូបកេន សមគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ អធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស ឧក្ខេបនីយ-កម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។

(១១៣) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ

ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនី-យកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេប-នីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។

(១១៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជម្លោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវពាក្យឡោឡា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងជាអ្នក

កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថាបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថាបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថាបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ

ធ្វើនូវការប្រកួតប្រកាន់ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញចាកអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្ម ដោយភិក្ខុទាំងឡាយជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញចាកអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញចាកអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើ

សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ អធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ អធម្មេន សមគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មេន វគ្គា ។

(១១៤) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា

តជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ (ទៀត) ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។

(១១៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជម្លោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវពាក្យអឺងកង ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជម្លោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវពាក្យអឺងកង ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅ

អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ អធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ អធម្មេន សមគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។

កាន់អាវាសដទៃទៀត ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតឃើញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតឃើញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតឃើញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។

តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ ធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។

[១១៩] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ពាលោ ហោតិ អព្យត្តោ អាបត្តិពហុលោ អនបទានោ គិហិសំសដ្ឋោ វិហរតិ អននុលោមិកេហិ គិហិសំសគ្គេហិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ពាលោ អព្យត្តោ អាបត្តិពហុលោ អនបទានោ គិហិសំសដ្ឋោ វិហរតិ អននុលោមិកេហិ គិហិសំសគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ និយស្សកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស និយស្សកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន និយស្សកម្មកតោ អធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ និយស្សកម្មំ ករោមាតិ ។

ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតឃើញថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។

[១១៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ល្ងង់មិនឈ្លាស មានអាបត្តិច្រើន មិនមានកំណត់អាបត្តិ នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ ដោយការច្រឡូកច្រឡំមិនសមគួរ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតឃើញថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ល្ងង់មិនឈ្លាស មានអាបត្តិច្រើន មិនមានការកំណត់អាបត្តិ នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ ដោយការច្រឡូកច្រឡំមិនសមគួរ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតឃើញថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើនិយស្សកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនេះ (ទៀត) ។

តេ តស្ស និយស្សកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។បេ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គា ។ យថា ហេដ្ឋា តថា ចក្កំ កាតព្វំ ។

(១១៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កុលទូសកោ ហោតិ បាបសមាចារោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ កុលទូសកោ បាបសមាចារោ ហន្ទស្ស មយំ បព្វាជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតោ អធម្មេន វគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ

ភិក្ខុទាំងឡាយនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើនិយស្ស-កម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។បេ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្ក[១]ឲ្យដូចសេចក្ដីដែលបានពោលមកហើយក្នុងខាងក្រោយ ។

(១១៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុជាអ្នកប្រទូស្តត្រកូល មានមារយាទអាក្រក់ ។ ក្នុងភិក្ខុនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ជាអ្នកប្រទូស្តត្រកូល មានមារយាទអាក្រក់ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើបព្វាជនីយ-កម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយ

---

១ រឿងដែលត្រូវសំដែងវិលទៅរកសេចក្ដីដើមវិញ ហៅថា ចក្ក ពីព្រោះប្រែថាសេចក្ដីកងដើម និងកងចុងដូចរឿងដែលនិយាយមកហើយ ។

បព្វាជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។ បេ ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។

(១១៧) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ គិហី អក្កោសតិ បរិភាសតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ គិហី អក្កោសតិ បរិភាសតិ ហន្ទស្ស មយំ បដិសារណីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។

(១១៨) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបជ្ជិត្វា ន ឥច្ឆតិ អាបត្តឹ បស្សិតុំ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបជ្ជិត្វា ន ឥច្ឆតិ អាបត្តឹ បស្សិតុំ ហន្ទស្ស មយំ អាបត្តិយា

ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ (ទៀត) ។ បេ ។ ជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្រ (បំពេញសេចក្ដីដូចខាងដើម) ។

(១១៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជេរប្រទេចពួកគ្រហស្ថ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ជេរប្រទេចពួកគ្រហស្ថ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នាតែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្រ (បំពេញសេចក្ដីដូចខាងដើម) ។

(១១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ត្រូវអាបត្តិហើយមិនប្រាថ្នានឹងឃើញអាបត្តិ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងត្រូវអាបត្តិហើយ មិនប្រាថ្នានឹងឃើញអាបត្តិសោះ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយ

អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបជ្ជិត្វា ន ឥច្ឆតិ អាបត្តឹ បដិកាតុំ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបជ្ជិត្វា ន ឥច្ឆតិ អាបត្តឹ បដិកាតុំ ហន្ទស្ស មយំ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន ឥច្ឆតិ បាបិកំ ទិដ្ឋឹ បដិនិស្សជ្ជិតុំ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ

ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក ទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវអាបត្តិហើយ មិនប្រាថ្នានឹងសំដែងអាបត្តិ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងត្រូវអាបត្តិហើយ មិនប្រាថ្នានឹងសំដែងអាបត្តិ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក ទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនប្រាថ្នានឹងលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង

ន ឥច្ឆតិ បាបិកំ ទិដ្ឋឹ បដិនិស្សជ្ជិតុំ ហន្ទស្ស មយំ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។

(១០៩) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូ ឯវំ វទន្តិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ សោ តម្ហា អាវាសា អញ្ញំ អាវាសំ គច្ឆតិ ។ តត្ថបិ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន

មិនព្រមលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញសោះ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ ។បេ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កៈ ។

(១០៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ទាំងស្ងប់រោម ប្រព្រឹត្តវត្តដើម្បីរលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម (នឹងសង្ឃ) ។ ក្នុងវត្តនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ទាំងស្ងប់រោម ប្រព្រឹត្តវត្តដើម្បីរលាស់ចេញចាកកម្ម ឥឡូវនេះមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មនោះ បើដូច្នោះ មានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចេញពីអាវាសនោះទៅកាន់អាវាសដទៃ ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងអាវាសនោះនិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងសង្ឃ

បដិប្បស្សទ្ធិកោ តជ្ជនីយកម្មាធម្មកម្មទ្វាទសកោ

តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សទ្ធិំ អធម្មេន វគ្គាហិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។ បេ ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយ-កម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។ បេ ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ អធម្មេន វគ្គា ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន

បដិប្បស្សទ្ធិ៖ ពួកភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា (រម្ងាប់) តជ្ជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម

បានរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មហើយ ដោយភិក្ខុទាំងឡាយជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ (ទៀត) ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលកាយប្រព្រឹត្តតាមដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម ។ ភិក្ខុទៀតនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលកាយប្រព្រឹត្តតាមដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ឥឡូវនេះមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប ។ ជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត

ញត្តិទុតិយកម្មការកោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ ញត្តិទុតិយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន ញត្តិទុតិយកម្មការកោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ ញត្តិទុតិយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ ញត្តិទុតិយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស ញត្តិទុតិយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ ធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ អធម្មេន វគ្គា ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន ញត្តិទុតិយកម្មការកោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ ញត្តិទុតិយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន ញត្តិទុតិយកម្មការកោ សម្មា វត្តតិ

ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើញត្តិទុតិយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងស្រមូបរោម ប្រព្រឹត្តនូវវត្តជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយសូមការរម្ងាប់ញត្តិទុតិយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង សង្ឃបានធ្វើញត្តិទុតិយកម្មហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងស្រមូបរោម ប្រព្រឹត្តនូវវត្តជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកកម្ម ឥឡូវនេះមកសូមការរម្ងាប់ញត្តិទុតិយកម្ម បើដូច្នោះ មានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់ញត្តិទុតិយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់ញត្តិទុតិយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ។ ជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះសង្ឃបានធ្វើញត្តិទុតិយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងស្រមូបរោម ប្រព្រឹត្តនូវវត្តជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់ញត្តិទុតិយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើញត្តិទុតិយកម្មហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ

កម្មក្ខន្ធកោ តជ្ជនីយកម្មប្បដិប្បស្សទ្ធិទ្វាទសកោ

លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ បេ ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ អធម្មេន វគ្គា ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូ ឯវំ វទន្តិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ល។ អធម្មេន វគ្គា ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។

កម្មក្ខន្ធកៈ ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (វគ្គ) រម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដោយធម៌ប្លមជាដើម

ទាំងសម្ងំបាកេម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយាលោះលះចេញចាកកម្ម ឥឡូវនេះ មកសូមសេចក្ដីរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម រម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ល។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងំបាកេម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយាលោះលះចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមសេចក្ដីរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងំបាកេម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយាលោះលះចេញចាកកម្ម ឥឡូវមកសូមសេចក្ដីរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លមរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ល។ ជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។

(១៦០) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន និយស្សកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ និយស្សកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន និយស្សកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ និយស្សកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ និយស្សកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស និយស្សកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។បេ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មបដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មបដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។

(១៦១) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បព្វាជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ

[១៦០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើនិយស្សកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួបរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់និយស្សកម្ម ។ ភិក្ខុនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើនិយស្សកម្មហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួបរោមប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់និយស្សកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់និយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់និយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។បេ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក ទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កចុះ ។

[១៦១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួបរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់បព្វាជនីយកម្ម ។ ភិក្ខុនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្ម

លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បព្វាជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ បព្វាជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស បព្វាជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។

[៤៦៥] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន បដិសារណីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បដិសារណីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បដិសារណីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បដិសារណីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ បដិសារណីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស បដិសារណីយកម្មំ

ហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងស្ងប់រោមប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ឥឡូវមកសូមការរម្ងាប់បព្វាជនីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់បព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់បព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កៈ ។

[៤៦៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើបដិសារណីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងស្ងប់រោមប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់បដិសារណីយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើបដិសារណីយកម្មហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងស្ងប់រោមប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ឥឡូវមកសូមការរម្ងាប់បដិសារណីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់បដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់បដិសារណីយកម្ម

បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។បេ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។

[១៤៣] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនី-យកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនី-យកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេ-មាតិ ។ តេ តស្ស អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។បេ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ

ដល់ភិក្ខុនោះ ។បេ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កចុះ ។

(១៤៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលរោមប្រព្រឹត្តវត្តដើម្បីរលាស់ចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ។ ក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតឃើញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលរោមប្រព្រឹត្តវត្តដើម្បីរលាស់ចេញចាកកម្ម ឥឡូវមកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ (នោះ) បើដូច្នោះ មានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនឃើញអាបត្តិដល់ភិក្ខុនេះចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនឃើញអាបត្តិដល់ភិក្ខុនោះ ។បេ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុ

សង្ឃេន អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ

ក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិចេញហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ដាក់សម្បុររោមប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយាលោះចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិចេញហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ដាក់សម្បុររោមប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយាលោះចេញចាកកម្ម ឥឡូវមកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិដល់ភិក្ខុនេះចុះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកដែលមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកដែលប្រកបដោយធម៌បន្លំ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌បន្លំ ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ក៏ប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ដាក់សម្បុររោមប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយាលោះចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ។ ក្នុងរឿងនោះបើ

ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គា ។ ចក្កំ កាតព្វំ ។

(១៦៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ

ភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ ក៏បានប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ។ ទាំងសម្រួលរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយាលាស់ចេញចាកកម្ម ស្ងួមសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើចក្កចុះ ។

(១៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតំណាលកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតំណាលកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌

តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ
សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ
ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គកម្មំ
អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ
ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អធម្មេន វគ្គកម្មន្តិ
យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ
បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

(១៦៨) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ
ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ
សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ
ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ
កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ
អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ
ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ

ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ សង្ឃដែលស្ថិតនៅក្នុងទីនោះ ទាស់ទែងគ្នាថា
កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុដែលព្រមព្រៀង
គ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្រហែល
កម្មរបស់ភិក្ខុដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្រហែល កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុ
មិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើមិនល្អហើយ កម្មសង្ឃត្រូវធ្វើ
ទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុពួកនោះ ភិក្ខុទាំងពួកណា
និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ដូច្នោះ
ផង ភិក្ខុណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ
កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើមិនល្អហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំង
អម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទី (អ្នកពោលត្រូវធម៌) ក្នុងកម្មនោះ ។

(១៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ន័យមួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ
ជាអ្នកធ្វើនូវពាក្យទាស់គ្នា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងរឿងនោះ
បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ
ឯងជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជា
អ្នកធ្វើនូវពាក្យទាស់គ្នា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះមានតែ
យើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា

អធម្មេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សាវេត្វា ពីរេសំ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អធម្មេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ សព្វេ តេ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

[១៦៦] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ

តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧបមិយកម្មឲ្យសង្ឃនោះ ។ សង្ឃដែលស្ថិតនៅក្នុងទីនោះនាំគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកដែលមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកដែលប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ពួកនោះផង ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាធម្មវាទី គឺនិយាយត្រូវ ។

[១៦៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុនេះឯងជាអ្នកធ្វើនូវការបង្កហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះគួរតែយើងទាំងឡាយ

ពាក្យប្រែសូត្រ កុសលចេតនាធម្មបច្ចយោ

កុសលចេតនា កម្មំ ករោមាតិ ។ គោ កិស្ស កុសលចេតនា កម្មំ ករោន្តិ បច្ចេកា ក្តោ ។ តត្រ ជេតុ សម្បយុត្តានំ ខន្ធានំ អពេទ្ធ ក្តេកម្មំ សមន្តរកម្មំ ជម្មេ ក្តេកម្មំ ជម្ម- បច្ចយេន ក្តេកម្មំ ជម្មបច្ចយេន សមន្តរកម្មំ ។ សកាតំ កាម្មំ បច្ចេកំ កម្មំ ជុន កោសល្លំ កាមន្តិ ។ តត្រ កុសលេ យោ ទេ កុសលា ឥមាហំ សុ ជម្មេ ក្តេ- កាមន្តិ យេ ច ទេ កុសលា ឥមាហំ សុ អកាតំ កម្មំ បច្ចេកំ កម្មំ ជុន កោសល្លំ កាមន្តិ ។ តំ ឯវ កុសលា ជម្មកំ ហោតិ ។

(១៦៧) នវ ហេតុ កុសលាវ កុសលា កណ្ឌានេ ការគោ- យោគំ កោល ហេ ការគោ វិកប្បការគោ គស្សការគោ សម្ពន្ធ អនិច្ចា ហេ ការគោ ។ តត្រ ចេ កុសលានំ បរិ យោគំ អយំ ទោ អាទិសោ កុសលា កណ្ឌានការ- គោ កាលហេការគោ វិកប្បការគោ គស្សការគោ

ពាក្យប្រែសូត្រ: កុសលចេតនាទាំងឡាយជាហេតុ (ធ្វើ) ជាបច្ច័យដោយកម្មបច្ច័យជាដើម

កុសលចេតនាជាហេតុ ដែលប្រកបដោយធម៌ ធ្វើជាបច្ច័យដោយកម្មផលកុសលនេះ ។ កុសលចិត្តនោះជាហេតុ ដែលប្រកបដោយធម៌ ធ្វើជាបច្ច័យដោយកម្មផលកុសលនោះ ។ សង្ខេបដែលជាប់ទៅក្នុងទីនោះនៅជាគន្ធ ជា កម្មរបស់កុសលជាហេតុទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់កុសលព្រមព្រៀង គ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់កុសលជាហេតុ ដែលប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់កុសលជាហេតុទាំងប្រកបដោយធម៌ទួម កម្មរបស់កុសលដែលព្រមព្រៀង គ្នា តែប្រកបដោយធម៌ទួម កម្មឈ្មោះជាកុសលមិនទាន់ធ្វើហើយ កម្ម ឈ្មោះជាកុសលធ្វើស្រេចហើយ កម្មកុសលតទៀត ។ មួយកុសលទាំង ឡាយ បណ្តាកុសលទាំងនោះ កុសលទាំងឡាយណា ធ្វើហើយហើយនេះជា កម្មរបស់កុសលជាហេតុ ដែលប្រកបដោយធម៌ ព្រោះនោះលោក កុសលទាំងឡាយ ណា មិនបានធ្វើនេះជា កម្មឈ្មោះជាកុសលមិនទាន់ធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះ ជាកុសលធ្វើស្រេចហើយ កម្មកុសលតទៀត ។ ឯកុសលទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាកម្មកុសល គឺកម្មនោះ ។

(១៦៨) មួយកុសលទាំងឡាយ ដ៏យមួយទៀត កុសលធម៌សាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើនូវការបច្ច័យហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវចំណេះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិជ្ជា ជាអ្នកធ្វើ នូវកិច្ចការតជា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍គឺសង្ឃ ។ គឺរឿងនោះ បើកុសលទាំង ឡាយធ្វើហើយនេះជា មួយពួកលោកទាំងឡាយ កុសលនេះឯងជាអ្នកធ្វើនូវ ការបច្ច័យហេតុ ជាអ្នកធ្វើនូវចំណេះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិជ្ជា ជាអ្នកធ្វើនូវកិច្ចការ-

សាវជ្ជំ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយ-
កម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ
ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន
វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្-
បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ
កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ
យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មន្តិ
យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ
កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

[៤៦៨] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ
ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ
សង្ឃេ អធិករណការកោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ
ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ភណ្ឌនការកោ

កថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ បើដូច្នោះមានតែយើងនាំគ្នាធ្វើ
តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម
ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះជជែកគ្នា
ថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀង
គ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌
កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា
តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះ
ថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់
ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ពួកនោះសោត ភិក្ខុទាំងឡាយណា
និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុ
ធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះ
ថាជាធម្មវាទី ក្នុងកម្មនោះ ។

(៤៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
ជាអ្នកធ្វើនូវការប្រកែក ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នក
ធ្វើនូវតិរច្ឆានកថា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ក្នុងរឿងនោះ
បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង

កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ ករោន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

(១៦៩) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ពាលោ ហោតិ អព្យត្តោ អាបត្តិពហុលោ អនបទានោ គិហិសំសដ្ឋោ វិហរតិ អននុលោមិកេហិ គិហិសំសគ្គេហិ ។ តត្រ

ជាអ្នកធ្វើនូវការប្រកួតប្រកាន់ ជាអ្នកធ្វើនូវជំលោះ ជាអ្នកធ្វើនូវវិវាទ ជាអ្នកធ្វើនូវពាក្យឈ្លោះគ្នា ជាអ្នកធ្វើនូវអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះក៏ជជែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុដែលព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ពុំនោះសោតភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។

(១៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាមនុស្សល្ងង់មិនឈ្លាសឆ្លៀត មានអាបត្តិច្រើន មិនមានការកំណត់អាបត្តិ នៅច្រឡូកច្របល់ដោយគ្រហស្ថ ដោយការច្រឡូកច្របល់មិនសមគួរ ។ ក្នុងរឿង

ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ ពាលោ អព្យត្តោ អាបត្តិពហុលោ អនបទានោ គិហិសំសដ្ឋោ វិហរតិ អននុលោមិកេហិ គិហិសំសគ្គេហិ ហន្ទស្ស មយំ និយស្សកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស និយស្សកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។បេ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ

នោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតឃើញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងជាអ្នកល្ងង់មិនឈ្លាសមានអាបត្តិច្រើន មិនមានការកំណត់អាបត្តិ នៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ ដោយការច្រឡូកច្រឡំមិនសមគួរ បើដូច្នោះ មានតែយើងទាំងឡាយធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក ទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើនិយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។បេ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះ ជជែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក ទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើឡើងវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្បដិរូប ចំណែកខាងភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ

ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច វារា សង្ខិត្តា ។

(១៣០) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កុលទូសកោ ហោតិ បាបសមាចារោ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ កុលទូសកោ បាបសមាចារោ ហន្ទស្ស មយំ បព្វាជនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស បព្វាជនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។បេ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ

កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។ វារៈទាំង៥ ប្រាកដដោយសេចក្តីសង្ខេប ។

(១៣០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រទូស្តត្រកូល ជាអ្នកមានមារយាទអាក្រក់ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងជាអ្នកប្រទូស្តត្រកូល ជាអ្នកមានមារយាទអាក្រក់ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយត្រូវធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើបព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។បេ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងវិវាទនោះនៅតែឈ្លោះគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយណា

ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ ។ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច វគ្គ សង្ខិត្តា ។

[១៣១] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ គិហី អក្កោសតិ បរិភាសតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ គិហី អក្កោសតិ បរិភាសតិ ហន្ទស្ស មយំ បដិសារណីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស បដិសារណីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។បេ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ

និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ចំពោះបារាជិក ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាអ្នកពោលត្រូវធម៌ក្នុងទីនោះ ។ ពួកទាំង ៥ ប្រការនេះជាសេចក្តីសង្ខេប ។

(១៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជេរប្រទេចពួកគ្រហស្ថ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងជេរប្រទេចពួកគ្រហស្ថ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើបដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។បេ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងវិហារនោះជជែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់

បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច វារា សង្ខិត្តា ។

(១៣៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបជ្ជិត្វា ន ឥច្ឆតិ អាបត្តឹ បស្សិតុំ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបជ្ជិត្វា ន ឥច្ឆតិ អាបត្តឹ បស្សិតុំ ហន្ទស្ស មយំ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រ

ហើយ គប្បីធ្វើ(កម្ម)ថ្មីទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា ដែលប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប គឺនោះសោត ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ គប្បីធ្វើ(កម្ម)ថ្មីទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាអ្នកពោលតាមធម៌ ។ វារៈទាំង ៥ នេះជាសេចក្ដីសង្ខេប ។

[១៣៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ត្រូវអាបត្តិហើយ មិនប្រាថ្នានឹងឃើញនូវអាបត្តិ (នោះ) ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង ត្រូវអាបត្តិហើយ មិនប្រាថ្នានឹងឃើញនូវអាបត្តិ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនឃើញនូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនឃើញនូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប ។ សង្ឃរំលឹកបើកនៅក្នុងរឿងនោះ

សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ បញ្ច វារា សង្ខិត្តា ។

ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តិំ អាបជ្ជិត្វា ន ឥច្ឆតិ អាបត្តិំ បដិកាតុំ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ អាបត្តិំ អាបជ្ជិត្វា ន ឥច្ឆតិ អាបត្តិំ បដិកាតុំ ហន្ទស្ស មយំ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា

ជាវគ្គដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើខុសហើយ កម្មគួរធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ពួកនោះសោត ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើខុសហើយ កម្មគួរធ្វើទៀត ។ ឯភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។ វារៈ ទាំងប្រាំនេះជាសេចក្ដីសង្ខេប ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ត្រូវអាបត្តិហើយ មិនប្រាថ្នានឹងសំដែងនូវអាបត្តិចេញ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងត្រូវអាបត្តិហើយ មិនប្រាថ្នានឹងសំដែងអាបត្តិ បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិចេញដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិចេញដល់ភិក្ខុនោះ

។ ២៥ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្ប-
តិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បតិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ
សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ
ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បតិរូបកេន
សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ
កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្ប-
តិរូបកេន សមគ្គកម្មំ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ
អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ
តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច ក.ក. សង្ខិត្តា ។ ឥធ
បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន ឥច្ឆតិ បាបិកំ ទិដ្ឋឹ បដិនិស្សជ្ជិតុំ ។
តេ ចេ ភិក្ខូ ឯវំ វទន្តិ អយំ ខោ អាវុសោ
ភិក្ខុ ន ឥច្ឆតិ បាបិកំ ទិដ្ឋឹ បដិនិស្សជ្ជិតុំ ហន្ទស្ស

។ ២៥ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកប
ដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែ
ប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះវិវាទគ្នាថា កម្ម
របស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែ
មិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់
ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកប
ដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអា-
ក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំង
នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀង
គ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ពុំនោះសោត ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយ
យ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់
ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះឈ្មោះថាជាធម្មវាទី
ក្នុងកម្មនោះ ។ ក.ត. ទាំង៥ប្រការនេះជាសេចក្ដីសង្ខេប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនប្រាថ្នានឹងលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ។
ភិក្ខុនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនេះឯងមិនប្រាថ្នានឹងលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញសោះ បើដូច្នោះ

មយំ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយ-
កម្មំ ករោមាតិ ។ តេ តស្ស បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា
អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ ករោន្តិ អធម្មេន វគ្គា
។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិ-
រូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ
សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ
ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្ប-
ដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ
បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមា-
ហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ
ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ
កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច-
កា សង្ខិត្តា ។

ខាងដែលយើងទាំងឡាយធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ
ដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក ទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើឧក្ខេ-
បនីយកម្ម ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រម-
ព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជា
ពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។
សង្ឃដែលប្រជុំនៅក្នុងសីមានោះជជែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រ-
កបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌
កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកប
ដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្ម
ឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុ
ត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំង
ឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកប
ដោយធម៌ប្លម ពុំនោះសោតភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្ម
ឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុ
ត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។
កៈទាំងប្រាំនេះជាសេចក្តីសង្ខេប ។

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកេ តជ្ជនីយកម្មបដិប្បស្សទ្ធិវារោ

(១៣៣) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយ-
កម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ
តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ
ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន
តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ
នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ
ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។
តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន
វគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ
អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូ-
បកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ
កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ
ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អធម្មេន វគ្គកម្មន្តិ

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកៈ ភិក្ខុតំណាងឲ្យបែកពួក (វគ្គ) រម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម

(១៣៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ តាំងសម្មបកោម
ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់
តជ្ជនីយកម្ម (នឹងសង្ឃ) ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតឃើញយ៉ាងនេះ
ថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្ម
ហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ តាំងសម្មបកោមប្រព្រឹត្តត្រូវដល់
កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម តែងមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម (នោះ) បើ
ដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះចុះ ។ ភិក្ខុ
ទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌រម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។
សង្ឃដែលស្ថិតនៅក្នុងទីនោះតែងជជែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រ-
កបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្ម
របស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយ
ធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះ
ថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវ
ធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ណាពោលយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌

យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ត្យមេ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

(១៣៤) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ

ក៏ដោះសោត ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនេះឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។

(១៣៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ តាំងសម្ងប់រោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្មហើយ មកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ តាំងសម្ងប់រោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ក៏ឥឡូវមកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះខានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះនាំគ្នាព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌រម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះជជែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកតែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកតែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ

បុន កាតព្វំ កម្មំ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អធម្មេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

(១៣៩) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយស្ស កម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មបតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មបតិរូបកេន

កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើថ្មីទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើថ្មីទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។

(១៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ទាំងលម្អោនរោម ប្រព្រឹត្តវត្តដល់ការលោះលាសចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ទាំងលម្អោនរោម ប្រព្រឹត្តវត្តដល់ការលោះលាសចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួក តែប្រកបដោយអធម៌ រម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះក៏ជជែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា

សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អធម្មេន វគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

(១៣៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយស្ស កម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស តជ្ជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ

តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មណោះជាកិច្ចមិនបានធ្វើហើយ កម្មណោះជាកិច្ចធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មកិច្ចត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ក្នុងនោះសោតភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មណោះជាកិច្ចមិនបានធ្វើហើយ កម្មណោះជាកិច្ចធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មកិច្ចត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះឈ្មោះជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។

(១៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ តាំងសម្លូរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ តាំងសម្លូរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ក៏ចូលមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លមរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះតវែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌

អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

[១៣៧] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន តជ្ជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ តជ្ជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស

កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកដែលប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មគឺភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកដែលប្រកបដោយធម៌ប្លម ពួកនោះសោតភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មគឺភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។

(១៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងប់រោម ប្រព្រឹត្តគួរដល់កិរិយាលស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើតជ្ជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងប់រោម ប្រព្រឹត្តគួរដល់កិរិយាលស់ចេញចាកកម្ម ក៏ឲ្យមកសូមការរម្ងាប់តជ្ជនីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែ

មយំ ធម្មេនវគ្គកម្មំ បដិក្កោសាមាតិ ។ តេ តស្ស ធម្មេនវគ្គកម្មំ បដិក្កោសន្តិ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អប្បដិក្កុដ្ឋំ កម្មំ កុប្បំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អប្បដិក្កុដ្ឋំ កម្មំ កុប្បំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។

(១៣៨) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន និយស្ស-កម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ និយស្សកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធឹ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន និយស្ស-

យើងទាំងឡាយឃាត់នូវធម្មេនវគ្គកម្មនៃភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នា ដែលប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ឃាត់នូវធម្មេនវគ្គកម្មនៃភិក្ខុនោះ ។ សង្ឃដែលគង់នៅក្នុងទីនោះជជែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនទាន់ឃាត់ហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុត្រូវកម្រើកហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ពួកនោះ ឯភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនទាន់ឃាត់ហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុត្រូវកម្រើកហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។

[១៣៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុក្នុងសា-សនានេះសង្ឃបានធ្វើនិយស្សកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តល្អដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដែលជាកិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់និយស្សកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើនិយស្សកម្មហើយ

កម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ និយស្សកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ និយស្សកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស និយស្សកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច វារា សង្ខិត្តា ។

ក៏ប្រព្រឹត្តទៅដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលរោម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងផ្លូវនៃការរលាស់ចេញចាកកម្ម ស្នើសុំការរម្ងាប់និយស្សកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់និយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់និយស្សកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះ ប្រកែកគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើមិនកើតហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ពោលយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ផង ភិក្ខុទាំងឡាយណា ពោលយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើមិនកើតហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។ វារៈទាំងប្រាំនេះជាសេចក្ដីសង្ខេប ។

(១៣៤) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បព្វាជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បព្វាជនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ ហន្ទស្ស មយំ បព្វាជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស បព្វាជនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ

(១៣៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងបរោម ប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់បព្វាជនីយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្ម ហើយក៏ប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងបរោម ប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម តែងមកសូមការរម្ងាប់បព្វាជនីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់បព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់បព្វាជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ។ សង្ឃដែលនៅក្នុងអាវាសនោះ ក៏ទាស់ទែងគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ

យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច វារា សង្ខិត្តា ។

(១៦០) អថ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន បដិសារណីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បដិសារណីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បដិសារណីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បដិសារណីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ បដិសារណីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស បដិសារណីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។

ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ពួកភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ គប្បីភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទី ក្នុងទីនោះ ។ ភេទទាំងប្រាំនេះតាមសេចក្តីសង្ខេប ។

(១៦០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុដែលសង្ឃធ្វើបដិសារណីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលរោម ប្រព្រឹត្តនូវធម៌ជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់បដិសារណីយកម្ម ។ ក្នុងរឿងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃធ្វើបដិសារណីយកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលរោម ប្រព្រឹត្តនូវធម៌ជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកកម្ម ឥឡូវមកសូមការរម្ងាប់បដិសារណីយកម្ម (នោះ) បើដូច្នោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់បដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់បដិសារណីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។បេ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។

ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច ភក សង្ខិត្តា ។

(១៦១) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធឹ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន

ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប ។ សង្ឃដែលស្ថិតនៅក្នុងទីនោះ ជជែកថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បតិរូប ពុំនោះសោត ភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។ ល ។ ទាំងប្រាំនេះជាសេចក្ដីសង្ខេប ។

(១៦១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្របរោម ប្រព្រឹត្តត្រូវដល់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយមានគំនិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯង

អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយស្ស កម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធឹ យាចតិ តត្ថ សង្ឃោ មយំ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេ-មាតិ ។ តេ តស្ស អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មបដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មបដិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មបដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មបដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មបដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ

ដែលសង្ឃធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួលរោម ប្រព្រឹត្តនូវវត្តជាគ្រឿងរលាស់ចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ បើថ្វីបោះមានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនឃើញអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្មព្រោះមិនឃើញអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម សង្ឃដែលនៅក្នុងទីនោះវិវាទគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លម ឯពួកភិក្ខុទាំងឡាយណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ

ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ
ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ច វារា សង្ខិត្តា ។ ឥធ បន
ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនី-
យកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ
អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ
យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ
អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនី-
យកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ
អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ
យាចតិ ហន្ទស្ស មយំ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេ-
បនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេមាតិ ។ តេ តស្ស អាបត្តិយា
អប្បដិកម្មេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន
វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។
ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គា ។
តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន

កម្មនោះជាកម្មធ្វើអាក្រក់ហើយ គប្បីធ្វើឡើងវិញ ។ ភិក្ខុទាំង
អម្បាលនេះ ឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។ វារៈទាំងប្រាំនេះជាសេចក្តី
សង្ខេប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបាន
ធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនសំដែងនូវអាបត្តិចេញហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តដោយ
ប្រពៃ ទាំងសម្រួមរោម ប្រព្រឹត្តវត្តរបស់កិរិយារលាស់ចេញចាកកម្មហើយ
មកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនសំដែងនូវអាបត្តិចេញ ។ ក្នុងរឿង
នោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ
ឯង ដែលសង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនសំដែងនូវអាបត្តិចេញហើយ
ក៏ប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ទាំងសម្រួមរោម ប្រព្រឹត្តវត្តរបស់កិរិយារលាស់
ចេញចាកកម្ម តែងមកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនសំដែង
អាបត្តិចេញ បើដូច្នោះ មានតែយើងទាំងឡាយរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះ
មិនសំដែងនូវអាបត្តិចេញដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ជាពួកដាច់
មិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនសំដែងនូវអាបត្តិចេញ
ដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក
តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកដាច់ប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ។ ព្រមព្រៀង
គ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ។ សង្ឃដែលឋិតនៅក្នុងទីនោះ តែងដេញគ្នាថា
កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកដាច់មិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា

សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មប្បដិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ ។ ឥមេ បញ្ចកា សង្ខិត្តា ។

[១៦៦] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ឃេន បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អយំ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មកតោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មស្ស បដិប្បស្សទ្ធិំ យាចតិ ហន្ទស្ស

តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកដ៏ប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម្មប្បដិរូប ពួកនោះសោតភិក្ខុទាំងឡាយណានិយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះឈ្មោះជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។ ពាក្យទាំងប្រាំនេះជាសេចក្ដីសង្ខេប ។

[១៦៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ឃបានធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ក៏ប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងប់រោម ប្រព្រឹត្តគួរដល់កិរិយាលោះស្រាយចេញចាកកម្ម ហើយមកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ។ ក្នុងរឿងនោះ បើភិក្ខុទាំងឡាយគិតយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះឯងដែលសង្ឃធ្វើឧក្ខេបនីយកម្មហើយ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ក៏បានប្រព្រឹត្តត្រូវដោយប្រពៃ ទាំងសម្ងប់រោមប្រព្រឹត្តគួរដល់កិរិយាលោះស្រាយចេញចាកកម្ម ទើបមកសូមការរម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម

អយំ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភនាតិ ។ តេ តស្ស បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខេបនីយកម្មំ បដិប្បស្សម្ភេន្តិ អធម្មេន វគ្គា ។ បេ ។ អធម្មេន សមគ្គា ។ ធម្មេន វគ្គា ។ ធម្មបតិរូបកេន វគ្គា ។ ធម្មបតិរូបកេន សមគ្គា ។ តត្រដ្ឋោ សង្ឃោ វិវទតិ អធម្មេន វគ្គកម្មំ អធម្មេន សមគ្គកម្មំ ធម្មេន វគ្គកម្មំ ធម្មបតិរូបកេន វគ្គកម្មំ ធម្មបតិរូបកេន សមគ្គកម្មំ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខវេ យេ តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ធម្មបតិរូបកេន សមគ្គកម្មន្តិ យេ ច តេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អកតំ កម្មំ ទុក្កដំ កម្មំ បុន កាតព្វំ កម្មន្តិ ។ ឥមេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោតិ ។ [illegible] ភាណវារំ សមត្តំ ។

ចម្បេយ្យក្ខន្ធកំ នវមំ ។

ឥមម្ហិ ខន្ធកេ វត្ថូនិ ឆត្តឹស ។

ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ បើភិក្ខុទាំងនោះ នាំគ្នារម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញដល់ភិក្ខុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ រម្ងាប់ឧក្ខេបនីយកម្ម ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ។ ជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្ដូម ។ ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្ដូម ។ សង្ឃដែលប្រជុំនៅកន្លែងនោះវិវាទគ្នាថា កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ កម្មរបស់ភិក្ខុជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្ដូម កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្ដូម កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មរបស់ភិក្ខុព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្ដូម ក៏ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា និយាយយ៉ាងនេះថា កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាភិក្ខុធ្វើអាក្រក់ហើយ កម្មភិក្ខុត្រូវធ្វើទៀត ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះឈ្មោះថាជាធម្មវាទីក្នុងកម្មនោះ ។ ក៏ចប់ត្រឹមនេះជាសេចក្ដីសង្ខេប ។

ចប់ចម្បេយ្យក្ខន្ធកៈទី ៩ ។

ក្នុងខន្ធកៈនេះមានរឿង ៣៦ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១៦៣) ចម្បាយំ ភគវា អាសិ
វត្ថុ វាសភគាមកេ
អាគន្តុកានមុស្សុក្កំ
អកាសិ ឥច្ឆិតព្វកេ
បកតញ្ញុនោ វិទិត្វា
ឧស្សុក្កំ ន ករី តទា
ឧក្ខិត្តោ ន ករោតីតិ
សាគមា ជិនសន្តិកេ ។
អធម្មេន វគ្គកម្មំ
សមគ្គំ អធម្មេន ច
ធម្មេន វគ្គកម្មញ្ច
បដិរូបកេន វគ្គិកំ
បដិរូបកេន សមគ្គំ
ឯកោ ឧក្ខិបតេកកំ
ឯកោ ច ទ្វេ សម្ពហុលេ

ឧទ្ទាននៃចម្បេយ្យក្ខន្ធកៈនោះ គឺ

(១៦៣) កាលព្រះមានព្រះភាគគង់នៅក្នុងនគរចម្បា (មានរឿងភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្តជាអាវាសិក) នៅក្នុងស្រុកឈ្មោះវាសភគាមៈ បានធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយដល់ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុក លុះដឹងថាពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកស្គាល់ច្បាស់នូវគោចរដែលភិក្ខុគប្បីត្រាច់ហើយ ក៏លែងធ្វើសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយក្នុងកាលនោះ ភិក្ខុឈ្មោះកស្សបគោត្តនោះ ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកលើកវត្តថាមិនធ្វើ (សេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយដល់យើង) ហើយបានទៅកាន់សំណាក់ព្រះជិនស្រី ។ (ពួកភិក្ខុក្នុងនគរចម្បា) ធ្វើកម្មជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើកម្មព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើកម្មជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ ធ្វើកម្មជាពួកទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លមផង ធ្វើកម្មព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌ប្លមផង ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តភិក្ខុមួយរូបផង ភិក្ខុមួយរូបលើកវត្តភិក្ខុពីររូបផង លើកវត្តភិក្ខុច្រើនរូបផង

សង្ឃំ ឧក្ខិបតេកកោ
ទុវេបិ សម្ពហុលាបិ
សង្ឃោ សង្ឃំ ច ឧក្ខិបិ ។
សព្វញ្ញុ បវរោ សុត្វា
អធម្មន្តិ បដិក្ខិបិ ។
ញត្តិវិបន្នំ យំ កម្មំ
សម្បន្នំ អនុសាវនំ
អនុសាវនវិបន្នំ
សម្បន្នំ ញត្តិយា ច យំ
ឧភយេន វិបន្នញ្ច
អញ្ញត្រ ធម្មមេវ ច
វិនយំ សត្ថុ បដិកុដ្ឋំ
កុប្បំ អដ្ឋានរហកំ
អធម្មវគ្គសមគ្គំ
បដិរូបេន យេ ទុវេ
ធម្មេនេវ ច សាមគ្គិំ
អនុញ្ញាសិ តថាគតោ ។

លើកវត្តសង្ឃផង ភិក្ខុពីររូប ភិក្ខុច្រើនរូប សង្ឃ លើកវត្ត
សង្ឃផង ។ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ទ្រង់ត្រាប់ (ឮរឿងនោះ)
ហើយទ្រង់ហាមថាជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ។ (ទុតិយ-
ភិក្ខុ) ធ្វើកម្មវិបត្តិចាកញត្តិ តែដល់ព្រមដោយអនុស្សាវនាផង
ធ្វើកម្មវិបត្តិចាកអនុស្សាវនាតែដល់ព្រមដោយញត្តិផង ធ្វើកម្ម
វិបត្តិចាកញត្តិនឹងអនុស្សាវនាទាំងពីរផង ធ្វើកម្មវៀរចាកធម៌
ផង ធ្វើកម្មវៀរចាកវិន័យផង ធ្វើកម្មវៀរចាកសាសនៈនៃព្រះ
សាស្តាផង ធ្វើកម្មដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលថាជាកម្ម
កំរើក មានរូបមិនគួរដល់ហេតុផង កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ផង
កម្មជាវគ្គផង កម្មព្រមព្រៀងគ្នាផង កម្មពីរទៀតគឺ (កម្ម
ជាវគ្គ) ទាំងប្រកបដោយធម៌ប្លមផង (កម្មព្រមព្រៀងគ្នា
តែប្រកបដោយធម៌ប្លមផង) ម្យ៉ាងទៀតព្រះជិនស្រីទ្រង់អនុ-
ញ្ញាតកម្មដែលព្រមព្រៀងគ្នាទាំងប្រកបដោយធម៌ប៉ុណ្ណោះ ។

ចតុវគ្គា បញ្ចវគ្គា
ទសវគ្គា ច វីសតិ
អតិរេកវីសតិវគ្គា
សង្ឃា បញ្ចវិធា តថា ។
ឋបេត្វា ឧបសម្បទំ
យញ្ច កម្មំ បវារណំ
អព្ភានកម្មេន សហ
ចតុវគ្គេហិ កម្មិកោ ។
ទ្វេ កម្មេ ឋបេត្វាន
មជ្ឈទេសូបសម្បទំ
អព្ភានំ បញ្ចវគ្គិកោ
សព្វកម្មេសុ កម្មិកោ ។
អព្ភានេកំ ឋបេត្វាន
យេ ភិក្ខូ ទសវគ្គិកា ។
សព្វកម្មករោ សង្ឃោ
វីសោ សព្វត្ថ កម្មិកោ ។
ភិក្ខុនី សង្ឃាទិសេសា ៥

សង្ឃមាន ៥ គឺ សង្ឃចតុវគ្គ ១ បញ្ចវគ្គ ១ ទស-
វគ្គ ១ វីសតិវគ្គ ១ អតិរេកវីសតិវគ្គ ១ ។ សង្ឃចតុវគ្គ
គួរធ្វើកម្ម (ទាំងពួង) វៀរលែងតែ (កម្ម ៣ យ៉ាង) គឺ
ឧបសម្បទាកម្ម ១ បវារណាកម្ម ១ អព្ភានកម្ម ១ ។ សង្ឃ
បញ្ចវគ្គគួរធ្វើកម្មគឺកម្មទាំងពួង វៀរលែងតែកម្មពីរយ៉ាង
គឺឧបសម្បទាកម្មក្នុងមជ្ឈិមប្បទេស ១ អព្ភានកម្ម ១ ។
ភិក្ខុសង្ឃទសវគ្គ (ធ្វើកម្មទាំងអស់បាន) វៀរលែងតែអព្ភាន-
កម្មមួយចេញ ។ សង្ឃវីសតិវគ្គ គួរធ្វើកម្មគឺកម្មទាំងពួង
ឈ្មោះថាធ្វើកម្មបានគ្រប់កម្ម ។ ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខមានាក្តី

សាមណេរោ សាមណេរិកា
បច្ចក្ខាតសិក្ខកោ
អន្តិមាបត្តិនស្សិតេ
អប្បដិកម្មទិដ្ឋិយា
បណ្ឌកា ថេយ្យសំវាសកំ
តិត្ថិយ តិរច្ឆានគតំ
មាតុ បិតុ ច ឃាតកំ
អរហំ ភិក្ខុនីទូសិ
ភេទកំ លោហិតុប្បាទកំ
ព្យញ្ជនំ នានាសំវាសំ
នានាសីមាយ ឥទ្ធិយា
យស្ស សង្ឃោ ករេ កម្មំ
ហោន្តិ តេ ចតុវីសតិ
សម្ពុទ្ធេន បដិក្ខិត្តា
ន ហេតេ គណបូរកា
បារិវាសិកចតុត្ថោ
បរិវាសំ ទទេយ្យ តំ

សាមណេរក្តី សាមណេរីក្តី ភិក្ខុដែលពោលលាសិក្ខាក្តី ភិក្ខុដែលត្រូវអន្តិមវត្ថុក្តី ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិក្តី ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិដេញក្តី មនុស្សខ្ទើយក្តី មនុស្សដែលលួចសំវាសក្តី ភិក្ខុដែលចូលទៅកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយក្តី សត្វតិរច្ឆានក្តី បុគ្គលដែលធ្វើមាតុឃាតក្តី បិតុឃាតក្តី អរហន្តឃាតក្តី បុគ្គលដែលប្រទុស្តភិក្ខុនីក្តី បុគ្គលដែលធ្វើសង្ឃភេទក្តី បុគ្គលដែលធ្វើលោហិតុប្បាទក្តី ឧភតោព្យញ្ជនកក្តី ភិក្ខុមានសំវាសផ្សេង ៗ គ្នាក្តី ភិក្ខុនៅក្នុងសីមាផ្សេង ៗ គ្នាក្តី (ភិក្ខុឋិតនៅលើអាកាស) ដោយឫទ្ធិក្តី (បណ្តាបុគ្គលទាំងនេះ) បើសិនសង្ឃធ្វើកម្មដល់បុគ្គលឯណាមួយ ឯបុគ្គលទាំង ២៤ ក្នុងពួកនោះព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់ហាមថា បុគ្គលទាំងអម្បាលនេះជាគណបូរកៈមិនបានឡើយ ម្យ៉ាងទៀត សង្ឃអាចធ្វើកម្មដល់ភិក្ខុជាគម្រប់ ៤ រូបកើត

មូលមានត្តមត្តិយ

អកោធ្ន ៥ ៦ ការណេ

មូលការយាមានត្តុ

អក្ខាបាវយាមេវ ៦

អការហ្មការការ ២ញ្ញុ

សង្ខ្យេទ្វាន បការសិតា ។

កិច្ចានិ សិក្ខាមានា ៦

សាមណេរោ សាមណេរីកា

បច្ចុទ្ធដ្ឋានេ ទុទ្ធក

ទិគ្នវ៉េនជនស្សេដ

អយ្យដ៏កាម្មដង៉ឺយា

បង្ហាកាដេយ្យសំភាសក៏

គិន្តិយសំច្បានគត់

ម៉ាគា ប៉ុ ៥ យាគគ់

អយ៉ា កិច្ចាឌិប្ញសី

ភេតគាំ ណោមាំទុប្បានម៉ា

ទុការាញ្ញេញ្ញ ណោ

ឫស្សមូលហាយបរិតស្សនៈ ឫស្សមានត្ត ឫស្សតណ្ហាន (កម្មរបស់ សត្វស្រោះ) មិនពេញចិត្តកម្មផល សត្វមិនត្រូវធ្វើផល ម្យ៉ាង ទៀត សត្វមានគំនិតដែលផ្សងផ្សល់មូលហាយបរិតស្សនៈជា និរប់ ៤ក្តី មានគំនិតដែលផ្សងផ្សល់មានត្តជាដរប់៤ ក្តី មានគំនិត ដែលប្រព្រឹត្តមានត្តជាដរប់ ៤ក្តី មានគំនិតដែលផ្សងផ្សល់តណ្ហាន ជាដរប់ ៤ក្តី គំនិតទាំង ៨ពួកនេះ ព្រោះសម្តូវធ្វើប្រការជា មិនមែនជាអ្នកធ្វើកម្មឡើយ ។ គំនិតក្តី សេចក្តីមានក្តី សាមណេរក្តី សាមណេរីក្តី គំនិតដែលរកោលលាស់ក្តីក្តី គំនិតដែល ត្រេកអមរតក្តី គំនិតក្តី គំនិតមានចិត្តលើកយកក្តី គំនិតមានវេទនា ត្រូវបសុទិក្តី គំនិតដែលសត្វលើកវត្ថុព្រោះមិនឃើញកា- បក្តិក្តី ព្រោះមិនសំដែងការបក្តិក្តី ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិមាគ្រក់ ជេញក្តី ទៀយក្តី បុគ្គលដែលល្អស័ក្តក្តី គំនិតដែលចូលទៅ កាន់លក្ខណៈយក្តី សក្តិយានក្តី បុគ្គលជាមាតុឃាតកក្តី បិតុ- ឃាតកក្តី អរហន្តឃាតកក្តី បុគ្គលដែលធ្វើលោហិតុប្បាទក្តី ដែល ធ្វើសង្ឃភេទក្តី ធ្វើលោហិតុប្បាទក្តី ទតកោញ្ញាណក្តី

ឋាបាសិកសតាំបិ
ឋាបាសិមាយ មិតតាំ
បេយ្យាសំ យស្ស ភុម្ម ៤
សត្ថាសិសានមេតេសំ
បដិកោសំ ៤ រូបាតិ ។
ភិក្ខុស្ស ឋោតតុគ្គស្ស
រូបកំ បដិកោសនា
សុទ្ធស្ស ទុធ្ធិសភាវតា
ពាលេហ ហិ សុតិសភាវតា
បណ្ឌកោ ថេយ្យសំវាសោ
បក្កន្តោ តិរច្ឆានគតោ
មាតាបិតុអរហន្តា
ទុសកោ សង្ឃភេទកោ
លោហិតុប្បាទកោ ចេវ
ឧភតោព្យញ្ជនោ ច យោ
ឯកាទសន្នមេតេសំ
ឧបសម្បទា ន យុជ្ជតិ ។

ភិក្ខុដែលមានសំវាសដោយលួច ១ ពួកក្តី ភិក្ខុដែលចូលទៅកាន់តិរ្ថិយ ទៀត ១ ពួកក្តី ភិក្ខុដែលបំរុះទៅលើអាកាសក្តី (សត្វស្លាប) ការបដិសេធបុគ្គលណា បុគ្គលនោះក្តី ជាការហាមឃាត់ (ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ) របស់បុគ្គលទាំង ៦៧ ពួកនេះមិនឡើង ឡើយ ។ (ការហាមឃាត់ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ) របស់ភិក្ខុជាបកតត្ត ដែលឡើង ភិក្ខុបរិសុទ្ធ (ដើម្បីបណ្តេញចេញ) ឈ្មោះថា បណ្តេញចេញដោយអាក្រក់ ឯភិក្ខុល្អ (ដើម្បីបណ្តេញចេញ) ឈ្មោះថា បណ្តេញចេញដោយល្អ មនុស្សខ្ទើយក្តី បុគ្គលលួចសំវាសក្តី ភិក្ខុចូលទៅកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយក្តី តិរច្ឆានក្តី បុគ្គលជាមាតុឃាតកៈក្តី បិតុឃាតកៈក្តី អរហន្តឃាតកៈក្តី ភិក្ខុនីទូសកៈក្តី សង្ឃ-ភេទកៈក្តី លោហិតុប្បាទកៈក្តី ឧភតោព្យញ្ជនកៈក្តី ឯបុគ្គលទាំង ១១ ពួកនេះ មិនគួរដល់ឧបសម្បទាឡើយ ។

ហត្ថទានា អនុត្តរំ
កណ្ណាទាសា អនុត្តរំ
អង្គុលីអឡុកណ្ហោ
ជលំ ខុជ្ជោ ច វាមនោ
គណ្ឌិលក្ខណកាសា ច
លិខិតកោ ច សីបទី
បាបបរិសទូសកោ ច
កាណំ ខញ្ជោ បក្ខហតោ ច
ឆិន្នឥរិយាបថទុព្ពលោ
អន្ធោ មូគោ ច ពធិរោ
អន្ធមូគពធិរោ
មូគពធិរោ ច
អន្ធមូគពធិរោ ច
ទ្វត្តឹសេសេ អនុបទា
កាសំ និសារណំ ហោតិ
សត្តុទ្ទេស បក្កាសិតំ ។

មនុស្សកំបុតដៃក្តី កំបុតជើងក្តី កំបុតដៃនិងជើងទាំងពីរក្តី កំបុតត្រចៀកក្តី កំបុតច្រមុះក្តី កំបុតត្រចៀកនិងច្រមុះទាំងពីរក្តី កំបុតម្រាមដៃក្តី កំបុតមេដៃ មេជើងក្តី មនុស្សដាច់សរសៃជង្គង់ក្តី មនុស្សមានម្រាមដៃព្រែកក្តី មនុស្សគមក្តី មនុស្សតឿក្តី មនុស្សពកក ឬពកត្រង់អវយវៈណាមួយក្តី មនុស្សដែលគេចៀរចៀន ឲ្យមានស្លាកស្នាមក្តី មនុស្សមានស្នាមដែលគេវាយដោយរំពាត់ក្តី មនុស្សដែលគេកត់ឈ្មោះក្នុងពាក្យទុកក្តី មនុស្សដែលមានជើងហើមស្លេកក្តី មនុស្សដែលមានរោគអាក្រក់ក្តី មនុស្សប្រទូស្តបរិសទ្យ គឺមនុស្សមានរូបអាក្រក់ខុសគេក្តី មនុស្សដែលងងឹតម្ខាងក្តី មនុស្សក្ងិចក្ងង់ត្រង់អវយវៈណាមួយក្តី មនុស្សខ្វិនក្តី មនុស្សដែលស្លាប់មួយចំហៀងខ្លួនក្តី មនុស្សខ្វិនក្តី មនុស្សចាស់គ្រាំគ្រាក្តី មនុស្សដែលខ្វាក់ពីកំណើតក្តី មនុស្សគក្តី ថ្លង់ក្តី មនុស្សខ្វាក់ផង គផងក្តី មនុស្សខ្វាក់ផង ថ្លង់ផងក្តី មនុស្សគផង ថ្លង់ផងក្តី មនុស្សទាំងខ្វាក់ទាំងគទាំងថ្លង់ក្តី មនុស្សទាំង ៣២ ពួកនេះ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រកាសថា មនុស្សទាំងនោះឈ្មោះថាល្មមសាងណកម្ម ។

ឆដ្ឋា បដិការកញ្ញា

ធំសម្បដ្ឋិតា ១ វិន្ទិតំ

ឥស្ស ទុក្ខេបនា ការណា

សត្ត ហោន្តិ អធម្មិកា

អាបន្នំ អនុវត្តិតិ

សត្ត តេបិ អធម្មិកា

អាបន្នំ អនុវត្តិតិ

សត្ត កម្មា សុធម្មិកា

សម្មុខា បដិបុច្ឆា ច

បដិញ្ញាយ ច ការណា

សតិអមូឡ្ហបាបិកា

តជ្ជនីយសេន ច

បព្វាជនីយបដិសារ

ឧក្ខេបបរិវាស ច

មូលាបដិកស្សនា

គរេ ទុបសម្បទា

អញ្ញំ ការេយ្យ អញ្ញស្ស

កាលភិក្ខុដែលត្រូវឃើញ កាលភិក្ខុដែលត្រូវសំដែងនិងមិនទទិដ្ឋិណា ត្រូវ ដែលត្រូវលះបង់ មិនមានផល (ភិក្ខុឃារ) ការលើកនូវ ផលភិក្ខុនោះ បាត់ជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៧ យ៉ាង ភិក្ខុទាំងឡាយដោយភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិ សូម្បីកម្មរបស់ភិក្ខុ ទាំងនោះ ក៏ជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៧ យ៉ាង ភិក្ខុ ទាំងឡាយដោយភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិ (សូម្បី) កម្មរបស់ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ជាកម្មប្រកបដោយធម៌ល្អមាន ៧ យ៉ាង កាលសង្ឃធ្វើកម្មដែលត្រូវធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខក្តី ធ្វើដោយការ សាកសួរក្តី ធ្វើដោយសេចក្តីប្តេជ្ញាក្តី ឲ្យសតិវិន័យក្តី អមូឡ្ហ-វិន័យក្តី ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មក្តី តជ្ជនីយកម្មក្តី និយស្ស-កម្មក្តី បព្វាជនីយកម្មក្តី បដិសារណីយកម្មក្តី ឧក្ខេបនីយកម្មក្តី ឲ្យបរិវាសក្តី ឲ្យមូលាយបដិកស្សនៈក្តី មានត្តក្តី អព្ភានក្តី ឧប-សម្បទាក្តី ហើយសង្ឃត្រឡប់ធ្វើកម្មដទៃដល់បុគ្គលដទៃវិញ

សោឡសេតេ អធម្មិកា
តិស្ស ការយេ្យ ទត្តស្ស
សោឡសេតេ សុធម្មិកា
បញ្ញាបេយ្យ អញ្ញាញ្ញំ
សោឡសេតេ អធម្មិកា
ទ្វេ ទ្វេ មូលា ទានា តស្ស
តេ ច សោឡស ធម្មិកា ។
ឱ្យទានទានមូលកំ ចតុក្កំ
វជម្ពុទ្ធិ ជំពោ ត្រី
អគារសំ តជ្ជនីយំ កម្មំ
សង្ឃេ្យា ភណ្ឌនការកោ
អធម្មេន វគ្គកម្មំ
សញ្ញា ការេស តជ្ជិ សោ
ទក្ខា ធម្មេន សមគ្គា
តស្ស តជ្ជនីយំ ការំ
អញ្ញត្ថ វគ្គធម្មេន
តស្ស តជ្ជនីយំ ការំ

កម្មទាំង ១៦ នេះឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ សង្ឃធ្វើកម្ម ទោស ១ ដល់ភិក្ខុដែលគួរដល់កម្មនោះ ១ កម្មទាំង ១៦ នេះ ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ល្អ សង្ឃលើកឡើងនូវកម្មដែលធ្វើ ដោយភិក្ខុដែលគួរដល់កម្មដែលវិញ កម្មទាំង ១៦ នេះឈ្មោះ ថាមិនប្រកបដោយធម៌ កម្មមានមូលពីរ ៗ ដែលសង្ឃបាន ធ្វើដល់ភិក្ខុនោះ កម្មទាំង ១៦ នោះក៏ឈ្មោះថាកម្មប្រកបដោយ ធម៌ដែរ ។ សូមួយចក្កដែលមានមូលមួយ ៗ ត្រង់ចម្រើន ត្រៃត្រាស់ថា មិនប្រកបដោយធម៌ សង្ឃ (តជ្ជនីយ) ភិក្ខុនេះជាអ្នកធ្វើការបង្កហេតុ ហើយក៏ធ្វើតជ្ជនីយកម្ម (ដល់ភិក្ខុនោះ) តែធ្វើកម្មជាពួកទាំងមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនោះក៏ចេញទៅកាន់អាវាសដទៃ ឯភិក្ខុទាំងឡាយដែល នៅក្នុងអាវាសនោះក៏ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះទៀត (ភិក្ខុនោះ) ក៏ចេញ ទៅកាន់អាវាសដទៃ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលនៅក្នុងអាវាសដទៃ (នោះ) ជាពួក តែប្រកបដោយធម៌ធ្វើតជ្ជនីយកម្មដល់ភិក្ខុនោះ

បដិរូបកោច វត្តាបិ
សមត្តាបិ តថា កាវ៉ី
អចេល្ខ សមត្តា ច
ចេល្ខ វត្តមេវ ច
បដិរូបកោច វត្តា ច
សមត្តា ច ន៖ម បនា
បរកាំ មូលកាំ កាត្វា
ចត្តុំ ពាលូ វិចត្វាលេហ ៗ
ពាលាត្ថូត្តសប្ប ចិយស្សំ
បញ្ញាជេ ត្រុលធូសកាំ
បដិសារណីយំ កាម្មំ
គរុ អក្កោសកាសប្ប ច
អធស្សប្បាបជ្ជក្កាម្ម
យោ ច និដ្ឋី ច ឧស្សព្ជ
គេតំ ឥក្កោបជំ កាម្មំ
សឆ្លុការបាង កាសិតំ
ចុបរិចយកាម្មាធិ

ទៀត ឯភិក្ខុទាំងឡាយនោះជាពួកដែលប្រកបដោយធម៌បួន ក៏មាន ព្រមព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌បួនក៏មាន ជួនធ្វើ តជ្ជនីយកម្ម (ដល់ភិក្ខុនោះ) ដូចគ្នា ពួកទាំងឡាយនេះគឺ កម្ម ព្រមព្រៀងគ្នា តែមិនប្រកបដោយធម៌ក្តី កម្មជាពួក តែប្រកប ដោយធម៌ក្តី កម្មជាពួកដែលប្រកបដោយធម៌បួនក្តី កម្មព្រម ព្រៀងគ្នា តែប្រកបដោយធម៌បួនក្តី (បទទាំងអម្បាលនេះ) អ្នកមានប្រាជ្ញាគប្បីធ្វើឲ្យខានមួយមួយ ៗ ហើយបែងឲ្យជា ពួក ៗ សង្ឃធ្វើនិយស្សកម្ម ដល់ភិក្ខុល្ងង់ក្តី មិនឆ្លាសក្តី សង្ឃធ្វើបព្វាជនីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រទូស្តត្រកូលក្តី សង្ឃ ធ្វើបដិសារណីយកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលជេរគ្រហស្ថក្តី ភិក្ខុណា មិនឃើញអាបត្តិក្តី មិនសំដែងអាបត្តិក្តី មិនលះបង់ទិដ្ឋិ អាក្រក់ចេញក្តី ព្រះបរមគ្រូជាសត្ថាមានព្រះទ័យសំដែងនូវ ឧក្ខេបនីយកម្មដល់ភិក្ខុទាំងនោះ អ្នកមានប្រាជ្ញាគប្បីនាំទៅ

បញ្ញោ គព្ភូបិយំ ឆយេ

តេសំយេវ អនុលោមំ

សព្ពា វត្តតិ យោចតិ

បវត្តិ តេសំ កម្មានំ

ហេដ្ឋា កម្មនាយេ ច ទ

តស្មឹ តស្មឹ យំ កម្មេស្ស

តត្រេដ្ឋា ច វិភជតំ

អកតំ ទុក្កដញ្ញោវ

ធុច កាកតកាត្តិ ច

កម្មេ បវុត្តិយោ ជាប៉

តេ គិត្ថុ បម្មកធេយោ

វិបត្តិត្យាធិតេ ធិស្វា

តាមុប្បន្នេ បយាមុធិ

បជំប្បស្សុក្តិមទ្ធាសំ

សស្សុតាត្តោវ ទិសជត្តិ(១) ។

១ ឥទំ គាថា ៤ ហេតួគេន យោតុព្វេន វិសទិសត្តំ ញាតព្វំ ។

តិតានញ្ញាព្រឹត្តទ័យកម្មឲ្យលក៏ត្រូវតាំងឲ្យយដែលត្រូវផលទៅនៃយ-

កម្ម ក៏ត្រូវដែលសន្តានតែធ្វើកម្មហើយ ក៏ប្រព្រឹត្តទៅដោយប្រើង

ចំពោះវត្ថុនិងសមត្ថភាពដល់កម្មជាតិអំណាចនោះ ហើយមកស្ទួម

ការផ្សាប់កម្មទាំងនោះ (ទិដ្ឋធម្ម) តាមន័យនៃកម្មក្នុងជាតិ

ក្រោយ សន្តានដែលប៉ុនោះ ក្នុងទីនោះជាដែលគ្នា ក្នុងកម្ម

នោះឯតិ ក៏នោះវិបាក គិតថាតំណងឲ្យណាមិនហ្វាយជា កម្ម

ឈ្មោះថា សន្តានមិនបានធ្វើហើយ កម្មឈ្មោះថាសន្តានធ្វើរួច-

ស្រេចហើយ កម្មសន្តាន(ត្រូវធ្វើទៀត)ក្តី ក៏ត្រូវទីនោះឈ្មោះថា

ជម្ងឺ ក្នុងការផ្សាប់ផ្តល់កម្ម (នោះ) ព្រោះសម្តេចជាអ្នកប្រាជ្ញ

ដើម្បីសេចក្ដីចំរើនបញ្ញាគិតតាំងឲ្យយដែលមានវិបត្តិប្រៀតប្រៀង

ហើយជាគិតគួរដល់កម្ម ទើបព្រះសំដែងវិធីផ្សាប់កម្មផ្ទុយ

ជាតេឿរម៉ោស៊ាប្រុសប្រាប់ខ្លួនសេដ្ឋជ្រោងនិង ។

(៤៦៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា កោសម្ពិយំ វិហរតិ ឃោសិតារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ សោ តស្សា អាបត្តិយា អាបត្តិទិដ្ឋិ ហោតិ អញ្ញេ ភិក្ខូ តស្សា អាបត្តិយា អនាបត្តិទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ សោ អបរេន សមយេន តស្សា អាបត្តិយា អនាបត្តិទិដ្ឋិ ហោតិ អញ្ញេ ភិក្ខូ តស្សា អាបត្តិយា អាបត្តិទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ អថ-ខោ តេ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោចុំ អាបត្តឹ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តិន្តិ ។ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បស្សេយ្យន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ សាមគ្គឹ លភិត្វា តំ ភិក្ខុំ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិ-បឹសុ ។ សោ ច ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ អាគតាគមោ ធម្មធរោ វិនយធរោ មាតិកាធរោ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេ-ធាវី លជ្ជី កុក្កុច្ចកោ សិក្ខាកាមោ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋេ សម្ភត្តេ ភិក្ខូ ឧបសង្កមិត្វា

(៤៦៦) សម័យនោះឯង ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឃោសិតារាម ទៀបក្រុងកោសម្ពី ។ វេលានោះឯង មានភិក្ខុមួយរូបត្រូវអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនោះយល់ឃើញអាបត្តិនោះថា ជាអាបត្តិមែន ពួកភិក្ខុដទៃយល់ឃើញអាបត្តិនោះថា មិនមែនជាអាបត្តិទេវិញ ។ លុះកាលជាខាងក្រោយមក ភិក្ខុនោះត្រឡប់យល់ឃើញអាបត្តិនោះថា មិនមែនជាអាបត្តិទេវិញ ពួកភិក្ខុដទៃត្រឡប់យល់ឃើញអាបត្តិនោះថា ជាអាបត្តិទេវិញ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ តើលោកបានឃើញអាបត្តិនុ៎ះឬទេ ។ ភិក្ខុនោះតបទេវិញថា ម្នាលអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវឃើញនោះគ្មានទេ ។ វេលានោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នាហើយ ក៏លើកវត្តភិក្ខុនោះព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ។ ឯភិក្ខុនោះសោត ក៏ជាពហុស្សុត(ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន) ស្ទាត់ក្នុងបិដក ជាអ្នកទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មា-តិកា ជាបណ្ឌិត ឈ្លៀវឆ្លាស មានប្រាជ្ញា មានសេចក្តីអៀនខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស និងមានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះក៏បានចូលទៅរកពួកភិក្ខុដែលជាមិត្តធ្លាប់ឃើញគ្នា ធ្លាប់ជាមិត្តដ៏ជាមួយ

ឯតទវោច អនាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អាបត្តិ អនាបន្នោម្ហិ នម្ហិ អាបន្នោ អនុក្ខិត្តោម្ហិ នម្ហិ ឧក្ខិត្តោ អធម្មិកេនម្ហិ កម្មេន ឧក្ខិត្តោ កុប្បេន អដ្ឋានារហេន ហោន្តុ មេ អាយស្មន្តោ ធម្មតោ វិនយតោ បក្ខាតិ ។ អលភិ ខោ សោ ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋេ សម្ភត្តេ ភិក្ខូ បក្ខេ ។ ជានបទានំ ច សន្ទិដ្ឋានំ សម្ភត្តានំ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អនាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អាបត្តិ អនាបន្នោម្ហិ នម្ហិ អាបន្នោ អនុក្ខិត្តោម្ហិ នម្ហិ ឧក្ខិត្តោ អធម្មិកេនម្ហិ កម្មេន ឧក្ខិត្តោ កុប្បេន អដ្ឋានារហេន ហោន្តុ មេ អាយស្មន្តោ ធម្មតោ វិនយតោ បក្ខាតិ ។ អលភិ ខោ សោ ភិក្ខុ ជានបទេបិ សន្ទិដ្ឋេ សម្ភត្តេ ភិក្ខូ បក្ខេ ។ អថខោ តេ ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ យេន ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា

ហើយនិយាយពាក្យនេះថា នែអាវុសោ នេះជាអនាបត្តិ នេះមិនមែនជាអាបត្តិទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ជាភិក្ខុឥតត្រូវអាបត្តិ(អ្វីទេ) ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលសង្ឃមិនគួរលើកវត្ត ជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ សង្ឃបានលើកវត្តខ្ញុំដោយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មកំរើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុ មកព្រះលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមលោកទាំងឡាយមកជាបក្សពួករបស់ខ្ញុំតាមធម៌តាមវិន័យ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានភិក្ខុដែលជាមិត្តត្រាន់តែបានឃើញគ្នា និងមិត្តដ៏ធ្លាប់មូលមកជាបក្សពួកឡើង ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ភិក្ខុនោះក៏បញ្ជូនបម្រើទៅកាន់សំណាក់ពួកភិក្ខុដែលជាមិត្តត្រាន់តែបានឃើញគ្នា និងមិត្តដ៏ធ្លាប់មូលដែលនៅក្នុងជនបទថា នែអាវុសោ នេះជាអនាបត្តិ នេះមិនមែនជាអាបត្តិទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ជាភិក្ខុឥតត្រូវអាបត្តិ(អ្វីទេ) ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលសង្ឃមិនគួរលើកវត្ត ជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ សង្ឃបានលើកវត្តខ្ញុំដោយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មកំរើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុឡើយ សូមអស់លោកដ៏មានអាយុមកជាបក្សពួករបស់ខ្ញុំតាមធម៌តាមវិន័យ ។ ភិក្ខុនោះក៏បានភិក្ខុដែលជាមិត្តត្រាន់តែបានឃើញគ្នា និងមិត្តដ៏ធ្លាប់មូលដែលនៅក្នុងជនបទមកជាបក្សពួកឡើង ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តនោះ បានចូលទៅរកពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាននិយាយ

ឧក្ខេបកេ ភិក្ខូ ឯវំ វទេយ្យុំ អនាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អាបត្តិ អនាបន្នោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ អាបន្នោ អនុក្ខិត្តោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ ឧក្ខិត្តោ អធម្មិកេន កម្មេន ឧក្ខិត្តោ កុប្បេន អដ្ឋានារហេនាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ ឧក្ខិត្តានុវត្តកេ ភិក្ខូ ឯវំ វទេយ្យុំ អាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អនាបត្តិ អាបន្នោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ អនាបន្នោ ឧក្ខិត្តោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ អនុក្ខិត្តោ ធម្មិកេន កម្មេន ឧក្ខិត្តោ អកុប្បេន ឋានារហេន មា ខោ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ឯតំ ឧក្ខិត្តកំ ភិក្ខុំ អនុវត្តិត្ថ អនុពន្ធិត្ថាតិ ។ ឯវំបិ ខោ តេ ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ ឧក្ខេបកេហិ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានា តថេវ តំ ឧក្ខិត្តកំ ភិក្ខុំ អនុវត្តិំសុ អនុពន្ធិំសុ ។

ពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុលើកវត្តថា នែអាវុសោ នេះជាអនាបត្តិ នេះមិនមែនជាអាបត្តិទេ ភិក្ខុនេះមិនត្រូវអាបត្តិ ភិក្ខុនេះឥតត្រូវអាបត្តិ (ផុតទេ) ភិក្ខុនេះសង្ឃមិនគួរលើកវត្ត ភិក្ខុនេះសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ សង្ឃលើកវត្តភិក្ខុនេះដោយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មកំរើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុឡើយ ។ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្តបាននិយាយពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តវិញថា នែអាវុសោ នេះជាអាបត្តិ នេះមិនមែនជាអនាបត្តិទេ ភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិហើយ ភិក្ខុនេះមិនមែនជាមិនត្រូវអាបត្តិទេ ភិក្ខុនេះសង្ឃគួរលើកវត្តបានហើយ ភិក្ខុនេះមិនមែនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ ភិក្ខុនេះសង្ឃលើកវត្តដោយកម្មប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មមិនកំរើក ជាកម្មគួរដល់ហេតុហើយ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អស់លោកកុំប្រព្រឹត្តតាម កុំតាមចោមរោមភិក្ខុដែលសង្ឃបានលើកវត្តនេះឡើយ ។ ឯពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តនោះ កាលបើពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្តនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែប្រព្រឹត្តតាម នៅតែតាមចោមរោមភិក្ខុដែលសង្ឃបានលើកវត្តហើយនោះដដែល ។

[១៥៨] អថខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ ភន្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អាបត្តិំ អាបន្នោ អហោសិ សោ តស្សា អាបត្តិយា អាបត្តិទិដ្ឋិ អហោសិ អញ្ញេ ភិក្ខូ តស្សា អាបត្តិយា អនាបត្តិទិដ្ឋិនោ អហេសុំ ។ សោ អបរេន សមយេន តស្សា អាបត្តិយា អនាបត្តិទិដ្ឋិ អហោសិ អញ្ញេ ភិក្ខូ តស្សា អាបត្តិយា អាបត្តិទិដ្ឋិនោ អហេសុំ ។ អថខោ តេ ភន្តេ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោចុំ អាបត្តិំ ត្វំ អាវុសោ អាបន្នោ បស្សសេតំ អាបត្តិន្តិ ។ នត្ថិ មេ អាវុសោ អាបត្តិ យមហំ បស្សេយ្យន្តិ ។ អថខោ តេ ភន្តេ ភិក្ខូ សាមគ្គិំ លភិត្វា តំ ភិក្ខុំ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបិំសុ ។ សោ ច ភន្តេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ អាគតាគមោ ធម្មធរោ វិនយធរោ មាតិកាធរោ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេធាវី លជ្ជី កុក្កុច្ចកោ សិក្ខាកាមោ

[១៥៨] គ្រានោះ មានភិក្ខុមួយរូបចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ភិក្ខុនោះលុះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ក្នុងវិន័យនេះមានភិក្ខុមួយរូបត្រូវអាបត្តិហើយ ភិក្ខុនោះថាខ្លួនយល់ឃើញអាបត្តិនោះថាជាអាបត្តិមែន តែពួកភិក្ខុដទៃយល់ឃើញអាបត្តិនោះថាមិនមែនជាអាបត្តិ លុះកាលជាខាងក្រោយ ភិក្ខុនោះត្រឡប់យល់ឃើញអាបត្តិនោះថាមិនមែនជាអាបត្តិទៅវិញ ពួកភិក្ខុដទៃត្រឡប់យល់ឃើញអាបត្តិនោះថាជាអាបត្តិទៅវិញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ក្នុងវេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះនិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនោះថា នែអាវុសោ លោកត្រូវអាបត្តិហើយ តើលោកឃើញអាបត្តិនុ៎ះឬទេ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា នែអាវុសោ អាបត្តិដែលខ្ញុំត្រូវឃើញនោះគ្មានទេ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះបាននូវសេចក្តីសាមគ្គីគ្នាហើយក៏លើកវត្តភិក្ខុនោះព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឯភិក្ខុនោះសោតក៏ជាពហុស្សូតស្ទាត់ក្នុងបិដក ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា ហើយជាបណ្ឌិត ឈ្លៀវឆ្លាស មានប្រាជ្ញា មានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស មានសេចក្តី

អថខោ សោ [illegible] ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋេ សម្ភត្តេ ភិក្ខូ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោច អនាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អាបត្តិ អនាបន្នោម្ហិ នម្ហិ អាបន្នោ អនុក្ខិត្តោម្ហិ នម្ហិ ឧក្ខិត្តោ អធម្មិកេនម្ហិ កម្មេន ឧក្ខិត្តោ កុប្បេន អដ្ឋានារហេន ហោន្តុ មេ អាយស្មន្តោ ធម្មតោ វិនយតោ បក្ខាតិ អលភិ ខោ សោ [illegible] ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋេ សម្ភត្តេ ភិក្ខូ បក្ខេ ជានបទានម្បិ សន្ទិដ្ឋានំ សម្ភត្តានំ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អនាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អាបត្តិ អនាបន្នោម្ហិ នម្ហិ អាបន្នោ អនុក្ខិត្តោម្ហិ នម្ហិ ឧក្ខិត្តោ អធម្មិកេនម្ហិ កម្មេន ឧក្ខិត្តោ កុប្បេន អដ្ឋានារហេន ហោន្តុ មេ អាយស្មន្តោ ធម្មតោ វិនយតោ បក្ខាតិ អលភិ ខោ សោ [illegible] ភិក្ខុ ជានបទេ សន្ទិដ្ឋេ សម្ភត្តេ

ស្រឡាញ់គ្នានឹងសង្ឃា សូមប្រទំព្រះមន្ត្រាប្រោស គ្រានោះ ភិក្ខុនោះចូលទៅរកពួកភិក្ខុដែលជាមិត្តស្រឡាញ់គ្នា ទីមិត្តជិតមួយហើយនិយាយពាក្យនេះថា នែអាវុសោ នេះជាអនាបត្តិ នេះមិនមែនជាអាបត្តិទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ជាភិក្ខុឥតត្រូវអាបត្តិ (ត្រូវទេ) ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលសង្ឃមិនគួរលើកវត្ត ជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ សង្ឃបានលើកវត្តខ្ញុំដោយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មគំរើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុ បតិស្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមអស់លោកមកជាបក្សពួកនឹងខ្ញុំតាមធម៌ តាមវិន័យ សូមប្រទំព្រះមន្ត្រាប្រោស ភិក្ខុនោះក៏បានភិក្ខុដែលជាមិត្តស្រឡាញ់គ្នា ទីជាមិត្តជិតមួយមកជាបក្សពួកឡើង មិនតែប៉ុណ្ណោះ ភិក្ខុនោះបានបញ្ជូនបំរើទៅកន្លែងណាក់ពួកភិក្ខុដែលជាមិត្តស្រឡាញ់គ្នា ទីជាមិត្តជិតមួយដែលនៅក្នុងជនបទថា នែអាវុសោ នេះជាអនាបត្តិ នេះមិនមែនជាអាបត្តិទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ជាភិក្ខុឥតត្រូវអាបត្តិ (ត្រូវទេ) ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលសង្ឃមិនគួរលើកវត្ត ជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ សង្ឃបានលើកវត្តខ្ញុំដោយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មគំរើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុ សូមអស់លោកដ៏មានអាយុមកជាបក្សពួកនឹងខ្ញុំតាមធម៌ តាមវិន័យ សូមប្រទំព្រះមន្ត្រាប្រោស ភិក្ខុនោះក៏បានភិក្ខុដែលជាមិត្តស្រឡាញ់គ្នា ទីជាមិត្តជិតមួយ

ភិក្ខូ [illegible] អថខោ តេ ភន្តេ ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ យេន ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្ក-មិត្វា ឧក្ខេបកេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ អនាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អាបត្តិ អនាបន្នោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ អាបន្នោ អនុក្ខិត្តោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ ឧក្ខិត្តោ អធម្មិកេន កម្មេន ឧក្ខិត្តោ កុប្បេន អដ្ឋានារហេនាតិ ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ ឧក្ខិត្តានុវត្តកេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ អាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អនាបត្តិ អាបន្នោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ អនាបន្នោ ឧក្ខិត្តោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ អនុក្ខិត្តោ ធម្មិកេន កម្មេន ឧក្ខិត្តោ អកុ-ប្បេន ឋានារហេន មា ខោ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ឯតំ ឧក្ខិត្តកំ ភិក្ខុំ អនុវត្តិត្ថ អនុពន្ធិត្ថាតិ

ដែលនៅក្នុងទីជុំមួយមកជាបក្សពួកទៀត សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស វេលានោះ ពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តនោះបានចូលទៅរកពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្តថា នែអាវុសោ នេះជាអនាបត្តិ នេះមិនមែនជាអាបត្តិទេ ភិក្ខុនេះមិនត្រូវអាបត្តិ ភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិ (ឬទេ) ភិក្ខុនេះសង្ឃមិនគួរលើកវត្ត ភិក្ខុនេះសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ សង្ឃបានលើកវត្តភិក្ខុនេះដោយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មកម្រើក ជាកម្មមិនគួរដល់ហេតុ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលបើភិក្ខុទាំងនោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ឯពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្តក៏និយាយពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ នេះជាអាបត្តិ នេះមិនមែនជាអនាបត្តិទេ ភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិហើយ ភិក្ខុនេះមិនមែនជាមិនត្រូវអាបត្តិទេ ភិក្ខុនេះសង្ឃគួរលើកវត្តហើយ ភិក្ខុនេះមិនមែនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ សង្ឃបានលើកវត្តភិក្ខុនេះដោយកម្មប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មមិនកម្រើក ជាកម្មគួរដល់ហេតុហើយ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អស់លោកកុំប្រព្រឹត្តតាម កុំតាមចោមរោមភិក្ខុដែលសង្ឃ

បរិចិ ចោ តេ អត្ត ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ ឧក្ខេប-
កេហិ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានា ន ជហន្តិ តំ ឧក្ខិត្តកំ ភិក្ខុំ
អនុវត្តន្តិ អនុបរិវត្តន្តិ ។ អថ ខោ ភគវា ភិន្នោ ភិក្ខុ-
សង្ឃោ ភិន្នោ ភិក្ខុសង្ឃោតិ ឧដ្ឋាយាសនា យេន
ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ
អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ឧក្ខេបកេ
ភិក្ខូ ឯតទវោច មា ខោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ បដិភាតិ នោ
បដិភាតិ នោតិ យស្មឹ វា តស្មឹ វា ភិក្ខុំ ឧក្ខិបិតព្វំ
មញ្ញិត្ថ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។
សោ តស្សា អាបត្តិយា អនាបត្តិទិដ្ឋិ ហោតិ អញ្ញេ
ភិក្ខូ តស្សា អាបត្តិយា អាបត្តិទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ តេ
ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ ឯវំ ជានន្តិ អយំ ខោ អា-
យស្មា ពហុស្សុតោ ។ បេ ។ សិក្ខាកាមោ សចេ មយំ
ឥមំ ភិក្ខុំ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបិស្សាម ន មយំ

បានលើកវត្ថុទេករុណាព្រះអង្គ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស គឺពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្ត
តាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ថុនោះ កាលបើពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្ថុនិយាយ
យ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែប្រព្រឹត្តតាម នៅតែតាមពោមរោមភិក្ខុដែល
សង្ឃបានលើកវត្ថុនោះដដែល ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
ត្រាស់ថា ភិក្ខុសង្ឃបែកគ្នាហើយ ភិក្ខុសង្ឃបែកគ្នាហើយ ទើបទ្រង់
ក្រោកចាកអាសនៈហើយ យាងចូលទៅរកពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្ថុ លុះយាង
ចូលទៅដល់ហើយ ក៏ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេរៀបចំក្រាលថ្វាយ ។
លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់រួចហើយក៏មានព្រះពុទ្ធដីកានឹងពួកភិក្ខុអ្នក
លើកវត្ថុយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយកុំសំគាល់ភិក្ខុ
ដែលសង្ឃគប្បីលើកវត្ថុព្រោះហេតុណាមួយថា ការនេះប្រាកដដល់យើង
ហើយ ការនេះប្រាកដដល់យើងហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
ក្នុងសាសនានេះត្រូវអាបត្តិហើយ ។ ភិក្ខុនោះយល់ឃើញអាបត្តិនោះថា
ជាអនាបត្តិ ឯពួកភិក្ខុដទៃយល់ឃើញអាបត្តិនោះថាជាអាបត្តិមែន ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះស្គាល់ភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា លោក
ដ៏មានអាយុនេះជាពហុស្សុត ។ បេ ។ មានសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងសិក្ខា
បើយើងនឹងលើកវត្ថុភិក្ខុនេះព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ យើងនឹងមិនធ្វើ

ឥមិនា ភិក្ខុនា សទ្ធិំ ឧបោសថំ ករិស្សាម វិនា ឥ-
មិនា ភិក្ខុនា ឧបោសថំ ករិស្សាម ភវិស្សតិ សង្ឃស្ស
តតោនិទានំ ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃ-
ភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណន្តិ ។
ភេទគរុកេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ ន សោ ភិក្ខុ អាបត្តិយា
អទស្សនេ ឧក្ខិបិតព្វោ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ
អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ សោ តស្សា អាបត្តិយា
អនាបត្តិទិដ្ឋិ ហោតិ អញ្ញេ ភិក្ខូ តស្សា អាបត្តិយា អា-
បត្តិទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ ឯវំ
ជានន្តិ អយំ ខោ អាយស្មា ពហុស្សុតោ ។បេ។
សិក្ខាកាមោ សចេ មយំ ឥមំ ភិក្ខុំ អាបត្តិយា អ-
ទស្សនេ ឧក្ខិបិស្សាម ន មយំ ឥមិនា ភិក្ខុនា សទ្ធិំ
បវារេស្សាម វិនា ឥមិនា ភិក្ខុនា បវារេស្សាម ន មយំ
ឥមិនា ភិក្ខុនា សទ្ធិំ សង្ឃកម្មំ ករិស្សាម វិនា ឥមិ-
នា ភិក្ខុនា សង្ឃកម្មំ ករិស្សាម ន មយំ ឥមិនា
ភិក្ខុនា សទ្ធិំ អាសនេ និសីទិស្សាម វិនា ឥមិនា ភិក្ខុនា
អាសនេ និសីទិស្សាម ន មយំ ឥមិនា ភិក្ខុនា សទ្ធិំ

ឧបោសថជាមួយនឹងភិក្ខុនេះ យើងនឹងវៀរលែងភិក្ខុនេះចេញទើបធ្វើឧបោសថ
(នោះ) ការបង្កហេតុ ការឈ្លោះ ការប្រកាន់ផ្សេងៗ សេចក្តីទាស់ សេចក្តី
វិវាទគ្នានៃសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆានៃសង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ នឹង
កំកើតផ្សេងៗ របស់សង្ឃ មុខជានឹងមានដល់សង្ឃ ព្រោះការលើកវត្តភិក្ខុ
នោះជាហេតុមិនគាប់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុដែលមានចិត្តធ្ងន់
គឺការបំបែកសង្ឃ មិនគួរនឹងលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិទេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុត្រូវអាបត្តិហើយ ។ ភិក្ខុ
នោះយល់ឃើញអាបត្តិនោះថាជាអនាបត្តិ ឯពួកភិក្ខុដទៃយល់ឃើញអាបត្តិ
នោះថាជាអាបត្តិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះស្គាល់ភិក្ខុនោះ
យ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុនេះជាពហុស្សូត ។បេ។ មានសេចក្តី
ស្រឡាញ់ក្នុងសិក្ខា បើយើងនឹងលើកវត្តភិក្ខុនេះ ព្រោះមិនឃើញនូវអាបត្តិ
ហើយ យើងមុខជាមិនបវារណាជាមួយនឹងភិក្ខុនេះ តែយើងនឹងវៀរលែងភិក្ខុ
នេះចេញហើយបវារណា យើងមុខជានឹងមិនធ្វើសង្ឃកម្មជាមួយនឹងភិក្ខុនេះ
ទេ តែយើងនឹងវៀរលែងភិក្ខុនេះចេញហើយធ្វើសង្ឃកម្ម យើងមុខជានឹងមិន
អង្គុយលើអាសនៈជាមួយនឹងភិក្ខុនេះទេ តែយើង វៀរលែងភិក្ខុនេះចេញ
ហើយអង្គុយលើអាសនៈ យើងមុខជានឹងមិនអង្គុយក្នុងទីឆាន់បាយជាមួយនឹង

យាគុបានេ និសីទិស្សាម វិនា ឥមិនា ភិក្ខុនា យាគុបា-
នេ និសីទិស្សាម ន មយំ ឥមិនា ភិក្ខុនា សទ្ធឹ ភត្តគ្គេ
និសីទិស្សាម វិនា ឥមិនា ភិក្ខុនា ភត្តគ្គេ និសី-
ទិស្សាម ន មយំ ឥមិនា ភិក្ខុនា សទ្ធឹ ឯកច្ឆន្នេ
វសិស្សាម វិនា ឥមិនា ភិក្ខុនា ឯកច្ឆន្នេ វសិស្សាម
ន មយំ ឥមិនា ភិក្ខុនា សទ្ធឹ យថាវុឌ្ឍំ អភិវា-
ទនំ បច្ចុដ្ឋានំ អញ្ជលិកម្មំ សាមីចិកម្មំ ករិស្សាម
វិនា ឥមិនា ភិក្ខុនា យថាវុឌ្ឍំ អភិវាទនំ បច្ចុដ្ឋា-
នំ អញ្ជលិកម្មំ សាមីចិកម្មំ ករិស្សាម ភវិស្សតិ
សង្ឃស្ស តតោនិទានំ ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ
វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃ-
នានាករណន្តិ ។ ភេទគរុកេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ ន
សោ ភិក្ខុ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបិតព្វោតិ ។
អថខោ ភគវា ឧក្ខេបកានំ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ ភាសិត្វា

ភិក្ខុនេះដែរ តែបើនឹងវៀរលែងភិក្ខុនេះចេញ ហើយគង់នៅក្នុងទីឆាន់បបរ
យើងមុខជានឹងមិនគង់ក្នុងរោងភត្តជាមួយនឹងភិក្ខុនេះដែរ តែបើនឹងវៀរ
លែងភិក្ខុនេះចេញ ហើយគង់ក្នុងរោងភត្ត យើងមុខជានឹងមិននៅក្នុងទី
ដែលមានដំបូលតែមួយជាមួយនឹងភិក្ខុនេះដែរ តែបើនឹងវៀរលែងភិក្ខុនេះចេញ
ហើយនៅក្នុងទីដែលមានដំបូលតែមួយ យើងមុខជានឹងមិនធ្វើអភិវាទនកម្ម(១)
បច្ចុដ្ឋានកម្ម(២) អញ្ជលីកម្ម(៣) នឹងសាមីចិកម្ម(៤) តាមលំដាប់ចាស់ជាមួយនឹង
ភិក្ខុនេះដែរ តែបើនឹងវៀរលែងភិក្ខុនេះចេញ ហើយធ្វើអភិវាទនកម្ម បច្ចុដ្ឋាន-
កម្ម អញ្ជលីកម្ម នឹងសាមីចិកម្ម តាមលំដាប់ចាស់ទុំ(នោះ)ការបង្កហេតុ ការ
ឈ្លោះ ការប្រកាន់ផ្សេងៗ សេចក្តីវិវាទ សេចក្តីបែកធ្លាយនៃសង្ឃ សេច-
ក្តីប្រេះឆានៃសង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ នឹងការធ្វើផ្សេងៗ របស់សង្ឃ
មុខជានឹងមានដល់សង្ឃ ព្រោះការលើកវត្តភិក្ខុនោះជាហេតុមិនខាន ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុដែលមានចិត្តធ្ងន់ក្នុងការបំបែកសង្ឃ មិនគួរ
នឹងលើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិទេ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់សំដែងសេចក្តីនុ៎ះដល់ពួកឧក្ខេបកភិក្ខុ ហើយក៏ទ្រង់ក្រោកចាក

---

១ ការថ្វាយបង្គំដោយបញ្ចង្គប្រតិស្ឋាន ។ ២ ការគោរពដោយការក្រោកទទួល ។ ៣ ការគោរពដោយការប្រណម្យដៃ ។ ៤ ការគោរពច្រើន ។

ឧដ្ឋាយាសនា យេន ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ តេនុប-
សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។
និសជ្ជ ខោ ភគវា ឧក្ខិត្តានុវត្តកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច មា
ខោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អាបត្តឹ អាបជ្ជិត្វា នម្ហ អាបន្នា នម្ហ
អាបន្នាតិ អាបត្តឹ ន បដិការាតព្វំ មញ្ញិត្ថ ។ ឥធ បន
ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ សោ តស្សា
អាបត្តិយា អនាបត្តិទិដ្ឋិ ហោតិ អញ្ញេ ភិក្ខូ តស្សា អា-
បត្តិយា អាបត្តិទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ
តេ ភិក្ខូ ឯវំ ជានន្តិ អយំ ខោ អាយស្មា[១]
ពហុស្សុតោ ។ បេ ។ សិក្ខាកាមោ ពាលំ មយំ ក ការ-
ណា អញ្ញេសំ វា ការណា ឆន្ទា ទោសា មោហា ភយា
អគតឹ គតុំ សចេ មំ ឥមេ ភិក្ខូ អាបត្តិយា អទស្សនេ
ឧក្ខិបិស្សន្តិ ន មយា សទ្ធឹ ឧបោសថំ ករិស្សន្តិ
វិនា មយា ឧបោសថំ ករិស្សន្តិ ភវិស្សតិ សង្ឃស្ស
តតោនិទានំ ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេ-
ទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណន្តិ ។

១ ៖ អាយស្មា ។

អាសនៈហើយ យាងចូលទៅរកពួកឧក្ខិត្តានុវត្តកភិក្ខុ លុះយាងចូលទៅដល់
ហើយទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេរៀបចំថ្វាយ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ
ទ្រង់គង់ហើយ ក៏មានព្រះពុទ្ធដីកាទៅនឹងពួកឧក្ខិត្តានុវត្តកភិក្ខុយ៉ាងនេះថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិហើយ កុំសំគាល់អាបត្តិជា
ធម្មជាតិមិនត្រូវសំដែង ដោយគិតថា យើងមិនត្រូវអាបត្តិទេ យើងមិនត្រូវអាបត្តិ
ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវអាបត្តិហើយ ។ ភិក្ខុនោះ
យល់ឃើញអាបត្តិនោះថាជាអនាបត្តិ តែពួកភិក្ខុដទៃយល់ឃើញអាបត្តិ
នោះថាជាអាបត្តិមែន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុនោះស្គាល់ភិក្ខុទាំង
នោះយ៉ាងនេះថា អស់លោកដ៏មានអាយុនេះជាពហុស្សុត ។ បេ ។ មានការ
ប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា មិនគួរនឹងលុះអគតិ ព្រោះសេចក្ដីស្រឡាញ់ សេចក្ដីស្អប់
សេចក្ដីវង្វេង សេចក្ដីខ្លាច ព្រោះហេតុអាត្មាអញ ឬព្រោះហេតុបុគ្គល
ដទៃឡើយ បើភិក្ខុទាំងនេះនឹងលើកវត្តអាត្មាអញព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ
ហើយ មុខជានឹងមិនធ្វើឧបោសថជាមួយនឹងអាត្មាអញទេ តែភិក្ខុទាំងនោះ
វៀរលែងអាត្មាអញហើយធ្វើឧបោសថ (នោះ) ការបង្ករហេតុ ការឈ្លោះ
ការប្រកាន់ផ្សេង ៗ សេចក្ដីវិវាទ សេចក្ដីបែកធ្លាយនៃសង្ឃ សេចក្ដីប្រេះឆា
នៃសង្ឃ សេចក្ដីកំណត់របស់សង្ឃ នឹងការធ្វើផ្សេង ៗ របស់សង្ឃ មុខ
ជានឹងមានដល់សង្ឃ ព្រោះការលើកវត្តអាត្មាអញនោះជាហេតុមិនខាន ។

ភេទគរុកេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា បរេសំបិ សទ្ធាយ[១] សា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ សោ តស្សា អាបត្តិយា អនាបត្តិទិដ្ឋី ហោតិ អញ្ញេ ភិក្ខូ តស្សា អាបត្តិយា អាបត្តិទិដ្ឋិនោ ហោន្តិ ។ សោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ តេ ភិក្ខូ ឯវំ ជានាតិ ឥមេ ខោ អាយស្មន្តោ ពហុស្សុតា ។បេ។ សិក្ខាកាមា នាលំ មមំ វា ការណា អញ្ញស្ស វា ការណា ឆន្ទា ទោសា មោហា ភយា អគតឹ គន្តុំ សចេ មំ ឥមេ ភិក្ខូ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិបិស្សន្តិ ន មយា សទ្ធឹ បវារេស្សន្តិ វិនា មយា បវារេស្សន្តិ ន មយា សទ្ធឹ សង្ឃកម្មំ ករិស្សន្តិ វិនា មយា សង្ឃកម្មំ ករិស្សន្តិ ន មយា សទ្ធឹ អាសនេ និសីទិស្សន្តិ វិនា មយា អាសនេ និសីទិស្សន្តិ ន មយា សទ្ធឹ យាគុបានេ និសីទិស្សន្តិ វិនា មយា យាគុបានេ និសីទិស្សន្តិ ន មយា សទ្ធឹ ភត្តគ្គេ និសីទិស្សន្តិ វិនា មយា ភត្តគ្គេ និសីទិស្សន្តិ ន មយា សទ្ធឹ ឯកច្ឆទនេ វសិស្សន្តិ វិនា មយា ឯកច្ឆទនេ

---

១ សទ្ធាយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលមានចិត្តខ្លាចនឹងការបែកសង្ឃនោះ គប្បីសំដែងអាបត្តិនោះចេញ តាមសេចក្តីជឿពាក្យរបស់ភិក្ខុដទៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ត្រូវអាបត្តិហើយ ។ ភិក្ខុនោះយល់ឃើញអាបត្តិនោះថាជាអនាបត្តិ តែពួកភិក្ខុដទៃ យល់ឃើញអាបត្តិនោះថាជាអាបត្តិមែន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុនោះស្គាល់ភិក្ខុទាំងនោះយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុទាំងនេះជាពហុស្សូត ។បេ។ មានការប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា មិនគួរនឹងលុះអគតិ ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីស្អប់ សេចក្តីវង្វេង សេចក្តីខ្លាច ព្រោះហេតុតែអាត្មាអញ ឬព្រោះហេតុពួកភិក្ខុដទៃឡើយ បើភិក្ខុទាំងនេះនឹងលើកវត្តអាត្មាអញ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិហើយ មុខជានឹងមិនបវារណាជាមួយនឹងអាត្មាអញដែរ តែវៀរចាកអាត្មាអញហើយបវារណា មុខជានឹងមិនធ្វើសង្ឃកម្មជាមួយនឹងអាត្មាអញដែរ តែវៀរចាកអាត្មាអញហើយធ្វើសង្ឃកម្ម មុខជានឹងមិនអង្គុយលើអាសនៈជាមួយនឹងអាត្មាអញដែរ តែវៀរចាកអាត្មាអញហើយអង្គុយនៅលើអាសនៈ មុខជានឹងមិនអង្គុយក្នុងទីផឹកបបរជាមួយនឹងអាត្មាអញដែរ តែវៀរចាកអាត្មាអញហើយអង្គុយក្នុងទីផឹកបបរ មុខជានឹងមិនអង្គុយក្នុងរោងភត្តជាមួយនឹងអាត្មាអញដែរ តែវៀរចាកអាត្មាអញហើយអង្គុយក្នុងរោងភត្ត មុខជានឹងមិននៅក្នុងទីមានដំបូលមួយ ជាមួយនឹងអាត្មាអញដែរ តែវៀរចាកអាត្មាអញហើយនៅក្នុងទីមានដំបូលមួយ

វសិស្សន្តិ ន មយា សទ្ធឹ យថាវុឌ្ឍំ អភិវាទនំ បច្ចុដ្ឋានំ អញ្ជលិកម្មំ សាមីចិកម្មំ ករិស្សន្តិ វិនា មយា យថាវុឌ្ឍំ អភិវាទនំ បច្ចុដ្ឋានំ អញ្ជលិកម្មំ សាមីចិកម្មំ ករិស្សន្តិ ករិស្សតិ សង្ឃស្ស [illegible] ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណន្តិ ។ [illegible] ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា ឯតេសំ សទ្ធាយ សា អាបត្តិ ទេសេតព្វាតិ ។ អថខោ ភគវា ឧក្ខិត្តានុវត្តកានំ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ ភាសិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

[១៦៦] តេន ខោ បន សមយេន ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ តត្ថេវ អន្តោសីមាយ ឧបោសថំ ករោន្តិ សង្ឃកម្មំ ករោន្តិ ។ ឧក្ខេបកា បន ភិក្ខូ និស្សីមំ គន្ត្វា ឧបោសថំ ករោន្តិ សង្ឃកម្មំ ករោន្តិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ ឧក្ខេបកោ ភិក្ខុ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច

មុខជានឹងមិនធ្វើអភិវាទនកម្ម បច្ចុដ្ឋានកម្ម អញ្ជលិកម្ម និងសាមីចិកម្ម តាមលំដាប់វស្សាជាមួយនឹងអាត្មាអញដែរ វៀរចាកអាត្មាអញ ហើយធ្វើនូវអភិវាទនកម្ម បច្ចុដ្ឋានកម្ម អញ្ជលិកម្ម និងសាមីចិកម្ម តាមលំដាប់វស្សា (នោះ) សេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះ សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗ សេចក្តីវិវាទ សេចក្តីបែកធ្លាយនៃសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆានៃសង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ និងកិរិយាផ្សេងៗ របស់សង្ឃ ព្រោះហេតុតែអាត្មាអញនោះ មុខជានឹងមានដល់សង្ឃមិនខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលជាអ្នកមានចិត្តចង់រក្សាការបែកសង្ឃហើយ ត្រូវតែសំដែងអាបត្តិនោះចេញតាមសេចក្តីជឿពាក្យរបស់ភិក្ខុដទៃ ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងសេចក្តីនុ៎ះដល់ពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត ហើយក៏ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈយាងចេញទៅ ។

[១៦៦] សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តក៏នៅតែធ្វើឧបោសថ ធ្វើសង្ឃកម្មខាងក្នុងសីមានោះដដែល ។ ចំណែកខាងពួកភិក្ខុអ្នកលើកវត្ត ក៏ទៅធ្វើឧបោសថ ធ្វើសង្ឃកម្មក្រៅសីមាវិញ ។ វេលានោះ មានភិក្ខុអ្នកលើកវត្ត ១ រូប ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះភិក្ខុនោះអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទូលក្រាបបង្គំទូល

តេ ភន្តេ ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ តត្ថេវ អន្តោសីមាយ ឧបោសថំ ករោន្តិ សង្ឃកម្មំ ករោន្តិ មយំ បន ភន្តេ ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ ពហិសីមំ គន្ត្វា ឧបោសថំ ករោម សង្ឃ-កម្មំ ករោម ។ តេ ចេ ភិក្ខុ ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ តត្ថេវ អន្តោសីមាយ ឧបោសថំ ករោន្តិ សង្ឃកម្មំ ករោន្តិ យថា មយា ញត្តិ ច អនុស្សាវនា ច បញ្ញត្តា តេសំ តានិ កម្មានិ ធម្មិកានិ កម្មានិ អកុប្បានិ ឋានារហានិ ។ តុម្ហេ ចេ ភិក្ខុ ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ តត្ថេវ អន្តោសីមាយ ឧបោសថំ ករោថ សង្ឃកម្មំ ករោថ យថា មយា ញត្តិ ច អនុស្សាវនា ច បញ្ញត្តា តុម្ហាកម្បិ តានិ កម្មានិ ធម្មិកានិ កម្មានិ អកុប្បានិ ឋានារហានិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ នានាសំវាសកា តេ ភិក្ខូ តុម្ហេហិ តុម្ហេ ច តេហិ នានាសំវាសកា ។ ទ្វេមា ភិក្ខុ នានាសំវាសកភូមិយោ អត្តនា វា អត្តានំ នានាសំវាសកំ ករោតិ សមគ្គោ វា នំ សង្ឃោ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឥឡូវពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តនោះធ្វើឧបោសថធ្វើសង្ឃកម្មខាងក្នុងសីមានោះដែល សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ចំណែកខាងយើងខ្ញុំព្រះអង្គដែលជាឧក្ខេបកភិក្ខុក៏ទៅធ្វើឧបោសថធ្វើសង្ឃកម្មក្រៅសីមាវិញហើយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ បើពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តទាំងនោះនៅធ្វើឧបោសថ ធ្វើសង្ឃកម្មខាងក្នុងសីមានោះដែល ត្រូវដូចជាញត្តិនឹងអនុស្សាវនាដែលតថា-គតបានបញ្ញត្តហើយ កម្មរបស់ភិក្ខុទាំងនោះក៏ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌មិនកម្រើក ហើយជាកម្មសមគួរដល់ហេតុ ។ ម្នាលភិក្ខុ បើអស់អ្នកជាឧក្ខេបកភិក្ខុ (ភិក្ខុអ្នកលើកវត្ត) នឹងធ្វើឧបោសថ ធ្វើសង្ឃកម្មខាងក្នុងសីមានោះដែល ត្រូវដូចជាញត្តិនឹងអនុស្សាវនាដែលតថាគតបានបញ្ញត្តហើយ កម្មរបស់អ្នកទាំងឡាយនោះសោតក៏ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ មិនកម្រើក ហើយជាកម្មសមគួរដល់ហេតុ ។ ហេតុអ្វីបានជាតថាគតពោលយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ព្រោះភិក្ខុទាំងនោះមានសំវាសផ្សេងគ្នាអំពីអ្នកទាំងឡាយ ចំណែកខាងអ្នកទាំងឡាយក៏មានសំវាសផ្សេងគ្នាអំពីភិក្ខុទាំងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ឯភូមិរបស់ភិក្ខុមានសំវាសផ្សេងគ្នានេះមាន ២ យ៉ាង គឺភិក្ខុធ្វើខ្លួនឲ្យមានសំវាសផ្សេងគ្នាដោយខ្លួនឯង ១ សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា

ឧក្ខិបតិ អទស្សនេ វា អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ទ្វេ នានាសំវាសកភូមិយោ ។ ទ្វេមា ភិក្ខវេ សមានសំវាសកភូមិយោ អត្តនា វា អត្តានំ សមានសំវាសកំ ករោតិ សមគ្គោ វា នំ សង្ឃោ ឧក្ខិត្តំ ឱសារេតិ អទស្សនេ វា អប្បដិកម្មេ វា អប្បដិនិស្សគ្គេ វា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ទ្វេ សមានសំវាសកភូមិយោតិ ។

[២៤៧] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភត្តគ្គេ អន្តរឃរេ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ អននុលោមិកំ កាយកម្មំ វចីកម្មំ ឧបទំសេន្តិ ហត្ថបរាមាសំ ករោន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ភត្តគ្គេ អន្តរឃរេ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ អននុលោមិកំ កាយកម្មំ វចីកម្មំ ឧបទំសេស្សន្តិ ហត្ថបរាមាសំ ករិស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ

លើកវត្តភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ឬមិនបានសំដែងអាបត្តិ ឬមិនបានលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ១ ម្នាលភិក្ខុ ភូមិរបស់ភិក្ខុដែលមានសំវាសផ្សេងគ្នាមាន ២ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ ភូមិរបស់ភិក្ខុដែលមានសំវាសស្មើគ្នានេះមាន ២ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងឲ្យមានសំវាសស្មើគ្នាដោយខ្លួនឯង ១ សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាធ្វើឱសារណាកម្ម (លើកលែងទោស) ភិក្ខុដែលសង្ឃបានលើកវត្តហើយ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ឬមិនសំដែងអាបត្តិ ឬមិនបានលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញនោះ ១ ម្នាលភិក្ខុ ភូមិរបស់ភិក្ខុដែលមានសំវាសស្មើគ្នាមាន ២ យ៉ាងនេះឯង ។

[១៤៧] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយកើតសេចក្តីបង្កហេតុ ឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា សំដែងកាយកម្មនឹងវចីកម្មធ្វើអាការប៉ះពាល់ដោយដៃមិនសមគួរដល់គ្នានឹងគ្នាក្នុងរោងភត្តក្នុងចន្លោះផ្ទះ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តមិនសមបើនឹងកើតសេចក្តីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា សំដែងកាយកម្មនឹងវចីកម្មធ្វើអាការប៉ះពាល់ដោយដៃ មិនសមគួរដល់គ្នានឹងគ្នាក្នុងរោងភត្តក្នុងចន្លោះផ្ទះសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮសំដីមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ

ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ ភត្តគ្គេ អន្តរឃរេ ភណ្ឌនជាតា ។បេ។ ហត្ថបរាមាសំ ការិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភត្តគ្គេ អន្តរឃរេ ភណ្ឌនជាតា ។បេ។ ហត្ថបរាមាសំ ករោន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិន្នេ ភិក្ខវេ សង្ឃេ អធម្មិយាយមានេ អសម្មោទិកាយ វត្តមានាយ ឯត្តាវតា ន អញ្ញមញ្ញំ អននុលោមិកំ កាយកម្មំ វចីកម្មំ ឧបទំសេស្សាម ហត្ថបរាមាសំ ការិស្សាមាតិ អាសនេ និសីទិតព្ពំ ភិន្នេ ភិក្ខវេ សង្ឃេ ធម្មិយាយមានេ សម្មោទិកាយ វត្តមានាយ អាសនន្តរិកាយ និសីទិតព្ពន្តិ ។

ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងកើតសេចក្តីបង្កហេតុ ។បេ។ ធ្វើការប៉ះពាល់ដោយដៃក្នុងរោងភត្តក្នុងចន្លោះផ្ទះសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាមានពួកភិក្ខុកើតសេចក្តីបង្កហេតុ ។បេ។ ធ្វើការប៉ះពាល់ដោយដៃក្នុងរោងភត្តក្នុងចន្លោះផ្ទះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា ការនោះពិតមែនព្រះអង្គ ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស ។បេ។ លុះបន្ទោសរួចហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃបែកគ្នាហើយ កំពុងធ្វើកិច្ចមិនប្រកបដោយធម៌ កំពុងតែពោលពាក្យមិនជាទីរីករាយគ្នា អ្នកទាំងឡាយមិនគប្បីអង្គុយលើអាសនៈដោយគិតថា យើងនឹងសំដែងនូវកាយកម្មនិងវចីកម្មធ្វើការប៉ះពាល់ដោយដៃ មិនសមគួរដល់គ្នានឹងគ្នា ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃបែកគ្នាហើយ កំពុងធ្វើកិច្ចប្រកបដោយធម៌ កំពុងតែពោលពាក្យជាទីរីករាយគ្នា អ្នកទាំងឡាយ គួរអង្គុយលើអាសនៈឃ្លាតគ្នា ។

(១៤៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សង្ឃមជ្ឈេ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុទន្តា វិហរន្តិ ។ ន ច សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ។ អថខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ ភន្តេ ភិក្ខូ សង្ឃមជ្ឈេ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុទន្តា វិហរន្តិ ន ច សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ សាធុ ភន្តេ ភគវា យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ ភគវា យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច អលំ ភិក្ខវេ មា ភណ្ឌនំ មា កលហំ មា វិគ្គហំ មា វិវាទន្តិ ។ ឯវំ

[១៤៨] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយកើតសេចក្ដីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ចាក់ដោតគ្នានឹងលំពែងគឺមាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមិនអាចនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នោះបានឡើយ ។ គ្រានោះ មានភិក្ខុ ១ រូបបានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះភិក្ខុនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ក្នុងទីនេះមានពួកភិក្ខុកើតសេចក្ដីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ចាក់ដោតគ្នានឹងលំពែងគឺមាត់ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ភិក្ខុទាំងនោះមិនអាចនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នោះបានឡើយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះមានព្រះភាគយាងទៅជួបនឹងភិក្ខុទាំងនោះដោយសេចក្ដីអនុគ្រោះ ។ ព្រះមានព្រះភាគក៏ទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគក៏យាងទៅជួបនឹងភិក្ខុទាំងនោះ លុះយាងចូលទៅដល់ហើយគង់លើអាសនៈដែលគេរៀបចំថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយក៏ត្រាស់ទៅនឹងភិក្ខុទាំងនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុំឡើយ អ្នកទាំងឡាយកុំធ្វើសេចក្ដីបង្កហេតុ កុំធ្វើសេចក្ដីឈ្លោះគ្នា កុំធ្វើសេចក្ដីប្រកាន់ផ្ទុយគ្នា កុំធ្វើសេចក្ដីវិវាទគ្នា ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ

វុត្តេ អញ្ញតរោ អធម្មវាទី ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អាគមេតុ ភន្តេ ភគវា ធម្មស្សាមី អប្បោស្សុក្កោ ភន្តេ ភគវា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ អនុយុត្តោ វិហរតុ មយមេតេន ភណ្ឌនេន កលហេន វិគ្គហេន វិវាទេន បញ្ញាយិស្សាមាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច អលំ ភិក្ខវេ មា ភណ្ឌនំ មា កលហំ មា វិគ្គហំ មា វិវាទន្តិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ សោ អធម្មវាទី ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច អាគមេតុ ភន្តេ ភគវា ធម្មស្សាមី អប្បោស្សុក្កោ ភន្តេ ភគវា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ អនុយុត្តោ វិហរតុ មយមេតេន ភណ្ឌនេន កលហេន វិគ្គហេន វិវាទេន បញ្ញាយិស្សាមាតិ ។

កាលបើមានភិក្ខុ ១ រូបជាអធម្មវាទី ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ធម៌ ទ្រង់ឈប់នៅចុះ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិច ទ្រង់ប្រកបនឹងធម៌ដែលជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នហើយ ។ ចុះ ឯយើងខ្ញុំមុខជានឹងប្រាកដដោយសេចក្តីបង្កហេតុ ដោយសេចក្តីឈ្លោះគ្នា ដោយសេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា ដោយសេចក្តីវិវាទគ្នានេះមិនខាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះជាគំរប់ពីរដងទៀតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុំឡើយ អ្នកទាំងឡាយកុំធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ កុំធ្វើសេចក្តីឈ្លោះគ្នា កុំធ្វើសេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា កុំធ្វើសេចក្តីវិវាទគ្នា ។ ភិក្ខុជាអធម្មវាទីនោះក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគជាគំរប់ពីរដងទៀតយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ធម៌ទ្រង់ឈប់នៅចុះ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិច ទ្រង់ប្រកបនឹងធម៌ដែលជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នហើយ ។ ចុះ ឯយើងខ្ញុំមុខជានឹងប្រាកដដោយសេចក្តីបង្កហេតុ ដោយសេចក្តីឈ្លោះគ្នា ដោយសេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា ដោយសេចក្តីវិវាទគ្នានេះមិនខានទេ ។

[១៤៨] អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ ពារាណសិយំ ព្រហ្មទត្តោ នាម កាសិរាជា អហោសិ អឌ្ឍោ មហទ្ធនោ មហាភោគោ មហព្ពលោ មហាវាហនោ មហាវិជិតោ បរិបុណ្ណកោសកោដ្ឋាគារោ ។ ទីឃីតិ នាម កោសលរាជា អហោសិ ទលិទ្ទោ អប្បធនោ អប្បភោគោ អប្បពលោ អប្បវាហនោ អប្បវិជិតោ អបរិបុណ្ណកោសកោដ្ឋាគារោ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ចតុរង្គិនឹ សេនំ សន្នយ្ហិត្វា ទីឃីតឹ កោសលរាជានំ អព្ភុយ្យាសិ ។ អស្សោសិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិ កោសលរាជា ព្រហ្មទត្តោ កិរ កាសិរាជា ចតុរង្គិនឹ សេនំ សន្នយ្ហិត្វា មំ(១) អព្ភុយ្យាតោតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ ឯតទហោសិ ព្រហ្មទត្តោ ខោ កាសិរាជា អឌ្ឍោ មហទ្ធនោ មហាភោគោ មហព្ពលោ មហាវាហនោ មហាវិជិតោ បរិបុណ្ណកោសកោដ្ឋាគារោ

១ ម. មំ ។

[១៤៨] គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលពីដើមមានស្តេចកាសីដែនកាសី ក្នុងក្រុងពារាណសី ទ្រង់ព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ជាស្តេចស្តុកស្តម្ភមាំមួន មានទ្រព្យច្រើន មានសម្បត្តិច្រើន មានពលច្រើន មានពាហនៈច្រើន មានដែនច្រើន មានឃ្លាំងនិងជង្រុកដ៏បរិបូណ៌ ។ មានស្តេចកោសលដែនកោសល ឈ្មោះទីឃីតិ ជាស្តេចកំសត់ មានទ្រព្យតិច មានសម្បត្តិតិច មានពលតិច មានពាហនៈតិច មានដែនតិច មានឃ្លាំងនិងជង្រុកមិនសូវបរិបូណ៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្តេចកាសីដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត បានរៀបចំពួកសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ លើកចេញទៅច្បាំងនឹងស្តេចទីឃីតិកោសល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯស្តេចកោសលដែនកោសល ព្រះនាមទីឃីតិបានឮដំណឹងថា ស្តេចកាសីដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត រៀបចំពួកសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ លើកចេញមកច្បាំងនឹងអាត្មាអញហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិទ្រង់ព្រះតម្រិះយ៉ាងនេះថា ស្តេចកាសីដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ជាស្តេចស្តុកស្តម្ភមាំមួន មានទ្រព្យច្រើន មានសម្បត្តិច្រើន មានពលច្រើន មានពាហនៈច្រើន មានដែនច្រើន មានឃ្លាំងនិងជង្រុកដ៏បរិបូណ៌

អហំ ខោម្ហិ ទលិទ្ទោ អប្បធនោ អប្បភោគោ អប្បពលោ អប្បវាហនោ អប្បវិជិតោ អបរិបុណ្ណកោសកោដ្ឋាគារោ នាហំ បដិពលោ ព្រហ្មទត្តេន កាសិរញ្ញា ឯកសង្ឃាតម្បិ សហិតុំ យន្នូនាហំ បដិកច្ចេវ[១] នគរម្ហា និប្បតេយ្យន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិ កោសលរាជា មហេសឹ អាទាយ បដិកច្ចេវ នគរម្ហា និប្បតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ ពលញ្ច វាហនញ្ច ជនបទញ្ច កោសញ្ច កោដ្ឋាគារញ្ច អភិវិជិយ អជ្ឈាវសតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិ កោសលរាជា សបជាបតិកោ យេន ពារាណសី តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន ពារាណសី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភិក្ខវេ ទីឃីតិ កោសលរាជា សបជាបតិកោ ពារាណសិយំ អញ្ញតរស្មឹ បច្ចន្តិមេ ឱកាសេ កុម្ភការនិវេសនេ អញ្ញាតកវេសេន បរិព្វាជកច្ឆន្នេន បដិវសតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ មហេសី នចិរស្សេវ គព្ភិនី អហោសិ ។ តស្សា ឯវរូបោ ទោហឡោ ហោតិ

១ ។ បដិគច្ចេវ ។

[illegible] ជាស្តេចស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានសម្បត្តិច្រើន មានពលច្រើន មានពាហនៈច្រើន មានដែនច្រើន មានឃ្លាំងនិងជង្រុកពេញបរិបូណ៌ ឯអាត្មាអញ [illegible] នឹងស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត សូម្បីតែមួយក៏មិនបាន បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញលបចេញទៅពីក្រុងជាមុនឲ្យហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិក៏នាំមហេសីលបចេញទៅពីក្រុងជាមុន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ដណ្តើមយកពួកពល ពាហនៈ ដែនដី ឃ្លាំង ជង្រុក របស់ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិហើយគ្រប់គ្រងនៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិព្រមទាំងមហេសីយាងចេញទៅរកក្រុងពារាណសី ក៏បានចូលដល់ក្រុងពារាណសីដោយលំដាប់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮមកថាស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិព្រមទាំងមហេសី [illegible] ទ្រង់ស្លៀកដណ្តប់ជាបព្វជិតហើយគង់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ជាងឆ្នាំង ក្នុងឱកាសមួយជាទីបំផុតក្រុងពារាណសីនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ មហេសីរបស់ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិមិនយូរប៉ុន្មានក៏ទ្រង់គភ៌ ។ ឯព្រះមហេសីនោះក៏កើតមានចំណង់មានសភាពយ៉ាងនេះ

ឥច្ឆតិ សុរិយស្ស ឧគ្គមនកាលេ ចតុរង្គិនឹ សេនំ សន្នទ្ធំ វម្មិកំ សុភូមិយំ ឋិតំ បស្សិតុំ ខគ្គានញ្ច ធោវនំ បាតុំ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ មហេសី ទីឃីតឹ កោសលំ រាជានំ ឯតទវោច គព្ភិនីម្ហិ ទេវ តស្សា មេ ឯវរូបោ ទោហឡោ ឧប្បន្នោ ឥច្ឆាមិ សុរិយស្ស ឧគ្គមនកាលេ ចតុរង្គិនឹ សេនំ សន្នទ្ធំ វម្មិកំ សុភូមិយំ ឋិតំ បស្សិតុំ ខគ្គានញ្ច ធោវនំ បាតុន្តិ ។ កុតោ ទេវិ អម្ហាកំ ទុគ្គតានំ ចតុរង្គិនី សេនា សន្នទ្ធា វម្មិកា សុភូមិយំ ឋិតា ខគ្គានញ្ច ធោវនន្តិ ។ សចាហំ ទេវ ន លភិស្សាមិ មរិស្សាមីតិ ។ តេន ខោ បន ភិក្ខវេ សមយេន ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បុរោហិតោ ព្រាហ្មណោ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ សហាយោ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិ កោសលរាជា យេន

គឺព្រះនាងចង់ឃើញពួកសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ ស្លៀកស្លាក់គ្រឿងប្រដាប់ពាក់អាវក្រោះហើយឈរនៅក្នុងទីមានផែនដីរាបស្អាត ក្នុងវេលាដែលព្រះអាទិត្យរះឡើង ១ ចង់សោយទឹកដែលគេលាងព្រះខាន់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ មហេសីរបស់ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិក្រាបទូលស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ខ្ញុំម្ចាស់មានគភ៌ហើយ ចំខ្ញុំម្ចាស់កើតមានចំណង់មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺខ្ញុំម្ចាស់ចង់ឃើញសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ ស្លៀកស្លាក់គ្រឿងប្រដាប់ពាក់អាវក្រោះហើយឈរនៅក្នុងទីមានផែនដីរាបស្អាតក្នុងវេលាដែលព្រះអាទិត្យរះឡើង ១ ចង់ផឹកទឹកដែលគេលាងព្រះខាន់ ១ ។ ស្តេចនោះទ្រង់ត្រាស់តបទៅវិញថា នែនាងទេវី យើងជាអ្នកកំសត់ម្តេចក៏នឹងបានសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ ស្លៀកស្លាក់គ្រឿងប្រដាប់ពាក់អាវក្រោះហើយឈរនៅក្នុងទីមានផែនដីរាបស្អាតនិងទឹកដែលគេលាងព្រះខាន់បានមកពីណា ។ ព្រះនាងទូលតបថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព បើខ្ញុំម្ចាស់មិនបានគ្រឿងទាំងនោះទេ ខ្ញុំម្ចាស់មុខជានឹងស្លាប់មិនខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យនោះឯង មានព្រាហ្មណ៍ជាបុរោ-ហិតរបស់ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ជាសំឡាញ់នឹងស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចក្នុង

ព្រហ្មទត្តស្ស កាសីរញ្ញោ បុរោហិតោ ព្រាហ្មណោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ព្រហ្មទត្តស្ស កាសីរញ្ញោ បុរោហិតំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច សខី តេ សម្ម គព្ភិនី តស្សា ឯវរូបោ ទោហឡោ ឧប្បន្នោ ឥច្ឆតិ សូរិយស្ស ឧគ្គមនកាលេ ចតុរង្គិនឹ សេនំ សន្នទ្ធំ វម្មិកំ សុភូមិយំ ឋិតំ បស្សិតុំ ខគ្គានញ្ច ធោវនំ បាតុំ ។ តេនហិ ទេវ មយំបិ ទេវឹ បស្សាមាតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃិតិស្ស កោសលរញ្ញោ មហេសី យេន ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បុរោហិតោ ព្រាហ្មណោ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តស្ស កាសីរញ្ញោ បុរោហិតោ ព្រាហ្មណោ ទីឃិតិស្ស កោសលរញ្ញោ មហេសឹ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តឹ ទិស្វាន ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា យេន ទីឃិតិស្ស កោសលរញ្ញោ មហេសី តេនញ្ជលឹ បណាមេត្វា តិក្ខត្តុំ ឧទានំ ឧទានេសិ

ដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិយាងចូលទៅរកព្រាហ្មណ៍ជាបុរោហិតរបស់ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយទ្រង់ត្រាស់ទៅនឹងព្រាហ្មណ៍ជាបុរោហិតរបស់ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តយ៉ាងនេះថា នែសំឡាញ់ ស្រ្តីជាសំឡាញ់របស់អ្នកមានគភ៌ហើយ ឯចំណង់របស់នាងនោះកើតឡើងថែបនេះ គឺនាងនោះចង់តែឃើញពួកសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ ស្លៀកស្លាក់គ្រឿងប្រដាប់ពាក់សារក្រោះហើយ ឈរនៅក្នុងទីមានផែនដីរាបស្អាត ក្នុងវេលាព្រះអាទិត្យរះឡើង នឹងចង់ផឹកទឹកដែលគេលាងព្រះខាន់ ។ ឯព្រាហ្មណ៍បុរោហិតទូលតបវិញថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស បើដូច្នោះ យើងខ្ញុំចង់ឃើញព្រះនាងទេវីផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ មហេសីរបស់ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិក៏បានចូលទៅរកព្រាហ្មណ៍ជាបុរោហិតរបស់ស្តេច ក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯព្រាហ្មណ៍ជាបុរោហិតរបស់ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត បានឃើញមហេសីរបស់ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិយាងមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយធ្វើសំពត់សម្រាប់ដណ្តប់លើស្មាម្ខាង ប្រណម្យអញ្ជលីឡើងចំពោះមហេសីរបស់ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិ ហើយបន្លឺឡើងនូវឧទាន ៣ ដងថា ឱហ្ន៎

កោសលរាជា វត ភោ កុច្ឆិគតោ កោសលរាជា វត ភោ កុច្ឆិគតោតិ អត្តមនា ទេវី ហោហិ លច្ឆសិ សូរិយស្ស ឧគ្គមនកាលេ ចតុរង្គិនឹ សេនំ សន្នទ្ធំ វម្មិកំ សុភូមិយំ ឋិតំ បស្សិតុំ ខគ្គានញ្ច ធោវនំ បាតុន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បុរោហិតោ ព្រាហ្មណោ យេន ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ព្រហ្មទត្តំ កាសិរាជានំ ឯតទវោច តថា ទេវ និមិត្តានិ ទិស្សន្តិ ស្វេ សូរិយស្ស ឧគ្គមនកាលេ ចតុរង្គិនី សេនា សន្នទ្ធា វម្មិកា សុភូមិយំ តិដ្ឋតុ ខគ្គា ច ធោវិយន្តូតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា មនុស្សេ អាណាបេសិ យថា ភណេ បុរោហិតោ ព្រាហ្មណោ អាហ តថា ករោថាតិ ។ អលភិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ មហេសី សូរិយស្ស ឧគ្គមនកាលេ

ស្តេចក្រុងកោសលបានមកគង់នៅក្នុងផ្ទៃហើយ អើហ្ន៎ ស្តេចក្រុងកោសលបានមកគង់នៅក្នុងផ្ទៃហើយ បពិត្រព្រះនាងទេវី ព្រះនាងកុំព្រួយព្រះទ័យឡើយ លុះវេលាព្រះអាទិត្យរះឡើងហើយ ព្រះនាងទ្រង់បានទតឃើញពួកសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ ស្អិតស្អាងគ្រឿងប្រដាប់ពាក់អាវក្រោះហើយឈរនៅក្នុងទីមានផែនដីរាបស្អាតផង បានសោយទឹកដែលគេលាងព្រះខាន់ផងមិនខានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ព្រាហ្មណ៍ជាបុរោហិតរបស់ស្តេចក្រុងកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តចូលទៅគាល់ស្តេចក្រុងកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត លុះចូលទៅគាល់ហើយក៏ក្រាបទូលស្តេចក្រុងកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស និមិត្តទាំងឡាយក៏ប្រាកដដូច្នោះ កាលបើព្រះអាទិត្យរះឡើងក្នុងវេលាថ្ងៃស្អែកហើយ សូមឱ្យពួកសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ ស្អិតស្អាងគ្រឿងប្រដាប់ពាក់អាវក្រោះហើយឈរនៅលើទីមានផែនដីរាបល្អផង សូមឱ្យដាក់ទឹកលាងនូវព្រះខាន់ផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះស្តេចក្រុងកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តក៏បានត្រាស់បង្គាប់ទៅពួកមនុស្សថា នែនាយទាំងឡាយ ព្រាហ្មណ៍ជាបុរោហិតបានបង្គាប់យ៉ាងណា ក៏អស់អ្នកចូរធ្វើយ៉ាងនោះកុំខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើព្រះអាទិត្យរះឡើងហើយ ឯមហេសីរបស់ស្តេច

ចតុរង្គិនឹ សេនំ សន្នទ្ធំ វម្មិកំ សុភូមិយំ ឋិតំ បស្សិតុំ ខគ្គានញ្ច ធោវនំ បាតុំ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ មហេសី តស្ស គព្ភស្ស បរិបាក-មន្វាយ បុត្តំ វិជាយិ ។ តស្ស ទីឃាវូតិ នាមំ អកំសុ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ នចិរស្សេវ វិញ្ញុតំ បាបុណិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ ឯតទហោសិ អយំ ខោ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ពហុ-នោ អម្ហាកំ អនត្ថស្ស ការកោ ឥមិនា អម្ហាកំ ពលញ្ច វាហនញ្ច ជនបទោ ច កោសោ ច កោដ្ឋាគារញ្ច អច្ឆិន្នំ សចាយំ អម្ហេ ជានិស្សតិ សព្វេវ តយោ ឃាតាបេស្សតិ យន្នូនាហំ ទីឃាវុំ កុមារំ ពហិនគរេ វាសេយ្យន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិ កោសលរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ ពហិនគរេ វាសេសិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ពហិនគរេ បដិវសន្តោ នចិរស្សេវ សព្វសិប្បានិ សិក្ខិ ។

ក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិក៏បានឃើញពួកសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ ស្លៀកស្លាក់ត្រៀមប្រដាប់ក្នុងកាលព្រះអាទិត្យរះ ហើយឈរនៅលើទីមានដីដ៏ល្អផង បានសោយទឹកដែលគេលាងព្រះខ័នផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ មហេសីរបស់ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិលុះមានគភ៌ចាស់ហើយក៏ទ្រង់ប្រសូតព្រះរាជបុត្រមក ។ ព្រះមាតាបិតាទ្រង់ប្រទាននាមកុមារនោះថា ទីឃាវុ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ទីឃាវុកុមារមិនយូរប៉ុន្មានក៏បានដល់នូវការដឹងក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិទ្រង់ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ស្តេចក្នុងដែនកាសីឈ្មោះព្រហ្មទត្តនេះបានធ្វើសេចក្តីវិនាសដល់យើងជាច្រើន ទាំងពួកពលផង ពាហនៈផង ជនបទផង ឃ្លាំងផង ជង្រុកផង របស់យើង ស្តេចនេះក៏បានដណ្តើមយកអស់ ប្រសិនបើស្តេចនេះត្រាប់ដំណឹងយើងហើយ មុខជានឹងឲ្យមនុស្សសម្លាប់យើងទាំងបីនាក់មិនខានឡើយ បើដូច្នោះហើយ គួរតែអាត្មាអញឲ្យទីឃាវុកុមារចេញទៅនៅក្រៅក្រុងវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លំដាប់នោះ ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិក៏បានឲ្យទីឃាវុកុមារចេញទៅនៅខាងក្រៅក្រុង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះទីឃាវុកុមារកាលនៅខាងក្រៅក្រុង មិនយូរប៉ុន្មានក៏បានសិក្សារៀនចប់នូវសិល្បសាស្ត្រសព្វគ្រប់ ។

[៤៨០] តេន ខោ បន ភិក្ខវេ សមយេន ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ កប្បកោ ព្រហ្មទត្តេ កាសីរញ្ញេ បដិវសតិ ។ អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ កប្បកោ ទីឃីតឹ កោសលរាជានំ សបជាបតិកំ ពារាណសិយំ អញ្ញតរស្មឹ បច្ចន្តិមេ ឱកាសេ កុម្ភការនិវេសនេ អញ្ញាតកវេសេន បរិព្វាជកច្ឆន្នេន បដិវសន្តំ ទិស្វាន យេន ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ព្រហ្មទត្តំ កាសិរាជានំ ឯតទវោច ទីឃីតិ ទេវ កោសលរាជា សបជាបតិកោ ពារាណសិយំ អញ្ញតរស្មឹ បច្ចន្តិមេ ឱកាសេ កុម្ភការនិវេសនេ អញ្ញាតកវេសេន បរិព្វាជកច្ឆន្នេន បដិវសតីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា មនុស្សេ អាណាបេសិ តេនហិ ភណេ ទីឃីតឹ កោសលរាជានំ សបជាបតិកំ អានេថាតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ភិក្ខវេ តេ មនុស្សា ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បដិស្សុណិត្វា

[៤៨០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យនោះឯង នាយកាន់ព្រះកេសរបស់ស្តេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិ នៅអាស្រ័យក្នុងសំណាក់ស្តេចកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាយកាន់ព្រះកេសរបស់ស្តេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិបានឃើញស្តេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិព្រមទាំងមហេសី ធ្វើភេទរបស់ខ្លួនមិនឲ្យបុគ្គលដទៃស្គាល់បាន ទ្រង់ស្លៀកដណ្តប់ជាបរិព្វាជក ហើយនៅអាស្រ័យក្នុងផ្ទះរបស់ជាងស្មូន ក្នុងទីឱកាសមួយជាទីបំផុតក្រុងពារាណសី លុះបានឃើញហើយ ក៏បានចូលទៅគាល់ស្តេចកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត លុះចូលទៅគាល់ហើយ ក៏ក្រាបទូលស្តេចកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឥឡូវស្តេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិព្រមទាំងមហេសី ធ្វើភេទរបស់ខ្លួនមិនឲ្យបុគ្គលដទៃស្គាល់បាន ទ្រង់ស្លៀកដណ្តប់ជាបរិព្វាជក ហើយនៅអាស្រ័យក្នុងផ្ទះរបស់ជាងស្មូន ក្នុងទីឱកាសមួយជាទីបំផុតក្រុងពារាណសី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តក៏ទ្រង់បង្គាប់ពួកមនុស្សទាំងឡាយថា នែនាយទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយចូរទៅនាំយកស្តេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិព្រមទាំងមហេសីមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្សទាំងនោះបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ស្តេចកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត

ទីឃីតិំ កោសលរាជានំ សភរិយំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា មនុស្សេ អាណាបេសិ តេនហិ ភណេ ទីឃីតិំ កោសលរាជានំ សភរិយំ ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា បច្ឆាពាហំ គាឡ្ហពន្ធនំ ពន្ធិត្វា ខុរមុណ្ឌំ ករិត្វា ខរស្សរេន បណវេន រថិកាយ រថិកំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ បរិនេត្វា ទក្ខិណេន ទ្វារេន និក្ខាមេត្វា ទក្ខិណតោ នគរស្ស ចតុធា ឆិន្ទិត្វា ចតុទ្ទិសា ពិលានិ និក្ខិបថាតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ភិក្ខវេ មនុស្សា ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បដិស្សុត្វា ទីឃីតិំ កោសលរាជានំ សភរិយំ ទឡ្ហាយ រជ្ជុយា បច្ឆាពាហំ គាឡ្ហពន្ធនំ ពន្ធិត្វា ខុរមុណ្ឌំ ករិត្វា ខរស្សរេន បណវេន រថិកាយ រថិកំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ បរិនេន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុស្ស កុមារស្ស ឯតទហោសិ ចិរំ ទិដ្ឋា(១) ខោ មេ មាតាបិតរោ យន្នូនាហំ មាតាបិតរោ បស្សេយ្យន្តិ ។

១ ម. ចិរទិដ្ឋា ។

ដោយពាក្យថា ព្រះករុណាវិសេសព្រះអង្គ ហើយក៏នាំយកស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិព្រមទាំងមហេសីមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ទ្រង់បង្គាប់ទៅពួកមនុស្សទាំងឡាយថា នែនាយទាំងឡាយ បើដូច្នោះអ្នកចូរនាំគ្នាចាប់ស្តេចក្នុងដែនកោសលឈ្មោះទីឃីតិព្រមទាំងមហេសី ចងឲ្យមានដើមដៃនៅខាងក្រោយ(១) ឲ្យខ្ជាប់ដោយខ្សែមាំ ហើយកោរក្បាលឲ្យរលីងចេញ រួច(គោះ)ស្គរ ដែលមានសំឡេងគ្រហឹម ហើយនាំបណ្តើរជុំវិញសព្វច្រកល្ហកផ្លូវត្រឡប់កែង រួចនាំចេញតាមទ្វារខាងត្បូង ហើយកាប់ជា ៤ កំណាត់ តម្កល់ទៅក្នុងរណ្តៅគ្រប់ទិសទាំង ៤ ដ៏ខាងត្បូងនៃក្រុង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯមនុស្សទាំងនោះបានទទួលព្រះឱង្ការស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តដោយពាក្យថា ព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏នាំគ្នាចាប់ស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិព្រមទាំងមហេសីឲ្យមានដើមដៃនៅខាងក្រោយឲ្យខ្ជាប់ដោយខ្សែមាំ ហើយកោរក្បាលឲ្យរលីងចេញ ហើយ (គោះ) ស្គរដែលមានសំឡេងគ្រហឹម រួចនាំបណ្តើរជុំវិញសព្វច្រកល្ហកផ្លូវត្រឡប់កែង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ទីឃាវុកុមារ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញឃ្លាតឆ្ងាយមាតាបិតាយូរណាស់ហើយ បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញទៅមើលមាតាបិតារបស់ខ្លួនសិន ។

១ ចងស្លាបសេក ចណ្តើរអេក្រៀស ។

អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ពារាណសិំ បវិសិត្វា អទ្ទស មាតាបិតរោ បច្ឆាពាហំ គាឡ្ហពន្ធនំ ពន្ធិត្វា ខុរមុណ្ឌំ ករិត្វា ខរស្សរេន បណវេន រថិកាយ រថិកំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ បរិនេត្វា ទិស្វាន យេន មាតាបិតរោ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិ កោសលរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច មា ខោ ត្វំ តាត ទីឃាវុ ទីឃំ បស្ស មា រស្សំ ។ ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភិក្ខវេ តេ មនុស្សា ទីឃីតឹ កោសលរាជានំ ឯតទវោចុំ ឧម្មត្តកោ អយំ ទីឃីតិ កោសលរាជា វិប្បលបតិ កោ ឥមស្ស ទីឃាវុ នាម អយំ ឯវមាហ មា ខោ ត្វំ តាត ទីឃាវុ ទីឃំ បស្ស មា រស្សំ ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ទីឃាវុកុមារចូលទៅក្រុងពារាណសីហើយ ក៏បានឃើញមាតាបិតាដែលគេគក់ក្រនិតចងស្លាបសេកជាប់ដោយខ្សែដ៏មាំ កោរក្បាលឲ្យរលីងហើយ (ទូង) ស្គរដែលមានសំឡេងស្អកក្ដាំង ហើយនាំបណ្ដើរជុំវិញសព្វច្រក សព្វផ្លូវបែកខ្វែងកែង លុះឃើញហើយក៏ចូលទៅរកមាតាបិតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯស្ដេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិទ្រង់ទតទៅឃើញទីឃាវុកុមារមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏មានព្រះបន្ទូលទៅនឹងទីឃាវុកុមារយ៉ាងនេះថា នែទីឃាវុកូន អ្នកឯងកុំឃើញការវែង កុំឃើញការខ្លី នែទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរមិនដែលរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ នែទីឃាវុកូន ឯពៀរតែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើស្ដេចនោះមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងនេះហើយ ពួកមនុស្សទាំងនោះក៏ពោលពាក្យនេះនឹងស្ដេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិថា ស្ដេចកោសលព្រះនាមទីឃីតិនេះវង្វេងនិយាយផ្ដេសផ្ដាសទទេ ឯណាឈ្មោះទីឃាវុ (ជាកូន) របស់ស្ដេចនេះ ស្ដេចនេះនិយាយទៅនឹងអ្នកណាយ៉ាងនេះថា នែទីឃាវុកូន អ្នកឯងកុំឃើញការវែង កុំឃើញការខ្លី នែទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរមិនដែលរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ នែទីឃាវុកូន ឯពៀរតែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ ។

នាហំ ភណេ ឧម្មត្តកោ វិប្បលបាមិ អបិច យោ វិញ្ញូ សោ វិភាវេស្សតីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃីតិ កោសលរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច មា ខោ ត្វំ តាត ទីឃាវុ ទីឃំ បស្ស មា រស្សំ ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ ។ តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ តេ មនុស្សា ទីឃីតឹ កោសលរាជានំ ឯតទវោចុំ ឧម្មត្តកោ អយំ ទីឃីតិ កោសលរាជា វិប្បលបតិ កោ ឥមស្ស ទីឃាវុ កំ អយំ ឯវមាហ មា ខោ ត្វំ តាត ទីឃាវុ ទីឃំ បស្ស មា រស្សំ ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ ។ នាហំ ភណេ ឧម្មត្តកោ វិប្បលបាមិ អបិច យោ វិញ្ញូ សោ

៣៣០
វិន័យបិដក មហាវគ្គ

ស្តេចទីឃីតិនោះតបទៅវិញថា នែនាយ យើងមិនមែនឆ្កួតនិយាយរាយផ្តេសផ្តាសទេ បើនរណាជាអ្នកប្រាជ្ញ អ្នកនោះនឹងយល់នូវសេចក្តីបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្តេចក្សត្រដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិមានព្រះឱង្ការទៅនឹងទីឃាវុកុមារជាគំរប់ពីរដងដែរ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្តេចក្សត្រដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិមានព្រះឱង្ការទៅនឹងទីឃាវុកុមារជាគំរប់បីដង យ៉ាងនេះថា នែទីឃាវុកូន អ្នកឯងកុំឃើញការវែង កុំឃើញការខ្លី នែទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរមិនដែលរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ នែទីឃាវុកូន ពៀរតែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សទាំងនោះក៏ក្រាបទូលនិយាយពាក្យនេះនឹងស្តេចក្សត្រដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិជាគំរប់បីដងទៀតថា ស្តេចក្សត្រដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិនេះឆ្កួតនិយាយរាយផ្តេសផ្តាសទេតើ នរណាឈ្មោះទីឃាវុ (ជាកូន) របស់ស្តេចនេះ ស្តេចនេះនិយាយទៅនឹងនរណា យ៉ាងនេះថា នែទីឃាវុកូន អ្នកកុំឃើញការវែង កុំឃើញការខ្លី នែទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរមិនដែលរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ នែទីឃាវុកូន ពៀរតែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ ។ ស្តេចនោះទ្រង់តបទៅវិញថា នែនាយ យើងមិនមែនជាមនុស្សឆ្កួតនិយាយរាយផ្តេសផ្តាសទេ ប៉ុន្តែបើនរណាជាអ្នកប្រាជ្ញ អ្នកនោះ

វិហារស្សតីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ តេ មនុស្សា ទីឃីតឹ កោសលរាជានំ សបជាបតិកំ រថិយាយ រថិយំ សិង្ឃាដកេន សិង្ឃាដកំ បរិនេត្វា ទក្ខិណេន ទ្វារេន និក្ខាមេត្វា ទក្ខិណតោ នគរស្ស ចតុធា ឆិន្ទិត្វា ចតុទ្ទិសា ពិលានិ និក្ខិបិត្វា គុម្ពំ ឋបេត្វា បក្កមិំសុ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ពារាណសឹ បវិសិត្វា សុរំ នីហរិត្វា គុម្ពិយេ បាយេសិ ។ យទា តេ មត្តា អហេសុំ បតិតា អថ កដ្ឋានិ សង្កឌ្ឍិត្វា មាតាបិតូនំ សរីរំ ចិតកំ ករោបេត្វា អគ្គឹ ទត្វា បញ្ជលិកោ តិក្ខត្តុំ ចិតកំ បទក្ខិណំ អកាសិ ។ តេន ខោ បន ភិក្ខវេ សមយេន ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ឧបរិបាសាទវរគតោ ហោតិ ។ អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ បញ្ជលិកំ តិក្ខត្តុំ ចិតកំ បទក្ខិណំ ករោន្តំ ទិស្វានស្ស ឯតទហោសិ និស្សំសយំ ខោ សោ មនុស្សោ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ ញាតិ វា សាលោហិតោ វា អហោ មេ អនត្ថតោ(១) ន ហិ នាម មេ កោចិ

១ អនត្ថោតិ កត្ថចិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

ទើបផ្ញើរសេចក្តីថាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ មនុស្សទាំងនោះក៏នាំបណ្តើរស្តេចក្នុងដែនកោសលព្រះនាមទីឃីតិព្រមទាំងមហេសីទៅសព្វច្រកសព្វផ្លូវគ្រប់ផ្លូវបែក ហើយចេញទៅតាមទ្វារខាងត្បូង ហើយកាត់ទុំជា ៤ កំណាត់ រួចបោះកំណាត់នៅក្នុងទិសទាំង ៤ ខាងទិសត្បូងនៃព្រះនគរ ហើយទុកពួកពល (ឲ្យនៅចាំ) រួចថយចេញទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ទីឃាវុកុមារ ចូលទៅកាន់ក្រុងពារាណសី ហើយក៏នាំយកសុរាមកបំផឹកពួកពល (ទាំងនោះ) ។ ពួកពលទាំងនោះស្រវឹងស្រាដេកទៅកាលណា ទីឃាវុកុមារក៏ប្រមូលកំណាត់ឈើ ហើយលើកសរីរៈមាតាបិតាដាក់លើជើងថ្ករួចបូជាភ្លើង ហើយផ្គងអញ្ជលីធ្វើប្រទក្សិណជើងថ្ករ ៣ ជុំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងវេលានោះ ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ទ្រង់គង់នៅលើប្រាសាទដ៏ប្រសើរខាងលើ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត បានទតទៅឃើញទីឃាវុកុមារកំពុងតែផ្គងអញ្ជលីធ្វើប្រទក្សិណជើងថ្ករ ៣ ជុំ លុះឃើញហើយក៏ទ្រង់ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា មនុស្សនោះច្បាស់ជាញាតិ ឬជាសាលោហិតរបស់ស្តេចក្នុងដែនកោសលឈ្មោះទីឃីតិហើយ ឧត្តិសេចក្តីវិនាស(ព្រោះបុរសនេះគង់នឹងនាំមក)ដល់អាត្មាអញ មិនសង្ស័យ

ឃាតេស្សន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ អរញ្ញំ គន្ត្វា យាវទត្ថំ កន្ទិត្វា រោទិត្វា ខប្បំ បុញ្ឆិត្វា(១) ពារាណសឹ បវិសិត្វា អន្តេបុរស្ស សាមន្តា ហត្ថិសាលំ គន្ត្វា ហត្ថាចរិយំ ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ អាចរិយ សិប្បំ សិក្ខិតុន្តិ ។ តេនហិ ភណេ មាណវក សិក្ខស្សូតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ហត្ថិសាលាយំ មញ្ជុនា សរេន គាយិ វីណញ្ច វាទេសិ ។ អស្សោសិ ខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ហត្ថិសាលាយំ មញ្ជុនា សរេន គីតំ វីណញ្ច វាទិតំ សុត្វាន មនុស្សេ បុច្ឆិ កោ ភណេ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ហត្ថិសាលាយំ មញ្ជុនា សរេន គាយិ វីណញ្ច វាទេសីតិ ។ អមុកស្ស ទេវ ហត្ថាចរិយស្ស អន្តេវាសី មាណវកោ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ហត្ថិសាលាយំ មញ្ជុនា សរេន គាយិ វីណញ្ច វាទេសីតិ ។ តេនហិ ភណេ

១ ចក្ខុំ បុញ្ឆិត្វាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

ឲ្យនរណាមួយ ប្រាប់ការណ៍ភ្ញាក់សោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ទីឃាវុកុមារទៅកាន់ព្រៃ ហើយទ្រហោយំស្រែកយំ យំអស់ចិត្ត រួចជូតទឹកភ្នែក ហើយត្រឡប់ចូលទៅក្នុងក្រុងពារាណសីវិញ ក៏ទៅឯរោងដំរីជិតព្រះរាជវាំង ហើយនិយាយពាក្យនេះនឹងហត្ថាចារ្យថា នែអ្នកអាចារ្យ ខ្ញុំចង់រៀនសិល្បៈ (អំពីអ្នករក្សាដំរី) ។ ឯហត្ថាចារ្យនោះនិយាយតបថា នែមាណព បើដូច្នោះចូរអ្នករៀនចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ទីឃាវុកុមារក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ក៏ស្រែកច្រៀងដោយសំឡេងដ៏ពីរោះ ហើយដេញពិណផង ក្នុងរោងដំរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់បានឮចម្រៀងនឹងពិណ ដែលទីឃាវុកុមារក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយច្រៀងប្រគំ ដោយសំឡេងយ៉ាងពីរោះក្នុងរោងដំរី លុះទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់រួចហើយ ក៏ទ្រង់ត្រាស់សួរមនុស្សទាំងឡាយថា នែនាយ នរណាក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ក៏ច្រៀងដោយសំឡេងដ៏ពីរោះ ហើយដេញពិណផង ក្នុងរោងដំរី ។ មនុស្សទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស មាណពជាកូនសិស្សរបស់ហត្ថាចារ្យឯណោះ ក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ក៏ច្រៀងដោយសំឡេងដ៏ពីរោះ ហើយដេញពិណផង ក្នុងរោងដំរី ។ ស្តេចនោះទ្រង់ត្រាស់ថា នែនាយ បើដូច្នោះ

តំ មាណវកំ អានេថាតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ភិក្ខវេ តេ មនុស្សា ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បដិស្សុណិត្វា ទីឃាវុំ កុមារំ អានេសុំ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច ត្វំ ភណេ មាណវក រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ហត្ថិសាលាយំ មញ្ជុនា សរេន គាយិ វីណញ្ច វាទេសីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ។ តេនហិ ត្វំ ភណេ មាណវក គាយស្សុ វីណញ្ច វាទេហីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បដិស្សុណិត្វា អារាធាបេក្ខោ មញ្ជុនា សរេន គាយិ វីណញ្ច វាទេសិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច ត្វំ ភណេ មាណវក មំ ឧបដ្ឋហាតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បច្ចស្សោសិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បុព្វុដ្ឋាយី អហោសិ បច្ឆានិបាតី

អ្នកទាំងឡាយចូរនាំមាណពនោះមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មនុស្សទាំងនោះទទួលស្តាប់ព្រះឱង្ការស្តេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តដោយពាក្យថា ព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏នាំទីឃាវុកុមារមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្តេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅនឹងទីឃាវុកុមារយ៉ាងនេះថា នែនាយមាណព អ្នកឯងក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ក៏ច្រៀងដោយសំឡេងពីរោះ ហើយដេញពិណផង ក្នុងរោងដំរី មែនឬ ។ ទីឃាវុកុមារក្រាបទូលថា ព្រះករុណាវិសេស ។ ស្តេចនោះទ្រង់ត្រាស់ថា នែនាយមាណព បើដូច្នោះចូរអ្នកឯងច្រៀងហើយដេញពិណឲ្យយើងស្តាប់មើល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីឃាវុកុមារទទួលស្តាប់ព្រះឱង្ការស្តេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តដោយពាក្យថា ព្រះករុណាវិសេស ហើយចង់ឲ្យស្តេចព្រោសព្រាណ ទើបស្រែកច្រៀងដោយសំឡេងពីរោះ ហើយដេញពិណផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ខណៈនោះ ស្តេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តមានព្រះបន្ទូលទៅនឹងទីឃាវុកុមារយ៉ាងនេះថា នែនាយមាណព ចូរអ្នកឯងនៅបម្រើយើងចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯទីឃាវុកុមារក៏ទទួលស្តាប់ព្រះឱង្ការស្តេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តដោយពាក្យថា ព្រះករុណាវិសេស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះទីឃាវុកុមារក៏ចាប់ក្រោកមុន ដេកក្រោយ និងទទួលស្តាប់

កិង្ការបដិស្សាវី មនាបចារី បិយវាទី ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ នចិរស្សេវ អព្ភន្តរិកេ វិស្សាសិកដ្ឋានេ ឋបេសិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច តេនហិ ភណេ មាណវក រថំ យោជេហិ មិគវំ គមិស្សាមាតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បដិស្សុណិត្វា រថំ យោជេត្វា ព្រហ្មទត្តំ កាសិរាជានំ ឯតទវោច យុត្តោ ខោ តេ ទេវ រថោ យស្សទានិ កាលំ មញ្ញសីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា រថំ អភិរុហិ ទីឃាវុ កុមារោ រថំ បេសេសិ ។ តថា តថា រថំ បេសេសិ យថា យថា អញ្ញេនេវ សេនា អគមំសុ អញ្ញេនេវ រថោ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទូរំ គន្ត្វា ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច តេនហិ ភណេ

បង្គាប់ការអ្វី ។ ប្រព្រឹត្តគួរជាទីគាប់ចិត្ត ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ដល់ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តមិនយូរប៉ុន្មានក៏ទុកទីឃាវុកុមារក្នុងទីជាអ្នកស្និទ្ធស្នាលខាងក្នុង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅនឹងទីឃាវុកុមារយ៉ាងនេះថា នែនាយមាណព ចូរឯងទឹមរថមក យើងនឹងទៅកាន់ទីប្រមាញ់ម្រឹគ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីឃាវុកុមារទទួលស្តាប់ព្រះបន្ទូលស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តថា ព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏រៀបចំទឹមរថហើយក្រាបបង្គំទូលស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឯរាជរថរបស់ព្រះអង្គខ្ញុំព្រះអង្គទឹមរួចស្រេចហើយ សូមព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបកាលគួរវេលានេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តទ្រង់ឡើងគង់លើរាជរថ ទីឃាវុកុមារក៏បររថទៅ ។ ពួកសេនាបើរទៅតាមផ្លូវឯទៀត ទីឃាវុកុមារជាអ្នកបររថក៏បរទៅតាមផ្លូវឯទៀតដែលប្លែកគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចក្នុងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តយាងទៅដល់ទីឆ្ងាយ ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅនឹងទីឃាវុកុមារយ៉ាងនេះថា នែនាយមាណព ចូរដោះ

ហេណភរក រថំ មុញ្ចស្សុ កិលន្តោម្ហិ និបជ្ជិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បដិស្សុណិត្វា រថំ មុញ្ចិត្វា បឋវិយំ បល្លង្កេន និសីទិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុស្ស កុមារស្ស ឧច្ឆង្គេ សីសំ កត្វា សេយ្យំ កប្បេសិ ។ តស្ស កិលន្តស្ស មុហុត្តកេនេវ និទ្ទំ ឱក្កមិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុស្ស កុមារស្ស ឯតទហោសិ អយំ ខោ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ពហុនោ អម្ហាកំ អនត្ថស្ស ការកោ ឥមិនា អម្ហាកំ ពលញ្ច វាហនញ្ច ជនបទោ ច កោសោ ច កោដ្ឋាគារញ្ច អច្ឆិន្នំ ឥមិនា ច មេ មាតាបិតរោ ហតា អយំ ខ្វស្ស កាលោ យោហំ វេរំ អប្បេយ្យន្តិ កោសិយា ខគ្គំ និព្វាហិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុស្ស កុមារស្ស ឯតទហោសិ បិតា ខោ មំ មរណកាលេ អវច មា ខោ ត្វំ តាត ទីឃាវុ ទីឃំ បស្ស មា រស្សំ ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ ន ខោ មេ តំ បតិរូបំ យោហំ បិតុ វចនំ អតិក្កមេយ្យន្តិ

ចូរអ្នកឯងដោះកក់រថសិន ព្រោះយើងនឿយព្រួយលំបាក យើងនឹងដេកសម្រាកបន្តិចសិន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯទីឃាវុកុមារបានទទួលស្តាប់ព្រះឱង្ការស្តេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តដោយពាក្យថា ព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏ដោះរថចេញ អង្គុយពែនភ្នែនលើផែនដី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្តេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តក៏ទ្រង់ផ្ទំកើយព្រះសិរសាលើភ្លៅទីឃាវុកុមារ ។ ស្តេចនោះនឿយព្រួយលំបាក ទ្រង់ផ្ទំលក់មួយរំពេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លំដាប់នោះ ទីឃាវុកុមារក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ស្តេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តនេះ បានធ្វើសេចក្តីវិនាសជាច្រើនដល់ពួកអញ តាំងពល ពាហនៈ ជនបទ ឃ្លាំងទ្រព្យ និងជង្រុក របស់ពួកអញ ស្តេចនេះបានដណ្តើមយកអស់ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ទាំងមាតាបិតារបស់ពួកអញ ស្តេចនេះក៏សម្លាប់បង់អស់ វេលានេះ គួរពួកអញសងពៀរដល់ស្តេចនេះវិញ ហើយក៏ហូតព្រះខាន់ចេញពីស្រោម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ទីឃាវុកុមារមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បិតាបានផ្តាំពួកអញក្នុងវេលាដែលទៀបនឹងមរណភាពថា នែទីឃាវុកូន អ្នកឯងកុំឃើញកាលវែង កុំឃើញកាលខ្លី នែទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរមិនដែលរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ នែទីឃាវុកូន ឯពៀរតែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ បើពួកអញកន្លងពាក្យបិតាហើយ

កោសិយា ខគ្គំ បវេសេសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ ។បេ។ តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុស្ស កុមារស្ស ឯតទហោសិ អយំ ខោ ព្រហ្មទត្តោ កាសិករាជា ពហុនោ អនត្ថស្ស ការកោ ។បេ។ អម្ហាកំ ពលញ្ច វាហនញ្ច ជនបទញ្ច កោសញ្ច កោដ្ឋាគារញ្ច អច្ឆិន្ទិ ។បេ។ មាតាបិតរោ ហតា អយំ ខ្វស្ស កាលោ យោហំ វេរំ អប្បេយ្យន្តិ កោសិយា ខគ្គំ និព្ពាហេសិ ។ តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុស្ស កុមារស្ស ឯតទហោសិ បិតា ខោ មំ មរណកាលេ អវច មា ខោ ត្វំ តាត ទីឃាវុ ទីឃំ បស្ស មា រស្សំ ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ ន ខោ មេតំ បតិរូបំ យោហំ បិតុ វចនំ អតិក្កមេយ្យន្តិ បុនទេវ កោសិយា ខគ្គំ បវេសេសិ ។ អថ ខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិករាជា ភីតោ ឧព្វិគ្គោ ឧស្សង្កី ឧត្រស្តោ សហសា វុដ្ឋាសិ ។ អថ ខោ ភិក្ខវេ

ម៉ាតើនេះឈ្មោះថាមិនសមគួរដល់អាត្មាអញឡើយ ហើយក៏សៀតព្រះខាន់ទៅក្នុងស្រោមវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីឃាវុកុមារមានសេចក្តីត្រិះរិះជាគំរប់ពីរដងទៀត ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីឃាវុកុមារមានសេចក្តីត្រិះរិះជាគំរប់បីដងទៀតយ៉ាងនេះថា ស្តេចក្នុងដែនកាសី ព្រះនាមព្រហ្មទត្ត នេះធ្វើនូវសេចក្តីវិនាសជាច្រើនដល់អាត្មាអញ ទាំងពល ពាហនៈ ជនបទ ឃ្លាំង ទីជ្រករបស់អាត្មាអញ ស្តេចនេះបានដណ្តើមយកអស់ មួយតែប៉ុណ្ណោះ ទាំងមាតាបិតារបស់អាត្មាអញ ស្តេចនេះក៏សម្លាប់ហើយអស់ វេលានេះ គួរអាត្មាអញសងពៀរដល់ស្តេចនេះវិញ ហើយក៏ហូតព្រះខាន់ចេញពីស្រោម (ម្តងទៀត) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីឃាវុកុមារមានសេចក្តីត្រិះរិះជាគំរប់បីដងទៀតយ៉ាងនេះថា បិតាខ្ញុំផ្តាំអាត្មាអញក្នុងវេលាដែលនឹងធ្វើមរណកាលថា ទីឃាវុកូន អ្នកឯងកុំមើលឃើញកាលវែង កុំមើលឃើញកាលខ្លី ទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរមិនដែលរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ ទីឃាវុកូន ពៀររមែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ បើអាត្មាអញកន្លងពាក្យបិតាហើយ តើនេះឈ្មោះថាមិនសមគួរដល់អាត្មាអញឡើយ ហើយក៏សៀតព្រះខាន់ទៅក្នុងស្រោមវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្តេចក្នុងដែនកាសី ព្រះនាមព្រហ្មទត្តទ្រង់ភិតភ័យ ភ្ញាក់ផ្អើលស្ញើតស្លុតតក់ស្លុតហើយក៏តើនឡើងភ្លាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ទីឃាវុ កុមារោ ព្រហ្មទត្តំ កាសិរាជានំ ឯតទវោច កិំ បន ទេវ ភីតោ ឧព្វិគ្គោ ឧស្សង្កី ឧត្រាសោ វុដ្ឋាសីតិ ។ ឥធ មំ តាត ទីឃាវុ សុបិនន្តេន កោសលស្ស រញ្ញោ ទីឃីតិស្ស បុត្តោ ទីឃាវុ កុមារោ អសិនា បរិបាតេសិ តេនាហំ ភីតោ ឧព្វិគ្គោ ឧស្សង្កី ឧត្រាសោ វុដ្ឋាសិន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ វាមេន ហត្ថេន ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ សីសំ បរាមសិត្វា ទក្ខិណេន ហត្ថេន ខគ្គំ និព្វាហេត្វា ព្រហ្មទត្តំ កាសិរាជានំ ឯតទវោច អហំ ខោ សោ ទេវ កោសលស្ស រញ្ញោ ទីឃីតិស្ស បុត្តោ ទីឃាវុ កុមារោ ពហុនោ ត្វំ អម្ហាកំ អនត្ថស្ស ការកោ តយា អម្ហាកំ ពលញ្ច វាហនញ្ច ជនបទោ ច កោសោ ច កោដ្ឋាគារញ្ច អច្ឆិន្នំ តយា ច មេ មាតាបិតរោ ហតា អយំ ខ្វស្ស កាលោ យោហំ វេរំ អប្បតិយ្យេយ្យន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុស្ស កុមារស្ស បាទេសុ សិរសា និបតិត្វា ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច ជីវិតំ មេ

ខណៈនោះ ទីឃាវុកុមារទូលសួរស្តេចក្សីដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត យ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គទ្រង់ ភិតភ័យភ្ញាក់ផ្អើលស្ញើតស្លុតតក់ស្លុតហើយតើនឡើងវិញ ។ ស្តេច នោះតបវិញថា នែមាណព ព្រោះយើងយល់សប្តិ (ជាជួបជា) ទីឃាវុកុមារជាកូនស្តេចក្សីដែនកោសលឈ្មោះទីឃីតិ លើកព្រះខាន់ ឡើងធ្វើគម្រាមយើងក្នុងទីនេះ ព្រោះហេតុនោះបានជាយើងភិតភ័យភ្ញាក់ ផ្អើលស្ញើតស្លុតតក់ស្លុតហើយក្រោកឡើងវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លំដាប់នោះ ទីឃាវុកុមារយកដៃខាងឆ្វេងចាប់សក់ព្រះសិរសស្តេចក្សី ដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ហើយយកដៃខាងស្តាំហូតព្រះខាន់រួច និយាយពាក្យនេះនឹងស្តេចក្សីដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តថា នែព្រះអង្គ ខ្ញុំនេះហើយដែលឈ្មោះទីឃាវុកុមារជាកូនស្តេចក្សីដែនកោសលព្រះ នាមទីឃីតិ ព្រះអង្គបានធ្វើសេចក្តីវិនាសជាច្រើនដល់ខ្ញុំ ទាំងពល ពាហនៈ ជនបទ ឃ្លាំង និងជង្រុករបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គក៏រឹបជាន់យក អស់ ម្យ៉ាងទៀត ទាំងមាតាបិតារបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គក៏សម្លាប់បាត់អស់ វេលានេះ គួរខ្ញុំសងពៀរដល់ព្រះអង្គវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្តេចក្សីដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តក៏ទុកព្រះសិរ ក្រាបទៀបជើងទីឃាវុកុមារ ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅនឹងទីឃាវុកុមារ

តាត ទីឃាវុ ទេហិ ជីវិតំ មេ តាត ទីឃាវុ ទេហីតិ ។ ក្យាហំ ឧស្សហាមិ ទេវស្ស ជីវិតំ ទាតុំ ទេវោ ខោ មេ ជីវិតំ ទទេយ្យាតិ ។ តេនហិ តាត ទីឃាវុ ត្វញ្ច មេ ជីវិតំ ទេហិ អហញ្ច តេ ជីវិតំ ទម្មីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ ច កាសិរាជា ទីឃាវុ ច កុមារោ អញ្ញមញ្ញស្ស ជីវិតំ អទំសុ បាណិញ្ច អគ្គហេសុំ សបថញ្ច អកំសុ អទ្ទុហាយ(១) ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច តេនហិ តាត ទីឃាវុ រថំ យោជេហិ គមិស្សាមាតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ ភិក្ខវេ ទីឃាវុ កុមារោ ព្រហ្មទត្តស្ស កាសិរញ្ញោ បដិស្សុណិត្វា រថំ យោជេត្វា ព្រហ្មទត្តំ កាសិរាជានំ ឯតទវោច យុត្តោ ខោ តេ ទេវ រថោ យស្សទានិ កាលំ មញ្ញសីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា រថំ អភិរុហិ ទីឃាវុ កុមារោ រថំ បាជេសិ ។ តថា រថំ បាជេសិ យថា នចិរស្សេវ សេនាយ

១ ម. អទ្រុហាយ ។

យ៉ាងនេះថា នែទីឃាវុកុមារ សូមអ្នកការណាត់ឲ្យជីវិតដល់យើងផង នែទីឃាវុកុមារ សូមអ្នកការណាត់ឲ្យជីវិតដល់យើងផង ។ ទីឃាវុកុមារតបវិញថា ខ្ញុំមិនអាចថ្វាយជីវិតព្រះអង្គដូចម្ដេចបាន គួរតែព្រះអង្គប្រទានជីវិតមកខ្ញុំវិញ ។ ស្ដេចនោះទ្រង់ត្រាស់ថា នែទីឃាវុកុមារ បើដូច្នោះអ្នកឯងចូរឲ្យជីវិតដល់យើងចុះ យើងក៏ឲ្យជីវិតដល់អ្នកឯងវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្ដេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តនឹងទីឃាវុកុមារបានឲ្យជីវិតគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបានចាប់ដៃគ្នានឹងធ្វើសម្បថផង ដើម្បីមិនឲ្យមានរឿងប្រទូស្ដគ្នាទៅទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្ដេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅនឹងទីឃាវុកុមារយ៉ាងនេះថា នែទីឃាវុកុមារ បើដូច្នោះចូរអ្នកទឹមរថចុះ យើងនឹងត្រឡប់ទៅវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីឃាវុកុមារបានទទួលស្ដាប់ព្រះបន្ទូលស្ដេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តថា យ៉ាងហ្នឹងព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏ទឹមរថរួចហើយក្រាបទូលស្ដេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឯរថរបស់ព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គទឹមរួចស្រេចហើយ សូមព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបកាលគួរគប្បីនឹងយាងចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ខណៈនោះ ស្ដេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តទ្រង់យាងឡើងគង់លើរថ រួចឯទីឃាវុកុមារក៏បររថទៅ ។ មិនយូរប៉ុន្មានទីឃាវុកុមារក៏បររថទៅ

សមាគច្ឆិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ពារាណសិំ បវិសិត្វា អមច្ចេ បារិសជ្ជេ សន្និបាតាបេត្វា ឯតទវោច សចេ ភណេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ បុត្តំ ទីឃាវុំ កុមារំ បស្សេយ្យាថ កិន្តិ នំ ករេយ្យាថាតិ ។ ឯកច្ចេ អមច្ចា ឯវមាហំសុ មយំ ទេវ ហត្ថេ ឆិន្ទេយ្យាម មយំ ទេវ បាទេ ឆិន្ទេយ្យាម មយំ ទេវ ហត្ថបាទេ ឆិន្ទេយ្យាម មយំ ទេវ កណ្ណេ ឆិន្ទេយ្យាម មយំ ទេវ នាសំ ឆិន្ទេយ្យាម មយំ ទេវ កណ្ណនាសំ ឆិន្ទេយ្យាម មយំ ទេវ សីសំ ឆិន្ទេយ្យាមាតិ ។ អយំ ខោ សោ ភណេ ទីឃីតិស្ស កោសលរញ្ញោ បុត្តោ ទីឃាវុ កុមារោ នាយំ លព្ភា កិញ្ចិ កាតុំ ឥមិនា ច មេ ជីវិតំ ទិន្នំ មយា ច ឥមស្ស ជីវិតំ ទិន្នន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ

ជួបនឹងពួកសេនាដែលទៅតាមផ្លូវផ្សេងពីគ្នានោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ ស្ដេចកាសីដែលមានព្រះនាមព្រហ្មទត្ត ទ្រង់យាងចូលទៅក្រុងពារាណសីហើយទ្រង់ប្រជុំពួកអមាត្យជាបរិសទ្យរួចហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាងនេះថា នែនាយ ប្រសិនបើអ្នកទាំងឡាយបានឃើញទីឃាវុកុមារជាកូនស្ដេចកោសលឈ្មោះទីឃីតិហើយ តើអ្នកធ្វើទីឃាវុកុមារនោះដូចម្ដេច ។ អមាត្យទាំងឡាយក៏ក្រាបទូលជាពួកៗ យ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំនឹងកាត់ដៃចេញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំនឹងកាត់ជើងចេញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំនឹងកាត់ទាំងដៃទាំងជើងចេញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំនឹងកាត់ត្រចៀកចេញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំនឹងកាត់ច្រមុះចេញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំនឹងកាត់ទាំងត្រចៀកទាំងច្រមុះចេញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំនឹងកាត់ក្បាលចេញ ។ ស្ដេចនោះទ្រង់ត្រាស់ថា នែនាយទាំងឡាយ បុរសនេះឯងហើយដែលឈ្មោះទីឃាវុកុមារជាកូនស្ដេចកោសលឈ្មោះទីឃីតិនោះ អ្នកទាំងឡាយមិនត្រូវធ្វើទោសកុមារនេះបន្តិចឡើយ ព្រោះកុមារនេះបានឲ្យជីវិតដល់យើង យើងក៏បានឲ្យជីវិតដល់កុមារនេះវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ

ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា ទីឃាវុំ កុមារំ ឯតទវោច យំ ខោ តេ តាត ទីឃាវុ បិតា មរណកាលេ អវច មា ខោ ត្វំ តាត ទីឃាវុ ទីឃំ បស្ស មា រស្សំ ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ កិំ តេ បិតា សន្ធាយ អវោចាតិ ។ យំ ខោ មេ ទេវ បិតា មរណកាលេ អវច មា ទីឃន្តិ មា ចិរំ វេរំ អកាសីតិ ឥមំ ខោ មេ ទេវ បិតា មរណកាលេ អវច មា ទីឃន្តិ យំ ខោ មេ ទេវ បិតា មរណកាលេ អវច មា រស្សន្តិ មា ខិប្បំ មិត្តេហិ ភិជ្ជិត្ថាតិ ឥមំ ខោ មេ ទេវ បិតា មរណកាលេ អវច មា រស្សន្តិ យំ ខោ មេ ទេវ បិតា មរណកាលេ អវច ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា

ស្ដេចគ្រងដែនកាសីព្រះនាមព្រហ្មទត្តទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅនឹងទីឃាវុកុមារយ៉ាងនេះថា នែទីឃាវុកូន កាលដែលបិតារបស់អ្នកជិតនឹងធ្វើមរណកាលបានផ្ដាំបណ្ដាំណាចំពោះអ្នកឯងថា នែទីឃាវុកូន អ្នកឯងកុំឃើញកាលវែង កុំឃើញកាលខ្លី នែទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរមិនដែលរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ នែទីឃាវុកូន ឯពៀរតែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ តើបិតារបស់អ្នកសំដៅយកសេចក្ដីដូចម្ដេច បានជាផ្ដាំ (ដូច្នេះ) ។ ទីឃាវុកុមារក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលដែលបិតារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គជិតនឹងធ្វើមរណកាលបានផ្ដាំបណ្ដាំណាចំពោះខ្ញុំព្រះអង្គថា អ្នកកុំឃើញកាលវែង គឺថាអ្នកឯងកុំធ្វើពៀរឲ្យយូរអង្វែងឡើយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលដែលបិតារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គជិតនឹងធ្វើមរណកាលបានផ្ដាំបណ្ដាំនេះឯង (ទើបហៅថា) កុំឃើញកាលវែង សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលដែលបិតារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គរៀបនឹងធ្វើមរណកាលបានផ្ដាំបណ្ដាំណាចំពោះខ្ញុំព្រះអង្គថា អ្នកឯងកុំឃើញកាលខ្លី គឺថាអ្នកឯងកុំប្រញាប់បែកចាកពួកមិត្តសំឡាញ់ឡើយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលដែលបិតារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គជិតនឹងធ្វើមរណកាលបានផ្ដាំបណ្ដាំនេះឯង (ទើបហៅថា) កុំឃើញកាលខ្លី សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលដែលបិតារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គជិតនឹងធ្វើមរណកាលបានផ្ដាំបណ្ដាំណាចំពោះខ្ញុំព្រះអង្គថា នែទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរ

សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ ទេវេន មេ មាតាបិតរោ ហតាតិ សចាហំ ទេវំ ជីវិតា វោរោបេយ្យំ យេ ទេវស្ស អត្ថកាមា តេ មំ ជីវិតា វោរោបេយ្យុំ យេ មេ អត្ថកាមា តេ តេ ជីវិតា វោរោបេយ្យុំ ឯវន្តំ វេរំ វេរេន ន វូបសមេយ្យ ឥទានិ ច បន មេ ទេវេន ជីវិតំ ទិន្នំ មយា ច ទេវស្ស ជីវិតំ ទិន្នំ ឯវន្តំ(១) វេរំ អវេរេន វូបសន្តំ ឥមំ ខោ មេ ទេវ បិតា មរណកាលេ អវច ន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរេន វេរា សម្មន្តិ អវេរេន ហិ តាត ទីឃាវុ វេរា សម្មន្តីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មទត្តោ កាសិរាជា អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ យាវ បណ្ឌិតោ អយំ ទីឃាវុ កុមារោ យត្រ ហិ នាម បិតុនោ សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស វិត្ថារេន អត្ថំ អាជានិស្សតីតិ ។ បេត្តិកំ ពលញ្ច វាហនញ្ច ជនបទញ្ច កោសញ្ច

---

១ ម. ឯវំ ។

មិនមែនរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ នែទីឃាវុកូន ឯពៀរតែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ (នោះសំដៅត្រង់) មាតាបិតារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គដែលព្រះ-អង្គសម្លាប់ចោលអស់ ព្រោះហេតុនោះ បើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញព្រះអង្គឲ្យដាច់ចាកជីវិតហើយ គង់មានពួកជនដែលប្រាថ្នាប្រយោជន៍ចំពោះព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យដាច់ចាកជីវិតវិញ ពួកជនដែលប្រាថ្នាប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ មុខជានឹងបំផ្លាញជនទាំងនោះឲ្យដាច់ចាកជីវិតមិនខានឡើយ ពៀរនោះមិនបានរម្ងាប់ដោយការចងពៀរយ៉ាងនេះឯង ឥឡូវព្រះអង្គទ្រង់ប្រទានជីវិតដល់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ថ្វាយជីវិតដល់ព្រះអង្គវិញ ពៀរនោះក៏រម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរយ៉ាងនេះឯង សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលដែលបិតារបស់ខ្ញុំព្រះអង្គជិតនឹងធ្វើមរណ-កាលបានផ្តាំបណ្តាំនេះឯងថា នែទីឃាវុកូន ធម្មតាពៀរមិនដែលរម្ងាប់ដោយការចងពៀរទេ នែទីឃាវុកូន ឯពៀរតែងរម្ងាប់ដោយការមិនចងពៀរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្តេចកាសីដែលមានព្រះនាមព្រហ្មទត្តទ្រង់ត្រាស់ថា អើហ្ន៎ (ហេតុនេះ) អស្ចារ្យណាស់ អើហ្ន៎ (ហេតុនេះ) ចម្លែកណាស់ ទីឃាវុកុមារនេះពិតជាអ្នកប្រាជ្ញមែន ព្រោះថាសេចក្តីដែលបិតាពោលដោយសង្ខេប ដោយពិស្តារបាន ហើយក៏ទ្រង់ត្រឡប់ប្រគល់ពល ពាហនៈ ជនបទ ឃ្លាំង

តេហ ជ្ជាតារញ្ញ បជ័ផាទេសំ ដីតាញ្ច អនោសំ ។ តេសំ

យុំ បាប ភិក្ខវេ ពជ្ជំ អាផិដ្ឋនគ្គាហំ អាធិដ្ឋបត្តាំ

បំវុម៉ ទន្តិសោរទុំ គវិស្សតីតិ ។ ឯជ ទោ បន តំ

តិក្ខវេ សោរតជ យំ តុម្ហេ បរំ ស្វាគ្ខាតេ ធម្មវិនយេ

បព្វជិតា សមានា ទមា ច ការយុរាថ សោរតា ជាតិ ។

(១៨១) អតិយម្បិ ខោ ភកភា តេ ភិក្ខុ ឯតទវោច

អាលំ ភិក្ខវេ មា កព្វាជំ មា ឆាលបាំ មា វិត្តបាំ មា

វិភធត្តិ ។ អតិយម្បិ ខោ សោ អនឈ្មកធី ភិក្ខុ កតាវត្តំ

ឯតាធកេច អាកដេត្តុ ពទ្ធេ ភកកំ ជទ្ធស្សាបឺ អធ្យោសុ

ក្ខោ ភទ្ធេ ភាគិភា ធំដ្ឋធម្មសុខមហាវំ វាទុយត្តោ វិសតុ

ទីដដ្រើក ជាចីវរណបដិកាទៅទីឃានុក្កមាវិញ ចុះទាំងប្រែខាងទីកា ១

ថែមទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តួរភាកថែរ យាំងពួកគ្រូគ្រប់ទាំង

នោះ (ក្ដាប់តែ) តាន់ដំបង (ក្ដាប់តែ) គាប់គ្រឿងសង្គ្រោះហើយ

បេះមានតំណាក់ទង់សេចក្ដីប្រព្រឹត្តល្អថែមនេះបាន ។ ព្រោះហេតុដូច្នោះ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកកាល់ណាបួសក្នុងធម្មវិន័យនេះដែលតថាគត

បានសំដែងហើយល្អយ៉ាងនេះហើយ គួរតែទំអត់ធន់ គួរតែប្រព្រឹត្តល្អ

ឲ្យល្អឡើង ។

[១៨១] ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាទៅនឹងភិក្ខុទាំង

នោះជាគំរប់បីដងយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុំឡើយ អ្នកទាំង

ឡាយកុំធ្វើសេចក្ដីបង្អោត កុំធ្វើសេចក្ដីឈ្លោះគ្នា កុំធ្វើសេចក្ដីប្រកាន់

ផ្សេងៗគ្នា កុំធ្វើសេចក្ដីវិវាទគ្នាឡើយ ។ ឯអធម្មវាទីភិក្ខុនោះក្រាប

បង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគជាគំរប់បីដងយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា

ប្រោស សូមព្រះមានព្រះភាគជាម្ចាស់នៃធម៌ទ្រង់ឈប់ចុះ សូម

ទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគមានសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយតិច

សូមទ្រង់ប្រកបតែនឹងធម៌ដែលជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នឡើយ ។ ចុះ

មយុ មេតេច កណ្ណេហិ គាលេហិ រិក្ខហេហិ រិកហេហិ បញ្ញាយិសុ ក្រមាតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ បរិយាជិន្នស្ស ខោ តេ មោយបុរិសា ឧយ៉េម សុគេភ សញ្ញាបេតុំ ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិំ ។

ទីឃាវុភាណវារោ បឋមោ ។

(៤៥៦) អថខោ ភិក្ខវេ បុត្តស្សមេយំ និកលេត្វា បក្កមិត្វា នាសាយ តោ សេដ្ឋី បិណ្ឌាយ ចារិកំ កោសម្ពិំ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សន្ធិមជ្ឈេ បំសគោ ឋិតោ ឥមា គាថាយោ អភាសិ ។

ឯយើងទាំងអស់គ្នា យើងមិនមែនជាអ្នកចេះប្រាជ្ញាទេ ដោយសេចក្ដីស្ញប់ស្ញែង ដោយសេចក្ដីរែកញាប់ញ័រ ។ គ្នា ដោយសេចក្ដីភ័យ ខ្លាចនឹងរាជ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់រំលឹកថា ពួកមហាបុរស ទាំងនេះមានសភាពនឹកលោលប្រែប្រួលហើយ តថាគតមិនងាយនឹងពន្យល់ពួកបុរសទាំងនេះបានទេ ហើយក៏ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ។

ចប់ ភាណវារៈពោលអំពីទីឃាវុកុមារ ទី ១ ។

(៤៥៦) លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ស្ងប់ហើយ ទ្រង់ប្រគល់ត្រៃចីវរយាត្រាទៅក្រុងកោសម្ពីដើម្បីបិណ្ឌបាតក្នុងវេលាព្រឹក ព្រឹកឡើង លុះយាងទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងកោសម្ពីហើយទ្រង់ត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតវិញ ក៏ទ្រង់រៀបចំទុកដាក់ស្បង់រស់នាសនៈ ហើយកាន់យកបាត្រនឹងចីវរ ទ្រង់ឋិតកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ក្នុងវេលាព្រោះហេតុនោះ ហើយទ្រង់ពោលព្រះគាថាទាំងនេះថា

[១៩៣] ពុថុសទ្ទោ សមជនោ
ន ពាលោ កោចិ មញ្ញថ
សង្ឃស្មឹ ភិជ្ជមានស្មឹ
នាញ្ញំ ភិយ្យោ អមញ្ញរុំ ។
បរិមុដ្ឋា បណ្ឌិតាភាសា
វាចាគោចរភាណិនោ
យាវិច្ឆន្តិ មុខាយាមំ
យេន នីតា ន តំ វិទូ
អក្កោច្ឆិ មំ អវធិ មំ
អជិនិ មំ អហាសិ មេ
យេ ច តំ ឧបនយ្ហន្តិ
វេរំ តេសំ ន សម្មតិ ។
អក្កោច្ឆិ មំ អវធិ មំ
អជិនិ មំ អហាសិ មេ
យេ ច តំ នុបនយ្ហន្តិ
វេរំ តេសូបសម្មតិ ។
ន ហិ វេរេន វេរានិ

(១៩៣) ជននេះមានសំឡេងខ្លាំងស្មើ ៗ ជាជនប្រពាលគ្នាផង សូម្បីជនណាមួយដ៏ទៃខ្លួនជាជាបុគ្គលពាលក៏គ្មាន កាលបើសង្ឃកំពុងបែកគ្នា ជនទាំងឡាយក៏មិនបានដឹងហេតុដទៃឲ្យប្លែកលើស ។ ពួកជនដែលភ្លេចស្មារតី ហើយធ្វើឫក្សពាទ្ធទំនួចជាអ្នកប្រាជ្ញ មានសំដីជាអារម្មណ៍ ចង់ហាមាត់និយាយប៉ុន្មាន ក៏និយាយប៉ុណ្ណោះទៅ ទុកជាមានគេនាំទៅប្រផលឲ្យប្រណ្ដាំគ្នា ក៏មិនដឹងនូវសេចក្ដីនោះជាបាបសេចក្ដីឈ្លោះឡើយ ។ ពួកជនណាចងសេចក្ដីក្រោធនោះទុកដោយគិតថា ជនឯណោះបានជេរអាត្មាអញ ជនឯណោះបានវាយអាត្មាអញ ជនឯណោះបានផ្ចាញ់ផ្ចាលអាត្មាអញ ជនឯណោះបានលួចទ្រព្យអាត្មាអញ ពៀររបស់ជនទាំងនោះមិនបានរម្ងប់ទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកជនណាមិនបានចងសេចក្ដីក្រោធនោះទុកដោយគិតថា ជនឯណោះបានជេរអាត្មាអញ ជនឯណោះបានវាយអាត្មាអញ ជនឯណោះបានផ្ចាញ់ផ្ចាលអាត្មាអញ ជនឯណោះបានលួចទ្រព្យអាត្មាអញ ពៀររបស់ជនទាំងនោះរមែងរម្ងាប់ទៅបាន ។ ក្នុងលោកនេះ អត្តាពៀរ

ពោសត្ថុប្បទ្រ ថេរុបាសកគាថា

សម្មុញ្ជនី ទុក្ខាចិ
អបរេន ច សម្មុតិ
ឯស ចប្ប សមន្តា ។
បរ ច ច វិធានត្តិ
ឥយាតុត្ថំ យញ្ញេស
យេ ច កត្តំ វិជាតត្តិ
ទាតោ សម្មត្តិ មេធកា ។
អង្គុត្តិន្ទា[១] ធាណាមកា
តស្ស ឧបាកិតា
វន្ទិ វិលុប្បមានាចំ
តេសំពិ ហោតិ សង្គតិ ។
កាស្ហា ក្តុជ្ជាតា ហោ សីឃោ ។
សំបេ ឈរតិ ខិបតិ សហាយំ
សព្វិត្តិ សាធុវិហារិនំ

១ ម. អដ្ឋិជ្ជិត្ថា ។

ពោសត្ថុក្ខុទ្ធៈ គាថាសំដែងអំពីការរើកបំផុតភ្លៀង

មិនដែលឆ្លាប់ទៅដោយការបង់ភ្ញៀវក្រាកម្មង់ហើយ ទ្រាប់បានតែដោយការមិនបង់ភ្ញៀវ នេះជាធម្មតាតែងមានពីដើមរៀងមក ។ ក្នុងខ្ទមនៃមិនដែលមិនប្រាប់ថា យើងរស់នូវសេចក្តីពោលគឺគណ្ឋលផ្ទុំសម្បុរធម៌ បណ្តាដំបូងផុងនោះ ចើញកក្ខណាមួយពីនិព្វាន់ សេចក្តីឈ្លោះចែរប្រាប់អភិសំណាក់ខ្ញុំនាំនឹងនោះបាន ។ សម្រាលទុក្ខមានគុណការបស់វិយាវុក្ខមានគុណតាំងបាល ការនឹងវិត្តគុណសម្លាប់ពាល តាំងតោ សេះ ខ្ទីចខងាខរគនាំយកទៅ ជាទីវីថខគេស័ប្បាច់វណ្ណទីមយកអស់ មេ្ចរស្ទចតាំងនោះគនឹងទៅមាធសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នាបាន ។ ប្រមុខតាំងនិព្វាយហេតុប៉ុគ្នាខសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ។

បើបុគ្គលបានសំឡាញ់មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងក្បួនខ្ញុំ[១] ជាអ្នកប្រាជ្ញមានធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ត្រាច់ទៅជាមួយគ្នា

១ ក្នុងអដ្ឋកថា មេត្តស្តូចា ប្រទ្យូលគាមព្រាជា បើរាប្យលំនៅសម្បាប់សុខខុនពិចារណាឈ្មោរ៉ាយ មានវិការជាដើម នឹងកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីល្អ ឲ្យយាំង មានសប្ចុរាយៈជាបរាកិស្សជាដើម ហៅថា មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងរក្សាខ្លួន ។

អភិភុយ្យ សព្វានិ បរិស្សយានិ
ចរេយ្យ តេនត្តមនោ សតីមា ។
នោ ចេ លភេថ និបកំ សហាយំ
សទ្ធិំចរំ សាធុវិហារិធីរំ
រាជាវ រដ្ឋំ វិជិតំ បហាយ
ឯកោ ចរេ មាតង្គរញ្ញេវ នាគោ ។
ឯកស្ស ចរិតំ សេយ្យោ
នត្ថិ ពាលេ សហាយតា ។
ឯកោ ចរេ ន ច បាបានិ កយិរា
អប្បោស្សុក្កោ មាតង្គរញ្ញេវ នាគោ ។

បុគ្គលនោះ គប្បីគ្របសង្កត់នូវសេចក្តីអន្តរាយទាំងពួងបាន ហើយជាអ្នកមានសេចក្តីត្រេកអរមានស្មារតី គប្បីត្រាច់ទៅជាមួយនឹងសំឡាញ់នោះចុះ ។ បើបុគ្គលមិនបានសំឡាញ់ដែលមានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងរក្សាខ្លួន ជាអ្នកប្រាជ្ញ មានធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ត្រាច់ទៅជាមួយគ្នាទេ បុគ្គលនោះគួរត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ប្រៀបដូចជាស្តេចលះបង់ដែនដែលខ្លួនឈ្នះហើយត្រាច់ទៅម្នាក់ឯង (កុំនោះសោក) ប្រៀបដូចជាដំរីដ៏ប្រសើរត្រាច់ទៅម្នាក់ឯងក្នុងព្រៃ ។ ការដែលបុគ្គលត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ហៅថាជាប្រសើរ ព្រោះបុគ្គលពាលគ្មានសហាយតាគុណ(១)ទេ ។ មួយវិញទៀត បុគ្គលគួរត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង មិនគួរធ្វើអំពើលាមកឡើយ ប្រៀបដូចជាដំរីដ៏ប្រសើរមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិច ត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯងក្នុងព្រៃ ។

---

១ អដ្ឋកថាចែងថា ចុល្លសីល មជ្ឈិមសីល មហាសីល កថាវត្ថុ ១០ ធុតង្គគុណ ១៣ វិបស្សនាញាណ មគ្គ ៤ ផល ៤ វិជ្ជា ៣ អភិញ្ញា ៦ អមតមហានិព្វាន ហៅថា សហាយ-តាគុណ ។

[២៥៦] អថខោ ភគវា សង្ឃមជ្ឈេ ឋិតកោ ឥមា គាថាយោ ភាសិត្វា យេន ពាលកលោណការគាមោ[១] តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ភគុ ពាលកលោណការគាមេ វិហរតិ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា ភគុ ភគវន្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន អាសនំ បញ្ញាបេសិ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ បច្ចុគ្គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ ។ និសីទិ ភគវា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសជ្ជ ខោ ភគវា បាទេ បក្ខាលេសិ ។ អាយស្មាបិ ខោ ភគុ ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ ភគុំ ភគវា ឯតទវោច កច្ចិ ភិក្ខុ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ បិណ្ឌកេន ន កិលមសីតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា ន ចាហំ ភន្តេ បិណ្ឌកេន កិលមាមីតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ

១ ម. ពាលកលោណការគាមោ ។

[២៥៦] កាលបើព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឋិតក្នុងកណ្ដាលនៃសង្ឃ ពោលព្រះគាថាអម្បាលនេះហើយ ក៏ទ្រង់យាងទៅឯពាលកលោណការគ្រាម ។ សម័យនោះឯង ក៏ចួនជាព្រះភគុដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងពាលកលោណការគ្រាមនោះ ។ ឯព្រះភគុដ៏មានអាយុបានឃើញព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏រៀបក្រាលអាសនៈទុក ដាក់ទឹកសម្រាប់លាងព្រះបាទ តាំងទីសម្រាប់ទ្រព្រះបាទដែលធ្វើដោយឈើ ហើយនឹងក្បឿងសម្រាប់ទ្រព្រះបាទដែលមិនកាច់លាក់ ស្រេចហើយ ទើបក្រោកឡើងទៅទទួលបាត្រនិងចីវរ ។ ព្រះមានព្រះភាគក៏ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលភិក្ខុក្រាលថ្វាយ លុះគង់ហើយទើបលាងព្រះបាទ ។ ចំណែកឯព្រះភគុដ៏មានអាយុ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះភគុដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកល្មមអត់ធន់បានទេឬ អ្នកល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលទេឬ អ្នកមិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតទេឬ ។ ព្រះភគុដ៏មានអាយុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គល្មមអត់ធន់បាន បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួល សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស មួយទៀត ខ្ញុំព្រះអង្គមិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតទេ ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគ

ភគុំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេ-ជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន បាចីនវំស-ទាយោ តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ច អនុរុទ្ធោ អាយស្មា ច នន្ទិយោ អាយស្មា ច កិម្ពិលោ បាចីនវំសទាយេ វិហរន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ ទាយ-បាលោ ភគវន្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ភគវន្តំ ឯតទវោច មា មហាសមណ ឯតំ ទាយំ បាវិសិ សន្តេត្ថ តយោ កុលបុត្តា អត្តកាមរូបា វិហរន្តិ មា តេសំ អផា-សុមកាសីតិ ។ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ ទាយបាលស្ស ភគវតា សទ្ធឹ មន្តយមានស្ស សុត្វាន ទាយបាលំ ឯតទវោច មា អាវុសោ ទាយបាល ភគវន្តំ វារេសិ សត្ថា នោ ភគវា អនុប្បត្តោតិ ។ អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ យេនាយស្មា ច នន្ទិយោ អាយស្មា ច កិម្ពិលោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តញ្ច នន្ទិយំ អាយស្មន្តញ្ច កិម្ពិលំ ឯតទវោច

ទ្រង់ពន្យល់ព្រះភគុដ៏មានអាយុឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកតាម ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ហើយទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ យាងទៅឯព្រៃឫស្សីនៅព្រៃឈ្មោះបាចីនវំស ។ សម័យនោះឯង ចួនជាព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ១ ព្រះនន្ទិយៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះកិម្ពិលៈដ៏មានអាយុ ១ គង់នៅក្នុងព្រៃឫស្សីនៅព្រៃឈ្មោះបាចីនវំសនោះ ។ មានបុរសម្នាក់ជាអ្នករក្សាព្រៃ បានឃើញព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសមណៈ ព្រះអង្គកុំយាងចូលទៅក្នុងព្រៃនេះឡើយ ដ្បិតមានកុលបុត្ត ៣ រូប មានសភាពជាអ្នកស្រឡាញ់ខ្លួននៅក្នុងព្រៃនេះ ព្រះអង្គកុំធ្វើសេចក្តីមិនផាសុកដល់កុលបុត្តទាំងនោះឡើយ ។ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុក៏បានឮពាក្យបុរសជាអ្នករក្សាព្រៃ កំពុងប្រឹក្សាជាមួយនឹងព្រះមានព្រះភាគដែរ លុះឮហើយក៏និយាយទៅនឹងបុរសជាអ្នករក្សាព្រៃយ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នករក្សាព្រៃដ៏មានអាយុ អ្នកឯងកុំឃាត់ព្រះមានព្រះភាគឡើយ ដ្បិតព្រះមានព្រះភាគជាគ្រូរបស់យើង ព្រះអង្គទ្រង់យាងមកដល់ហើយ ។ ខណៈនោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុចូលទៅរកព្រះនន្ទិយៈដ៏មានអាយុ នឹងព្រះកិម្ពិលៈដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយនឹងព្រះនន្ទិយៈដ៏មានអាយុនឹងព្រះកិម្ពិលៈ

អភិក្កមថាយស្មន្តោ អភិក្កមថាយស្មន្តោ សត្ថា នោ ភគវា អនុប្បត្តោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ច អនុរុទ្ធោ អាយស្មា ច នន្ទិយោ អាយស្មា ច កិម្ពិលោ ភគវន្តំ បច្ចុគ្គន្ត្វា ឯកោ ភគវតោ បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសិ ឯកោ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ឯកោ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទក-ឋលិកំ ឧបនិក្ខិបិ ។ និសីទិ ភគវា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសជ្ជ ខោ ភគវា បាទេ បក្ខាលេសិ ។ តេបិ ខោ អាយស្មន្តោ[១] ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ ភគវា ឯត-ទវោច កច្ចិ វោ អនុរុទ្ធា ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ

១ ម. អាយស្មន្តា ។

ដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ពួកលោកទាំងឡាយនិមន្តទៅទទួល ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ពួកលោកទាំងឡាយនិមន្តទៅទទួល ដ្បិតព្រះមានព្រះភាគជាគ្រូរបស់យើង ព្រះអង្គទ្រង់យាងមកដល់ហើយ ។ វេលានោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ព្រះនន្ទិយៈដ៏មានអាយុ ទាំងព្រះកិម្ពិលៈដ៏មានអាយុ ក៏ក្រោកទៅទទួលព្រះមានព្រះភាគ មួយអង្គទទួលបាត្រនិងចីវរព្រះមានព្រះភាគ មួយអង្គរៀបចំក្រាលអាសនៈ មួយអង្គដំកល់ទឹកសម្រាប់លាងព្រះបាទ តាំងសម្រាប់ដំកល់ព្រះបាទដែលលាងហើយ នឹងគ្រឿងសម្រាប់ដំកល់ព្រះបាទដែលមិនទាន់បានលាង ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលភិក្ខុនោះក្រាលហើយ លុះគង់ហើយទ្រង់លាងព្រះបាទ ។ ចំណែកលោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ក៏នាំគ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគជាម្ចាស់រួចហើយ អង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអនុរុទ្ធទាំងឡាយ[១] អ្នកទាំងឡាយល្មមអត់ធន់បានឬទេ អ្នកទាំងឡាយល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលឬទេ

១ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ហៅចំពោះតែលោកព្រះអនុរុទ្ធតែមួយអង្គទេ ទ្រង់ត្រាស់ហៅចំពោះព្រះ តាមព្រះថេរៈជាទីព្រះអង្គ ។

កច្ចិ បិណ្ឌកេន ន កិលមថាតិ ។ ខមនីយំ ភគ-
វា យាបនីយំ ភគវា ន ច មយំ ភន្តេ បិណ្ឌកេន
កិលមាមាតិ ។ កច្ចិ បន វោ អនុរុទ្ធា សមគ្គា សម្មោ-
ទមានា អវិវទមានា ខីរោទកីភូតា អញ្ញមញ្ញំ បិយ-
ចក្ខូហិ សម្បស្សន្តា វិហរថាតិ ។ តគ្ឃ[១] មយំ ភន្តេ ស-
មគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ខីរោទកីភូតា អញ្ញមញ្ញំ
បិយចក្ខូហិ សម្បស្សន្តា វិហរាមាតិ ។ យថាកថំ
បន តុម្ហេ អនុរុទ្ធា សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា
ខីរោទកីភូតា អញ្ញមញ្ញំ បិយចក្ខូហិ សម្បស្សន្តា
វិហរថាតិ ។ ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ លាភា វត
មេ សុលទ្ធំ វត មេ យោហំ ឯវរូបេហិ សព្រហ្មចារីហិ

១ ។ ម. បោត្ថកេសុ តគ្ឃសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

អ្នកទាំងឡាយមិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតទេឬ ។ ព្រះថេរៈទាំងនោះក្រាប
បង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំល្មមអត់ធន់បាន បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួល សូមទ្រង់ព្រះ
មេត្តាប្រោស មួយទៀត យើងខ្ញុំមិនបានលំបាកដោយបិណ្ឌបាតទេ ។
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរទៀតថា ម្នាលអនុរុទ្ធទាំងឡាយ ចុះអ្នក
ទាំងឡាយបានព្រមព្រៀងស្មោះស្មេរមិនវិវាទគ្នា ដូចជាទឹកដោះលាយទឹក
សំឡឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមកដោយភ្នែកជាទីស្រឡាញ់ដែរឬ ។ ព្រះ
អនុរុទ្ធក្រាបបង្គំទូលថា ព្រះករុណា យើងខ្ញុំទាំងនោះព្រមព្រៀងស្មោះស្មេរ
នឹងគ្នាមិនវិវាទគ្នា ដូចជាទឹកដោះលាយទឹក សំឡឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅ
មកដោយភ្នែកជាទីស្រឡាញ់បាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរ
ទៀតថា ម្នាលអនុរុទ្ធទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយបានជាព្រមព្រៀងស្មោះ-
ស្មេរនឹងគ្នាមិនវិវាទគ្នា ដូចជាទឹកដោះលាយទឹក សំឡឹងមើលគ្នាទៅវិញ
ទៅមកដោយភ្នែកជាទីស្រឡាញ់ ដូចម្តេចទៅ ។ ព្រះអនុរុទ្ធក្រាបបង្គំ
ទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ក្នុងទីនេះខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះ
ថា លាភអញបានហើយ ជាមួយនឹងពួកបុគ្គលដែលប្រព្រឹត្តធម៌ប្រសើរស្មើ
គ្នាបែបនេះ ហេតុនេះជាលាភរបស់អាត្មាអញ អាត្មាអញបានល្អ

សទ្ធិំ វិហរាមីតិ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឥមេសុ អាយស្មន្តេសុ មេត្តំ កាយកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អាវិ ចេវ រហោ ច មេត្តំ វចីកម្មំ មេត្តំ មនោកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អាវិ ចេវ រហោ ច តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ យន្នូនាហំ សកំ ចិត្តំ និក្ខិបិត្វា ឥមេសំយេវ អាយស្មន្តានំ ចិត្តស្ស វសេន វត្តេយ្យន្តិ សោ ខោ អហំ ភន្តេ សកំ ចិត្តំ និក្ខិបិត្វា ឥមេសំយេវ អាយស្មន្តានំ ចិត្តស្ស វសេន វត្តាមិ នានា ហិ ខោ នោ ភន្តេ កាយា ឯកញ្ច បន មញ្ញេ ចិត្តន្តិ ។ អាយស្មាបិ ខោ នន្ទិយោ អាយស្មាបិ ខោ កិម្ពិលោ ភគវន្តំ ឯតទវោច មយ្ហម្បិ ខោ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ លាភា វត មេ សុលទ្ធំ វត មេ យោហំ ឯវរូបេហិ សព្រហ្មចារីហិ សទ្ធិំ វិហរាមីតិ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឥមេសុ អាយស្មន្តេសុ មេត្តំ កាយកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អាវិ ចេវ រហោ ច មេត្តំ វចីកម្មំ មេត្តំ មនោកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ អាវិ ចេវ រហោ ច តស្ស

បានស្រួលពេកហើយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គតែងដំកល់កាយកម្មប្រកបដោយមេត្តាចំពោះលោកដ៏មានអាយុអម្បាលនេះ ទាំងទីចំពោះមុខទាំងទីកំបាំង ខ្ញុំព្រះអង្គ តែងដំកល់វចីកម្មនិងមនោកម្មប្រកបដោយមេត្តា ទាំងទីចំពោះមុខទាំងទីកំបាំង សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ អាត្មាអញគួរដាក់ចិត្តរបស់ខ្លួនចេញ ហើយប្រព្រឹត្តតាមអំណាចចិត្តលោកដ៏មានអាយុទាំងនេះវិញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស (លុះគិតដូច្នេះហើយ) ខ្ញុំព្រះអង្គក៏បានដាក់ចិត្តរបស់ខ្លួនចេញ ហើយប្រព្រឹត្តតាមអំណាចចិត្តលោកដ៏មានអាយុទាំងនេះវិញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឯកាយរបស់យើងខ្ញុំផ្សេងគ្នាពិតៗមែន ប៉ុន្តែចិត្តដូចជាតែមួយវិញ ។ ឯព្រះនន្ទិយៈដ៏មានអាយុ នឹងព្រះកិម្ពិលៈដ៏មានអាយុក៏បានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគទៀតថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនៅជាមួយនឹងពួកបុគ្គលដែលប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរស្មើគ្នាបែបនេះ ហៅពេញជាលាភរបស់អាត្មាអញ អាត្មាអញហៅពេញជាបានស្រួលពេកហើយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គតែងដំកល់កាយកម្មប្រកបដោយមេត្តាចំពោះលោកដ៏មានអាយុអម្បាលនេះ ទាំងទីចំពោះមុខទាំងទីកំបាំង ខ្ញុំព្រះអង្គតែងដំកល់វចីកម្មនិងមនោកម្មប្រកបដោយមេត្តា

មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ យន្នូនាហំ សកំ ចិត្តំ និក្ខិបិត្វា ឥមេសំយេវ អាយស្មន្តានំ ចិត្តស្ស វសេន វត្តេយ្យន្តិ សោ ខោ អហំ ភន្តេ សកំ ចិត្តំ និក្ខិបិត្វា ឥមេសំ-យេវ អាយស្មន្តានំ ចិត្តស្ស វសេន វត្តាមិ នានា ហិ ខោ នោ ភន្តេ កាយា ឯកញ្ច បន មញ្ញេ ចិត្តន្តិ ឯវំ ខោ មយំ ភន្តេ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ខីរោទកីភូតា អញ្ញមញ្ញំ បិយចក្ខូហិ សម្បស្សន្តា វិហរាមាតិ ។ កច្ចិ បន វោ អនុរុទ្ធា អប្បមត្តា អាតាបិនោ បហិតត្តា វិហរថាតិ ។ តគ្ឃ មយំ ភន្តេ អប្បមត្តា អាតាបិនោ បហិតត្តា វិហរាមាតិ ។ យថា-កថំ បន តុម្ហេ អនុរុទ្ធា អប្បមត្តា អាតាបិនោ បហិ-តត្តា វិហរថាតិ ។ ឥធ ភន្តេ អម្ហាកំ យោ បឋមំ

តាំងទីទាំងនោះមុខនឹងទឹកដោះ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះគួរតែអញដាក់ចិត្តរបស់ខ្លួនចេញ ហើយប្រព្រឹត្តតាមអំណាចចិត្តលោកដ៏មានអាយុទាំងនេះវិញចុះ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គនោះបានដាក់ចិត្តរបស់ខ្លួនចេញ ហើយប្រព្រឹត្តតាមអំណាចចិត្តលោកដ៏មានអាយុទាំងនេះវិញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឯកាយរបស់យើងខ្ញុំផ្សេងគ្នាពិតមែន ប៉ុន្តែចិត្តដូចជាតែមួយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ដោយហេតុយ៉ាងនេះហើយ បានជាយើងខ្ញុំព្រមព្រៀង ស្មោះសរ មិនវិវាទគ្នា ដូចជាទឹកដោះលាយទឹក សំឡឹងមើលគ្នានឹងគ្នាវិញទៅមកដោយចក្ខុជាទីស្រឡាញ់បាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលអនុរុទ្ធទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនបានប្រហែសធ្វេស មានព្យាយាមដុតកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅព្រះនិព្វាន ។ ព្រះអនុរុទ្ធក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំមិនបានប្រហែសធ្វេសទេ ហើយមានព្យាយាមដុតកិលេសនឹងមានចិត្តបញ្ជូនទៅព្រះនិព្វាន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលអនុរុទ្ធទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយដែលឥតមានប្រហែសធ្វេស មានព្យាយាមដុតកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅព្រះនិព្វាន តើយ៉ាងដូចម្តេច ។ ព្រះអនុរុទ្ធក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស បណ្តាយើងខ្ញុំដែលនៅក្នុងទីនេះ បើលោកណា

គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមតិ សោ អាសនំ បញ្ញាបេតិ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកថលិកំ ឧបនិក្ខិបតិ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា ឧបដ្ឋាបេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ យោ បច្ឆា គាមតោ បិណ្ឌាយ បដិក្កមតិ សចេ ហោតិ ភុត្តាវសេសោ សចេ អាកង្ខតិ ភុញ្ជតិ នោ ចេ អាកង្ខតិ អប្បហរិតេ វា ឆឌ្ឌេតិ អប្បាណកេ វា ឧទកេ ឱបិលាបេតិ សោ អាសនំ ឧទ្ធរតិ បាទោទកំ បាទបីឋំ បាទកថលិកំ បដិសាមេតិ អវក្ការបាតឹ ធោវិត្វា បដិសាមេតិ បានីយំ បរិភោជនីយំ បដិសាមេតិ ភត្តគ្គំ សម្មជ្ជតិ យោ បស្សតិ បានីយឃដំ វា បរិភោជនីយឃដំ វា វច្ចឃដំ វា រិត្តំ តុច្ឆំ សោ ឧបដ្ឋាបេតិ សចស្ស ហោតិ អវិសយ្ហំ ហត្ថវិការេន ទុតិយំ អាមន្តេត្វា ហត្ថវិលង្ឃកេន ឧបដ្ឋាបេម ន ត្វេវ មយំ ភន្តេ តប្បច្ចយា វាចំ ភិន្ទាម

ត្រឡប់មកពីបិណ្ឌបាតអំពីស្រុកមុនគេ លោកនោះរៀបចំក្រាលអាសនៈ ដាក់ទឹកសម្រាប់លាងជើង ដាក់តាំងសម្រាប់ទ្រជើង ដែលលាងរួច និងដាក់ស្មៀតសម្រាប់ទ្រជើងដែលមិនទាន់លាង ហើយលាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទុកចាយដាក់ទុកឲ្យស្រេច រួចដាក់ទឹកឆាន់និងទឹកប្រើប្រាស់ លោកណាមកពីបិណ្ឌបាតអំពីស្រុកក្រោយគេ បើមានរបស់ដែលសល់ពីឆាន់ បើគិតនោះប្រាថ្នាឆាន់ក៏ឆាន់ទៅ បើមិនប្រាថ្នាឆាន់ទេ ចាក់ចោលទៅក្នុងទីគ្មានស្មៅស្រស់ក៏បាន ឬបង្ហូរទៅក្នុងទឹកដែលគ្មានសត្វល្អិតក៏បាន រួចលោកនោះរើអាសនៈចេញ ហើយរៀបចំទុកដាក់ទឹកសម្រាប់លាងជើង តាំងសម្រាប់ទ្រជើងដែលលាងរួចហើយ និងស្មៀតសម្រាប់ទ្រជើងដែលមិនទាន់លាង ហើយលាងភាជន៍សម្រាប់ផ្ទុកចាយរៀបចំទុកដាក់ រួចរៀបទុកដាក់ទឹកឆាន់និងទឹកប្រើប្រាស់ ហើយបោសរោងភត្ត បើលោកណាឃើញក្អមសម្រាប់ដាក់ទឹកឆាន់ក្តី ក្អមសម្រាប់ដាក់ទឹកប្រើប្រាស់ក្តី ក្អមសម្រាប់ដាក់ទឹកលាងវច្ចៈក្តី រលីងសោះទទេ លោកនោះក៏ដាក់ទុកឲ្យមានឡើង បើលោកនោះមិនអាចលើកដោយកម្លាំងដៃបានទេ ក៏ហៅភិក្ខុ (ឯទៀត) មកជាគ្នីជួយលើក ឬសែងដោយដៃយកទៅដាក់ទុក សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស យើងខ្ញុំមិនបាច់បញ្ចេញវាចាព្រោះហេតុនុ៎ះឡើយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស

បញ្ចាហិកំ ខោ បន មយំ ភន្តេ សព្ពរត្តិយា ធម្មិយា កថាយ សន្និសីទាម ។ ឯវំ ខោ មយំ ភន្តេ អប្បមត្តា អាតាបិនោ បហិតត្តា វិហរាមាតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តញ្ច អនុរុទ្ធំ អាយស្មន្តញ្ច នន្ទិយំ អាយស្មន្តញ្ច កិម្ពិលំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន បាលិលេយ្យកំ តេន ចារិកំ បក្កាមិ ។ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន បាលិលេយ្យកំ តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា បាលិលេយ្យកេ វិហរតិ រក្ខិតវនសណ្ឌេ ភទ្ទសាលមូលេ ។

[២៨៤] អថខោ ភគវតោ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ អហំ ខោ បុព្វេ អាកិណ្ណោ ន ផាសុ វិហាសឹ តេហិ កោសម្ពិកេហិ ភិក្ខូហិ ភណ្ឌនការកេហិ កលហការកេហិ វិវាទការកេហិ ភស្សការកេហិ សង្ឃេ អធិករណការកេហិ សោម្ហិ

ម្នាក់ទៀត តែប្រាំថ្ងៃហើយ ពួកខ្ញុំតែងអង្គុយប្រជុំគ្នាដោយធម្មីកថា អស់រាត្រីទាំងមូល[១] សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាទ្រាប ដោយហេតុយ៉ាងនេះហើយ បានជាយើងខ្ញុំព្រះអង្គតែងមានសេចក្តីមិនប្រហែស មានព្យាយាមដុតកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងកម្មដ្ឋាន (លះបង់កាយនិងជីវិតហើយ) ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុផង ព្រះនន្ទិយៈដ៏មានអាយុផង ព្រះកិម្ពិលៈដ៏មានអាយុផង ឲ្យយល់ប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ននិងបរលោក ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហាននឹងការកុសល ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា រួចទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈហើយ យាងទៅកាន់ចារិកប្រទេសបាលិលេយ្យកៈ កាលទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ក៏បានដល់ទៅប្រទេសបាលិលេយ្យកៈ ។ ឮថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្រោមម្លប់ភទ្ទសាលព្រឹក្ស ក្នុងដងព្រៃឈ្មោះរក្ខិត ជិតប្រទេសបាលិលេយ្យកៈនោះ ។

[២៨៤] គ្រានោះ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងទីស្ងាត់ សម្ងំនៅក្នុងព្រះគន្ធកុដិ ទ្រង់កើតមានព្រះហឫទ័យត្រិះរិះឡើងយ៉ាងនេះថា កាលពីមុនតថាគតនៅច្រឡូកច្រឡំដោយពួកភិក្ខុទាំងនោះដែលនៅក្នុងក្រុងកោសម្ពី ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះ ធ្វើសេចក្តីវិវាទ ធ្វើការជជែក ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ មិនបានសេចក្តីសប្បាយ

---

១ គ្រប់ប្រាំថ្ងៃ តែងប្រជុំគ្នានិយាយធម្មីកថាពេញមួយយប់ ។

ឯតរហិ ឯកោ អទុតិយោ សុខំ ផាសុ វិហរាមិ អញ្ញត្រ តេហិ កោសម្ពកេហិ ភិក្ខូហិ ភណ្ឌនការកេហិ កលហការកេហិ វិវាទការកេហិ ភស្សការកេហិ សង្ឃេ អធិករណការកេហីតិ ។ អញ្ញតរោបិ ខោ ហត្ថិនាគោ អាកិណ្ណោ វិហរតិ ហត្ថីហិ ហត្ថិនីហិ ហត្ថិកលភេហិ[១] ហត្ថិច្ឆាបេហិ[២] ឆិន្នគ្គានិ ចេវ តិណានិ ខាទតិ ឱភគ្គោភគ្គញ្ចស្ស សាខាភង្គំ ខាទន្តិ អាវិលានិ ច បានីយានិ បិវតិ ឱគាហា ចស្ស[៣] ឧត្តិណ្ណស្ស ហត្ថិនិយោ កាយំ ឧបនិឃំសន្តិយោ គច្ឆន្តិ ។ អថខោ តស្ស ហត្ថិនាគស្ស ឯតទហោសិ អហំ ខោ អាកិណ្ណោ វិហរាមិ ហត្ថីហិ ហត្ថិនីហិ ហត្ថិកលភេហិ ហត្ថិច្ឆាបេហិ ឆិន្នគ្គានិ ចេវ តិណានិ ខាទាមិ ឱភគ្គោភគ្គញ្ច មេ សាខាភង្គំ ខាទន្តិ អាវិលានិ ច បានីយានិ បិវាមិ

១ ហត្ថិវច្ឆកេហិ ។ ២ ហត្ថិបោតកេហិ ។ ៣ ឱគាហស្ស ។

ក្នុងកាលនេះ តថាគតតែម្នាក់ឯងគ្មានគូកន ជាទីរីករាយ ហើយបាននៅជាសប្បាយ (ព្រោះវៀរចាកពីពួកភិក្ខុទាំងនោះដែលនៅក្នុងក្រុងកោសម្ពីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើសេចក្តីឈ្លោះគ្នា ធ្វើសេចក្តីវិវាទគ្នា ធ្វើភស្ស-កថា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ មានដំរីប្រសើរ ១ នៅច្រឡូកច្រឡំនឹងពួកដំរីឈ្មោល ពួកដំរីញី ពួកដំរីស្ទាវ នឹងពួកកូនដំរីតូច ៗ ហើយស៊ីស្មៅដែលពួកដំរី (មានដំរីឈ្មោលជាដើមនោះ) បោចផ្តាច់ចុងចេញ ចំណែកពួកដំរីទាំងនោះក៏ស៊ីមែកឈើបាក់ៗ ដែលដំរីប្រសើរនោះកាច់បំបាក់ទុកចុះវិញ ឯដំរីប្រសើរក៏ផឹកតែទឹកល្អក់ កាលបើដំរីប្រសើរដើរចុះឡើងកំពង់ទឹក អស់ពួកមេដំរីក៏ដើរត្រដុសកាយ ។ ឯដំរីប្រសើរនោះក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនៅច្រឡូកច្រឡំដោយពួកដំរីឈ្មោល ពួកដំរីញី ពួកដំរីស្ទាវ នឹងពួកកូនដំរីតូច ៗ ហើយស៊ីស្មៅដែលដំរីទាំងនោះបោចផ្តាច់ចុងចេញ ចំណែកពួកដំរីទាំងនោះក៏ស៊ីមែកឈើបាក់ ៗ ដែលអាត្មាអញកាច់បំបាក់ទុកចុះវិញ អាត្មាអញផឹកទឹកល្អក់

ឱគាហា(១) មេ ឧត្តិណ្ណស្ស ហត្ថិនិយោ កាយំ ឧបនិ-
ឃំសន្តិយោ គច្ឆន្តិ យន្នូនាហំ ឯកោវ គណស្មា
វូបកដ្ឋោ វិហរេយ្យន្តិ ។ អថខោ សោ ហត្ថិនាគោ
យូថា អបក្កម្ម យេន បាលិលេយ្យកំ រក្ខិតវនសណ្ឌោ
ភទ្ទសាលមូលំ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
សោណ្ឌាយ ភគវតោ បានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋាបេតិ
អប្បហរិតញ្ច ករោតិ ។ អថខោ តស្ស ហត្ថិនាគស្ស
ឯតទហោសិ អហំ ខោ បុព្វេ អាកិណ្ណោ ន ផាសុ
វិហាសឹ ហត្ថីហិ ហត្ថិនីហិ ហត្ថិកលភេហិ ហត្ថិច្ឆាបេហិ
ឆិន្នគ្គានិ ចេវ តិណានិ ខាទឹ ឱភគ្គោភគ្គញ្ច មេ សា-
ខាភង្គំ ខាទឹសុ អាវិលានិ ច បានីយានិ អបាយឹ ឱគាហា
ច មេ ឧត្តិណ្ណស្ស ហត្ថិនិយោ កាយំ ឧបនិឃំសន្តិយោ
អគមំសុ សោម្ហិ ឯតរហិ ឯកោ អទុតិយោ សុខំ ផាសុ
វិហរាមិ អញ្ញត្រេវ ហត្ថីហិ ហត្ថិនីហិ ហត្ថិកលភេហិ

១ ម. ឱគាហន្តស្ស ។

កាលបើអាត្មាអញដើរចុះឡើងអំពីទឹក អស់ពួកមេដំរីក៏ដើរត្រដុសកាយ
បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញចៀសចេញអំពីហ្វូងទៅនៅម្នាក់ឯងវិញចុះ ។ គ្រានោះ
ដំរីប្រសើរនោះចៀសចេញអំពីហ្វូងចូលទៅកាន់សំណាក់ព្រះមានព្រះ
ភាគដែលទ្រង់គង់ក្រោមម្លប់ភទ្ទសាលព្រឹក្សក្នុងដងព្រៃឈ្មោះរក្ខិត បាលិ-
លេយ្យកប្រទេស លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ជក់យកទឹកឆាន់និងទឹកប្រើ-
ប្រាស់ដោយប្រមោយទំការព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយបោចស្មៅក្នុងទីនោះ
មិនឲ្យមានស្មៅស្រស់ខ្ចី ។ លំដាប់តពីនោះមក ដំរីប្រសើរនោះក៏មាន
សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលពីដើមអាត្មាអញនៅច្រឡូកច្រឡំនឹងពួក
ដំរីឈ្មោល ពួកមេដំរី ពួកដំរីស្ទាវ នឹងពួកកូនដំរីតូច ៗ ហើយអាត្មាអញ
បានស៊ីស្មៅដែលពួកដំរីទាំងនោះបាចផ្តាច់ចុងចេញ ចំណែកខាងពួកដំរី
ទាំងនោះក៏បានស៊ីមែកឈើធ្លាក់ ៗ ដែលអាត្មាអញកាច់បំបាក់ខ្ទេចខ្ទីវិញ
មិនតែប៉ុណ្ណោះសោត អាត្មាអញបានផឹកនូវទឹកល្អក់ កាលបើអាត្មាអញ
ដើរចុះឡើងអំពីទឹក ពួកមេដំរីក៏ដើរត្រដុសកាយ ក្នុងពេលនេះអាត្មា
អញនៅម្នាក់ឯងឥតមានគេណាជាគំរប់ពីរ ហើយបាននៅជាសុខស្រួល-
បួល ប្រាសចាកពួកដំរីឈ្មោល ពួកដំរីញី ពួកដំរីស្ទាវ

ឧបដ្ឋាបេតិ ។ អថខោ ភគវា អត្តនោ ច បវិវេកំ វិទិត្វា តស្ស ច ហត្ថិនាគស្ស ចេតសា ចេតោបរិវិតក្កមញ្ញាយ តាយំ វេលាយំ ឥមំ ឧទានំ ឧទានេសិ

ឯតំ នាគស្ស នាគេន
ឦសាទន្តស្ស ហត្ថិនោ
សមេតិ ចិត្តំ ចិត្តេន
យទេកោ រមតី វនេ ។

[៤៦៦] អថខោ ភគវា បាលិលេយ្យកេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន សាវត្ថី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន សាវត្ថី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។

[៤៦៧] អថខោ កោសម្ពកានំ(១) ឧបាសកានំ ឯតទហោសិ ឥមេ ខោ អយ្យា កោសម្ពកា ភិក្ខូ ពហុនោ អម្ហាកំ អនត្ថស្ស ការកា ឥមេហិ ឧព្ពាឡ្ហោ ភគវា បក្កន្តោ ហន្ទ មយំ អយ្យេ កោសម្ពកេ ភិក្ខូ នេវ អភិវាទេយ្យាម ន បច្ចុដ្ឋេយ្យាម ន អញ្ជលិកម្មំ

១ ឱ. ម. កោសម្ពិកា ឧបាសកា ឥតិ ទិស្សតិ ។

ទំនុកបម្រុងរឿយៗ ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបសេចក្ដីស្ងាត់ របស់ព្រះអង្គផង ហើយទ្រង់ជ្រាបសេចក្ដីត្រិះរិះនៃចិត្តរបស់ដំរីប្រសើរ នោះដោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គផង ហើយក៏ទ្រង់បន្លឺព្រះឧទាននេះ ក្នុងវេលានោះ ថា

ហត្ថិនាគ (ដំរីប្រសើរ) រមែងត្រេកអរក្នុងព្រៃ តែម្នាក់
ឯង ព្រោះហេតុណា ហេតុនុ៎ះ ចិត្តរបស់ហត្ថិនាគមានភ្លុក
ដូចនង្គ័លនេះ ស្មើគ្នានឹងចិត្តរបស់ព្រះពុទ្ធនាគដែរ(១) ។

[៤៦៦] គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងបាលិលេយ្យកប្រទេស គួរដល់ព្រះទ័យហើយ ទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកនៃក្រុងសាវត្ថី កាលទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏បានដល់ទៅក្រុងសាវត្ថីនោះ ។ បានឮមកថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងជេតពនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថីនោះ ។

[៤៦៧] វេលានោះ ពួកឧបាសកដែលនៅក្នុងក្រុងកោសម្ពីមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកលោកជាម្ចាស់ទាំងនេះ ជាភិក្ខុនៅក្នុងក្រុងកោសម្ពីបានធ្វើអំពើគ្មានប្រយោជន៍ជាច្រើនដល់យើង ព្រះដ៏មានព្រះភាគសោត ក៏ពួកភិក្ខុទាំងនេះបៀតបៀនពាល់តែទ្រង់យាងចេញចាកទៅ បើដូច្នោះ យើងមិនត្រូវសំពះ មិនត្រូវក្រោកទទួល មិនត្រូវធ្វើអញ្ជលីកម្ម

១ ពាក្យថា ពុទ្ធនាគ គឺព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ។

សាមីចិកម្មំ ករេយ្យាម ន សក្ករេយ្យាម ន គរុករេយ្យា-
ម ន មានេយ្យាម ន បូជេយ្យាម ឧបគតានំបិ បិណ្ឌកំ[1]
ន ទជ្ជេយ្យាម ឯវំ ឥមេ អម្ហេហិ អសក្ករិយមានា អ-
គរុករិយមានា អមានិយមានា អបូជិយមានា អសក្ការ-
បកតា បក្កមិស្សន្តិ វា វិព្ភមិស្សន្តិ វា ភគវន្តំ វា បសា-
ទេស្សន្តីតិ ។ អថខោ កោសម្ពិកា ឧបាសកា កោសម្ពិ-
កេ ភិក្ខូ នេវ អភិវាទេសុំ ន បច្ចុដ្ឋេសុំ ន អញ្ជលិកម្មំ
សាមីចិកម្មំ អកំសុ ន សក្ករឹសុ ន គរុករឹសុ ន មានេសុំ
ន បូជេសុំ ឧបគតានំបិ បិណ្ឌកំ ន អទំសុ ។ អថខោ
កោសម្ពិកា ភិក្ខូ កោសម្ពិកេហិ ឧបាសកេហិ អ-
សក្ករិយមានា អគរុករិយមានា អមានិយមានា អបូ-
ជិយមានា អសក្ការបកតា ឯវមាហំសុ ហន្ទ មយំ
អាវុសោ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភគវតោ សន្តិកេ ឥមំ អធិករណំ
វូបសមេយ្យាមាតិ ។ អថខោ កោសម្ពិកា ភិក្ខូ សេ-
នាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន សាវត្ថី
តេនុបសង្កមឹសុ ។

១ ឱ. បិណ្ឌបាតំ ។

មិនគួរធ្វើសាមីចិកម្ម មិនគួរធ្វើសក្ការៈ មិនគួរធ្វើសេចក្តីគោរព មិនគួរ
រាប់អាន មិនគួរបូជា ពួកលោកទាំងអស់ជាភិក្ខុនៅក្នុងក្រុងកោសម្ពីនេះ ទុក
ជាភិក្ខុទាំងនោះចូលមកដល់ យើងក៏មិនគួរឲ្យបិណ្ឌបាតឡើយ ភិក្ខុទាំង
នេះកាលពួកយើង លែងធ្វើសក្ការៈ លែងធ្វើសេចក្តីគោរព លែងរាប់អាន
លែងបូជា យ៉ាងនេះហើយ គឺទៅជាអ្នកគ្មានគ្រឿងសក្ការៈហើយមុខជា
ចៀសចេញទៅខ្លះ សឹកចេញទៅខ្លះ ញុំាងព្រះមានព្រះភាគឲ្យជ្រះ
ថ្លាណាខ្លះមិនខាន ។ គ្រានោះ ពួកឧបាសកក្រុងកោសម្ពីលែង
សំពះ លែងក្រោកទទួល លែងធ្វើអញ្ជលីកម្ម និងសាមីចិកម្ម លែង
ធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជាពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពី ទុកជាភិក្ខុ
ទាំងនោះចូលទៅបិណ្ឌបាត ក៏លែងឲ្យបិណ្ឌបាត ។ គ្រានោះ
ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពី កាលបើពួកឧបាសកក្រុងកោសម្ពីលែងធ្វើសក្ការៈ
គោរព រាប់អាន បូជា ក៏ទៅជាអ្នកគ្មានគ្រឿងសក្ការៈ ហើយក៏
និយាយខ្សឹបគ្នាយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ បើដូច្នោះមានតែយើង ទៅ
ក្រុងសាវត្ថី ម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ក្នុងសំណាក់ព្រះមានព្រះភាគវិញ ។
លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីក៏រៀបចំទុកដាក់គ្រឿងសេនាសនៈរួច
កាន់យកបាត្រនិងចីវរចូលទៅក្រុងសាវត្ថី ។

(១៨៨) អស្សោសិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ តេ កិរ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថិំ អាគច្ឆន្តីតិ ។ អថ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភគវន្តំ ឯតទវោច តេ កិរ ភន្តេ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថិំ អាគច្ឆន្តិ កថាហំ ភន្តេ តេសុ ភិក្ខូសុ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ សារីបុត្ត យថា ធម្មោ តថា តិដ្ឋាហីតិ ។ កថាហំ ភន្តេ ជានេយ្យំ ធម្មំ វា អធម្មំ វាតិ ។ អដ្ឋារសហិ ខោ សារីបុត្ត វត្ថូហិ អធម្មវាទី ជានិតព្វោ ។ ឥធ សារីបុត្ត ភិក្ខុ អធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេតិ ធម្មំ អធម្មោតិ ទីបេតិ អវិនយំ វិនយោតិ ទីបេតិ វិនយំ អវិនយោតិ

(១៨៨) ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុបានឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើការបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃបានមកដល់ក្រុងសាវត្ថី ។ ទើបព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឮថាពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃបានមកដល់ក្រុងសាវត្ថី សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រតិបត្តិក្នុងពួកភិក្ខុទាំងនោះដូចម្តេច ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តបថា នែសារីបុត្ត បើដូច្នោះអ្នកចូរតាំងនៅឲ្យសមគួរតាមធម៌ចុះ ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ធ្វើដូចម្តេចខ្ញុំព្រះអង្គនឹងបានស្គាល់ថាជាធម៌ឬមិនមែនជាធម៌បាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តបថា នែសារីបុត្ត អ្នកត្រូវស្គាល់អធម្មវាទីបុគ្គល (បុគ្គលពោលខុសធម៌) ដោយវត្ថុ ១៨ យ៉ាង នែសារីបុត្ត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សំដែងសភាវៈដែលមិនមែនធម៌ថាជាធម៌វិញ សំដែងធម៌ថា មិនមែនជាធម៌វិញ សំដែងសភាវៈមិនមែនវិន័យថាជាវិន័យវិញ សំដែងវិន័យថាមិនមែនវិន័យ

ទីបេតិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេន ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អនាបត្តិំ អាបត្តីតិ ទីបេតិ អាបត្តិំ អនាបត្តីតិ ទីបេតិ លហុកំ អាបត្តិំ គរុកា អាបត្តីតិ ទីបេតិ គរុកំ អាបត្តិំ លហុកា អាបត្តីតិ ទីបេតិ សាវសេសំ អាបត្តិំ អនវសេសា អាបត្តីតិ ទីបេតិ អនវសេសំ អាបត្តិំ សាវសេសា អាបត្តីតិ ទីបេតិ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តិំ អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ ទីបេតិ អទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តិំ ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ ទីបេតិ ឥមេហិ ខោ សារីបុត្ត អដ្ឋារសហិ វត្ថូហិ អធម្មវាទី ជានិតព្វោ អដ្ឋារសហិ ច ខោ សារីបុត្ត វត្ថូហិ ធម្មវាទី ជានិតព្វោ ឥធ សារីបុត្ត ភិក្ខុ អធម្មំ អធម្មោតិ ទីបេតិ ធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេតិ អវិនយំ អវិនយោតិ ទីបេតិ វិនយំ

វិញ សំដែងពាក្យដែលតថាគតមិនបានពោលមិនបាននិយាយថា តថាគតបានពោលបាននិយាយវិញ សំដែងពាក្យដែលតថាគតបានពោលបាននិយាយថា តថាគតមិនបានពោលមិនបាននិយាយវិញ សំដែងកិច្ចដែលតថាគតមិនបានសន្សំថាតថាគតបានសន្សំវិញ សំដែងកិច្ចដែលតថាគតបានសន្សំថាតថាគតមិនបានសន្សំវិញ សំដែងសិក្ខាបទដែលតថាគតមិនបានបញ្ញត្តថាតថាគតបានបញ្ញត្តវិញ សំដែងសិក្ខាបទដែលតថាគតបានបញ្ញត្តថាតថាគតមិនបានបញ្ញត្តវិញ សំដែងអនាបត្តិថាជាអាបត្តិវិញ សំដែងអាបត្តិថាជាអនាបត្តិវិញ សំដែងអាបត្តិស្រាលថាជាអាបត្តិធ្ងន់វិញ សំដែងអាបត្តិធ្ងន់ថាជាអាបត្តិស្រាលវិញ សំដែងអាបត្តិដែលជាសាវសេស[1] ថាអាបត្តិជាអនវសេស[2]វិញ សំដែងអាបត្តិដែលជាអនវសេសថាអាបត្តិជាសាវសេសវិញ សំដែងទុដ្ឋុល្លាបត្តិថាជាអទុដ្ឋុល្លាបត្តិវិញ សំដែងអទុដ្ឋុល្លាបត្តិថាទុដ្ឋុល្លាបត្តិវិញ ម្នាលសារីបុត្ត អ្នកត្រូវស្គាល់អធម្មវាទីបុគ្គលដោយវត្ថុ ១៨ យ៉ាងនេះឯង។ ម្នាលសារីបុត្ត ចំណែកខាងធម្មវាទីបុគ្គល អ្នកត្រូវស្គាល់ដោយវត្ថុ ១៨ យ៉ាងដែរ ម្នាលសារីបុត្ត ក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុសំដែងសភាវៈមិនមែនធម៌ ថា មិនមែនធម៌ សំដែងធម៌ថាធម៌ សំដែងសភាវៈមិនមែនជាវិន័យ ថា មិនមែនវិន័យ សំដែងវិន័យ ថា វិន័យ

---

១ លើកតែអាបត្តិបារាជិកចេញ អាបត្តិទាំងអស់ហៅថាសាវសេស ។ ២ គឺអាបត្តិបារាជិក ។

វិនយោតិ ទីបេតិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេន ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អនាបត្តឹ អនាបត្តីតិ ទីបេតិ អាបត្តឹ អាបត្តីតិ ទីបេតិ លហុកំ អាបត្តឹ លហុកា អាបត្តីតិ ទីបេតិ គរុកំ អាបត្តឹ គរុកា អាបត្តីតិ ទីបេតិ សាវសេសំ អាបត្តឹ សាវសេសា អាបត្តីតិ ទីបេតិ អនវសេសំ អាបត្តឹ អនវសេសា អាបត្តីតិ ទីបេតិ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ ទីបេតិ អទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ ទីបេតិ ឥមេហិ ខោ សារីបុត្ត អដ្ឋារសហិ វត្ថូហិ ធម្មវាទី ជានិតព្វោតិ ។

(៤៦៤) អស្សោសិ ខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ។ បេ ។ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា មហាកស្សបោ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា មហាកច្ចានោ អស្សោសិ ខោ

សំដែងពាក្យដែលតថាគតមិនបានពោលមិនបានប្រាប់ថា តថាគតមិនបានពោលមិនបានប្រាប់ សំដែងពាក្យដែលតថាគតបានពោលបានប្រាប់ថា តថាគតបានពោលបានប្រាប់ សំដែងកិច្ចដែលតថាគតមិនបានសន្សំថា តថាគតមិនបានសន្សំ សំដែងកិច្ចដែលតថាគតបានសន្សំថា តថាគតបានសន្សំ សំដែងសិក្ខាបទដែលតថាគតមិនបានបញ្ញត្តថា តថាគតមិនបានបញ្ញត្ត សំដែងសិក្ខាបទដែលតថាគតបានបញ្ញត្តថា តថាគតបានបញ្ញត្ត សំដែងអនាបត្តិថា អនាបត្តិ សំដែងអាបត្តិថា អាបត្តិ សំដែងអាបត្តិស្រាលថា អាបត្តិស្រាល សំដែងអាបត្តិធ្ងន់ថា អាបត្តិធ្ងន់ សំដែងអាបត្តិដែលជាសាវសេសៈ ថាអាបត្តិជាសាវសេសៈ សំដែងអាបត្តិដែលជាអនវសេសៈ ថាអាបត្តិជាអនវសេសៈ សំដែងទុដ្ឋុល្លាបត្តិថា ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ សំដែងអទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ថា អទុដ្ឋុល្លាបត្តិដដែល នែសារីបុត្ត អ្នកត្រូវស្គាល់ធម្មវាទីបុគ្គលដោយវត្ថុ ១៨ យ៉ាងនេះឯង ។

(៤៦៤) ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុបានឮ ។ បេ ។ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ព្រះមហាកច្ចានៈដ៏មានអាយុ ព្រះមហាកោដ្ឋិត

អាយស្មា មហាកោដ្ឋិតោ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា មហាកប្បិនោ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា មហាចុន្ទោ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា រេវតោ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា ឧបាលិ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា រាហុលោ តេ កិរ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថឹ អាគច្ឆន្តីតិ ។ អថ ខោ អាយស្មា រាហុលោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា រាហុលោ ភគវន្តំ ឯតទវោច តេ កិរ ភន្តេ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថឹ អាគច្ឆន្តិ កថាហំ ភន្តេ តេសុ ភិក្ខូសុ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ រាហុល យថា ធម្មោ តថា តិដ្ឋាហីតិ ។ កថាហំ ភន្តេ ជានេយ្យំ ធម្មំ វា អធម្មំ វាតិ ។ អដ្ឋារសហិ ខោ រាហុល

ដ៏មានអាយុ ព្រះមហាកប្បិនដ៏មានអាយុ ព្រះមហាចុន្ទដ៏មានអាយុ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ព្រះរេវតដ៏មានអាយុ ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ព្រះរាហុលដ៏មានអាយុបានឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបះបោរ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃបានមកដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះរាហុលដ៏មានអាយុចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយទើបក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះរាហុលដ៏មានអាយុអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឮថាពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបះបោរ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃបានមកដល់ក្រុងសាវត្ថី សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រតិបត្តិក្នុងភិក្ខុទាំងនោះដូចម្តេច ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់តបថា ម្នាលរាហុល បើដូច្នោះ ចូរអ្នកតាំងនៅឲ្យសមគួរតាមធម៌ចុះ ។ ព្រះរាហុលដ៏មានអាយុក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ធ្វើដូចម្តេចខ្ញុំព្រះអង្គនឹងដឹងច្បាស់ថាជាធម៌ឬជាមិនមែនជាធម៌បាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលរាហុល អ្នកត្រូវ

វត្ថូហិ អធម្មវាទី ជានិតព្វោ ។ បេ ។ ឥមេហិ ខោ រាហុល អដ្ឋារសហិ វត្ថូហិ អធម្មវាទី ជានិតព្វោ ។ អដ្ឋារសហិ ច ខោ រាហុល វត្ថូហិ ធម្មវាទី ជានិតព្វោ ។ បេ ។ ឥមេហិ ខោ រាហុល អដ្ឋារសហិ វត្ថូហិ ធម្មវាទី ជានិតព្វោតិ ។

(១៦០) អស្សោសិ ខោ មហាបជាបតី គោតមី តេ កិរ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថឹ អាគច្ឆន្តីតិ ។ អថ ខោ មហាបជាបតី គោតមី យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ មហាបជាបតី គោតមី ភគវន្តំ ឯតទវោច តេ កិរ ភន្តេ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថឹ អាគច្ឆន្តិ កថាហំ ភន្តេ តេសុ ភិក្ខូសុ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ គោតមិ ឧភយត្ថ ធម្មំ សុណ

ស្គាល់អធម្មវាទីបុគ្គលដោយវត្ថុ ១៨ យ៉ាង ។ បេ ។ នែរាហុល អ្នកត្រូវស្គាល់អធម្មវាទីបុគ្គលដោយវត្ថុ ១៨ យ៉ាងនេះឯង នែរាហុល ចំណែកខាងធម្មវាទីបុគ្គល អ្នកគប្បីត្រូវស្គាល់ដោយវត្ថុ ១៨ យ៉ាងដែរ ។ បេ ។ នែរាហុល អ្នកត្រូវស្គាល់ធម្មវាទីបុគ្គលដោយវត្ថុ ១៨ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៦០) ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី បានឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ ក្នុងសង្ឃ បានមកដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី បានចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមី បានឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឮថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ ក្នុងសង្ឃ បានមកដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រតិបត្តិចំពោះពួកភិក្ខុទាំងនោះដូចម្តេច ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តបថា នែគោតមី បើដូច្នោះ ព្រះនាងចូរស្តាប់ធម៌ក្នុងពួកភិក្ខុទាំងពីរពួក ចុះ

ឧភយត្ថ ធម្មំ សុត្វា យេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ តេសំ ទិដ្ឋិញ្ច ខន្តិញ្ច រុចិញ្ច អាទាយញ្ច[1] រោចេហិ យញ្ច កិញ្ចិ ភិក្ខុនីសង្ឃេន ភិក្ខុសង្ឃតោ បច្ចាសីសិតព្វំ សព្វន្តំ ធម្មវាទិតោវ បច្ចាសីសិតព្វន្តិ ។

[៤៦១] អស្សោសិ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ តេ កិរ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថិំ អាគច្ឆន្តីតិ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច តេ កិរ ភន្តេ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថិំ អាគច្ឆន្តិ កថាហំ ភន្តេ តេសុ ភិក្ខូសុ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ គហបតិ ឧភយត្ថ ទានំ ទេហិ ឧភយត្ថ ទានំ ទត្វា

១ អាទាយន្តិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

បើបានឮធម៌ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំងពីរពួកហើយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ពួកភិក្ខុណាដែលជាធម្មវាទី ចូរព្រះនាងចាប់យកតាមទិដ្ឋិ សេចក្តីគាប់ចិត្ត សេចក្តីពេញចិត្ត និងលទ្ធិរបស់ពួកភិក្ខុនោះ ម្យ៉ាងទៀត របស់ឯណានីមួយដែលភិក្ខុនីសង្ឃគប្បីប្រាថ្នាអំពីសំណាក់ភិក្ខុសង្ឃ របស់ទាំងអស់នោះភិក្ខុនីគប្បីប្រាថ្នាអំពីធម្មវាទីបុគ្គលចុះ ។

(៤៦១) អនាថបិណ្ឌិកគហបតីបានឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបាក់បែក ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃបានមកដល់ក្រុងសាវត្ថី ។ វេលានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅគាល់ហើយ ទើបក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតីអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឮថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបាក់បែក ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃបានមកដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រតិបត្តិក្នុងពួកភិក្ខុទាំងនោះដូចម្តេច ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តបថា នែគហបតី បើដូច្នោះអ្នកត្រូវឲ្យទានក្នុងសង្ឃទាំងពីរពួកចុះ លុះអ្នកឲ្យទានក្នុងសង្ឃទាំងពីរពួករួចហើយ

ឧភយត្ថ ធម្មំ សុណ ឧភយត្ថ ធម្មំ សុត្វា យេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ តេសំ ទិដ្ឋិញ្ច ខន្តិញ្ច រុចិញ្ច អាទាយញ្ច រោចេហីតិ ។

(១៦៦) អស្សោសិ ខោ វិសាខា មិគារមាតា តេ កិរ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថឹ អាគច្ឆន្តីតិ ។ អថខោ វិសាខា មិគារមាតា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ វិសាខា មិគារមាតា ភគវន្តំ ឯតទវោច តេ កិរ ភន្តេ កោសម្ពកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថឹ អាគច្ឆន្តិ កថាហំ ភន្តេ តេសុ ភិក្ខូសុ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ វិសាខេ ឧភយត្ថ ទានំ ទេហិ ឧភយត្ថ ធម្មំ សុណ

អ្នកចូរស្ដាប់ធម៌ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំងពីរពួកទៀត លុះអ្នកស្ដាប់ធម៌ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំងពីរពួករួចហើយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ពួកភិក្ខុណាដែលជាធម្មវាទី ចូរអ្នកកាន់យកតាមទិដ្ឋិ សេចក្ដីគាប់ចិត្ត សេចក្ដីពេញចិត្តនិងលទ្ធិរបស់ពួកភិក្ខុនោះចុះ ។

(១៦៦) នាងវិសាខាមិគារមាតា បានឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្ដីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ទ្រើតទ្រោងឆកឡំ ធ្វើអធិករណ៍ ក្នុងសង្ឃមកដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ ។ លំដាប់នោះ នាងវិសាខាមិគារមាតា ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះនាងវិសាខាមិគារមាតាអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឮថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្ដីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ទ្រើតទ្រោងឆកឡំ ធ្វើអធិករណ៍ ក្នុងសង្ឃបានមកដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រតិបត្តិក្នុងពួកភិក្ខុទាំងនោះដូចម្ដេច ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់តបថា ម្នាលនាងវិសាខា បើដូច្នោះ ចូរនាងឲ្យទានក្នុងសង្ឃទាំងពីរពួកចុះ លុះនាងឲ្យទានដល់សង្ឃទាំងពីរពួករួចហើយ ចូរនាងស្ដាប់ធម៌ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំងពីរពួកទៀត

ឧភយត្ថ ធម្មំ សុត្វា យេ តត្ថ ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ តេសំ ទិដ្ឋិញ្ច ខន្តិញ្ច រុចិញ្ច អាទាយញ្ច រោចេហីតិ ។

[២៦៣] អថខោ កោសម្ពិកា ភិក្ខូ អនុបុព្វេន យេន សាវត្ថី តទវសរុំ(១) ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភគវន្តំ ឯតទវោច តេ កិរ ភន្តេ កោសម្ពិកា ភិក្ខូ ភណ្ឌនការកា កលហការកា វិវាទការកា ភស្សការកា សង្ឃេ អធិករណការកា សាវត្ថី អនុប្បត្តា កថំ នុ ខោ ភន្តេ តេសុ ភិក្ខូសុ សេនាសនំ(២) បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ តេនហិ តយា(៣) សារីបុត្ត វិវិត្តំ សេនាសនំ ទាតព្វន្តិ ។ សចេ បន ភន្តេ វិវិត្តំ ន ហោតិ កថំ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ តេនហិ សារីបុត្ត វិវិត្តំ កត្វាបិ ទាតព្វំ ន ត្វេវាហំ

១ ម. តទវសរុំ ។ ២ សេនាសនេតិបិ បាឋោ ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ តយាសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

លុះតែស្ដាប់ធម៌ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំងពីរពួកហើយ បណ្ដាភិក្ខុទាំងនោះ ពួកភិក្ខុណាដែលជាធម្មវាទី ចូរនាំយកនូវទិដ្ឋិ សេចក្ដីគាប់ចិត្ត សេចក្ដីពេញចិត្ត និងលទ្ធិរបស់ពួកភិក្ខុនោះចុះ ។

[២៦៣] គ្រានោះ ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីបានដល់ទៅក្រុងសាវត្ថីដោយលំដាប់ ។ សម័យនោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឮថា ពួកភិក្ខុក្រុងកោសម្ពីនោះជាអ្នកធ្វើសេចក្ដីបង្កហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ធ្វើវិវាទគ្នា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃបានមកដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស តើខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រតិបត្តិក្នុងពួកភិក្ខុទាំងនោះដោយសេនាសនៈដូចម្ដេច ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តបថា ម្នាលសារីបុត្ត បើដូច្នោះអ្នកចូរឲ្យនូវសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ទៅភិក្ខុទាំងនោះចុះ ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស បើគ្មានទីសេនាសនៈស្ងាត់ទេ តើខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្ដេច ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលសារីបុត្ត បើដូច្នោះអ្នកត្រូវធ្វើទីសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ឲ្យកើតមានឡើង ហើយប្រគល់ឲ្យភិក្ខុទាំងនោះទៅ

សារីបុត្ត កេនចិ បរិយាយេន វុឌ្ឍតរស្ស ភិក្ខុនោ សេនាសនំ បដិពាហិតព្វន្តិ វទាមិ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ អាមិសេ បន ភន្តេ កថំ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ អាមិសំ ខោ សារីបុត្ត សព្វេសំ សមកំ ភាជេតព្វន្តិ ។

[១៦៨] អថខោ តស្ស ឧក្ខិត្តកស្ស ភិក្ខុនោ ធម្មញ្ច វិនយញ្ច បច្ចវេក្ខន្តស្ស ឯតទហោសិ អាបត្តិ ឯសា នេសា អនាបត្តិ អាបន្នោម្ហិ នម្ហិ អនាបន្នោ ឧក្ខិត្តោម្ហិ នម្ហិ អនុក្ខិត្តោ ធម្មិកេនម្ហិ កម្មេន ឧក្ខិត្តោ អកុប្បេន ឋានារហេនាតិ ។ អថខោ សោ ឧក្ខិត្តកោ ភិក្ខុ យេន ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឧក្ខិត្តានុវត្តកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច អាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អនាបត្តិ អាបន្នោម្ហិ នម្ហិ អនាបន្នោ ឧក្ខិត្តោម្ហិ នម្ហិ អនុក្ខិត្តោ ធម្មិកេនម្ហិ កម្មេន ឧក្ខិត្តោ អកុប្បេន

នែសារីបុត្ត តថាគតមិនបានពោលថា ភិក្ខុត្រូវហាមឃាត់សេនាសនៈដល់ភិក្ខុដែលចាស់ជាងដោយបរិយាយណាមួយទេ ភិក្ខុណាហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ចំណែកខាងគ្រឿងអាមិសៈវិញ តើខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា នែសារីបុត្ត ចំណែកខាងគ្រឿងអាមិសៈនោះអ្នកត្រូវចែកទៅភិក្ខុទាំងអស់ឲ្យស្មើគ្នា ។

[១៦៨] គ្រានោះ ឧក្ខិត្តកភិក្ខុនោះកាលពិចារណាធម៌និងវិន័យហើយ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា នេះជាអាបត្តិ នេះមិនមែនជាអនាបត្តិទេ អាត្មាអញជាភិក្ខុត្រូវអាបត្តិហើយ មិនមែនជាភិក្ខុមិនត្រូវអាបត្តិទេ អាត្មាអញជាភិក្ខុដែលសង្ឃ(គូរ)លើកវត្តហើយ មិនមែនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ អាត្មាអញជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយដោយកម្មប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មមិនកម្រើក ជាកម្មគួរដល់ហេតុ ។ វេលានោះ ឧក្ខិត្តកភិក្ខុនោះចូលទៅរកពួកឧក្ខិត្តានុវត្តកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបនិយាយពាក្យនេះនឹងពួកឧក្ខិត្តានុវត្តកភិក្ខុថា នែអាវុសោ នេះជាអាបត្តិ នេះមិនមែនជាអនាបត្តិទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុត្រូវអាបត្តិហើយ មិនមែនជាភិក្ខុមិនត្រូវអាបត្តិទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលសង្ឃ(គូរ)លើកវត្តហើយ មិនមែនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយដោយកម្មប្រកប

ឋានារហេន ហន្ទ មំ អាយស្មន្តោ ឱសារេថាតិ ។ អថខោ តេ ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ តំ ឧក្ខិត្តកំ ភិក្ខុំ អាទាយ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ អយំ ភន្តេ ឧក្ខិត្តកោ ភិក្ខុ ឯវមាហ អាបត្តិ ឯសា អាវុសោ នេសា អនាបត្តិ អាបន្នោម្ហិ នម្ហិ អនាបន្នោ ឧក្ខិត្តោម្ហិ នម្ហិ អនុក្ខិត្តោ ធម្មិកេនម្ហិ កម្មេន ឧក្ខិត្តោ អកុប្បេន ឋានារហេន ហន្ទ មំ អាយស្មន្តោ ឱសារេថាតិ កថំ នុ ខោ ភន្តេ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ អាបត្តិ ឯសា ភិក្ខវេ នេសា អនាបត្តិ អាបន្នោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ អនាបន្នោ ឧក្ខិត្តោ ឯសោ ភិក្ខុ នេសោ ភិក្ខុ អនុក្ខិត្តោ ធម្មិកេន កម្មេន ឧក្ខិត្តោ

ដោយធម៌ ជាកម្មមិនកំរើក ជាកម្មគួរដល់ហេតុ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមអស់លោកមកធ្វើឱសារណាកម្មចំពោះខ្ញុំចុះ ។ លំដាប់នោះ ឧក្ខិត្តានុវត្តកភិក្ខុទាំងនោះបាននាំឧក្ខិត្តកភិក្ខុនោះចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឧក្ខិត្តកភិក្ខុនេះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ នេះជាអាបត្តិ នេះមិនមែនជាអនាបត្តិទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុត្រូវអាបត្តិហើយ មិនមែនជាភិក្ខុមិនត្រូវអាបត្តិទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលសង្ឃ(ធ្វើ)លើកវត្តហើយ មិនមែនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ ខ្ញុំជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តហើយដោយកម្មប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មមិនកំរើក ជាកម្មគួរដល់ហេតុ បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សូមអស់លោកមកធ្វើឱសារណាកម្មចំពោះខ្ញុំចុះ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស តើយើងខ្ញុំព្រះអង្គគួរប្រតិបត្តិដូចម្តេចទៅ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអាបត្តិ នេះមិនមែនជាអនាបត្តិទេ ភិក្ខុនេះជាអ្នកត្រូវអាបត្តិហើយ ភិក្ខុនេះមិនមែនជាមិនត្រូវអាបត្តិទេ ភិក្ខុនេះជាភិក្ខុដែលសង្ឃ(ធ្វើ)លើកវត្តហើយ ភិក្ខុនេះមិនមែនជាភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្តមិនបានទេ ភិក្ខុនេះសង្ឃបានលើកវត្តហើយ

អកុប្បេន ឋានារហេន ។ យតោ ច ខោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបន្នោ ច ឧក្ខិត្តោ ច បស្សតិ ច តេនហិ ភិក្ខវេ តំ ភិក្ខុំ ឱសារេថាតិ ។ អថខោ តេ ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ តំ ឧក្ខិត្តកំ ភិក្ខុំ ឱសារេត្វា យេន ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ឧក្ខេបកេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ យស្មឹ អាវុសោ វត្ថុស្មឹ អហោសិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ សោ ឯសោ ភិក្ខុ អាបន្នោ ច ឧក្ខិត្តោ ច បស្សី ច ឱសារិតោ ច ហន្ទ មយំ អាវុសោ តស្ស វត្ថុស្ស វូបសមាយ សង្ឃសាមគ្គឹ ករោមាតិ ។ អថខោ តេ ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ឧក្ខេបកា ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ តេ ភន្តេ ឧក្ខិត្តានុវត្តកា ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ

ដោយកម្មប្រកបដោយធម៌ ជាកម្មមិនកំរើក ជាកម្មគួរដល់ហេតុ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលាណាបើភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិផង សង្ឃលើកវត្តហើយផង ឃើញអាបត្តិផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះអ្នកទាំងឡាយត្រូវឱសារណកម្មភិក្ខុនោះវេលានោះចុះ ។ វេលានោះ ឧក្ខិត្តានុវត្តកភិក្ខុទាំងនោះនោះក៏បានធ្វើឱសារណកម្មដល់ឧក្ខិត្តកភិក្ខុនោះរួចហើយ ក៏ចូលទៅរកពួកឧក្ខេបកភិក្ខុវិញ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបនិយាយពាក្យនេះនឹងពួកឧក្ខេបកភិក្ខុថា នែអាវុសោ សេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះ សេចក្តីទាស់ទែងវៀច ៗ ការវិវាទ ការបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ ទីនីតិកើតផ្សេង ៗ របស់សង្ឃ ព្រោះដល់សង្ឃព្រោះរឿងណា ភិក្ខុនោះឯងត្រូវអាបត្តិផង សង្ឃបានលើកវត្តផង ឃើញអាបត្តិផង សង្ឃបានធ្វើឱសារណកម្មស្រេចហើយ នែអាវុសោ ណ្ហើយចុះ យើងនឹងធ្វើសង្ឃសាមគ្គីដើម្បីនឹងរម្ងាប់រឿងនោះបញ្ចប់ ។ វេលានោះ ឧក្ខេបកភិក្ខុទាំងនោះក៏បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះពួកឧក្ខេបកភិក្ខុនោះអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពួកឧក្ខិត្តានុវត្តកភិក្ខុនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ

យស្មឹ អាវុសោ វត្ថុស្មឹ អហោសិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ សោ ឯសោ ភិក្ខុ អាបន្នោ ច ឧក្ខិត្តោ ច បស្សតិ ច ឱសារិតោ ច ហន្ទ មយំ អាវុសោ ឥមស្ស វត្ថុស្ស វូបសមាយ សង្ឃសាមគ្គឹ ករោមាតិ កថំ នុ ខោ ភន្តេ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ យតោ ច ខោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបន្នោ ច ឧក្ខិត្តោ ច បស្សតិ ច ឱសារិតោ ច តេនហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ តស្ស វត្ថុស្ស វូបសមាយ សង្ឃសាមគ្គឹ ករោតុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កាតព្វា ។ សព្វេហេវ ឯកជ្ឈំ សន្និបតិតព្វំ គិលានេហិ ច អគិលានេហិ ច ន កេហិចិ ឆន្ទោ ទាតព្វោ ។ សន្និបតិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យស្មឹ វត្ថុស្មឹ អហោសិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ

សេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះ សេចក្តីកាន់យកផ្សេងៗ ការវិវាទ ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃនឹងអំពើផ្សេងៗ របស់សង្ឃ ប្រាកដដល់សង្ឃព្រោះរឿងហេតុណា ភិក្ខុនោះឯងដែលត្រូវអាបត្តិផង សង្ឃបានលើកវត្តផង បានឃើញអាបត្តិផង សង្ឃបានធ្វើឱសារណាកម្មប្រោសហើយផង នែអាវុសោ ណ្ហើយចុះយើងធ្វើសង្ឃសាមគ្គីដើម្បីរម្ងាប់រឿងហេតុនោះចេញ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស តើពួកខ្ញុំព្រះអង្គគួរប្រតិបត្តិដូចម្តេចទៅ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលាណាបើភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិផង សង្ឃបានលើកវត្តផង ឃើញអាបត្តិផង សង្ឃបានធ្វើឱសារណាកម្មផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះសង្ឃគួរធ្វើសង្ឃសាមគ្គីដើម្បីរម្ងាប់រឿងហេតុនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវធ្វើបែបយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុទាំងអស់ត្រូវប្រជុំគ្នាក្នុងទីតែមួយ ពួកភិក្ខុឯណានីមួយៗ ពោះឈឺក្តី មិនឈឺក្តី មិនបាច់ឲ្យឆន្ទៈទេ ។ លុះប្រជុំគ្នារួចហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលផ្ទៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ព្រោះសេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះគ្នា សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា ការវិវាទគ្នា ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ នឹងអំពើផ្សេងៗ របស់សង្ឃ ប្រាកដមានដល់សង្ឃហើយ

សោ ឯសោ ភិក្ខុ អាបន្នោ ច ឧក្ខិត្តោ ច បស្សី ច ឱសារិតោ ច ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ តស្ស វត្ថុស្ស វូបសមាយ សង្ឃសាមគ្គឹ ករេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យស្មឹ វត្ថុស្មឹ អហោសិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានា-ករណំ សោ ឯសោ ភិក្ខុ អាបន្នោ ច ឧក្ខិត្តោ ច បស្សី ច ឱសារិតោ ច ។ សង្ឃោ តស្ស វត្ថុស្ស វូបសមាយ សង្ឃសាមគ្គឹ ករោតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ តស្ស វត្ថុស្ស វូបសមាយ សង្ឃសាមគ្គិយា ករណំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភា-សេយ្យ ។ កតា សង្ឃេន តស្ស វត្ថុស្ស វូបសមាយ សង្ឃសាមគ្គី និហតោ សង្ឃភេទោ និហតា សង្ឃរាជិ និហតំ សង្ឃវវត្ថានំ និហតំ សង្ឃនានាករណំ[1] ។ ខមតិ

១ ឱ. កតា សង្ឃេន តស្ស វត្ថុស្ស វូបសមាយ សង្ឃសាមគ្គី និហតា សង្ឃរាជិ និហតោ សង្ឃភេទោ ។

ព្រោះរឿងណា ភិក្ខុនោះហើយដែលត្រូវអាបត្តិផង សង្ឃបានលើកវត្តផង ឃើញអាបត្តិផង សង្ឃបានធ្វើឱសារណាកម្មស្រេចហើយផង ។ បើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវធ្វើសង្ឃសាមគ្គីដើម្បីរម្ងាប់រឿងនោះចេញ ។ នេះជាពាក្យផ្ដើមទៅសង្ឃ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ រឿងគឺសេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះគ្នា សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា ការវិវាទគ្នា ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ ទីធ្វើផ្សេងៗ របស់សង្ឃ ធ្លាប់កើតដល់សង្ឃហើយ ព្រោះរឿងណា ភិក្ខុនោះហើយដែលត្រូវអាបត្តិផង សង្ឃបានលើកវត្តផង ឃើញអាបត្តិផង សង្ឃបានធ្វើឱសារ-ណាកម្មផង ។ ឥឡូវសង្ឃបានធ្វើសង្ឃសាមគ្គីដើម្បីរម្ងាប់រឿងនោះហើយ ។ ការធ្វើសង្ឃសាមគ្គីដើម្បីរម្ងាប់រឿងនោះ គាប់ចិត្តដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម បើមិនគាប់ចិត្តដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ឯសង្ឃសាមគ្គី សង្ឃបានធ្វើហើយ ការបំបែកសង្ឃ សង្ឃក៏បានផ្សះផ្សាហើយ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ សង្ឃក៏បានផ្សះផ្សាហើយ ទីធ្វើផ្សេងៗរបស់សង្ឃ សង្ឃក៏បានផ្សះផ្សាហើយ ដើម្បីរម្ងាប់នូវរឿងនោះ ។ ការធ្វើសង្ឃសាមគ្គីប្រហែលជាគាប់ចិត្តដល់សង្ឃហើយ

សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ តាវទេវ ឧបោសថោ កាតព្វោ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសិតព្វន្តិ ។

[១៦៨] អថ ខោ អាយស្មា ឧបាលិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ឧបាលិ ភគវន្តំ ឯតទវោច យំ តំ ភន្តេ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ សង្ឃោ តំ វត្ថុំ អវិនិច្ឆិនិត្វា អមូលា មូលំ គន្ត្វា សង្ឃសាមគ្គឹ ករោតិ ធម្មិកា នុ ខោ សា ភន្តេ សង្ឃសាមគ្គីតិ ។ យំ តំ ឧបាលិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ សង្ឃោ តំ វត្ថុំ អវិនិច្ឆិនិត្វា អមូលា

ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីព្រមព្រៀងនេះដោយការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃត្រូវធ្វើឧបោសថ ត្រូវសំដែងបាតិមោក្ខក្នុងខណៈនោះឯង ។

(១៦៨) គ្រានោះ ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះគ្នា សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា ការវិវាទគ្នា ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ និងធ្វើផ្សេងៗរបស់សង្ឃ ប្រាកដដល់សង្ឃហើយ ព្រោះរឿងណា សង្ឃមិនកាត់ផ្តាច់នូវរឿងនោះ មិនចាក់ដល់ដើមហេតុតាមហេតុនៃរឿងនោះ ហើយស្រាប់តែធ្វើសង្ឃសាមគ្គីតែម្តង សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សង្ឃសាមគ្គីនោះប្រកបដោយធម៌ដែរឬ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ សេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះ សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា ការវិវាទគ្នា ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ និងធ្វើផ្សេងៗរបស់សង្ឃ ប្រាកដដល់សង្ឃហើយ ព្រោះរឿងណា សង្ឃមិនកាត់ផ្តាច់នូវរឿងនោះ

មូលំ គន្ត្វា សង្ឃសាមគ្គិំ ករោតិ អធម្មិកា សា ឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីតិ ។ យស្មឹ បន ភន្តេ វត្ថុស្មឹ ហោតិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ សង្ឃោ តំ វត្ថុំ វិនិច្ឆិនិត្វា មូលា មូលំ គន្ត្វា សង្ឃសាមគ្គិំ ករោតិ ធម្មិកា នុ ខោ សា ភន្តេ សង្ឃសាមគ្គីតិ ។ យស្មឹ ឧបាលិ វត្ថុស្មឹ ហោតិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ សង្ឃោ តំ វត្ថុំ វិនិច្ឆិនិត្វា មូលា មូលំ គន្ត្វា សង្ឃសាមគ្គិំ ករោតិ ធម្មិកា សា ឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីតិ ។ កតិ នុ ខោ ភន្តេ សង្ឃសាមគ្គិយោតិ ។ ទ្វេមា ឧបាលិ

មិនបានវិនិច្ឆ័យហេតុតាមហេតុនៃរឿងនោះ ហើយស្រាប់តែធ្វើសង្ឃសាមគ្គីតែម្តង ម្នាលឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីនោះមិនប្រកបដោយធម៌ទេ ។ ព្រះឧបាលិក្រាបបង្គំទូលសួរថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ម្យ៉ាងទៀត កាលបើសេចក្តីបង្ករហេតុ សេចក្តីឈ្លោះគ្នា សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេង ៗ គ្នា ការវិវាទគ្នា ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ ទីនិមិត្តផ្សេង ៗ របស់សង្ឃ ប្រាកដដល់សង្ឃហើយ ព្រោះរឿងណា សង្ឃបានវិនិច្ឆ័យរឿងនោះ បានដល់ដើមហេតុតាមហេតុនៃរឿងនោះ ហើយក៏ធ្វើសង្ឃសាមគ្គីទៅ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សង្ឃសាមគ្គីនោះប្រកបដោយធម៌ដែរឬ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបាលិ សេចក្តីបង្ករហេតុ សេចក្តីឈ្លោះគ្នា សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេង ៗ គ្នា ការវិវាទគ្នា ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ ទីនិមិត្តផ្សេង ៗ របស់សង្ឃ ប្រាកដដល់សង្ឃហើយ ព្រោះរឿងណា សង្ឃក៏បានវិនិច្ឆ័យរឿងនោះរួច បានដល់ដើមហេតុតាមហេតុនៃរឿងនោះ ហើយក៏ធ្វើសង្ឃសាមគ្គីទៅ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីនោះហៅថា ប្រកបដោយធម៌ ។ ព្រះឧបាលិក្រាបបង្គំទូលសួរថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សង្ឃសាមគ្គីមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

សង្ឃសាមគ្គិយោ អត្ថិ ឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គី អត្ថាបេតា ព្យញ្ជនុបេតា អត្ថិ ឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គី អត្ថុបេតា ច ព្យញ្ជនុបេតា ច ។ កតមា ច ឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គី អត្ថាបេតា ព្យញ្ជនុបេតា ។ យស្មឹ ឧបាលិ វត្ថុស្មឹ ហោតិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ សង្ឃោ តំ វត្ថុំ អវិនិច្ឆិនិត្វា អមូលា មូលំ គន្ត្វា សង្ឃសាមគ្គឹ ករោតិ អយំ វុច្ចតិ ឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គី អត្ថាបេតា ព្យញ្ជនុបេតា ។ កតមា ច ឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គី អត្ថុបេតា ច ព្យញ្ជនុបេតា ច ។ យស្មឹ ឧបាលិ វត្ថុស្មឹ ហោតិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ សង្ឃភេទោ សង្ឃរាជិ សង្ឃវវត្ថានំ សង្ឃនានាករណំ សង្ឃោ តំ វត្ថុំ វិនិច្ឆិនិត្វា មូលា មូលំ គន្ត្វា សង្ឃសាមគ្គឹ ករោតិ អយំ វុច្ចតិ ឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គី អត្ថុបេតា ច ព្យញ្ជនុបេតា ច ។ ឥមា ខោ ឧបាលិ

ម្នាលឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីមានពីរយ៉ាង ម្នាលឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីប្រាសចាកអត្ថ តែប្រកបដោយព្យញ្ជនៈ ១ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីប្រកបទាំងអត្ថទាំងព្យញ្ជនៈ ១ ។ ម្នាលឧបាលិ ឯសង្ឃសាមគ្គីដែលប្រាសចាកអត្ថ តែប្រកបដោយព្យញ្ជនៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលឧបាលិ សេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះគ្នា ដោយប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា ការវិវាទ ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ ទីធ្វើផ្សេងៗ របស់សង្ឃ ប្រាកដដល់សង្ឃហើយ ព្រោះរឿងណា សង្ឃមិនទាន់ចាត់ចែងរឿងនោះ មិនទាន់ដឹងដើមហេតុតាមហេតុនៃរឿងនោះ ហើយស្រាប់តែធ្វើសង្ឃសាមគ្គីទៅ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីនេះ តថាគតហៅថា ប្រាសចាកអត្ថ តែប្រកបដោយព្យញ្ជនៈ ។ ម្នាលឧបាលិ ចំណែកខាងសង្ឃសាមគ្គីដែលប្រកបទាំងអត្ថទាំងព្យញ្ជនៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលឧបាលិ សេចក្តីបង្កហេតុ សេចក្តីឈ្លោះគ្នា សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងៗគ្នា ការវិវាទគ្នា ការបំបែកសង្ឃ សេចក្តីប្រេះឆារបស់សង្ឃ សេចក្តីកំណត់របស់សង្ឃ ទីធ្វើផ្សេងៗ របស់សង្ឃ ប្រាកដដល់សង្ឃហើយ ព្រោះរឿងណា សង្ឃក៏ចាត់ចែងរឿងនោះ បានដឹងដើមហេតុតាមហេតុនៃរឿងនោះ ហើយក៏ធ្វើសង្ឃសាមគ្គីទៅ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីនេះ តថាគតហៅថា ប្រកបទាំងអត្ថទាំងព្យញ្ជនៈ ។ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃសាមគ្គីមានពីរយ៉ាងនេះឯង ។ លំដាប់នោះ ព្រះឧបាលិ

តេ សព្វសាមគ្គិយោគំ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបាលិ ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា យេន ភគវា តេនញ្ជលិំ បណាមេត្វា ភគវន្តំ គាថាយ អជ្ឈភាសិ

(១៦៦) សង្ឃស្ស កិច្ចេសុ ច មន្តនាសុ ច
អត្ថេសុ ជាតេសុ វិនិច្ឆយេសុ ច
កថំបការេត្ថ នរោ មហត្ថិកោ
ភិក្ខុ កថំ ហោតិធ បាសំសិយោ ។
អនានុវជ្ជោ បឋមេន សីលតោ
អវេក្ខិតាចារោ សុសំវុតិន្ទ្រិយោ
បច្ចត្ថិកា នោបវទន្តិ ធម្មតោ
ន ហិស្ស តំ ហោតិ វទេយ្យុ យេន នំ ។
សោ តាទិសោ សីលវិសុទ្ធិយា ឋិតោ
វិសារទោ ហោតិ វិសយ្ហ ភាសតិ
នច្ឆម្ភតិ បរិសគតោ ន វេធតិ
អត្ថំ ន ហាបេតិ អនុយ្យុតំ ភណំ

ជំនាន់នោះ ព្រះឧបាលិមានអាយុ ក្រោកចាកអាសនៈ ធ្វើឧត្តរាសង្គៈ (ចីពរ) ឆៀងស្មាម្ខាង រួចប្រណម្យអញ្ជលីចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏-មានព្រះភាគដោយព្រះគាថា ថា

(១៦៦) កាលបើកិច្ចក្តី ការប្រឹក្សាវិន័យក្តី សេចក្តីអធិប្បាយវិន័យក្តី សេចក្តីវិនិច្ឆ័យវិន័យក្តី កើតមានដល់សង្ឃហើយ តើជនភិក្ខុមានប្រការដូចម្តេច ទើបហៅថាមានឧបការៈច្រើនក្នុងសាសនានេះ ទំនងដូចម្តេចដែលគួរលើកសរសើរក្នុងសាសនានេះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ភិក្ខុណាដែលគេមិនគួរតិះដៀលដោយសីលជាបឋម បានពិចារណាមើលមារយាទខ្លួន បានសង្រួមឥន្ទ្រិយដោយល្អហើយ ពួកសត្រូវក៏មិនបានតិះដៀលដោយធម៌ឡើយ ពួកដែលគួរនិយាយ (បន្ទោស) ភិក្ខុដោយហេតុណា ហេតុនោះមិនមានដល់ភិក្ខុនោះឡើយ ។ ភិក្ខុបែបនោះឯងតាំងនៅក្នុងសីលវិសុទ្ធិ ក្លៀវក្លាអង់អាចនិយាយគ្របសង្កត់គេបាន ទៅក្នុងកណ្តាលបរិស័ទក៏គ្មានតក់ស្លុតគ្មានរន្ធត់ឡើយ ភិក្ខុនោះមិនដែលនិយាយពាក្យមិនអួរ ដែលញ៉ាំងប្រយោជន៍ឲ្យសាបសូន្យឡើយ

តាវេ បញ្ហំ បវិសាសស្ស កុព្វិតោ

ន ចាបិ បជ្ជាយតិ ន ទត្តុ ហោតិ ។

សេ ភាសាគតំ ស្វាគតេសាការាតំ ករោ

ពទ្ធតិ វិញ្ញាបេតុំ វិចក្ខណោ

សកាលេ វុទ្ធត្រ្តាសេ សុភិក្ខុស្ស

អាហោគាម្ហិ ច សកោ វិសារទោ

អសំ បមេត្ថុំ បក្កុលោ កាមេ

បជ្ជត្តិកាលេ ចត្តំ វិធិ តោវិទោ

បច្ចត្ថិកា យេន វជន្តិ និគ្គហំ

មហាជនោ បញ្ញាបេតុំ គច្ឆតិ

សកញ្ច អាទាយមយំ ន រិញ្ចតិ

វេយ្យាករំ បញ្ហមនូបឃាតិកំ

ទូតេយ្យកម្មេសុ អលំ សមុគ្គហោ

សង្ឃស្ស កិច្ចេសុ ច អាហុនំ យថា

ករំ វចោ ភិក្ខុគណេន បេសិតោ

អហំ ករោមីតិ ន តេន មញ្ញតិ

(បើមាន) គេសួរប្រស្នាក្នុងបរិសទ្យយ៉ាងនេះ ក៏តែងឆ្លើយស្រួលបាន ឥតទៀនអន់ឡើយ ។ ភិក្ខុនោះមានប្រាជ្ញ ញុំាងបរិសទ្យជាអ្នកប្រាជ្ញឲ្យត្រេកអរ ទាំងពាក្យដែលមានមកក្នុងកាលគួរ ទាំងគួរជាទីដោះស្រាយប្រស្នាបាន ទាំងមានសេចក្តីនោះពេញភក្តិមាស់ជាង ទាំងក្បៀកក្បុកនូវពាក្យការពាររបស់ខ្លួន ហើយកាចកិច្ចណាខ្វះហេតុនោះ ។ ទាំងសួរតក្កនូវពាក្យដែលគួរនិយាយ ឆ្លាស់ក្នុងហេតុដែលគាត់ខុសរបស់អ្នកសត្រូវ ក្នុងសត្រូវសព្វក៏សព្វទិន្នកី មហាជនតែងពន្យល់ក្តីដោយពាក្យណា ភិក្ខុនេះមិនលះបង់នូវពាក្យការពាររបស់ខ្លួន ដោយពាក្យនោះឡើយ កាលទីដោះស្រាយប្រស្នាជាប្រស្នាមិនបានបៀតបៀនឡើយ ហើយសាចក្នុងមួយយ-កម្មធំ ខ្វល់ខ្វាយនឹងទីតាំងគេ របស់សង្ឃធំ ដូចជាជនអ្នកចំណុះយកនូវគ្រឿងបូជា ភិក្ខុនោះ កាលភិក្ខុគណបញ្ជូនទៅ (ដើម្បី) ធ្វើនូវពាក្យជាកិច្ចការរបស់សង្ឃ ក៏មិនបានមើលងាយ ដោយអំពើនោះថា គ្នានឹងធ្វើឡើយ

អាបត្តិ យោវិគោស្ស វត្ថុស្ស

អាបត្តិយា ហោតិ យថា ច វុដ្ឋិតំ

ឯតេ វិភត្តា ឧភយស្ស សាសនា

អាបត្តិវុដ្ឋានបទស្ស កោវិទោ

និស្សារណំ គច្ឆតិ យាទិ តាទំ

និស្សារិតោ ហោតិ យថា ច វត្តនា

ឱសារណំ តំវុត្តិស្ស ជន្តុនោ

ឯតំបិ ជានាតិ វិភត្តកោវិទោ

សគារវោ វុឌ្ឍេសុ ភិក្ខុសុ

នវេសុ ថេរេសុ ច មជ្ឈិមេសុ ច

មហាជនស្សត្ថចរោធ បណ្ឌិតោ

សោ តាទិសោ ភិក្ខុ ឥធ បត្តហារហោតិ ។

បើត្រូវអាបត្តិ ភិក្ខុមិនប្រមាណណា ក៏ចេញអំពីអាបត្តិ
ដោយសមគួរតាម (ភិក្ខុមិនប្រមាណប៉ុណ្ណោះ) ភិក្ខុនោះរមែងតាំង
ស្គាល់នូវភិក្ខុទាំងពីរនេះ ហើយកាន់វិភិក្ខុហេតុដែលចេញ
ចាកអាបត្តិ ប្រសិនបើភិក្ខុដទៃប្រព្រឹត្តនូវអំពើទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីបង្កហេតុជាដើម ហើយនូវទីនេះនឹងនិស្សារ-
ណាកម្ម (កម្មដែលបណ្តេញចេញ) ភិក្ខុនោះបានជួយធ្វើ
និស្សារណាកម្មដោយសមគួរតាមរឿង (នៃកម្មនោះ) ឱសារ-
ណាកម្ម (កម្មដែលសង្ឃឲ្យចូលពួកវិញ) ណាដែលសង្ឃ
ត្រូវធ្វើចំពោះជននិងភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តតាមវត្តនោះ ភិក្ខុនោះក៏
ព្រមសុខចិត្ត អាចស្គាល់ឱសារណាកម្មនុ៎ះឯង ភិក្ខុនោះប្រ-
កបដោយសេចក្តីគោរពចំពោះភិក្ខុដែលចាស់ជាងខ្លួន ម្យ៉ាង
ទៀត ប្រកបដោយសេចក្តីគោរពក្នុងភិក្ខុថ្មីផង ភិក្ខុចាស់ផង
ភិក្ខុជាកណ្តាលផង ជាបណ្ឌិតប្រព្រឹត្តនូវប្រយោជន៍ដល់
មហាជនក្នុងលោកនេះ ភិក្ខុបែបនោះឯង គួរនឹងដល់
នូវសុគតិលោកនោះ ។

តស្សុទ្ទានំ

[៣៦៧] កោសម្ពិយំ ជិនវរោ
វិវាទាបត្តិទស្សនេ
ឧក្ខិបេយ្យ យស្មិំ តស្មិំ
តស្ស យាបត្តិ ទេសយេ ។
អន្តោសីមាយ តត្ថេវ
ពាលកញ្ចេវ វំសទា
បាលិលេយ្យា ច សាវត្ថិ
សារិបុត្តោ ច កោលិតោ
មហាកស្សបកច្ចានា
កោដ្ឋិតោ កប្បិនេន ច
មហាចុន្ទោ ច អនុរុទ្ធោ
រេវតោ ឧបាលិចុភយោ
អានន្ទោ រាហុលោ ចេវ
គោតមីនាថបិណ្ឌិកោ
វិសាខា មិគារមាតា ច

ឧទ្ទាននៃកោសម្ពិក្ខន្ធកៈនោះគឺ

(១៦៧) រឿងព្រះជិនស្រេចប្រថាប់គង់ក្នុងក្រុងកោសម្ពី ១ រឿងវិវាទព្រោះឃើញអាបត្តិ ១ រឿងភិក្ខុលើកវត្តព្រោះមិនឃើញអាបត្តិនោះ ១ រឿងព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា អាបត្តិណាមានដល់ភិក្ខុនោះ ភិក្ខុនោះត្រូវសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ១ រឿងទុក្កដាបត្តិភិក្ខុធ្វើឧបោសថសង្ឃកម្មខាងក្នុងសីមា ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ពាលកលោណការគ្រាម ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ព្រៃបាចីនវង្ស ១ រឿងព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ប្រទេសឈ្មោះបាលិលេយ្យកៈ ១ រឿងព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ១ រឿងព្រះសារីបុត្ត ព្រះកោលិតៈ (មោគ្គល្លាន) ព្រះមហាកស្សប ព្រះមហាកច្ចានៈ ព្រះកោដ្ឋិតៈ ព្រះកប្បិន ព្រះមហាចុន្ទ ព្រះអនុរុទ្ធ ព្រះរេវតៈ ព្រះឧបាលិ ព្រះអានន្ទ និងព្រះរាហុល ១ រឿងព្រះនាងគោតមី ១ រឿងអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ១ រឿងនាងវិសាខាជាមិគារមាតា ១

សេនាសនំ ភិក្ខុញ្ច

អាមិសំ សមកំបិ ច

ន ខោហិ ឧព្ភោ ទាតព្វោ

ឧបាលិ បរិបុច្ឆតោ

អនុបវជ្ជោ សីលេន

សាមគ្គី ជិនសាសនេតិ ។

មហាវគ្គោ សមត្តោ ។

រឿងព្រះសារីបុត្តក្រាបបង្គំទូលព្រះអង្គថា យើងខ្ញុំត្រូវប្រតិបត្តិក្នុងភិក្ខុទាំងនោះដោយសេនាសនៈដូចម្តេច ១ រឿងសេនាសនៈស្ងាត់ ១ រឿងចែកគ្រឿងអាមិសៈស្មើគ្នា ១ រឿងភិក្ខុណាមួយមិនត្រូវឲ្យឧព្ភៈ ១ រឿងព្រះឧបាលិក្រាបបង្គំទូលសួរ ១ រឿងបុគ្គលដែលគេមិនគួរតិះដៀលដោយសីល ១ រឿងសម-សាមគ្គីក្នុងសាសនាព្រះជិនស្រី ១ ។

ចប់ មហាវគ្គ ។

[illegible]

លេខទំព័រ

កប៉ិនគម្ពុន ១

រឿងកំពូ ៣០ រូបនៅក្នុងផែនដាលបញ្ញ. ២
ពោលអំពីមាតិសង្ឃ (កប៉ិន) មាន ៤ យ៉ាង. ៣
ពោលអំពីកប៉ិនដែលភ័ក្ត្រក្រាលមិនទៀង. ៤
ពោលអំពីកប៉ិនដែលភ័ក្ត្រក្រាលទៀង. ៥
ពោលអំពីកប៉ិនដែលមិនដោះ (និយាយអំពីមាតិកា) ៤ យ៉ាង. ៨
និយាយពីកប៉ិនដោះ: អាកាយសត្តភារ. ១១
និយាយពីកប៉ិនដោះ: អាកាយឆក្កភារ. ១៣
និយាយពីកប៉ិនដោះ: សុខាទាយឆក្កភារ. ១៤
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់ចិរវិតាសដាក់ណត់ជាដើម. . . . ១៥
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានដាក់ណត់ជាដើម. . . ២១
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់ចិរសម្រេចដាក់ណត់ជាដើម. . . . ២៣
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់ជាក្នុងណាដាក់ណត់ជាដើម. . . ២៥
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់ចិរវិតាសដាក់ណត់ជាដើម. . . . ២៧
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់ចិរសម្រេចដាក់ណត់ជាដើម. . ២៩
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានដាក់ណត់ជាដើម. . . . ៣៣
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់អស់សេចក្តីសង្ស័យដាក់ណត់ជាដើម . . . ៣៤
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់ចិរវិតាសដាក់ណត់ជាដើម. ៣៥
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់អស់សេចក្តីសង្ស័យដាក់ណត់ជាដើម . . ៣៧
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់ចិរវិតាសដាក់ណត់ជាដើម. ៤១
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានដាក់ណត់ជាដើម . . ៤៤
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់ចិរសម្រេចដាក់ណត់ជាដើម. ៤៥
និយាយពីកប៉ិនដោះ: ការដោះកប៉ិនត្រង់សេចក្តីសន្និដ្ឋានដាក់ណត់ជាដើម. . . . ៤៧
និយាយពីបរិភោគ ទឹកសបរិភោគ. ៥១
ទក្ខិណាគាថា. ៥៣

លេខទំព័រ

ចីវរក្ខន្ធក ៦១

រឿងស្រីគណិកានៅក្រុងរាជគ្រឹះ ៦៣
រឿងជីវកកោមារភច្ច ៦៥
រឿងជីវកកោមារភច្ច ចំពោះរឿងភរិយាសេដ្ឋី ៦៧
និយាយពីរឿងព្រះបាទពិម្ពិសារកើតរោគឫសដូងបាត ៧៥
និយាយពីសេដ្ឋីក្រុងរាជគ្រឹះកើតរោគឈឺក្បាល ៧៧
និយាយពីរឿងកូនសេដ្ឋីកើតរោគវិលពោះវៀន ៨៣
និយាយពីរឿងព្រះបាទចណ្ឌប្បជ្ជោតកើតរោគខាន់លឿង ៨៥
រឿងព្រះបាទចណ្ឌប្បជ្ជោត និយាយពីការថ្វាយសំពត់ ៨៧
រឿងព្រះបាទចណ្ឌប្បជ្ជោត និយាយពីការឲ្យម្រេចក្នុងព្រៃដល់ទូតឈ្មោះកាក ៨៩
និយាយពីព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទ្រង់ប្រឈួន) ថ្នាំបញ្ចុះ ៩១
ការទ្រង់អនុញ្ញាតគហបតិចីវរ ៩៧
សំពត់កម្ពលមានដំឡៃច្រើនរបស់ស្ដេចកាសី ៩៩
និយាយពី (ការទ្រង់អនុញ្ញាត) ចីវរ ៦ យ៉ាងនិងគហបតិចីវរ ១០១
និយាយពីភិក្ខុរួសរាន់ទៅកាន់ព្រៃស្មសាន ១០៣
ការសម្មតិភិក្ខុឲ្យជាអ្នកទទួលចីវរ ១០៥
ការសម្មតិឃ្លាំង ១០៧
ការសម្មតិភិក្ខុឲ្យជាអ្នករក្សាឃ្លាំង ១០៩
ការសម្មតិភិក្ខុឲ្យជាអ្នកចែកចីវរ ១១១
ការទ្រង់អនុញ្ញាតទឹកជ្រលក់ (៦ យ៉ាង) ១១៣
ការទ្រង់អនុញ្ញាតខ្សែសម្រាប់ចងចីវរជាដើម ១១៥
រឿងព្រះអានន្ទត្ថេរ ១១៧
និយាយពីត្រៃចីវរ... .... ១១៩
សេចក្ដីបញ្ញត្តិគិលានចីវរ ១២១
រឿងភិក្ខុ ១ រូប (មានរោគស្ទះ) ១២៣

លេខទំព័រ

រឿងនាងវិសាខាមិគារមាតា ១២៥
រឿងនាងវិសាខាមិគារមាតា និយាយអំពីពរ ៨ ប្រការ ១២៩
និយាយពីភិក្ខុអាពាធស្លាប់សឹងលល់ ១៣៧
ការទ្រង់អនុញ្ញាតនិសីទន (សំពត់ក្រាលអង្គុយ) ១៣៩
ការទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់សម្រាប់ជូតមុខ ១៤១
ការទ្រង់អនុញ្ញាតនូវការអធិដ្ឋានត្រៃចីវរជាដើម ១៤៣
ភិក្ខុមិនត្រូវទ្រទ្រង់ចីវរដែលមិនកាត់ទាំងអស់ ១៤៥
ហេតុដែលត្រូវចុកកាត់ត្រៃចីវរ ១៤៧
និយាយពីចីវរជារបស់សង្ឃ ១៤៩
រឿងឧបនន្ទ និយាយអំពីចំណែកចីវរ ១៥១
រឿងភិក្ខុមានរោគឈឺពោះ ១៥៣
និយាយអំពីភិក្ខុអ្នកបម្រើជម្ងឺ ១៥៩
និយាយអំពីការឲ្យបាត្រនិងចីវររបស់ភិក្ខុស្លាប់ដល់អ្នកបម្រើជម្ងឺ ១៦១
និយាយអំពីពិធីត្រូវសមាទានអាការអក្រាតជាដើម ១៦៥
រឿងកេក្ខយភិក្ខុ និយាយអំពីការទ្រទ្រង់ចីវរមានពណ៌ខៀវសុទ្ធជាដើម ១៦៧
និយាយអំពីចីវរដែលមិនទាន់កើតឡើងដល់ភិក្ខុដែលទៅវស្សារួចហើយ ១៧១
រឿងព្រះរេវតត្ថេរ និយាយអំពីការកាន់យកចីវរដោយសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាល ១៧៥
មាតិកា ៨ យ៉ាងដែលជាហេតុឲ្យកើតចីវរ ១៧៩
ឧទ្ទានគាថា ១៨១

ចម្បេយ្យក្ខន្ធក ១៨៩

រឿងកស្សបគោត្តភិក្ខុ ១៨៩
រឿងអាវាសិកភិក្ខុ ១៩៣
វគ្គបនិយកម្ម និយាយអំពីកម្មដែលមិនមែនជាកម្ម ១៩៧
និយាយអំពីកម្ម ៦ យ៉ាង ២០១

សន្ធិករបន្តុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

រឿងឧបក្ខិយភិក្ខុ និយាយអំពីកម្មជាធម៌និងមិនមែនធម៌ ២០៣
និយាយអំពីកម្ម ៦ យ៉ាង ២០៥
និយាយអំពីជំនុំសង្ឃមាន ៥ ពួកនឹងកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃចតុវគ្គ ២១៣
និយាយអំពីជំនុំសង្ឃមាន ៥ ពួកនឹងកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃទសវគ្គ ២១៦
និយាយអំពីជំនុំសង្ឃមាន ៥ ពួកនឹងកម្មសម្រាប់ធ្វើដោយសង្ឃវីសតិវគ្គ ២១៧
ការហាមឃាត់ (ពណ្ណនាជំនុំសង្ឃ) របស់បុគ្គល ១ រូបឡើង ១ រូបមិនឡើង ២១៩
និស្សារណកម្ម (ការបណ្ដេញចេញ) មានពីរយ៉ាង ២២១
ឱសារណកម្ម (ការហៅចូលពួក) មានពីរយ៉ាង ២២៣
បព្វាជនីយកម្មដែលជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ២២៥
បព្វាជនីយកម្មដែលជាកម្មប្រកបដោយធម៌ ២៣១
ពាក្យសួររបស់ព្រះឧបាលីថេរអំពីបញ្ញត្តិនិយកម្មជាដើម ២៣៣
ពាក្យសួររបស់ព្រះឧបាលីថេរអំពីកម្មដែលមិនមែនជាធម្មវិន័យ ២៣៧
ពាក្យសួររបស់ព្រះឧបាលីថេរអំពីកម្មដែលជាធម៌ជាវិន័យ ២៤១
កម្មដែលមិនមែនជាធម៌ជាវិន័យ ២៤៣
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) តជ្ជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៤៥
ពួកភិក្ខុក្រុមព្រៀងគ្នា (ធ្វើ) តជ្ជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៤៧
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) តជ្ជនីយកម្មប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៤៩
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) តជ្ជនីយកម្មប្រកបដោយធម៌ប្ដូរជាដើម ២៥១
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) និយស្សកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៥៣
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) បព្វាជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៥៥
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) ឧក្ខេបនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៥៧
ពួកភិក្ខុក្រុមព្រៀងគ្នា (រំងាប់) តជ្ជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៥៩
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (រំងាប់) តជ្ជនីយកម្មដោយការប្ដូរធម៌ជាដើម ២៦១
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (រំងាប់) បដិសារណីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម . . . ២៦៣
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (រំងាប់) ឧក្ខេបនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៦៥

សន្ធិករបន្តុលប្រាប់មាតិកា

លេខទំព័រ

ពួកភិក្ខុក្រុមព្រៀងគ្នា (ធ្វើ) តជ្ជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៦៧
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) តជ្ជនីយកម្មដោយការប្ដូរធម៌ជាដើម ២៦៩
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) និយស្សកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៧១
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) បព្វាជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៧៣
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (ធ្វើ) ឧក្ខេបនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៧៥
ពួកភិក្ខុក្រុមព្រៀងគ្នា (ធ្វើ) ឧក្ខេបនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៧៧
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (រំងាប់) តជ្ជនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៧៩
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (រំងាប់) តជ្ជនីយកម្មប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៨១
ពួកភិក្ខុក្រុមព្រៀងគ្នា (រំងាប់) តជ្ជនីយកម្មដោយការប្ដូរធម៌ជាដើម ២៨៣
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (រំងាប់) និយស្សកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៨៥
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (រំងាប់) បដិសារណីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម . . . ២៨៧
ភិក្ខុទាំងឡាយជាពួក (រំងាប់) ឧក្ខេបនីយកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ជាដើម ២៨៩
ឧទ្ទានគាថា ២៩៣

កោសម្ពិក្ខន្ធក ៣០៥

និទានភិក្ខុ ១ រូបត្រូវអាបត្តិ ៣
ការយល់ឃើញអាបត្តិថាជាអាបត្តិមែន ៣០៥
ពួកភិក្ខុអាស្រ័យគោរពភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ត ៣០៧
ការយល់ឃើញអាបត្តិថាមិនមែនអាបត្តិ ៣១១
ការធ្វើឧបោសថកម្មជាដើមក្នុងទីក្នុងសីមាជាដើម ៣១៥
និយាយអំពីការបង្ក្រាបរួមនឹងជំលោះជាដើម ៣១៧
រឿងទីឃាវុកុមារ ៣១៩
សំណាក់នឹងការប្រព្រឹត្តិល្អនឹងព្រះថាសំដែងអំពីការរំងាប់នូវភេទ ៣២៣
គាថាសំដែងអំពីការរំងាប់នូវភេទ ៣២៥
ព្រះសិរីមានព្រះភាគទ្រង់ស្ដេចយាងទៅកាន់ពាលកលោណការគ្រាម ៣២៧

លេខទំព័រ

សាមគ្គីធម្មកថា ៣៤៩
រឿងគិរីដែលប្រសើរឈ្មោះហរិលេយ្យក ៣៥៤
រឿងគោបាលសក្កុងក្រុងកោសម្ពីមិនធ្វើកម្មមានសេក្ខិយទានក្នុងដើម ៣៥៧
ពុទ្ធឃោសលោលទុសលេងដោយពាក្យ ១៨ យ៉ាង ៣៥៩
ពុទ្ធលាភកោសល្យត្រូវជាទិដោយពាក្យ ១៨ យ៉ាង ៣៦១
ពាក្យស្តាប់របស់មហាចក្ខុលពិតោគទី ៣៦៣
ពាក្យស្តាប់របស់វៃសាខាមិតាមាតា ៣៦៤
(ការធ្វើ) បរោសថាកម្មបំពោះភិក្ខុកភិក្ខុ ៣៦៥
ការធ្វើសង្ឃសាមគ្គី ៣៦៩
សង្ឃសាមគ្គី មានពីរយ៉ាង ៣៧៣
ឧបាលិគាថា ៣៧៨
និគមនគាថា ៣៧៩